

ЕЙДРИЪН Д'АЖЕ СВИТЪКЪТ ОМЕГА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2006

chitanka.info

На Дейвид и Марк

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Свитъкът Омега“ се развива в хронологически отрязък, който непременно изисква значителни проучвания. Признателен съм на много хора, които отделиха от времето си и споделиха своите възгледи. Намерих вдъхновение в множество автори и следният списък в никакъв случай не изчерпва всички.

Задължен съм на съчинението на Майкъл Бейджънт и Ричард Лий „Измамата със свитъците от Мъртво море“. Въпреки че пияницата Дерек Лоунърган и Жан-Пиер ла Франси са измислени герои и през последните години достъпът до свитъците от Мъртво море значително се е улеснил, в продължение на близо три десетилетия свитъците бяха скривани от обществеността и това повдига много въпроси за причините. „В Божие име“ на Дейвид Ялъп убедително доказва убийството на предшественика на Йоан Павел II, Йоан Павел I, който, макар и да се радвал на отлично здраве, бил открит мъртъв само трийсет и три дни след интронизирането му, след като заплашил, че ще разследва дейността на Ватиканската банка.

Начинът на живот на жителите на Трикарико през 60-те години на XX век с техните позволени „Само за мъже“ уестърни е прекрасно уловен от Ан Корнелисън, която представя градчето под името Торегрека. Въоръжен само с нейната книга, снимките в нея и информацията, че Торегрека (измисленото име) е „някъде“ между Потенца и Матера, аз на няколко пъти пропътувах покритата със снегове планина Базиликата и вече се канех да се откажа, когато се натъкнах на пътен знак за Грасано и Трикарико. Снимките на Трикарико съвпаднаха с тези на „Торегрека“, тайната на Ан Корнелисън беше разкрита и жителите на Трикарико се оказаха точно такива, каквито ги описваше г-жа Корнелисън, дори когато заседнах със своето пежо 206 между сградите на една от техните невероятно тесни улички. *Mi dispiace, sono australiano!*^[1]

Много автори ме снабдиха с проникателни проучвания на Близкия изток и исляма, сред които „История на израелско-

палестинския конфликт“ от Марк Теслър, „Шест дни през юни“ на Робърт Донован и „Ислямът: кратка история“ на Карън Армстронг. В „Отмъщението на Осама“ и „Изобличеният Ватикан“ Пол Л. Уилямс пише прозорливо за Ал Кайда и ядрената опасност. Благодарен съм на Илейн Пейджълс за „Гностичните евангелия“ и на „Библейският шифър“ от Майкъл Дроснин за подробния анализ на откритите от Елияху Рипс кодове в Тората.

Най-голяма опасност в ядрената заплаха, каквато представляват Ал Кайда и други терористични организации, е да възприемем позицията, че „това не може да се случи“. „Новата ядрена опасност“ на Хелън Колдикот и „Как да си направим ядрена бомба“ на Франк Барнаби ме накараха да се върна в студентските си дни и в момента смятам, че въпросът по-скоро е „кога“, а не „дали“.

С „Изгубеното наследство на Магдалина“ Маргарет Старбърд (както винаги) ни представя прекрасно проучване на шифрите в Новия завет и 153 — числото, от което подозирам, че най-много се боят във Ватикана. На входа на Светилището на книгата в Израел няма модели на десетата планета, нито на ДНК спиралата от изображенията в свитъците от Мъртво море и Кумран, но Долорес Канън, която се връща назад във времето, използвайки регресивна хипноза в „Исус и есеите“, и „Самият живот: неговият произход и природа“ на сър Франсиз Крик показват как биха могли да изглеждат те.

Сред книгите на моите лавици има няколко от един от моите любими философи и теолози, Пиер Теяр дьо Шарден, включително „Феноменът човек“. С това, че посмял да говори открито, той си навлякъл обичайната реакция на Ватикана със заплаха за отлъчване, но след публикациите на блестящи учени като Ханс Кюнг и Едвард Шилебекс всъщност са заплашени самите догми.

Малкото място тук не ми позволява да изредя всички съчинения, с които съм се консултирал в проучванията си, и въпреки че някои прависти виждат необходимост от бележки под линия в един роман, слава богу, това време още не е настъпило. И все пак няколко души определено заслужават моята благодарност и признание, макар че подобно на авторите, използвани в моите проучвания, списъкът неизбежно няма да бъде пълен. На първо място, благодаря на отличния екип на Пингуин и особено на Клер Форстър, която още отначало повярва в „Свитъкът Омега“. Благодаря и на Кери Мартин, която

винаги ме е насърчавала да пиша, и на Джоди Лий и Джанет Остин, моите многострадални и неуморни редакторки. Бих искал да благодаря и на своята литературна агентка Джейн Адамс.

Сенди Макътчиън, високо уважаваният писател и журналист от Ей Би Си, прочете (много по-дългите) първи ръкописи и ми даде някои изключително ценни съвети. Благодаря на Крис Мей за насърчението и на Оливия Ишъруд и Софи, на Роб Еневър, моя прозорлив учител по италиански (всички грешки са само мои), на Антоанет и приятели. Изразявам своята признателност и към прекрасните жители на Фалерна и Трикарико в Южна Италия — Бог си е знаел работата, когато е сътворил италианците — и особено на Татяна Марио, Нона и Михаела, Ида и Уили.

И накрая на Робин, която винаги беше до мен в най-тежките моменти.

[1] Извинявам се, аз съм австралиеца! (ит.). — Б.пр. ↑

І
ЯНУАРИ 2005 Г.

1.

Рим

Държавният секретар на Ватикана стоеше до прозореца на втория етаж в Апостолическия дворец и гледаше към Пиаца Сан Пиетро. Кардинал Лоренцо Петрони мислеше за две неща. Навярно по-неотложен беше проблемът с влошаващото се здраве на папата, ала сега жената бе далеч по-опасна.

Най-могъщият кардинал в Католическата църква бе висок и слаб — елегантна, но застрашителна фигура. Расото му с ален кант беше безупречно. Бледо ъгловато лице с изящни и в същото време стоманено твърди черти, очи сини и пронизващи. Прекрасната му черна коса бе прошарена с достолепни сиви кичури.

Под него ранният здрач на зимата вече обгръщаше огромния площад „Св. Петър“ и въпреки че дъждът бе спрял, паважът продължаваше да е мокър и лъщеше на меката отразена светлина от сградите на Ватикана. По опустелия площад прехвърча самотна смачкана хартия и изчезна в заобикалящата го колонада на Бернини. Вятърът свиреше около колоните, както винаги през последните над триста години.

Лоренцо Петрони бавно и решително закрачи назад-напред из просторния кабинет, който се полагаше на държавния секретар. Обувките му от мека кожа потъваха в дебелия лилаво-син килим. В единия край на стаята имаше три пурпурни канапета, в отсрещния — две големи полирани бюра. Едното беше отрупано с писма. Другото, работното му бюро, бе абсолютно голо — имаше само един черен мраморен кръст. На стената зад него бдеше свети Бенедикт, покровителят на Петрони. Както често напоследък, кардиналът си помисли колко е близо до абсолютната власт и все пак тя неуловимо му се изплъзва. Идния месец щяха да станат петнайсет години, откакто е държавен секретар — пост, който по ранг беше веднага след папския. Той бе запазил контрола над Ватиканската банка и огромните международни финансови средства на Църквата, но ключовете на свети Петър дълго бяха останали недостижими. Понтификатът на този

папа му се беше сторил безкраен. Сега влошеното здраве на светия отец му даваше изключителна възможност. Тихият упорит звън на личната му линия прекъсна мислите му.

— Петрони.

— Един момент, Ваше Високопреосвещенство, търси ви отец Жан-Пиер ла Франси. — Кардиналът стисна устни. Директорът на L'Ecole Biblique, Библейската школа в Йерусалим, имаше инструкции никога да не му се обажда във Ватикана, освен по изключително спешен въпрос. Телефонът изпраця и отсреща се разнесе гласът на директора.

— Buonasera, Ваше Високопреосвещенство.

— Buonasera, Жан-Пиер. Какво обичате? — Дългите години на дипломатическа подготовка помогнаха на Петрони да скрие раздражението си.

— Много се извинявам, че ви безпокоя, Ваше Високопреосвещенство, но се случи нещо, за което смятам, че трябва да научите.

— Какво по-точно?

— Информацията още не е потвърдена, но имам познат в една от лабораториите на Еврейския университет в града и подозираме, че голям брой фрагменти от свитък от Мъртво море са били подложени на ДНК анализ и радиовъглеродно датирание.

— Откъде са дошли тези фрагменти? — Гласът на Петрони внезапно стана рязък.

— Тъкмо това е озадачаващото, Ваше Високопреосвещенство. Не липсва нито един от нашите фрагменти. Сигурно е нова находка, обаче моите източници са отлични.

— И? — попита кардиналът.

— Подозираме, че ДНК анализът може да позволи фрагментите да бъдат разграничени и отделните свитъци да бъдат възстановени в първоначалния им вид. Единият от тях може би е или оригиналът, или друг препис на свитъка Омега.

Петрони пребледня.

Свитъкът Омега. Кардиналът отлично знаеше, че съществуват само три такива — оригиналът и два преписа. През 1978-ма единият препис се беше появил на черния пазар и Лоренцо Петрони, тогава влиятелен архиепископ във Ватикана, контролиращ Ватиканската

банка, бе уредил закупуването му за безбожната сума от десет милиона щатски долара. Папа Йоан Павел I беше видял доклада за сделката, но него вече го нямаше и този препис на свитъка Омега бе скрит дълбоко в Тайния архив на Ватикана.

Това сигурно е оригиналът, помисли си Петрони. Вторият препис се беше появил на бял свят едва преди няколко месеца, когато турски търговец на черния пазар го бе предложил на монсиньор Лоунърган, човека на Петрони в Йерусалим. Държавният секретар се беше погрижил за купуването му, този път за петдесет милиона долара. И той се намираше на сигурно място в Тайния архив.

— Известно ли ни е кой е поръчал тези анализи? — Кардиналът вече имаше силни подозрения, но се нуждаеше от потвърждение.

— Доктор Алегра Басети, Ваше Високопреосвещенство.

Когато чу името на жената, гневът на Лоренцо Петрони изригна и той здраво стисна слушалката.

— Искам подробен доклад утре по секретната поща.

— Да, разбира се, Ваше Високопреосвещенство — напразно отвърна отец Ла Франси. Връзката беше прекъснала.

Държавният секретар дълго се визира в Пиаца Сан Пиетро. Ключовете на свети Петър висяха мъчително близо пред него и Петрони трябваше да запази самообладание. Отчаянието никога не се таеше много дълбоко под повърхността на неговото спокойно и властно поведение. В момента около него се вихреха други два проблема и всеки един от тях можеше да го провали. Кардинал Джовани Донели, патриархът на Венеция, беше започнал разследване на дейността на Ватиканската банка в своя диоцез Венето. Петрони знаеше, че всяко разследване на банката ще го довърши, и макар да му бяха казали, че ще бъде трудно, бяха уредили „италианско решение“. Кардинал Донели щеше да претърпи злополука. Държавният секретар бе установил също, че журналистът от Си Си Ен Том Шуайкър разследва миналото му. Ако стигнеше прекалено близо до истината, Шуайкър също щеше да бъде отстранен. А сега имаше още по-опасен проблем: онази жена и свитъкът Омега.

Свитъкът Омега съдържаше три шифровани послания, които притежаваха силата да променят света. Петрони си позволи да изпита толкова рядкото за него удовлетворение. Един американски учен разгада първото и въпреки че кодираните цифри представляваха

сериозна опасност за Ватикана, до този момент явно никой не им беше обърнал внимание.

Второто послание изплува на повърхността случайно. През 1973-та откривателят на молекулярната структура на ДНК Франсиз Крик публикува своите изключителни открития за произхода на ДНК. И с това нобеловият лауреат опасно се доближи до разкриването на втората важна тайна на свитъка. Не бе лесно да обявят блестящия биолог за побъркан, но Петрони лично ръководеше кампанията за неговото дискредитиране и скептичните медии свършиха останалото. През 80-те години на ХХ век опасността отново се появи. Професор Антонио Росели от миланския университет „Ка Гранда“ продължи проучването на теорията на Крик за произхода на ДНК. Петрони постави професора под наблюдение.

Последното послание — и кардиналът вярваше, че единствено той знае точното съдържание на свитъка — съдържаше важно предупреждение за апокалиптичен катаклизъм, който ще сполети човечеството. Държавният секретар знаеше, че указанията за това в Близкия изток са вече налице, но за него последните дни преди гибелта на цивилизацията бяха от второстепенно значение. Далеч повече го вълнуваха първите две послания на свитъка Омега. Послания, които пряко застрашаваха властта му, както и тази на Светата църква. Петрони се стъписа, когато израелският математик професор Йоси Кауфман съобщи, че е открил тайни шифри в свитъците от Мъртво море. Както и професор Росели, държавният секретар незабавно го постави под наблюдение. Също като злополучните открития на пирамидите, древният свитък сякаш беше прокълнат. Всеки, който влезеше в допир с него, се намираше в опасност.

Събитията в Близкия изток назряваха. Ако свитъкът Омега станеше обществено достояние, нямаше да има никакво съмнение в неговата автентичност и последиците бяха невъобразими, но вече може би нямаше да е възможно просто да купи окончателния, оригиналния свитък Омега. Кардинал Петрони знаеше, че Алегра Басети не може да бъде подкупена. Мислите му се върнаха към онази вечер в Милано, когато тя беше имала безочieto да постави въпроса за своя интерес към свитъка Омега на вечеря. Когато жената замина за Близкия изток, Петрони я постави под наблюдение, за всеки случай.

Сега щеше да се наложи да я премахнат и да вземат свитъка от Мъртво море. Времето изтичаше. „Предстартовото броене“ бе започнало.

Държавният секретар насочи вниманието си към непосредствения въпрос със здравето на папата. При натискането на един бутон тъмните вратички на скрития в отсрещната стена телевизионен шкаф безшумно се плъзнаха настрани. Информационната емисия на Си Си Ен в шест часа беше задължителна за ватиканската йерархия, но двете водещи новини щяха да изненадат мнозина кардинали и други в коридорите на властта в Рим. Ала не и Петрони. Предположенията за свитъка Омега, които щяха да бъдат излъчени в ефир, го дразнеха, но не го изненадваха. Даниъл П. Къркпатрик, шефът на новините в нийоркското студио на Си Си Ен, бе рицар на Малтийския орден и като всички малтийски рицари по света, съобщаваше на държавния секретар на Ватикана всичко, което можеше да повлияе на Църквата, много преди да го покажат по телевизията. В замяна рицарите на Малтийския орден имаха пряк достъп до Апостолическия дворец.

— Десет секунди, Том.

Журналистът бе високият и обаятелен Том Шуайкър, ветеран в Си Си Ен, носител на наградата „Пулицър“, кореспондент в Близкия изток и понякога репортер по въпросите на Светия престол. Облечен в тъмносиня риза с разкопчана яка, той беше широкоплещест и обветреното му набръчкано лице носеше белезите на безброй часове, прекарани под пустинното слънце. Имаше квадратна брадичка, дълъг, аристократичен нос и грижливо подстриганата му сивееща коса отговаряше на любознателните му сиви очи. Прозвучалата в слушалката му реплика идваше от студиото на Си Си Ен в Ню Йорк, докато Том Шуайкър се готвеше за включване на величествения фон на Микеланджеловия купол на „Св. Петър“.

— Има предположения, че един от папите с най-дълъг понтификат в новата история може би ще се оттегли поради влошено здравословно състояние — започна той с дълбок, обработен глас, после направи пауза, за да постигне желанния ефект с встъплението си. Притежаваше способността да кара всеки един от милионите зрители на канала да изпитва чувството, че говори лично на него. — Си Си Ен се сдоби с последния медицински доклад за папата и той хвърля

сериозно съмнение върху способността му да продължи да изпълнява функциите си.

— В доклада има ли някакви препоръки, Том? — попита от Ню Йорк водещата Джералдин Ръшмор.

— Няма, Джералдин, но доколкото знаем, папата вече от дълги години страда от паркинсон. Това е прогресиращо дегенеративно неврологично разстройство и въпреки че са налице някои обещаващи изследвания с възрастни стволови клетки, съвременната медицина все още няма лекарство за него. Това състояние засяга управлението на двигателните функции на тялото, което за съжаление е напълно очевидно в публичните изяви на папата.

— Други папи оттегляли ли са се по-рано, Том?

— В последно време не, Джералдин, въпреки че каноничното право не го забранява. В цялата история на папството са се оттегляли само шестима, като последният е Григорий Дванайсети през хиляда четиристотин и петнайсега година.

— Кой ще вземе окончателното решение, Том?

— Тъкмо това е проблемът. Докато папата още е на поста си, всичко зависи от него, а той не е от хората, които лесно се отказват. Всъщност именно неговата упоритост беше най-остро критикуваната страна на управлението му. Интересно е обаче, че е подготвен документ за оставката му, без дата. Така че папата може би допуска и такава възможност.

— Още ли е с ума си?

— Моите източници ми съобщиха, че умът на папата още е изключително остър, но никой от нас не е вечен.

— Така е, Том. От друга страна, има предположения, че се е появил препис на свитъка Омега.

— Това са само предположения. От десетки години се носят слухове за този свитък, но досега никой не е потвърдил, че го е виждал.

— Известно ли е какво има в него, Том?

— Не точно, но израелският археолог и математик професор Йоси Кауфман е открил, че този свитък от Мъртво море съдържа таен шифър. Той предполага, че съществува връзка между свитъка Омега и изхода от войната срещу тероризма.

— „Сблъсъкът на цивилизациите“ ли?

Том кимна с глава.

— Кауфман смята, че е започнала гибелта на западната цивилизация и обратно на средновековните кръстоносни походи, ислямът ще триумфира над християнството и Запада. Това несъмнено е музика за ушите на Ал Кайда и последователите на Осама бин Ладен.

Уважаван израелски учен и член на Кнесета, Кауфман се беше поставил в деликатно положение и открито бе критикуван за изявленията му. Опитни журналисти се бяха подигравали с идеите му, ала Том Шуайкър вече не беше толкова скептичен. Продължаващите и подкрепени от Съединените щати израелски атаки срещу палестинците, както и американско-британско-австралийският удар срещу Ирак бяха предизвикали масово негодувание в арабския свят и положението ставаше все по-лошо. Том имаше здрави връзки в ЦРУ и бе виждал докладите, които се пазеха в тайна от широката общественост, доклади, предполагащи, че Ал Кайда вече притежава поне седем от ядрените куфарни бомби, изчезнали при разпадането на Съветския съюз.

— Благодаря, Том. Ще прекъснем дотук и с нетърпение очаквам пак да поговорим, когато се завърнеш в Близкия изток.

— Беше ми приятно, Джералдин.

— Това беше Том Шуайкър за новините на Си Си Ен от Ватикана в Рим. Трудни времена за папството и отрезвяващо предсказание от Израел. А сега за деня в Конгреса...

Кардинал Петрони остави всякакви мисли за триумфа на исляма над християнството. Тази вечер повече го интересуваше докладът за здравословното състояние на папата и в стоманеносините му очи проблесна задоволство. Тайното изкуство на информационното изтичане — това бе една от многобройните способности на държавния секретар. Още отрано в кариерата си беше проумял силата на медиите и добре бе усвоил техните принципи.

Принцип 1: Установи доверие в уважавана медия и се погрижи информацията, която подаваш, да е точна. Журналистите не мразят нищо повече от това да ги лъжат. В безпощадно конкурентния свят на журналистиката критиката от колеги често е по-опасна от сърдитите редактори.

Принцип 2: Подавай на медиите толкова, колкото ти е изгодно, но не толкова, че изтичането да бъде свързано с теб. Или, ако има

такава опасност, карай журналистите да крият източника си — „Добре осведомени правителствени източници, близки до Ватикана...“. И винаги цитирай източниците в множествено число. Това обърква онези, които търсят изтичането на информация.

Кардинал Петрони се обади на монсиньор Сервини, шеф на ватиканската пресслужба.

— Да, Ваше Високопреосвещенство?

— Монсиньор, защо току-що видях журналист от Си Си Ен да твърди, че разполага с доклад за медицинското състояние на светия отец?

— И аз току-що гледах емисията, Ваше Високопреосвещенство, но наредих да извършат незабавно разследване.

— Искам доклада на бюрото си до двацет и четири часа.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство.

Държавният секретар прекъсна връзката.

Принцип 3: Бъди в предните редици на отричането и търсенето на източника на изтичане.

Петрони натисна червения бутон на дистанционното управление и разсеяно проследи връщането на телевизора обратно в стенната му ниша. Малтийските рицари с широки връзки като Къркпатрик са полезни, каза си той. Винаги го бе привличала историята на Ордена, свързана с жестоки удари срещу исляма, и често си беше представял, че участва в свирепите нападения срещу мюсюлмански пирати в Средиземно море, организирани от остров Малта, дарен на рицарите от Чарлз V през 1530-та, откъдето носеха името си. Борбата против исляма, помисли си държавният секретар, се водеше от векове, ала подобно на древните малтийски рицари, той не се съмняваше, че ще победи единствената истинска вяра, християнството. Проблемът със свитъка Омега беше досаден, но за кардинал Петрони информацията означаваше власт и ранното предупреждение на Къркпатрик му бе дало време спокойно да обмисли последиците. И беше заключил, че догадките за свитъка ще заглъхнат. В миналото винаги се бе случвало така и медиите винаги бяха подемали нещо друго.

Държавният секретар на Ватикана нямаше да е толкова уверен, ако знаеше, че новините е гледал и Джери Бъфет, най-известният телевизионен евангелист в Съединените щати.

2.

Атланта, щата Джорджия

Евангелисткия център за Христа „Бъфет“ побираше петнайсет хиляди души и тази вечер беше претъпкан. Диригентът на хора загряваше публиката с кънтяща версия на „Колко си велик!“, докато зад кулисите Джери Бъфет правеше последни приготовления.

Бъфет изглеждаше по-млад от своите шейсет години. Загорялото му лице се отличаваше със сурова красота. Имаше сини очи и квадратна решителна брадичка. Личният му фризьор имаше задачата в тъмната му коса да не се забелязва нито намек за сиви кичури. Неговото делово, типично американско поведение привличаше широка публика в цялата страна, особено във фундаменталисткия Юг. Единадесети септември бе довел до активизиране на религиозната десница в Америка и над пет милиона американци, сред които самият президент, гледаха ежеседмичните му предавания.

На вратата на добре обзаведената главна гримьорна тихо и почтително се почука.

— Пет минути, преподобни Бъфет.

— Благодаря. — Джери Бъфет си наля бърбън. Новините по Си Си Ен за момент го бяха извадили от равновесие. Триумфът на исляма над християнството щеше да бъде катастрофа за човечеството и на другата сутрин той щеше да се обади на президента. По време на изборите през 2004-та стотици пастори от деноминацията на Бъфет бяха изиграли важна роля за привличането на стотици хиляди гласоподаватели в страната, особено в решаващите щати Флорида, Охайо и Западна Вирджиния. Техните усилия бяха задържали президентската власт в християнски ръце и по думите на самия президент, можеха да похарчат този капитал, когато пожелаят. Ако свитъкът Омега съществуваше, непременно трябваше тайно да го вземат, преди другата страна да го използва в своя полза.

Той пресуши чашата си и набързо поправи встъпителните си думи.

— Току-що гледах вечерните новини по Си Си Ен, по които предсказаха триумфа на исляма над християнството — започна той с провлачения си, гърлен южняшки говор.

Публиката утихна, някои нервно зашаваха на местата си. Събитията от 11 септември бяха уплашили много американци.

— Ние с вас имаме християнски президент в Белия дом и ислямът никога няма да триумфира! — Джери Бъфет направи пауза, за да подчертае думите си. — Ислямът никога няма да триумфира над християнството!

Публиката диво го аплодира. Някои тропаха с крака.

— Ислямът е зла религия! — отекна гръмовният глас на евангелиста. — На единайсети септември Бог оттегли подкрепата си от нашия народ само защото Му обърнахме гръб! Ислямският тероризъм е Божие послание! Той процъфтява, защото ние вече не спазваме Божиите заповеди в своите съдилища. В училищата ни вече няма молитви, не се чете Библията, затова Господ се е отрекъл от Америка — защото ние се отрекохме от Него! — Мнозина в публиката закимаха с глави в знак на съгласие.

— Всемогъщият Бог вече не закриля Америка, защото американците се вманиачиха по богатствата, секса и наркотиците. — Джери Бъфет закрачи назад-напред по грамадната сцена. — Хомосексуализмът е мерзост в очите Господни, и все пак някои от нас искат да узаконят брака между представители на един и същи пол — изрева той.

Джери Бъфет се върна при аналоя и взе Библията си.

— Мъжът трябва да се грижи за жена си, също както Христос се грижи за Своята Църква — тихо каза евангелистът. — Пише го тук. И не правете тази грешка — продължи той, повишавайки глас и свивайки другата си ръка в юмрук. — Така, както Всемогъщият прати чумата на СПИН срещу хомосексуалистите, ще има още мюсюлмански терористични атаки, ако отново не се обърнем към Господ!

Отговори му нов взрив от аплодисменти, които шумно отекнаха в нощта на Атланта.

3.

Рим

Петрони отпусна високото си слабо тяло на кожения стол. Задачата изпълнена. Прецедентът с оставката вече беше в публичното пространство и течеше процесът на подготовка на почвата. Сега, стига кардинал Донели, журналистът и жената да останеха извън уравнението и свитъкът Омега да попаднеше в негови ръце, всичко щеше да бъде възможно. В края на краищата, обоснова се пред себе си той, неговата любима Църква не за пръв път се нуждаеше от закрилата на онези, които можеха да оспорят нейната власт. Кое го наведе на мисълта за реакцията на другите кардинали и евентуалното оспорване на собствената му власт. Оставката бе рискована стратегия, ала светият отец можеше още дълго да остане жив и с всяка изтекла година шансовете Петрони да се добере до ключовете на свети Петър пропорционално се смаляваха. Заплашваха да го настигнат по-млади кардинали.

Държавният секретар отключи горното чекмедже на бюрото си и извади орфан бележник с черна кожена подвързия. Той съдържаше сведения за кардиналите, архиепископите и епископите — датите им на оттегляне, издигане и възрастта им. Шансовете за развитие се определяха според измислена от самия Петрони система със звездички, от незначителната една звездичка до по-заплашителните четири и в редки случаи пет. Определяни според качествата, мястото в Църквата, закрилниците, възрастта и множество други фактори, които биха направили чест на букмейкърски наръчник. Според собствените му изчисления Петрони имаше трима главни конкуренти.

Първите двама в списъка му имаха по пет звездички. Кардинал Туку, обаятелният ръководител от Кения, и кардинал Медичи, прочутият теолог на освобождението^[1] от Еквадор. Грижливо трябваше да осъществи стратегията си за победа над двамата кандидати от Третия свят, помисли си държавният секретар, но вече беше измислил съответните думи: „След време определено ще има папа, избран от многобройните кандидати от Третия свят, но навярно

засега все още не“. Кардинал Петрони ги повтаряше при всяка възможност. По-близо до родината, кардинал Джовани Донели, неотдавна интронизираният патриарх на Венеция и най-млад от колегията на кардиналите, вече очевидно представляваше опасност. Отначало Петрони му противодействаше, като тихичко напомняше на своите колеги кардинали, че дългото папство крие огромни рискове, ако кандидатът не отговори на очакванията. Започнатото обаче от Донели разследване на продажбата на акции от страна на Ватиканската банка в една банка във Венето бе наложило рязка промяна в подхода на държавния секретар.

Двамата с Джовани Донели веднъж бяха работили заедно. През 1987-ма, когато Петрони беше архиепископ във Ватикана, а Донели — личен секретар на папа Йоан Павел I. Още тогава безпощадно амбициозният архиепископ определи интелигентния млад духовник като потенциална заплаха и след мистериозната смърт на светия отец едва след трийсет и три дни на папския престол, Петрони отстрани своя съперник. В резултат архиепископът реши, че другите в колегията на кардиналите не познават достатъчно добре Донели, и остави името му в своя черен бележник в „най-добрия случай в резервния списък“. И сега трябваше да поправи тази важна грешка.

Държавният секретар дълбоко си пое дъх. Идваше време да задвижи колелцата на собствената си съдба. Той натисна един от телефонните бутони, настроен за автоматично набиране на папския лекар.

— Винченцо, come stai?^[2]

— Bene, grazie, e tu?^[3]

— Molto bene, grazie.^[4] Организирам кардиналите от Курията да се съберат утре вечер в зала „Борджия“. Струва ми се, че е време да получат откровена преценка за състоянието на папата. — Кардинал Петрони веднага започваше по същество. Дългите общи разговори не му бяха присъщи. — Ще ти бъда благодарен, ако ни съобщиш преценката си.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство. — Професор Винченцо Мартинес учтиво се придържаше към протокола. Папският лекар отдавна беше установил, че няма желание да поддържа каквито и да било други, освен служебни отношения с настоящия държавен секретар.

— Eccellente.^[5] Ще пратя кола в седем. Така ще имаме време да... да речем, да обмислим подхода си. Fino ad allora. Дотогава.

Папският лекар затвори слушалката и се вторачи в нея. Здравето на светия отец отдавна не беше само негова грижа във Ватикана. Професор Мартинес бе прочут медик, имаше и квалификация на психиатър. И не за пръв път се питаше дали държавният секретар е подходящ за висш пост. Имаше дълъг списък от симптоми: егоцентризъм и грандомания, измамничество и манипулативност, липса на угризения и чувство на вина, плитки емоции, потребност от силни усещания, изискване на автоматично покорство и огромно възхищение. Мартинес се зачуди дали неговата диагноза е точна, или е нещо още по-дълбоко, по-зловещо. И дали Петрони не е имал проблеми в детството си. Ако папският лекар беше посветен в личния живот на кардинала, най-големите му страхове и диагнозата му щяха да се потвърдят.

На отсрещния бряг на Тибър кардинал Петрони повика личния си секретар отец Томас. Посял семето на мълвата за оставка, той не можеше повече да отлага срещата на кардиналите от Курията. Непременно трябваше да ги хване неподготвени. Почти незабавно на тежката двукрила врата на кабинета му се почука.

— Avanti.^[6]

Отец Андрю Томас беше тих, трийсетинагодишен мъж с репутация на безупречна ефикасност.

— Заповядайте, Ваше Високопреосвещенство — каза той.

— Колко кардинали от Курията отсъстват от Рим?

— Доколкото зная, Ваше Високопреосвещенство, всички са тук.

— Eccellente. Значи ще има нужда само от една среща. Помолих професор Мартинес утре вечер да дойде тук. Предайте на всички кардинали моите почитания и ги поканете в осем часа в зала „Борджия“.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство.

— Извинете им се за неудобството, отец Томас, и им кажете, че папският лекар ще им изложи личната си преценка за състоянието на светия отец. Нещо, което от Си Си Ен вече направиха вместо нас, както забелязах — иронично се усмихна Петрони. — Струва ми се, че всички ще пожелаят да присъстват.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство. Нещо друго?

— Както обикновено, кажете на дежурния шофьор да ме вземе довечера в девет.

— Непременно, Ваше Високопреосвещенство. — Отец Томас тихо се оттегли и затвори двукрилата врата след себе си, без да пита защо такъв висш служител на Курията поръчва колата си късно всеки втори понеделник.

[1] Теология на освобождението — термин, за пръв път използван през 1973 г. от перуанския католически свещеник Г. Гутиерес, според когото Евангелието изисква Църквата да съсредоточи усилията си върху освобождението на света от бедност и гнет. — Б.пр.

↑

[2] Как си, Винченцо? — Б.пр. ↑

[3] Добре, благодаря, а ти? — Б.пр. ↑

[4] Много добре, благодаря (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Отлично (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Влез (ит.). — Б.пр. ↑

4.

Вашингтон

Майк Маккинън, експертът на ЦРУ по липсващите руски „ядрени куфарни бомби“, се настани на един от кожените столове покрай облицованата с ламперия стена на оперативната зала в подземие то на Западното крило на Белия дом. Ветеран с трийсет и пет годишна служба, Маккинън беше прекарал началото на кариерата си в Близкия изток, където научи арабски и опозна исляма. После се прехвърли в съветска Източна Европа. Имаше сурово сипаничаво лице и късо подстригана тъмна коса. Висок метър седемдесет и седем, той тежеше деветдесет килограма, неизменно поддържана форма от последната му оперативна задача в Босна и Херцеговина. Сега, за огромно свое разочарование, отново лъскаше стола в Оперативната дирекция в Ленгли.

Маккинън кимна с глава на новия директор на Централното разузнавателно управление, който вече седеше на заседателната маса заедно с държавния секретар, съветника по националната сигурност, министъра на отбраната, министъра на вътрешната сигурност и председателя на Съвета на началник-щабове то. Един от последните, които пристигнаха, беше вицепрезидентът. Когато президентът влезе в стаята, всички се изправиха.

Не за пръв път викаха Майк Маккинън в оперативната зала на Белия дом. Той тихо прегледа бележките си, докато осведомяваха президента за положението в Ирак, както и за растящата ядрена опасност от страна на Иран и Северна Корея. Маккинън вече беше чувал всичко това.

— Специални атомни средства за унищожение — прочете следващата точка от дневния ред президентът.

— Ядрените куфарни бомби, господин президент — отвърна директорът на ЦРУ. — Познавате агент Маккинън — добави той и кимна с глава към Майк.

— Господин президент — започна Маккинън, — информацията тази сутрин се основава на последните разузнавателни сведения за

вероятното местонахождение на някои ядрени куфарни бомби, произведени в Съветския съюз. Преди няколко години Александър Лебед, съветникът на Борис Елцин по сигурността, призна, че са изчезнали осемдесет и четири от сто трийсет и двата ядрени куфара, произведени през деветдесетте години. Имаме основания да смятаме, че Ал Кайда са се сдобили с няколко бомби и поне пет от тях в момента са в Съединените щати. Възможно е да има още две — едната във Великобритания, другата в Австралия.

— Откъде са ги взели, по дяволите? — попита президентът.

Майк Маккинън запази неутрално изражение.

— Както ви е известно, господин президент, Осама бин Ладен разполага със значителни финансови средства. След разпадането на Съветския съюз през хиляда деветстотин деветдесет и първа неколцина руски офицери, някои от които не бяха получавали заплата с месеци, се обърнаха към черния пазар.

— Няколко такива бомби се появиха през деветдесет и четвърта — потвърди държавният секретар. — Лидерът на чеченските сепаратисти Джохар Дудаев ги обяви за продан, след като ние отказахме да признаем независимостта на Чечня.

— А как са ги внесли в Съединените щати?

— Възможно е вече да са били тук — отговори Майк.

Президентът се смая.

— Имаме основания да смятаме, че съветски агенти са внесли няколко такива бомби по време на Студената война. Други може да са донесени по-късно, навярно по море.

— Как е възможно?! — гневно възкликна президентът, като гледаше новия министър на вътрешната сигурност.

— Както, сигурен съм, е известно на министъра на вътрешната сигурност, доскоро се проверяваха по-малко от пет процента от внасяните в страната контейнери — спокойно продължи Майк Маккинън.

Министърът утвърдително кимна с глава.

— Би трябвало да правим много повече — заяви държавният глава.

Министърът на вътрешната сигурност взе думата.

— Законът за чуждестранните стоки и пристанищната сигурност ще помогне, господин президент, но в страната ежедневно пристигат

над петнайсет хиляди кораба. Ние не сме единствената западна държава, която се сблъсква с този проблем. Миналата година деветнайсет от всеки двайсет контейнера са влезли в Австралия, без да бъдат проверени. Подобно е положението и във Великобритания.

Президентът сприхаво изсумтя.

— Какви щети може да нанесе една такава куфарна бомба? — попита той.

— Зависи как и къде бъде взривена, господин президент — отвърна Маккинън. — Предпочитаният метод ще бъде детониране във въздуха от лек самолет.

— Защо не на земята? — попита министърът на отбраната.

— Обикновено сградите ограничават взривния и термичен ефект на ядрената експлозия — търпеливо поясни Майк. — Въпреки че при наземен взрив общият брой на жертвите ще бъде по-голям заради по-концентрирания радиоактивен горещ дъжд. Терористите обаче търсят по-драматичен краткосрочен ефект и по тази причина аз предполагам, че самоубийственият ядрен удар ще бъде нанесен с лек самолет.

— Какъв ще е броят на жертвите? — попита председателят на Съвета на началник-щабовете.

— Дори един килотон ядрен взрив, какъвто е еквивалентът на най-малкия куфар, не е обикновена бомба. Огромната топлина от ядреното огнено кълбо достига десетина милиона градуса. За сравнение огненото кълбо на единайсети септември беше от порядъка на четири-пет хиляди градуса.

Президентът и неговият съветник по сигурността се спогледаха.

— В Ню Йорк, Лондон или Сидни например ще бъде изпарено всичко в радиус сто и петдесет метра. В радиус четиристотин и петдесет метра от епицентъра ще се стопи металът. Експлозията ще вдигне ветрове със скорост около хиляда километра в час и всичко в радиус от петстотин и петдесет метра, че и повече, ще бъде разрушено. В големите градове през първия ден ще загинат до четвърт милион души, а до две седмици — около милион.

Майк Маккинън направи пауза, за да остави присъстващите да осмислят анализа му. Усещаше погледа на новия си директор, но избягваше да поглежда към него. Президентът беше назначил този конгресмен начело на ЦРУ и в рамките на броени седмици бяха подали оставка неколцина ключови заместник-директори. В мислите му се

промъкна горчивина. Политици. Повечето никога не бяха виждали гневен изстрел и малцина имаха представа от начина на мислене на мюсюлманите. Политиката на Коалицията в Близкия изток и Ирак се бе сгромолясала, разпалвайки пламъците на арабската и мюсюлманската омраза из целия свят. Сега същите онези „изостанали мюсюлмани“ разполагаха със средство да нанесат смъртоносен удар — удар, от който Съединените щати и техните съюзници може би никога нямаше да се съвземат.

— През следващите дни още стотици хиляди ще умрат от радиационно отравяне и изгаряния — продължи Майк. — Ню Йорк, Лондон, Сидни или който и да е друг голям град ще остане необитаем години наред. Ако нямате други въпроси, господин президент, с това моят доклад завършва.

Президентът поклати глава и се наведе към директора на Централното разузнавателно управление.

— Маккинън работил ли е в Близкия изток и ислямските страни?

Директорът кимна.

— Добре. След заседанието ще ви чакам двамата в Овалния кабинет.

5.

Рим

Швейцарските гвардейци на Портата на св. Ана застанаха мирно и отдадоха чест, когато черното волво на държавния секретар тихо напусна Ватикана. Облечен в цивилно облекло и седнал отзад, Петрони ги освободи с махване на ръка. Рим беше оживял и колата се запровира в тежкия трафик към тунела под Тибър, а после продължи по Лунготевере Тор ди Нона на източния бряг. На западния бряг страховитият замък Сант Анджело остана безмълвно да бди над реката. Прожекторите злоещо играеха по бойниците, които векове наред бяха закриляли стрелци и древни катапулти. Зад мрачните стени на крепостта бяха извършени безчет жестокости в името на Христа — там бяха удушили папите Йоан X и Бенедикт VI и бяха отровили Йоан XIV. Тази вечер замъкът Сант Анджело изглеждаше също толкова заплашителен, но дори между някогашните жестокости и планове на кардинал Петрони да имаше някаква прилика, на изтънчения държавен секретар изобщо не му хрумна такава мисъл.

Волвото продължи към античната част на града. Към Колизея, който близо две хиляди години се издигаше като свидетелство за кървавата история на Рим. Покрай Римския форум и руините на триумфалните арки и храмове на боговете, където мраморните паважи и стълбища в разцвета на Римската империя бяха кипели от живот като всеки съвременен град. Покрай Циркус максимус, който днес беше обществен парк. И накрая нагоре по склона към стара римска къща на Пиаца дел Темпио ди Диана. Петрони нарочно бе избрал ресторант „Апулейус“. Храната и виното бяха разкошни, но по-важно беше това, че малкото заведение се намиреше на сравнително уединено място. Някога дом на богато римско семейство от I век, обстановката не се бе променила много през следващите хилядолетия. Червени мраморни колони носеха ниския покрив и покритите с фрески стени бяха украсени с останки от мраморни плочи. Античната камина беше непокътната и в малките ниши в двете дневни, където можеха да си изберат маси гостите, с вкус бяха подредени римски керамични съдове.

Кардинал Петрони бе резервирал маса, отчасти скрита от централните помещения със стар кожен параван. За всеки случай. Макар държавният секретар да беше сигурен, че едва ли ще го познае някой друг, освен Джорджо Феличи, който вече го очакваше на масата.

— Buonasera, Ваше Високопреосвещенство.

— Без титли, моля — сприхаво отвърна Петрони.

— Mi displace. Прощавай — рече Феличи и в хитрите му зелени очи проблесна разбиране.

Джорджо Феличи бе израсъл в сицилианското градче Корлеоне. Още в ранна възраст се пресели в Палермо, където родът му се включи в търговията с говеда и хероин. Не един представител на конкурентните фамилии Бонтате и Бускета намери ужасяващата си смърт от ръцете на младия Джорджо, докато Феличи постепенно овладяваше града. Той упражняваше уменията си с безпощадна ефикасност. Когато бизнесът се разшири, фамилията имаше нужда от сигурно средство за пране на пари и Джорджо влезе в банковия сектор. Нисък, як и мускулист, с гладка черна коса и загоряла кожа, той носеше безупречен скъп кремав костюм. Страшилище в коридорите на La Borsa di Milano, тази вечер неговите връзки в банковия свят не представляваха интерес за Петрони. Джорджо Феличи също беше станал велик магистър на Propaganda Tre или ПЗ, наследницата на П2, злополучно известната тайна масонска ложа от 70-те години на ХХ век. Подобно на своята предшественица, сред членовете на ПЗ бяха италиански министри и съдии, шефът на италианската финансова полиция, неколцина топбанкери, индустриалци и медийни ръководители, както и висши военни на активна служба или от резерва и двама шефове на секретната служба. Пипалата на ПЗ достигаша до най-влиятелните мафиотски фамилии в Италия и Съединените щати, в ЦРУ и ФБР, и което бе по-важно за Петрони, в една от терористичните групировки в израелските Окупирани територии.

— От съобщението ти ми се стори, че въпросът е спешен — премина направо по същество Джорджо. Проблесна крив бял зъб, по-скоро в бърза автоматична мимика, отколкото в усмивка.

Кардиналът изчака младата сервитьорка да поднесе първото им блюдо от миди, идеално задушени в най-фин зехтин с чесън и със съвсем мъничко чили, сервирани върху канапе от вдигащ пара спанак.

Порази го лицето на момичето, с безупречна мургава кожа и коса, тъмна като очите му.

— *Vi verso il vino, signor?*^[1] — попита тя и му поднесе бутилка Виня Колонело Барало за одобрение.

Той вкуси букета. Силно вино от италианския сорт „Небиоло“, то бе признато в цял свят и се сравняваше с бургундското и бордото. Лоренцо Петрони отдавна беше свикнал с привилегиите на високия пост.

— *Si. Bellissimo*^[2] — отвърна държавният секретар. — Надявам се, че не възразяваш да нарушим традицията, Джорджо.

— *Scusi?*^[3] — малко озадачено попита сътрапезникът му.

— Червено вино с морска храна.

— *A, non importa.*^[4] Излишно ограничение.

— Направени ли са поръчките за Шуайкър и Донели? — тихо попита Петрони.

— Журналистът е под наблюдение. Ако се приближи прекалено много до твоето минало, ще се разправим с него. Проблемът с кардинала е по-сериозен. — Въпреки че още не беше измислил решение за досадния патриарх на Венеция, сицилианецът се усмихна. Харесваше му лепкавата паяжина, която бе изтъкал около себе си държавният секретар. Докато имаха полза от него, а той можеше да им бъде извънредно полезен като папа, Феличи щяха да продължават да решават проблемите му, срещу определена цена, естествено.

— Имаме още един дребен проблем, Джорджо.

Джорджо Феличи отново се усмихна, развеселен от способността на влиятелния кардинал да прехвърля своите проблеми на други хора. „Дребен“ неизбежно означаваше нечий пръснат мозък, но той не каза нищо.

— Една вещ може би е попаднала в лоши ръце и Църквата ще бъде много признателна на онзи, който ѝ я върне.

— Искането ти ми се струва незначително, Лоренцо. За каква вещ става дума?

— Чувал си за свитъците от Мъртво море, *non é vero*^[5]?

— *Naturalmente*^[6], но смятах, че са международна собственост.

— Така е. Католическата църква си сътрудничи с *L'École Biblique et archéologique Française*, Френската библейска и археологическа школа

в Йерусалим, а също с Рокфелеровия музей, където по право се съхраняват за превод тези свитъци.

На лицето на Феличи се изписа скептично изражение.

— Ти добър католик ли си, Джорджо? — попита Петрони. Този метод бе изпитан от времето. Колкото и безскрупулен да бе обектът, винаги оставаше онова малко съмнение за отвъдния свят. Теологията на страха. Нещо, което Ватикана използваше от векове.

— Разбира се — проблеснаха кривите зъби.

— Тогава разбираш, че всичко, което накърнява вярата, принадлежи на светия отец.

— А това явно накърнява вярата — цинично заключи Феличи. — И чии са тия „лоши ръце“?

Петрони дръпна ципа на меката си кожена чанта. Обикновено вътре имаше пурпурни папки със златни папски емблеми, отпечатани в центъра на корицата, ала папката, която сега подаде на Джорджо Феличи, имаше сиво-кафяв цвят. При съответните обстоятелства, независимо от обекта, Петрони беше майстор и на най-дребните подробности.

— Още сведения за доктор Алегра Басети — онази, която вече си поставил под наблюдение в Близкия изток. — Освен снимка и данни за проучванията й Петрони бе избегнал да даде на Феличи прекалено много информация за досадната бивша монахиня. Колкото по-малко хора я свързваха със свитъка Омега, толкова по-добре, но сега обстоятелствата рязко се бяха променили и лукавият дребен сицилианец трябваше да получи всичко необходимо.

— По-рано тя живееше в един от нашите манастири, но за съжаление се поддаде на живота извън Църквата. Дватама със своя колега, израелския археолог доктор Давид Кауфман, са се сдобили с един свитък от Мъртво море, който принадлежи на Рокфелеровия музей. Разбира се, ще платим щедро за връщането му.

— Откъде е тя? — попита Феличи. Отначало се бе задоволил да организира наблюдението на италианката, без да задава много въпроси. Това бяха лесни пари, но сега беше заинтригуван защо един княз на Църквата проявява личен интерес към премахването на някаква бивша монахиня и връщането на древен пергамент.

— От Южна Италия. Някакво селце Трикарико. Главно бедни селяни. Порядъчни, подчиняващи се на закона хора, въпреки че явно

има изключения — презрително изсумтя Лоренцо. — След като я приехме в манастира, допуснахме грешката да я пратим в Държавния университет в Милано, за да продължи образованието си, и тъкмо там тя излезе извън релси.

— Не пращате ли обикновено своите свещеници и монахини в католически университети?

— Обикновено да, само че въпреки моя съвет светият отец реши, че Църквата по-добре ще разбере светската младеж, и Басети беше включена в пилотната програма.

— Доктор ли е?

— По химия. След като напусна ордена си, тя направи докторат по приложението на ДНК в археологията. Подробностите са в досието ѝ — посочи папката той. — Както и материалите за Кауфман.

— А, да, ако се съди по сведенията, които получаваме, двамата прекарват много време заедно. Роднина ли е на професор Йоси Кауфман, израелския математик?

— Син му е.

Разговорът временно прекъсна — донесоха ми основното ястие. Петрони беше поръчал любимото си *bucatini all' Amatriciana* — тънки кухи макарони с доматиен сос с чесън и шунка. Този път ги поднесе момче, което едва ли имаше повече от шестнайсет години. Ако другите клиенти бяха проявили дори и бегъл интерес, от вниманието им нямаше да убегне фактът, че кардиналът втренчено зяпаше момчето, докато то пълнеше чашите с вино и тихо се оттегляше.

— Има ли значение това, че е син на професор Кауфман? — попита Петрони, изведнъж обзет от безпокойство, че в ПЗ може да знаят много за учения и свитъците от Мъртво море.

— Възможно е — отвърна Джорджо. — Напоследък връщането на каквото и да било от Близкия изток не е лесно, Лоренцо, и този Давид Кауфман явно има стабилни връзки. Баща му е не само световноизвестен математик и археолог, но и генерал от израелския резерв и почетен директор на Светилището на книгата. И ти несъмнено знаеш, че освен това се кандидатира за министър-председател.

Кардинал Петрони си помисли, че Джорджо Феличи е изключително добре осведомен. Държавният секретар не отговори нищо.

— Операцията може да се окаже доста скъпа, Лоренцо. — Пак онова бързо, автоматично проблясване на криви бели зъби.

Държавният секретар го очакваше. В предишните случаи, когато се налагаше някой да бъде сполетян от злополука, Джорджо Феличи никога не му излизаше евтино, но беше най-добрият в бранша, а и го изискваше защитата на Светата църква. Каквото и да струваше, Ватиканската банка щеше да плати.

— Много е важно бързо да си върнем този свитък — отвърна Петрони, като прескочи въпроса за цената на Феличи и несъмнената му печалба. — Искам лично да се погрижиш за това.

— Колкото и да е трудно, и ние си имаме връзки, Лоренцо, и за известна сума съм готов да отида в Близкия изток и да организирам операцията. — Джорджо Феличи не дообясни думите си, но кардиналт знаеше, че терористичните групировки постоянно се нуждаят от средства, за да купуват скъпи оръжия и боеприпаси. Дори групировка като Хамас можеше за дълго да престане да взривява автобуси, стига цената да бе достатъчно атрактивна. — Това обаче повдига друг въпрос.

Петрони веднага застана нащрек, макар че внимаваше да не се издаде, и уж нехайно попита:

— По-точно?

— Моите колеги в Пе три обмисляха да ти предложат да се присъединиш към нас. За пореден път — подчерта Феличи. — Снощи се срещнахме и предложението беше потвърдено. Много съм щастлив, че точно на мен се пада честта да ти предам тяхното решение. Сигурен съм, че това ще е изгодно колкото за нас, толкова и за теб — небрежно подхвърли сицилианецът.

— Не може и дума да става да членувам в Пе три — отговори кардиналт и в гласа му се прокраднаха сприхави нотки. — Масонството отдавна е забранено от Ватикана. Да не си забравил хиляда деветстотин седемдесет и осма?

— Едва ли ще се изненадаш да научиш, Лоренцо — тихо продължи Джорджо, без да обърне внимание на възражението на Петрони, — че сред нас отново са едни от най-влиятелните хора в Италия и Съединените щати. Но сигурно ще се изненадаш, че неколцина от тях са кардинали.

Това изобщо не учуди държавния секретар. Той имаше отлична представа кой е в списъка на Феличи. Такава информация можеше да се окаже ценна валута, в случай че някой кардинал или епископ няма желание да поеме в определена посока.

— Това наистина ме изненадва, Джорджо — излъга Петрони. — Сигурно си много убедителен.

— Имаме си свои средства, приятелю. Естествено, няма да разкривам имена, но ще ти дам един пример. Един-двама наши членове заемат много видни постове в римската община. Напълно нормално е един високопоставен кардинал да има луксозен апартамент извън Ватикана. Обаче — подчертано прибави сицилианецът, — ако, *come si dice*, как се казва... станат известни „други обстоятелства“, може да последват някои крайно неудобни въпроси. — В автоматичната усмивка на Джорджо Феличи за пръв път имаше нещо весело. Като рибар, който току-що е хванал много голяма риба на въдицата си.

Обзет от студен гняв, Петрони стисна устни и погледна противника си с едва прикрито презрение.

— Явно съм проявил невнимание.

— Не съвсем — отвърна Джорджо. — Просто разузнаването на Пе три е много добро. В следенето на толкова важна личност като теб няма нищо лично, Лоренцо, само бизнес. А и всички ние сме светски хора, погледни го откъм хубавата страна: когато дойде време да се разправиш с конкурентите си за папския престол, много по-добре е да те подкрепя Пе три, отколкото обратното.

Кардинал Петрони бе избрал апартамента си със същата педантичност, с която беше избрал и ресторанта. Виа дел Говерно Векио се намираше наблизко, отвъд Тибър, на достатъчно разстояние от Ватикана. Модерен, но еkleктичен квартал. От една страна, покрай тесните лъкатушни улички се издигаха скъпи и богато мебелирани жилища, разкошни бижутерийни и модни магазини. От друга, там имаше всичко — от ирландския пъб „Абис“ до *servizio* за мото скутери. Анонимност, но очевидно не достатъчна.

Икономката на Лоренцо Петрони беше дребна, с тъмна лъскава коса. Тиха, но решителна, Кармела бе свикнала със странните часове, в

които той идваше и излизаше, и сега го очакваше. Щеше да му се наложи да излезе, преди сивата зимна зора да огрее купола на „Св. Петър“, но тази мисъл бързо се изпари. Кармела нежно го помилва с език, докато Лоренцо се втвърди и овлажни. Знаеше как да използва забранения „il preservativo“, за да усилва възбудата му, и без да губи нито миг, тя продължи да го гали, пресягайки се за вече приготвения кондом в нощното шкафче. Жената тихо зашепна и го пое в себе си.

Когато се прибра в апартамента си, Джорджо Феличи набра един код в скрамблера в кабинета си и въведе номера на Хамас в Ивицата Газа.

[1] Желаете ли вино, господине? (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Да, чудесно (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Моля? (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Няма значение (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Нали (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Естествено (ит.). — Б.пр. ↑

6.

Ленгли, Вирджиния

Майк Маккинън затвори вратата на офиса си, остави папката, озаглавена „Строго секретно: Специални атомни средства за унищожение“, на бюрото си и отиде до прозореца, който гледаше към моравите и езерцето в двора на новия комплекс на ЦРУ.

— Господи боже — измърмори Маккинън. — Светът се е побъркал, мама му стара!

Само Осама бин Ладен и Бог знаеха колко от неговите луди молли разполагат със средства да унищожат западната цивилизация, а сега някакъв също толкова смахнат проповедник в собствената му родина оказваше достатъчно силно влияние върху Белия дом, за да накара президента да се загрижи за откриването на някакъв митичен свитък от Мъртво море. Ханс Кристиан Андерсен се беше настанил на Пенсилвания авеню 1600^[1], мрачно си помисли той. Религията бе виновна за много неща, политиците също. Последната задача поне му даваше възможност да се махне от Вашингтон за известно време. Бяха минали години, откакто не беше ходил в Йерусалим, и въпреки постоянните атентати и градът, и любимият му хотел „Американ Колони“ едва ли се бяха променили. Мислено си отбеляза да потърси старото си приятелче Том Шуайкър. Двамата се бяха опознали добре през годините, които Майк бе прекарал в Близкия изток, и Шуайкър му беше длъжник. В края на краищата, ако не бе неговият репортаж за свитъка по Си Си Ен, ония гащници в Белия дом още щяха да са си сравнително наред. Ако в тоя свитък има нещо, каза си Маккинън, журналистите често разполагат с добри разузнавателни източници, особено хора от калибъра на Шуайкър.

Майк Маккинън уморено разтърка очи и се върна на бюрото си. От пристигането на новия директор Централното разузнавателно управление се намираше под обсада, и шефът на Майк, ръководителят на могъщата и секретна Оперативна дирекция, беше подал оставка. Петдесет и четири годишният Майк също смяташе да напусне. С няколко провалени брака зад гърба си, с идеалната си здравословна и

физическа форма и липсата на всякакви връзки, навярно беше време да се порадва на живота. И все пак бе решил да остане, знаейки, че този път човешката раса като че ли е на ръба на гибелта. Той се пресегна за най-горната папка на бюрото. Нещо необичайно за Ленгли, тя имаше бежови корици и носеше обозначението „Некласифицирана информация“. Вътре имаше обобщение на речите и забележките на Осама бин Ладен, излъчени по арабския канал Ал Джазира и големите западни медии.

„Хвала на Бог, който казва: «О, Пророче, бори се с неверниците и лицемерите, и бъди твърд с тях! Мястото им е Адът. И колко лоша е тази участ...»^[2].

Казвам ви, американци и вашите лицемерни съюзници, ние ще продължим да се борим с вас...

Вие ни нападнахте в Сомалия, вие подкрепихте руските жестокости срещу нас в Чечня, индийския гнет над нас в Кашмир и еврейската агресия срещу нас в Ливан...

Тъкмо мюсюлманите са наследници на Моисей (мир нему), ние сме наследници на истинската Тора, която не е била променяна. Мюсюлманите вярват във всички пророци, сред които Авраам, Моисей, Иисус и Мохамед (мирът и благодатта на Аллаха на всички тях)...

Ако ни нападнат, ние имаме правото да отвърнем на удара...

Дълг на мюсюлманите е да подготвят колкото може повече сили, за да тероризират враговете на Господ, и аз съм Му благодарен, защото ми позволява да го правя.“

Побиха го тръпки. Последните думи бяха отправени под наслова „Ядрената бомба на исляма“. Маккинън не се съмняваше, че Бин Ладен не само притежава ядрено оръжие, но и възнамерява да го използва при първа възможност. Начело на списъка бяха Съединените американски щати и техните два главни съюзника, Великобритания и Австралия.

- [1] Адресът на Белия дом. — Б.пр. ↑
- [2] Пр. Ц. Теофанов. — Б.пр. ↑

7.

Йерусалим

Таксито остави доктор Давид Кауфман на оживеното кръстовище на улица „Крал Джордж V“ и Ха Хистрадрут. Малко над метър осемдесет и два, мургав, синеок и с гъста къдрава коса, той небрежно закрачи сред тълпата в тази петъчна вечер и продължи по Нумеро Венти^[1] — улица, която поради „богатата“ фантазия на кръстниците си имаше номер вместо име. Уютното ресторантче не се беше изменило след края на британското управление преди повече от седемдесет години.

— Добър вечер, доктор Кауфман. Масата ви е готова. Надявам се, че сте прекарали приятна седмица.

— Не беше зле, мерси, Ели. Само че беше доста тежка и е добре човек да си почине една вечер.

Сбръчканият стар келнер с голям гърбав нос се усмихна. Усмивката му излъчваше искрена топлина, старите му сиви очи бяха еднакви на цвят с оредяващата му къдрава коса.

— Вашата колежка, доктор Басети... по-късно ли ще дойде? — попита Ели, докато придърпваше стола на госта.

— На фризьор е — поясни Давид.

— Нещо от бара, докато чакате?

— Една бира, благодаря. — Давид изпружи дългите си крака под масата и се усмихна под нос. Ели беше главен келнер, откакто археологът идваше на Нумеро Венти, и неизменно го караше да се чувства най-важната личност в ресторанта. Давид му бе представил Алегра една много оживена вечер и когато дойдоха на другия път, сервитьорът я посрещна така, като че ли я познава от години.

Той отпи глътка от любимата си светла бира макаби и се огледа наоколо. Заведението започваше да се пълни. На бара оживено разговаряха един-двама депутати от Кнесета и прочут ексцентричен бизнесмен. Ученият небрежно се озърна към здраво сложения арабин, който четеше на масата в ъгъла.

— Шалом! — чукнаха се мъжът и жената на съседната маса.

Наздравица за „мир“ в страна, която от векове познаваше само кръвопролитие и война. Зад смеха и дружелюбните приказки постоянно дебнеше съвсем друг шум — грохотът на смъртта и разрушението от ръцете на Хамас и палестинците.

Юсеф Сартави се правеше на потънал в книгата си. Самотният арабин на ъгловата маса работеше в израелската рекламна агенция „Кохатек“, но всъщност имаше далеч по-зловеща роля, за която все още не подозираха нито Мосад, нито ЦРУ. Той беше един от най-опитните оперативни организатори на Хамас. Бяха минали повече от двайсет и пет години, откакто израелците бяха убили семейството му в селцето Деир Азун. Кошмарите още не го напускаха.

Ако не беше предложената му голяма сума, доктор Алегра Басети нямаше да представлява интерес за Хамас, особено като се имаше предвид странният произход на поръчката. Тя идваше някъде отвисоко във Ватикана, но щом християните искаха да се избиват помежду си, това си беше тяхна работа. Вниманието му привлече приятелят на обекта, доктор Давид Кауфман, син на професор Йоси Кауфман. Бащата и синът вече бяха в черния списък на Хамас. Политиката на организацията изискваше подробно запознаване с обекта на атентата и Юсеф Сартави винаги се подготвяше изключително педантично. Тазвечерното разузнаване представляваше само първата стъпка.

Давид Кауфман отново отпи глътка бира и се замисли за откритието на Алегра. Нейният ДНК анализ бе направо невероятен, но още бяха по средата на подреждането на фрагментите. Той погледна към входа, където Ели взимаше палтото на Алегра. Тя беше стройна, с кръгли тъмнокафяви очи и овално лице. В лабораторията обикновено носеше косата си вдигната, но тази вечер я бе спуснала върху раменете си, черна и лъскава на светлината в ресторанта.

— Изглеждаш по-поразителна от всякога — целуна я Давид и изтегли стола ѝ от масата.

— Благодаря ви, уважаеми господине. С такива ласкателства ще стигнете далече.

— Бира? Джин с тоник? Шампанско?

— Избирам шампанско — с доволен вид отвърна Алегра.

— Нека е цяла бутилка, Ели — поръча той и взе менютата.

— Напоследък чувал ли си се с вашите? — попита младата жена.

— И двамата са добре. Йоси още балансира между математиката в университета и политиката, а Мариан кротко го подкрепя, макар понякога да ми се струва, че предпочита Йоси да си беше останал професор.

— Майка ти е изключителна жена. И на двамата не можеш да им дадеш повече от шейсет.

— Да. Силите на вселената са улучили, като са ги събрали заедно.

— Само дето са създали теб — бързо го контрира Алегра. — Бам! Обожавам, когато сваляш защитата си, Давид Кауфман.

— Бива си те. Шалом! — ухили се археологът. — Страхотна седмица, поне é vero? — смеси иврита с родния италиански на Алегра той.

Тя се усмихна.

— Наистина. Нищо чудно, че монсиньор Лоунърган не искаше никой да получи достъп до фрагментите в оня негов куфар в хранилището на Рокфелер. Щом във Ватикана надушат какво сме открили, ще настане истински ад.

— Да — внезапно стана сериозен Давид. — Изглежда, че най-после е оживял най-страшният им кошмар, въпреки че в края на краищата това може и да не се окаже толкова лошо.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, че Ватиканът ще трябва да преразгледа догмите си. Ти винаги си твърдяла, че си напуснала Църквата, защото се основава на страх. Управлявана от старци, които отказват да променят позицията си, каквито и да са доказателствата против нея. — Той забеляза рязката промяна в позата ѝ.

— Както знаеш, това не беше единствената промяна — възрази Алегра и горчивият спомен за кардинала и Църквата, която някога бе обичала, помрачи обичайната мекота на очите ѝ.

— На никого ли не вярваш?

Тя поклати глава.

— Не и във Ватикана. Те ще реагират яростно и ще го скрият, каквото и да им струва това. Но Джовани Донели ще помогне. Той е един от малцината на върха, които ще допуснат дебат за този свитък в Църквата.

— Внушителен човек е този патриарх на Венеция — малко ревниво отбеляза Давид. Знаеше за особената връзка между нея и блестящия католически духовник. — Но даже той да не помогне, не може ли сами да съобщим за откритието тук?

— Без подкрепата на личност като Джовани Ватиканът просто ще обяви свитъка за фалшификат — настоя Алегра. — Те са майстори на медийния контрол, а това може би е най-важното откритие в цялата история на християнството. Това е истинското послание, Давид, предупреждение, че цивилизацията навлиза в последната си фаза.

— Смяташ ли, че някой друг знае за това?

Тя поклати глава.

— Куфарът на Лоунърган в хранилището на Рокфелеровия музей носеше надпис „Лични вещи“, затова се съмнявам, че даже директорът е знаел какво има вътре. Ще трябва да внимаваме, когато се върне Лоунърган.

— Мислиш ли, че има представа какво притежава или по-точно, че е имал?

Алегра замислено го погледна.

— При него е трудно да се каже. Може да знае повече, отколкото предполагаме. Макар че може да не е имал време да разчете фрагментите, а без ДНК анализ това би отнело години.

— Според теб дали му плаща Ватиканът?

— Определено е от момчетата на кардинал Петрони. — Тя потрепери. — Свитъкът Омега ще ги разтърси из основи.

[1] Двайсет (ит.). — Б.пр. ↑

8.

Венеция

Отец Виторио Пинйедоли наблюдаваше от олтара на огромната Базилика ди Сан Марко кардинал Джовани Донели, който се готвеше да изнесе своята проповед пред събралите се богомолци. Този кардинал, помисли си той, не приличаше на никой друг, когото познаваше, а и беше един от най-младите, едва петдесет и две годишен. Гъста черна коса, тъмносини очи и топъл, заразителен смях, строен и як — дори ходеше на фитнес. Нямаше и намек за надменност, държеше се достъпно и дружелюбно. Отскоро беше във Венеция, а вече всички — и в Църквата, и извън нея, говореха за него. Имаше доста злонамерени подмятания от страна на богатите и влиятелни венецианци за „ниския“ южняшки произход на Джовани, селцето Маратея на западния бряг на Базиликата. Венецианското общество обичаше разкоша и подчертаваше древната си феодална власт, затова патрицианските им носове унило се провесиха, когато кардиналът започна да отклонява поканите за лъскавите и скъпи приеми, на които се очакваше да присъства. Вследствие на неговото отвращение към прекалената официалност Виторио трябваше постоянно да отбива възмутени обаждания, първото от които — от ядосания началник на полицията, който се натъкнал на новоинтронизирания патриарх на Венеция, разхождащ се по черно расо на обикновен духовник. Полицията го заварила в една кръчма край Канале Гранде, където весело си приказвал с някакви гондолиери и ядъл пица ал талио.

— Ами ако му се случи нещо?! — бе възкликнал шефът на полицията. — Най-малкото можеше да приеме да го закараме у тях.

Джовани любезно беше отказал предложения му полицейски ескорт и неволно още повече бе обидил полицаите, приемайки да го откарат гондолиерите. Защото те били повече от уместна и не толкова претенциозна алтернатива, беше се аргументирал той. Кардиналът с очарователната усмивка — първото нещо, което забелязваха хората у него. Гондолиерите, рибарите и останалите от венецианската работническа класа го обичаха.

Виторио нервно се озърна към богомолците. Избраната от кардинала тема се отнасяше до самото зараждане на живота на планетата и бе привлякла широка публика, не само от тесните улички и покрити пасажи на Венеция. Темата „Наука и религия“ отразяваше образованието на Джовани, докторат по теология и магистърска степен по биология и химия, и беше провокирана от една публикация в „Кориере дела Сера“, уважавания италиански вестник „Вечерен куриер“. Виторио знаеше, че това е опасна територия и че Ватиканът ще осъди всякакво отклонение от църковната доктрина за Адам и Ева. Докато кардиналът се качваше по мраморното стълбище на амвона, една тъмна фигура се настани на последния ред пейки, запазени за духовенството.

Джовани беше настоял да говори от по-малкия от двата богато орнаментирани амвона. Той се опря с ръце на мраморния парапет и топло се усмихна.

— Buongiorno. È molto buono vi vedere! Добро утро. Много се радвам да ви видя! Някои от вас може би са чели статията за бактериите, публикувана миналата седмица в „Кориере дела Сера“. За онези, които са я пропуснали: не се бойте, не е грях да не се интересуваш от бактерии. — Смехът отекна в покритите с позлата стени на „Сан Марко“ и широката усмивка на Джовани проникна дори в най-студените и скептични сърца.

— Тази статия се отнасяше за особения вид архибактерии, които се развиват във вряла вода. Какво общо има това с Църквата и теологията, може да попитате вие. — Той замълча за миг и обходи с поглед богомолците, привличайки вниманието им към себе си.

— Искам да ви отведа дълбоко под повърхността на океана. Представете си, че всички се намираме в научноизследователската подводница „Алвин“ на няколко километра дълбочина. Наоколо цари пълен мрак и водата е невероятно студена. Изведнъж мощният прожектор на подводницата осветява течна лава, която се излива от вулканични отвори, и ние наблюдаваме влизането ѝ в контакт с ледената вода. Дълбоко под морското дъно лавата и течностите, изливащи се от вулканичните отвори, се нажежават до температура много над триста градуса по Целзий, но смазващото налягане на тази дълбочина не позволява на течностите да кипят. Вместо това те образуват така наречените „черни комини“. Представете си нашата

изненада да открием, че около този ад гъмжи от живот. Червеи и други форми, които се развиват при температура, много над тази на кипящата вода. Питам се обаче дали това откритие не е проблем за нашата теология.

Джовани видя, че вече е привлякъл вниманието на всички.

— Тук, на повърхността на нашата планета, всички знаем, че енергийният източник на живот е слънчевата светлина. Без нея растенията ще умрат, а без растения животните, включително човешкият вид, също ще изчезнат. Ала на тази дълбочина няма слънце. Формите на живот в тази част на океана не се нуждаят от него — те се хранят със сяра и водород. Все повече научни доказателства сочат, че тези океански бактерии са първите форми на клетъчен живот на Земята, от които са еволюирали всички други форми на живот, включително хората. Това означава също, че е възможно да съществуват подобни форми на живот дълбоко под повърхността на планети като Марс и луните на Юпитер или още по-далече в ледената пустош на някоя от милиардите галактики като нашата.

Джовани нямаше намерение да продължава повече. Той вече усещаше смущението на вярващите, предизвикано от отправеното предизвикателство към общоприетата библейска версия за Сътворението, и не смееше да повдигне въпроса за произхода на ДНК. Сега не бе моментът да говори за могъщата духовна сила, която според него движеше космоса и обхващаше всички жалки човешки опити в областта на религията.

— Къде е мястото на Библията, Адам и Ева в този контекст? — попита кардиналът. — Къде е нашето място като християни? — В черквата цареше пълна тишина. — Като ваш патриарх и като учен, аз виждам само положителни страни във всичко това. За мен това е просто поредното разкритие как е създаден светът. И такъв е блясъкът на Творческия дух, че ние сме се докоснали само до повърхността, убеден съм в това.

Виторио го слушаше, дълбоко замислен. Винаги беше вярвал в доктрината за Сътворението, изложена в католическия катехизис: „И даде Господ Бог на човека дълбок сън; и когато заспа той, взе едно от ребрата му и запълни онова място с плът. И създаде Господ Бог от реброто, взето от човека, жена, и я заведе при човека...“^[1]. Битието бе красива история, без намек за бактерии, и все пак свещеникът все

повече вярваше на този интелектуално надарен човек, който с такава готовност споделяше знанията си. Огромната катедрала сякаш се беше отворила за *aggiornamento*^[2]. Вятърът на промените духаше силно през портите на „Сан Марко“. След време щеше да се превърне във вихър.

Невидима за Джовани и Виторио, тъмната фигура на задния ред тихо си водеше бележки.

Над Пиаца ди Сан Марко и околните каменни улички на Венеция се спусна нощ. Вездесъщите гондолиери се състезаваха за „морско пространство“ в Канале Гранде и безброй по-малки канали, опитно направлявайки своите привидно нестабилни лодки сред *varogetti*^[3] и шлепове, водещи вечна борба за задоволяване на нуждите на този „воден“ град.

Далеч от живия пулс на Венеция, Джовани седеше в кабинета си с изглед към пиацата и мислеше за проповедта си. Теорията на Франсиз Крик за произхода на ДНК беше застрашила мнозина във ватиканските коридори на властта, в резултат на което успешно бяха дискредитирали блестящия учен. През 80-те години на ХХ век професор Антонио Росели от университета „Ка Гранда“ бе продължил проучванията на Крик с подкрепата на израелския математик професор Кауфман. Ала Кауфмановият анализ на шифрите в свитъците от Мъртво море беше стигнал много по-далеч от ДНК. Дали бе започнало „предстартовото броене“? Росели беше убеден в това.

Мислите на Джовани се върнаха към времето, когато бе учил при великия Росели — време, когато двамата с Алегра Басети, поразително красивата млада монахиня от Южна Италия, бяха следвали заедно. Време, когато теориите на професора бяха пораждали разпалени спорове на спагети и евтино червено вино в „Ла Пицерия Милано“. От постъпването им в „Ка Гранда“ бяха минали над двайсет и пет години, но му се струваше, че това се е случило едва вчера. Ако не бяха невероятните събития през 1978-ма, може би никога нямаше да се срещнат и предложението да учат в светски университет щеше да си остане погребано в архивите на Ватикана.

[1] Тук и нататък Библията е цитирана по изданието на Светия синод от 1992 г. — Б.пр. ↑

- [2] [Обнова \(ит.\)](#). — Б.пр. ↑
- [3] [Моторници \(ит.\)](#). — Б.пр. ↑

II
1978–1979

9.

Рим

Заместник държавният секретар Лоренцо Петрони беше най-влиятелният архиепископ във Ватикана. След смъртта на папа Павел VI и избора на венецианския кардинал Албино Лучани за папа Йоан Павел I, Петрони бе станал главен секретар на новия свети отец, запазвайки контрола над огромните финанси на Ватиканската банка. Нищо не влизаше и излизаше от кабинета на папата, без да го види Петрони, или поне той така си мислеше, ала днес, по-малко от месец след избора на новия папа, Лоренцо беше дълбоко разтревожен. Кардиналите от Курията бяха избрали Лучани, смятайки, че ще могат да го управляват, но тихият кардинал от Венеция не бе оправдал очакванията им. Сериозно бяха застрашени самите кариери на архиепископ Петрони и държавния секретар, френския секретар Жан Вийо.

Петрони намръщено прочете докладната записка от отец Джовани Донели, личния секретар на Негово Светейшество.

„Негово Светейшество изрази желание малък брой свещеници и монахини да получат възможността да учат в светски университет. Целта е да се стимулира обмен на опит, за да може Светата католическа църква по-добре да реагира на промените в света и да се запознае с мисленето на новото поколение.“

— Обмен на опит! — Ядосан, че изобщо трябва да разглежда такова предложение, когато други събития излизат извън неговия контрол, Петрони смачка докладната и я хвърли в кошчето, като се питаше кой или какво може да е подтикнало светия отец изобщо да си помисли за нещо толкова опасно, дори да откриеха подходящи хора. Сепна го тихият звън на вътрешния телефон.

— Петрони!

— Негово Светейшество би желал да ви види, Ваше Високопреосвещенство.

— По какъв въпрос?

— Според мен във връзка с предложението свещеници и монахини да следват в университет — спокойно отвърна отец Донели. Беше свикнал със сприхавостта на главния секретар.

— Всичко щеше да е много по-лесно, ако бяхме сигурни — изсумтя Петрони и прекъсна връзката, облекчен, че не го викат по въпроса, от който се ужасяваше. Той бързо се овладя и насочи мислите си към това как най-добре да отклони предложението.

— S'accomodi!^[1]

— Искали сте да ме видите, Ваше Светейшество?

— Седни, Лоренцо. — Лучани се държеше учтиво, но необикновено студено — нещо, което Петрони не пропусна да забележи. — Онова предложение свещеници да следват в университета... Успя ли да се запознаеш с него?

— Не много подробно, Ваше Светейшество, но ще го сторя.

— Предложението си заслужава, *non é vero*?

— Определено, Ваше Светейшество. Макар да ми се струва, че има някои деликатни моменти, които трябва да бъдат обмислени, преди да продължим нататък.

— Например?

— Трябва да изберем подходящи хора и естествено, подходящ университет. От значение е също съдържанието на курсовете. Като имаме предвид всичко това, смятам, че ще е разумно да образуваме междуведомствена комисия, която да докладва по тези и някои други въпроси. — Лоренцо Петрони отрано бе открил стойността на междуведомствените комисии. Начело със съответния човек, в този случай самият той, такова предложение можеше да бъде погребано още преди да се изправи от земята. Ако някой си спомнеше да попита, можеше още повече да се протака с предварителен доклад, докато авторът на предложението се заемеше с нещо друго.

— Междуведомствените комисии са много полезни. Понякога — многозначително прибави папата. Не за пръв път арогантността на

младия Петрони го бе накарала да подцени съперника си, а и нямаше да е за последен.

— Вече получих изключително благоприятен отговор от ректора на „Ка Гранда“, държавния университет в Милано.

— В Милано има отличен католически университет — възрази архиепископът.

— Това ни е известно, но вече сме решили. — Светият отец рядко използваше папското множествено число, поради което употребата му сега придаде окончателност на думите му. — Искам префектът на Конгрегацията за духовенството да предложи четири номинации. — Обичайната топлота отсъстваше от усмивката на Лучани.

Бесен, че са го надиграли, Петрони влетя обратно в кабинета си. Излагането на младите католически свещеници и монахини на опасностите на неуправляемия външен свят рискуваше да поквари умовете им, ала предложението за университета можеше да почака. В момента неговият най-голям проблем беше папското разследване на Ватиканската банка, за което се носеха слухове.

Седмица по-късно Лоренцо Петрони, по-загрижен от всякога, беше повикан при държавния секретар.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство, веднага идвам.

Пребледнял, кардинал Жан Вийо се бе строполил на един от пурпурните дивани в кабинета си. На масичката до препълнения с фасове пепелник лежеше брой на „Лосерваторе политико“. Водещото заглавие не можеше да е по-лошо: „Великата ватиканска ложа“.

От членуването в масонска ложа, особено такава с връзките на П2, имаше значителна полза, но Католическата църква беше напълно наясно със „синовете на злото“. Всеки католик, чието масонство бе доказано, подлежеше на отлъчване и редакторът на „Лосерваторе Политико“, недоволен бивш член на П2, публикуваше списък със сто двадесет и един видни католици, членове на масонски ложи. Името на държавния секретар беше начело на списъка наред с още неколцина кардинали. Стомахът на Петрони се сви. Бяха го приели за член едва предишната седмица.

— Току-що ме уволниха — съобщи направо кардиналът.

— Заради списъка ли? — хвърли поглед към вестника Петрони.
— Може ли?

— Няма те в него.

— Не разбирам, Ваше Високопреосвещенство — отвърна младият архиепископ, като се опитваше да скрие облекчението си.

— Ти си приет за член, обаче още не си обработен.

— Съжалявам, че са разкрили името ви, Ваше Високопреосвещенство — със закъснение изрази съчувствието си Петрони. — Май че този път съм извадил късмет — добави той, търсейки потвърждение, че наистина се е отървал.

— Не съм. Папата възнамерява утре да те освободи от всичките ти задължения. Вчера получи предварителен доклад за дейността ти във Ватиканската банка и предвижда подробно разследване на всички ватикански финанси. Ако това стане, няма нужда да ти казвам, че ще бъдат повдигнати криминални обвинения, които ще пратят някои от нас зад решетките за много дълго.

Лоренцо Петрони се върна в кабинета си също толкова блед, колкото и държавния секретар. Мислите му бяха в смут. Не можеха да допуснат такова разследване. Трябваше да се посъветва с Джорджо Феличи, младия сицилианец от П2.

Джовани Донели се запъти към папската трапезария на третия етаж в Апостолическия дворец във Ватикана. От избора на Лучани бяха минали трийсет и два дни и днес папа Йоан Павел I го беше поканил на вечеря насаме.

По молба на Лучани сестрите от папските покои бяха приготвили проста вечеря от бульон, телешко, пресен фасул и салатата.

— Изглеждате загрижен, Ваше Светейшество — отбеляза младият духовник.

— Част от това, което ще ти кажа сега, Джовани, утре ще стане известно на всички, но някои неща няма да се разкрият. Видя ли „Лосерваторе Политико“?

— Изумих се, Ваше Светейшество — отвърна по-младият мъж. Масонството беше проклятие за него, още повече ложи, свързани с мафията.

Албино Лучани кимна с глава.

— Днес следобед освободих държавния секретар от задълженията му. Ще го върна във Франция, в един старчески дом,

където се надявам да намери покой. На другите кардинали и епископи от онзи списък ще потърсим диоцези, където да размишляват и да нямат никакъв контакт с масонски ложи. — Това говореше много за характера на човека — горчиво разочарован и потресен, той все пак намираще време да мисли за онези, които бяха предали Църквата. — Прочете ли предварителния доклад за Ватиканската банка, който ти дадох за съхранение?

— Не, Ваше Светейшество, не бях сигурен дали трябва. Прибрах го в сейфа.

Лучани се усмихна. Ако бе на негово място, и той щеше да постъпи така.

— Трябва да действаме според същите принципи като във Венеция, Джовани. Нито ти, нито аз сме свикнали с ватиканската политика, но трябва да си запознат с всички неща. Когато имаш време, искам да прочетеш следствения доклад. Още не съм сигурен какво да предприема, но утре ще освободя архиепископ Петрони от всичките му задължения.

— Вашият главен секретар ли? — Арогантният и агресивен Петрони не му допаднаше много, ала въпреки това се смая до какво равнище е стигнала корупцията и измамата във Ватикана.

Докато папа Йоан Павел I и Джовани продължаваха разговора си и монахините от папските покои си почиваха в кухнята, една фигура в черно свещеническо расо напусна папската спалня също толкова тихо, колкото беше влязла.

— Ватиканската банка е замесена в сериозна престъпна дейност поне откакто я управлява Петрони.

Джовани внимателно слушаше.

— През последните няколко години ние престъпно сме злоупотребили с положението си на Папска държава и с имунитета си за разследване от страна на италианските власти. Ватиканската банка е изпратила милиарди лири за мафията и сме забъркани в машинации с фалшиви фактури, изтръгнали от италианския народ още много милиарди. Имаме акции в компании, които произвеждат танкове и боеприпаси, и ми казаха, че по-малко от десет процента от над десетте хиляди сметки в нашата банка се използват със законна цел. Повечето са черни пари на мафиотските приятелчета на Петрони.

— Трябва да направим пълни самопризнания, Ваше Светейшество — мрачно заяви Джовани.

— Тъкмо такива са и моите намерения, включително факта, че по някое време Институтото фармаколоджико серено е бил собственост на Ватикана.

— Голямата фармацевтична компания ли?

Папа Йоан Павел I кимна с глава.

— Един от техните най-масово продавани продукти е „Лутеолас“ — орален контрацептив. Известни са ти възгледите ми за нашата доктрина за контрацепцията, Джовани, но да осъждаш контрола над раждаемостта и в същото време да произвеждаш милиони контрацептивни таблетки, защото това ни носи пари, означава невероятно лицемерие. Обаче има един още по-деликатен въпрос. Разследването разкри, че тази година сме купили свитък от Мъртво море за десет милиона долара. Чувал ли си за свитъка Омега?

— Чувал съм, Ваше Светейшество, но нямах представа, че наистина съществува, камо ли, че Ватиканът го е купил.

— С теб се познаваме отдавна, Джовани, и когато мен няма да ме има, ти и други като теб ще поведете Църквата напред. Ако това, което научих, е вярно, свитъкът Омега ще ни принуди да преосмислим голяма част от доктрината си и това ще разстрои страшно много хора, но не бива да се дърпаме от истината. По моя молба един стар пенсиониран преподавател по история на Древния изток от университета „Ка Гранда“, професор Салваторе Фиорини, беше тук през последната седмица и тайно го преведе. Предаде ми доклад, който довечера ще прочета. Предварителното ми впечатление е, че освен останалите открития, свитъкът Омега съдържа ужасно предупреждение за всички нас.

Джовани се събуди от настойчивия звън на папския интерком. Той погледна будилника на нощното шкафче. Минаваше пет часа сутринта. Бързо намъкна халата си и се втурна по коридора, който свързваше неговото апартаментче с покоите на светия отец.

— Сестра Винченца! Изглеждате зле! — възкликна той, когато стигна до дъното на коридора. — Какво се е случило, за бога?

— Нещо ужасно, отче. Негово Светейшество... Той... — Сестра Винченца се задави и не успя да довърши.

Когато влезе в папската спалня, Джовани се смая. Негово Светейшество беше проснат на леглото с мъчително сгърчено лице и облещени очи. Очилата му се бяха плъзнали на върха на носа. По-младият мъж изпита странна и непреодолима потребност да запази спокойствие. Той се озърна към пантофите на папата, изритани до леглото, целите покрити с повръщано. Донели вдигна телефона на нощното шкафче и се обади на държавния секретар в Латеранския дворец. Кардиналът отговори почти незабавно.

— Mon dieu, c'est vrais tous ça? Господи, вярно ли е?

Гласът на кардинала, по-късно щеше да си помисли Джовани, звучеше съвсем бодро.

— Кога го открихте, сестро? — попита Донели.

— Точно преди да ви събудя, отче — отвърна сестра Винченца. По благото ѝ старческо лице се стичаха сълзи. — Оставих кафето на светия отец пред стаята му в четири и половина, както винаги, и когато малко преди пет проверих, чашата беше непокътната, затова почуках и тогава... — Сълзите я задавиха.

— Сторили сте всичко, каквото сте можели — успокои я Джовани. — Направете си чаша чай — добави той, за да я ангажира с нещо.

— Вие искате ли, отче? — попита вечно загрижената за другите сестра Винченца.

— Само ако ви се прави.

Когато старата монахиня излезе, Джовани внимателно огледа мъртвия папа. За краткото време, през което бе държал ключовете на свети Петър, Албино Лучани беше обичан от мнозина, а някои се страхуваха от него. Той притежаваше непретенциозно обаяние и мекота, както и проникателен интелект. По-младият мъж погледна шишенцето с лекарство за ниско кръвно налягане, което папата държеше на нощното си шкафче, после пурпурната папка, която стискаше мъртвата ръка на светия отец. Документите, които се бяха пръснали по леглото, бяха част от доклада на професор Фиорини за свитъка Омега. Леден страх го прободеше под лъжичката, докато преглеждаше съдържанието на страниците.

„И в началото, третите ще триумфират над първите и вторите... и цялото човечество ще бъде погубено.“

— Не пипайте нищо, отче — разнесе се стоманеният глас на Лоренцо Петрони, още по-зловещ заради липсата на каквато и да е емоция. — Някой знае ли, че папата е мъртъв? — Той беше гладко избръснат и облечен в официалните си архиепископски одежди.

Само няколко минути бяха изтекли, откакто Джовани бе предупредил държавния секретар. Още нямаше пет и петнайсет.

— Само сестра Винченца и държавният секретар.

— Трябваше да позвъните и на мен, отец Донели. За да предпазим сестра Винченца от медиите, се налага да я върнем в нейния манастир във Венеция. Веднага.

Когато в стаята се втурна държавният секретар, също облечен и гладко избръснат, Петрони спокойно съобщи:

— Случило се е нещо ужасно, Ваше Високопреосвещенство.

След малко дойде и папският лекар доктор Ренато Бузонети. Докато той преглеждаше тялото, Петрони систематично събра документите и папката от леглото, вдигна очилата, пантофите и лекарството на мъртвия папа, отиде до бюрото и взе папката с предстоящите уволнения и премествания, както и бележника със срещите на светия отец.

По-късно Джовани, който все още се опитваше да свикне с мисълта за тази загуба — и негова, и на Църквата, с удивление чу официалното съобщение за смъртта на папата по Радио Ватикана:

„Днес, 29 септември 1978 година, към пет и трийсет часа сутринта, след като не заварил светия отец в параклиса на покоите му, личният секретар на папата го потърсил в стаята му и го намерил мъртъв в леглото с включена лампа, като че ли е възнамерявал да чете. Лекарят, доктор Ренато Бузонети, който побързал да отиде в папската спалня, констатирал смъртта. Папата вероятно е

починал около единайсет часа предната вечер в резултат на остър инфаркт на миокарда.“

— Радио Ватикана обърка всичко, Ваше Високопреосвещенство — изказа своя протест Джовани пред Петрони.

— Радио Ватикана предаде всичко абсолютно точно, отец Донели. Съобщението беше съгласувано с официалното изявление за пресата, което в момента се излъчва в ефир. С всички запитвания от страна на медиите трябва да се занимава Ватиканската пресслужба и ако пита някой друг, светият отец е бил заварен да чете „В подражание на Христа“. Ясен ли съм?

Петрони проследи с поглед младия свещеник и се запита каква част от доклада за свитъка Омега е успял да прочете. Щеше да има достатъчно време да се занимае с него, след като конклавът избере новия папа. Надяваше се, че този път кардиналите от Курията ще постъпят както трябва и Църквата ще може да се завърне в правия път.

Том Шуайкър се готвеше за предаване, в което щеше да се присъедини към призивите за разкриване на истината за смъртта на Йоан Павел I. До този момент в Си Си Ен нямаше специален репортер по религиозните въпроси и въпреки че Шуайкър беше кореспондент на мрежата в предимно мюсюлманския средиземноморски Близък изток, като се имаше предвид сравнителната близост на Рим, от ръководството не се бяха противопоставили на искането му да отразява събитията във Ватикана. Те си нямаха и представа, че Том търси собствената си натрапчива истина — нещо, което определяше поведението му още от неговата младост.

— Тази вечер ще включим на живо Том Шуайкър от Ватикана. Том, все повече стават призивите за разследване смъртта на папа Йоан Павел. — Новините в нийоркското студио водеше сивокосият, благодушен Уолтър Кейси — име, известно на всеки в Съединените щати.

Том кимна с глава, когато сателитът предаде думите до слушалката му.

— Така е, Уолтър. Уважаваният италиански вестник „Кориере дела Сера“ е само един от многото, които призовават Ватикана да разкрие истината.

— Смяташ ли, че Ватиканът крие нещо?

— Очевидно е. Ватиканът лъже за това още отначало, Уолтър, и измислиците са направо детински. Папа Йоан Павел Първи не е бил открит от своя личен секретар, както се твърдеше в първоначалното изявление на Ватикана за пресата. Сега вече ни е известно, че тялото е било намерено от сестра Винченца от папската прислуга, която е била отстранена, и Ватиканът отказва да съобщи къде се намира тя.

— Стои и въпросът за документите, които папата е четял точно преди да умре?

— Отначало Ватиканът заяви, че е четял книгата „В подражание на Христа“, но това твърдение отпадна, след като не успяха да я открият в папските покои, а се оказа, че е в стария му дом във Венеция. Сега Ватиканът настоява, че папата е преглеждал списък с нови назначения, но се предполага, че и това не е вярно и че е четял доклад за легендарния свитък Омега.

— Ще има ли аутопсия, как смяташ, Том?

— Оказва се огромен натиск за това, Уолтър, но Ватиканът се съпротивлява с аргумента, че каноничното право го забранява. Само че в каноничното право изобщо не се споменава за аутопсии, както установиха неколцина теолози. Италианските закони не позволяват инжектиране на балсамиращи течности до едно денонощие след смъртта без изричното разрешение на съдия, но въпреки това тялото на папа Йоан Павел е било инжектирано незабавно. Има много сериозни предположения, че светият отец е бил убит, навярно с дигиталин^[2], смесен с обичайното му лекарство за ниско кръвно налягане.

— Знае ли се дали е бил в добро здравословно състояние?

— Доктор Джузепе да Рос го е прегледал само няколко дни преди смъртта му. Думите на доктор Да Рос бяха, цитирам: „Non sta bene ma bene“ — „Не е добре, а много добре“. Неговият личен лекар във Венеция твърди, че Албино Лучани е бил отличен алпинист, без абсолютно никакви сърдечни проблеми.

— Благодаря ти за включването, Том. Това беше Том Шуайкър на живо от Ватикана, за подозренията за убийството на папа Йоан Павел Първи. Ватиканът съвсем наскоро съобщи, че конклавът за избор на

неговия наследник ще се проведе на четиринайсети октомври, най-ранната възможна дата. А сега преминаваме към новините от Белия дом. Днес президентът Картър изрази увереност за мир в Близкия изток, след като миналата седмица подписа Кемпдейвидското споразумение между египетския президент Ануар Садат и премиер-министъра на Израел...

Същата нощ Том Шуайкър се мятеше в съня си, измъчван от репортажите от Ватикана. Кошмарите го преследваха още от детството му, прекарано в една бедна ферма за картофи в Айдахо, кошмари, които постоянно подтикваха стремежа му да намери покой и го връщаха към 1960-та, неговата дванайсета година. Баща му бе починал шест години по-рано. През онази година в малката им енория в долината на Снейк Ривър беше пристигнал нов свещеник, отец Рори Кортни.

Голямата кола спря пред къщата и пръсна кокошките във всички посоки. На старата дървена врата се почука.

— Аз ще отворя — извика на майка си Том и се затича по дъсчените стъпала, като прескачаше по две наведнъж.

— Отче! Моля, заповядайте — каза момчето, свикнало да вижда техния свещеник на прага.

Рори Кортни бе едър, около двацет и пет годишен мъж, ала възрижата му коса започваше да оредява и му личеше, че надебелява. Дълбок белег пресичаше почти цялата му лява скула, резултат от пиянско сбиване като млад минен геолог.

— Благодаря, Том. Майка ти вкъщи ли си е?

— Кой е, Том? — извика майка му от кухнята.

— Отец Кортни, мамо.

Тя се втурна в дневната, като бършеше брашно от ръцете си и развързваше престилката си.

— О, извинявайте за бъркотията, отче. Седнете, моля. — Елънър Шуайкър припряно вдигна ръкоделието си от стария диван, малко смутена, че свещеникът я заварва в друго облекло, освен единствената ѝ хубава рокля, която пазеше за неделя.

— За нищо, Елънър, за нищо. Няма да се бавя. Просто обикалям, наглеждам паството си. — Рори Кортни се държеше достъпно и Том с нетърпение очакваше посещенията му. Свещеникът винаги успяваше да намери време за малко футбол на ливадата отзад. Това донякъде облекчаваше болката от липсата на бащата, която момчето изпитваше от дълго време.

— Ще пиете ли кафе, отче?

— Може би следващия път, Елънър. Чудех се дали Том ще бъде свободен идната неделя следобед. Можем да слезем до реката — намерих едно страхотно местенце, където ще можем да промиваме пясъка за злато.

— Не знам как се прави това, отче — неловко отвърна Том.

— Аз знам и ще те науча. Само си вземи гумените ботуши, аз ще взема останалите неща, които ни трябват.

— О, много мило от ваша страна, отче — признателно отвърна Елънър Шуайкър. — Аз пък ще ви приготвя нещо да си вземете за обяд.

— Благодаря, Елънър. Ще се отбия сутринта след службата — обеща той и стана.

— Чао, отче. — Том и майка му изпратиха свещеника от верандата.

Големият стар буик на отец Кортни вдигаше облаци прах, докато се спускаше по склона.

Зимното слънце бе достигнало зенита си над гъсто залесената планина. Буикът леко се раздруса, когато отец Кортни прекоси поляната и спря до брега на бързотечащата река. Придошли от ранните дъждове, студените и бистри планински води клокочеха сред скалите.

— В тая река наистина ли има злато, отче? — развълнувано попита Том, докато дъвчеше една от кифличките, които майка му беше изпекла рано сутринта.

— Непременно.

Момчето помогна на отец Кортни да извади багажа: лопата, кирка, две кофи, яркосин пластмасов леген с малко сито и странна продълговата кутия с улеи, дълга около метър и двацет, направена от лек алуминий.

— Какво е това, отче?

— Корито за промиване на злато. Помогни ми да го сложим на място.

Том последва отец Кортни на отсрещния бряг. Тоя нов свещеник, помисли си хлапакът, наистина му харесваше.

— Златото е по-тежко от чакъла, затова потъва на дъното, докато чакълът се премията през всеки от улеите и пак се връща в реката. — Отец Кортни постави два големи камъка от двете страни на коритото, за да го закрепят, вдигна лопатата и даде кирката на Том. Момчето широко се усмихна и въодушевено замахна с инструмента. Редуваха се да ринат и разравят и след десет минути усилена работа двете големи кофи бяха пълни с чакъл.

— Най-важното е да не сипваш прекалено много чакъл в ситото, иначе той ще прелее от другия край заедно със златото. Винаги трябва да виждаш ръбовете на улеите — поясни отецът, като бавно изсипваше чакъла в горния край на коритото. Водата го отнасяше, оставяйки утайката.

— Добре, Том, сега да видим дали сме забогатели — рече отец Кортни, ухилен до уши, и напълни една тавичка с черната утайка.

Като държеше тавичката точно под водата, той леко започна да я разклаща, за да вдигне по-леката материя на повърхността, и после я изля от съда. Изведнъж на дъното на тавичката проблесна нещо жълто.

— Отче! Вижте! — посочи Том.

Свещеникът извади зрънцето от черния пясък. Макар че беше голямо колкото грахово зърно, за Том то беше едва ли не самата златна жила.

— Видя ли, Том, казах ти, че тук ще намерим злато!

Това бе единствената „буца“ злато за деня. След още два часа извадиха от тавичката петнайсетина грама златни люспи, които отец Кортни сложи в пластмасово шишенце. Том беше на върха на щастието.

— Знаеш ли да шофираш, Том? — попита отчето, когато натовариха колата.

Момчето поклати глава.

— Е, качи се отсам и ще можеш да покараш на връщане. — Отец Кортни отвори лявата врата.

Том стъпи на стъпалото и се вмъкна зад белия бакелитов волан с лъскав хромиран клаксон.

— Хубава кола, отче.

— Харесва ти, Том, нали? Хвани волана — каза той и го прегърна.

Така пътуваха около километър и половина от речния бряг. Том маневрираше около дупките и локвите, ухилен до уши.

— Ако искаш, ще те науча да караш. След службата в неделя обикновено съм свободен.

— Мерси, отче. Страхотно — с блеснали очи отвърна момчето, когато отец Кортни пое волана. Вълнението му се превърна в смут, когато свещеникът свали едната си ръка от волана и започна да го гали по вътрешната страна на бедрото.

— Хубаво е да си близо до своя свещеник, Том. Бог иска да бъде така.

Отец Кортни хвана ръката му и я постави върху слабините си. На Том изобщо не му беше хрумнало, че отецът може да е разкопчал черния си свещенически колан, нито че е смъкнал ципа на черните си свещенически панталони. Черни. Свещенически черни. Грозно, зловещо черни. Отец Рори Кортни грижливо беше замислил целия излет, чак до разкопчаването на колана си. Съвсем просто, когато развълнуваното момче се бе обърнало с гръб към него, за да се качи в колата. Разчетът на времето беше резултат от дългогодишния му опит. Всеки път имаше жалби и Ватиканът всеки път ги скриваше и местеше своя свещеник, за да измъчва други нищо неподозиращи деца. Това бе третата му енория за три години.

Том се опита да освободи ръката си, ала отецът я държеше върху еректирания си член. С ловко завъртане на волана той отби по странична пътека, която предварително беше избрал през седмицата. Буикът се насочи обратно към реката. Когато накрая излязоха от гъсталака, свещеникът угаси мотора и с две ръце започна да милва Том. За свой ужас момчето установи, че също е получило ерекция.

— Виждаш ли? Не ти ли е хубаво? — Отец Кортни с едно движение смъкна панталоните си, пак привлече ръката му и започна да мастурбира с нея, докато свърши с висок вик.

Зашеметен, Том седеше, притиснат към дясната врата, колкото може по-далече от свещеника.

— Няма никакъв смисъл да казваш на майка си, Том. Тя изобщо няма да ти повярва, но все пак може да те науча да шофираш, а?

— Не, мерси — намусено отвърна момчето. Ядосано. Засрамено. Смутено. Чувстваше се предадено. Цяла смесица от нови чувства, от които не успя да се избави дори след ожесточената си баня вечерта.

Когато Том отхвърли поканите на отец Кортни пак да промиват злато в реката, майка му се озадачи.

— Това ще ти бъде от полза, Том. Пък и той е наш свещеник, трябва да си му благодарен, че иска да прекара известно време с теб.

— Не, мерси.

— Но защо?

Том не ѝ отговаряше. Реакцията му се изразяваше в това да избяга на горния етаж, да затръшне вратата на спалнята си и да откаже да излезе часове наред. Майка му се ядосваше, страшно се ядосваше. По цели седмици двамата се държаха много студено помежду си. После плъзнаха слухове. С по-червено лице от обикновено, огромният Мич Кобърн, фермер четвърто поколение и църковен настоятел, очерта жалбите пред малкото събрание в неговата дневна. Елънър Шуайкър го слушаше с нарастващ ужас, докато я осеняваше истината за случилото се.

— Боби Шанахан, Хюи Тейлър и малкият Джими Осбърн. Всичките. Не ядат, подмокрят кревата, цупят се, абе просто не са на себе си. Първа заподозря нещо баба Тейлър. Дойде при мене и за свой голям срам... за свой голям срам аз ѝ рекох, че не позволявам таквиз приказки в мойта енория.

Мич Кобърн иначе беше добродушен великан. Днес изглеждаше като прегазен от трактор Маси-Харис.

— Трябва да призная, че сбърках. Свързах се с епископа и той под секрет ми каза, че това не се случвало за пръв път. Кардиналът отстрани отец Кортни и другата седмица ще дойде да поправи нещата.

— Какво искаш да кажеш с това, че не се случвало за пръв път? — ледено попита Елънър. — Как си мисли, че може да поправи нещата тоя кардинал? — Стомахът ѝ кипеше като перална машина. — Моят Том не е същият, откакто излезе с оня свещеник, и сега отказва да говори за това.

Лицето ѝ беше преbledняло от гняв.

— Аз защитавах свещеника, а сега ти ми казваш, че се било случвало и преди! Само Бог знае какво е направил със сина ми, а аз трябва да остана в тая Църква, която закриля свещениците си и пренебрегва моето и всяко друго дете, до които допуска Рори Кортни и други като него. Да горите в ада ти, твоята безценна Църква и оня свещеник!

Мич Кобърн запремигва с клепачи от силата на майчиния гняв.

— Знаем, Елънър, знаем. Наистина е ужасно. Ужасно — можа само да отвърне той.

Том Шуайкър измъчено простена в съня си при спомена за една Църква, която предложи на всяко семейство по петдесет хиляди долара, ако всички се съгласят да запазят тайна. При страшния спомен за една майка, отказала да подпише, ако свещеникът не бъде низвергнат, и за един кардинал, заявил, че това е работа на Църквата, а не нейна.

Събуди се потен от спомена за едно градче, разтърсено от самоубийството на Боби Шанахан и Хюи Тейлър. От гняв към една Църква, която не можеше да прояви по-голямо безразличие, грубо пазейки имиджа си и оставяйки онези като Рори Кортни свободни да продължат към поредната енория и да погубят живота на още деца, всичко в името Христово.

Лоренцо Петрони имаше всички основания да бъде доволен. За папа бяха избрали поляка Карол Войтила, който прие името Йоан Павел II. Кардинал Вийо беше преназначен за държавен секретар, а архиепископът запази поста си на главен секретар, както и съответно контрола си върху Ватиканската банка. Само че оставаха два нерешени проблема. Обмисляйки наличните възможности, Петрони забарабани с елегантните си пръсти по бюрото. Бяха скрили свитъка Омега в една малко известна част на Тайния архив и бяха унищожили доклада. Оставаха старият преподавател от „Ка Гранда“ и отец Джовани Донели. Бързо трябваше да се справи с професор Фиорини. Налагаше

се да приложи „италианското решение“. При първа възможност щеше да разговаря с Джорджо Феличи. Оставаше Донели.

Новият папа бе довел със себе си личния си секретар и Петрони беше уверил светия отец, че ще се погрижи за Донели. Разярен от хладнокръвието му в кризисната обстановка и неговата съпротива срещу ватиканското изявление за смъртта на Йоан Павел I, архиепископът веднага му бе намерил досадна канцеларска работа във Ватиканската библиотека с надеждата, че Донели ще напусне. Младите духовници, гневно разсъждаваше той, обикновено се управляваха много по-лесно. До този момент нямаше признаци Донели да възнамерява да подаде оставка и Петрони беше решил колкото може по-скоро да го прогони от Ватикана и коридорите на властта. Все още анализирайки възможностите, той започна да преглежда документите, приготвени за поднасяне на новия папа, като оставяше само онези, които смяташе за безобидни — проучване на светците... делегация от Опус Деи... молба от американския посланик в Италия за аудиенция при Негово Светейшество...

Следващият документ незабавно го ядоса. Беше предложението за следване на свещеници в университета. Съвсем беше забравил за това, ала сега изкуфелият дърт кардинал, който отговаряше за Конгрегацията за духовенството, надлежно пращаше четирите имена, за които бе настоял покойният Йоан Павел I. Петрони тъкмо се канеше да го прати в архива, когато му хрумна нещо. Той прегледа четирите имена — двама свещеници и две монахини. Поне тук не бе сбъркал. Имаше по-малка вероятност някой монах да се сближи с монахиня, ако други двама ги наблюдаваха. Нито едно име не му говореше нищо, което означаваше, че няма да може да контролира програмата, но ако включеше в нея Донели, помисли си архиепископът, щеше да го разкара от Ватикана.

И пак се запита каква част от доклада е успял да прегледа младият свещеник през минутите, докато беше останал сам в спалнята на мъртвия папа. Мимоходом си помисли дали да не приложи „италианското решение“. Донели и покойният понтифик бяха прекалено близки — щеше да е твърде рисковано. Шумотевицата около предположенията за смъртта на Йоан Павел I заглъхваше, а отстраняването на Донели можеше да предизвика мащабно разследване. Донели го безпокоеше още от първата им среща.

Атлетичният млад духовник явно притежаваше остър като бръснач ум и изключителна способност с лекота да вниква и в най-сложните въпроси. Неспособен искрено да харесва когото и да е друг, освен себе си, Петрони бе реагирал като към всеки конкурент — със завист. Както обикновено, той подробно беше проучил миналото на Джовани, разкриващо много сплотена семейна среда. Несъмнено основна причина за способността на младежа лесно да се вписва във всякаква обстановка. В мислите му проблесна образът на собствения му жесток баща и Петрони подсъзнателно пренасочи огнената омраза към нищо неподозиращия Джовани. Докато това чувство буйно пламтеше в гърдите му, той обозначи младия духовник с една звездичка в черния си бележник. Верен на принципа, овладя гнева си и осъзна, че може да използва предложението за следване на свещеници в университета за своя изгода. Като пратеше Джовани на студентската скамейка, с един замах щеше да реши два проблема — да го елиминира от коридорите на властта и да му попречи да си изгради репутация. Нещо повече, това щеше донякъде да даде на Петрони контрол над тази нежелана програма. Той злобно се усмихна, зачеркна името на един от свещениците и го замени с отец Джовани Донели.

Отзовал се на повикването на Петрони, Джовани поспря, преди да почука на вратата на вътрешния офис. Той събра мислите си и прехвърли въпросите, които смяташе, че може да занимават архиепископа. Тази седмица кардиналите от Курията и Петрони отново щяха да обсъждат Втория ватикански събор и контрацепцията. Донели почука и влезе в кабинета.

— Седнете, отец Донели. — Петрони посочи с дясната си ръка поставения пред бюрото му стол с висока облегалка. Бюрото и собственият му стол бяха издигнати с няколко сантиметра, така че да гледа отвисоко на събеседника си. — Утре кардиналите от Курията ще се съберат, за да разгледат доклада за Втория ватикански събор. — Докато говореше, разсеяно разглеждаше фините си пръсти.

Джовани познаваше това поведение — престорено безразличие — и мигновено застана нащрек.

— Служили сте в малка енория, бихте ли ми припомнили коя? — попита Петрони.

— Маратей, Ваше Високопреосвещенство. Това е селце на юг от Неапол, на Тиренско море.

— А, да, спомних си. Кажете ми, как реагираха енорияшите на Втория ватикански събор? — Този въпрос беше потенциално опасен. През 1962-ра, когато попитали папа Йоан XXIII защо е нужен Вторият ватикански събор, Негово Светейшество се изправил с дяволит поглед, отворил прозореца и отвърнал: „Искам да отворя прозорците на Църквата, за да виждаме навън и хората да виждат вътре“. Изправени пред подобна логика, кардиналите от Курията публично подкрепяха Втория ватикански събор, но вътрешната им опозиция беше опустошителна. Концепции като възможността обикновени хора да си осигурят спасение извън Католическата църква сериозно застрашаваха властта на духовенството.

— По време на Втория ватикански събор аз още бях олтарен прислужник, Ваше Високопреосвещенство. — Мислите на Джовани се върнаха към рибарското селце Маратея, където го бяха приели във вярата. Първият му ден като олтарен прислужник не беше определящ момент само за него, а празник за цялото му семейство.

Разположена високо над рибарското пристанище на Маратея, енорийската черква „Санта Мария Адолората“ се гущеше сред керемидените покриви на едно от билата на Апенините, които се спускаха към смарагдово сините води на залива Поликастро в Тиренско море.

Джовани Донели носеше бялото расо, което майка му беше довършила късно предишната вечер. Той се озърна към роднините си, които пристигнаха половин час преди службата, за да са сигурни, че ще седнат на първия ред. Баща му сияеше, майка му не можеше да скрие гордостта си, по-малките му братя Джузепе и Джорджо се опитваха да си придадат безразличен вид. Старите дъсчени пейки скърцаха, докато богомолците се настаняваха и отец Винченцо Абостини се готвеше да се обърне към тях. Отлично поддържаната черквичка нямаше амвон, ала Христос и Богородица със сигурност щяха да я одобрят. Олтарът бе покрит с най-фина бяла дантела, която селянките перяха всяка седмица. Високо на стената между двете мраморни колони зад олтара се издигаше статуя на Богородица в естествен ръст, изправена над малкото паство. В нозете ѝ лъщяха шест златни свещника. Джовани и досега си спомняше как седеше на

стъпалата, водещи към олтара, и слушаше отец Абостини, кротък и дружелюбен човек с голямо шкембе, оредяваща коса и зачервени топчести бузи.

— Получих послание от самия папа — започна свещеникът.

На 14 октомври 1962-ра, неделя, един и същи текст беше прочетен в десетки хиляди католически енории в целия свят, ала отец Абостини успя да го представи така, сякаш е лично послание до маратейските селяни.

— Папата ви благославя всички. Молете се за него. Под покровителството на Света Богородица Вторият ватикански събор се открива в Рим до гроба на свети Петър. Искам да прибавя и своето послание към това на папата. Знам, че мнозина от вас хранят огромни надежди към този събор, но, *i miei amici*^[3], разберете, че постигането на резултати ще отнеме време.

Като истински народен свещеник, Винченцо Абостини ги предупреждаваше да не очакват прекалено много. Той бе прекарал известно време във Ватикана и отлично познаваше страховитата мощ на кардиналите от Курията, които се противопоставяха на всяка промяна.

— Мнозина от вас, знам, са искрено загрижени за проблеми като контрола над раждаемостта, но ви предупреждавам, че промяната няма да настъпи за една нощ. — Ватиканът упорстваше със забраната на контрацептивите и това причиняваше огромна мъка на милиони католици. Той хвърли поглед към майката на Джовани, която седеше на първия ред. Предишния ден беше споделил вината на нейната изповед, седнали един до друг от двете страни на решетката в малката бяла дъсчена изповедалня. Подобно на мнозина други от паството му, измъчвани от ученията на Църквата. Догма, която нямаше нищо общо с Библията, а се определяше от факта, че Ватиканът използваше секса, за да запази властта си над масите.

— Свиквайки този събор, нашият многообичан свети отец проявява качества на велик ръководител — продължи отец Абостини. — По собствените му думи, той отвори прозорците на Светата Църква за „aggiornamento“, както го нарича папата, процес на обнова и осъвременяване на Вярата. Нашият понтифик отпрати поглед и към юдейската вяра с мисъл за антисемитизма на Църквата в миналото. Вместо да отрича другите религии, той се възрадва на общата им

духовност. Папата е истински народен човек. Той е като нас. Спомням си една история за него, когато се видял в огледалото и възкликнал: „Sono fa brutto“, „Колко съм грозен!“.

Смехът на маратейските селяни излъчваше обич към папата, който наистина бе „като тях“. Който поддържаше мнението, че Църквата трябва да ограничи йерархичността си и да е по-отворена. По-отзивчива към богомолците и света извън стените на Ватикана. В традицията на самия Христос, папа Йоан XXIII твърдеше, че селяните са най-важната част от Църквата. Вместо дърво с понтифика и неговите епископи на върха, той виждаше Църквата по-скоро като поле, всички стръкове трева, в което образуваха Народа Божи.

Тъкмо този възглед за Църквата беше направил незаличимо впечатление на Джовани и с напредването на кариерата му ставаше все по-убеден. Тази философия намираще дълбоко отражение в него и представляваше основите на неговото тълкуване на вярата и всичките ѝ учения. Тази философия бе пътеводна светлина в миговете на съмнения и мрак. Тя му даваше вътрешна сила, която щеше да бъде подложена на жестоко изпитание в не толкова далечно бъдеще. Архиепископ Петрони и неговите поддръжници тайно се сплотяваха срещу всякакво отклонение от догмите и се готвеха да заглушат ехото на Втория ватикански събор. Само че на отсрещния бряг на Средиземно море щеше да бъде открита много по-голяма заплаха за тези догми.

— И какво каза за Втория ватикански събор отец Абостини? — попита архиепископ Петрони, ядосан от уклончивия отговор на младия свещеник.

Джовани внезапно се върна в настоящето, разбирайки, че макар да пита от коя енория идва, архиепископът отлично знае името на тамошния свещеник.

— Той подкрепи посланието на светия отец, Ваше Високопреосвещенство.

— Разбира се. А какви бяха възгледите на хората за *Humanae vitae*^[4]?

— Маратея е съвсем малко селце, Ваше Високопреосвещенство, но новините от света не остават незабелязани и много селяни следят

„Католически седмичник“. Когато писаха, че канадските епископи допускат информиран избор по съвест относно контрола над раждаемостта, в същия източник се съобщаваше, че това е облекчило изключително много канадци от бремето на угризенията. Много маратейски селяни изразиха своето разочарование, Ваше Високопреосвещенство, че не са получили същото облекчение.

— Непокорството на канадските епископи не остана незабелязано, отче.

— Жителите на Маратея са рибари, Ваше Високопреосвещенство. Те хранят силна вяра, която много ги утешава в тежки времена.

Архиепископ Петрони се изправи иззад бюрото си, обърна се с гръб и отиде до прозорците, които гледаха към Ла Пиаца Сан Пиетро. Джовани остана седнал.

— Светият отец реши да започне пилотен проект, в рамките на който избрани свещеници и монахини ще следват в държавен университет. Аз се противопоставих, отец Донели, но папата е категоричен. — Петрони се върна до бюрото си, но остана прав, вперил отвисоко студените си сини очи в Джовани. Архиепископът не обичаше да пречупват волята му, дори да го е сторил самият свети отец. — Вие, отец Донели, сте избран да ръководите програмата и периодично да докладвате за нейната евентуална ефективност — продължи Петрони, като вледеняващо наблегна на думата „евентуална“. — Освен това трябва да се грижите по-младите участници да не излизат извън релсите.

— Аз вече имам научни степени по две дисциплини, Ваше Високопреосвещенство, по теология и химия — отвърна Джовани, силно озадачен.

Петрони присви очи и по-младият мъж моментално съжали за отговора си.

— Това ми е известно, отче — бавно отговори архиепископът. — Поне успях да убедя светия отец, че теологията трябва да продължи да се преподава там, където ѝ е мястото, в праволинейните католически университети. Вие и другите трима ще бъдете записани за нова дисциплина — философия на религията. Подробностите, включително изискванията за докладите, са в тази папка. Искам само по един екземпляр от всеки доклад. Копия няма да има. Докладите трябва да се

изпращат лично до мен и да включват обобщение на подхода на всеки преподавател с акцент върху отклоненията от учението на Църквата.

През идните години Джовани щеше да има причини да си спомня параноята на архиепископ Петрони.

— В края на тази година заминавате за Università Statale^[5] в Милано.

С това Джовани беше освободен, но амбициозният архиепископ не за последен път влияеше върху кариерата му. Както щеше да установи младият духовник, Светият Дух имаше странни проявления. Две седмици по-късно повикаха Петрони при новия папа.

— Avanti, Лоренцо. Avanti. — Светият отец му даде знак да се настани на едно от удобните кресла. — Преглеждах списъка с предложенията за нови назначения и си мисля, че е време да те освободим от душните коридори на Ватикана.

Сърцето на Петрони се сви. Основите на властта му бяха поставени във Ватикана и Ватиканската банка. Разочарованието му мигновено прерасна в гняв и той се зачуди кой може да го е изработил така. Опита се да се овладее, ала светият отец се усмихваше.

— Имам нужда от сигурен човек в Милано, Лоренцо. Ти си много добър архиепископ, но смятам, че ще станеш още по-добър кардинал, non é vero?

Без да даде никакъв външен знак за емоция, Петрони само кимна, докато вътрешно се поздравяваше.

— Благодаря ви, свети отче. Винаги на вашите услуги.

Той напусна кабинета на папата с огромно удовлетворение. Щом трябваше да служи извън Курията, кардинал архиепископът на Милано бе влиятелен пост, право по пътя към ключовете на свети Петър. Задоволството му не трая дълго. Рядко траеше. Когато се прибра в своя офис, той бавно и педантично се зае да преглежда личните досиета на другите кандидати за следване в университета. До този момент нищо необичайно — доказана вярност към Църквата, всички живееха в провинцията. Една кандидатка — Алегра Басети от Трикарико, се отличаваше от останалите с усърдието си в образованието — награди за научни успехи, най-високи оценки по всички дисциплини, изобщо умна девойка. Петрони знаеше, че от образованието ѝ няма да има никаква полза, в края на краищата беше жена. Той натисна бутона на интеркома.

— Свържете ме с епископа на Трикарико — нареди архиепископът, ядосан, че си губи времето с организирането на следването на някаква бедна монахиня от затъntenата провинция. Скоро щеше да открие, че никога не бива да подценява способностите на жените.

[1] Заповядайте (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Силна отрова. — Б.пр. ↑

[3] Приятели (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Енциклика на папа Павел VI за контрола над раждаемостта (1968). — Б.пр. ↑

[5] Държавен университет (ит.). — Б.пр. ↑

10.

Трикарико

В Южна Италия — в предницата на „ботуша“ — от векове съществуваше селцето Трикарико, брулено от времето, но непреклонно, кацнало високо върху склоновете по древния Апиев път. Грамадни дъбове някога бяха покривали планината, ала човешкият прогрес се беше погрижил там никога повече да не растат гори. Римските строители бяха прокарали пътищата си през гъсто залесения терен, а преди тях гърците се бяха заселили из околните хълмове. Повисоките гранитни върхове бяха покрити с подранил снежец, напомнящите на кръпки ниви бяха прорязани от дълбоки варовикови дерета, чиито склонове се издигаха над каменистото корито на лъкатушещата в долината река.

Манастирът „Сан Доменико“ от XIII век се издигаше сам на един хълм срещу селото. Единствената връзка между тях беше стар дъсчен мост на дъното на клисурата, изтъркан и изгнил от дъждовете на безброй векове.

Алегра Басети се прекръсти след поредния час на мислени молитви и се приближи до прозореца на малката си и оскъдно мебелирана стая, скрила тъмната си коса под послушническото було и стройното си тяло — под одеждите. Очуканите, някога бели сгради на Трикарико изглеждаха по-чисти на студената есенна светлина. Нащърбените, неравни керемидени покриви бяха обагрени в оранжево от залеза, възвестяващ края на поредния ден. Под тези покриви местните хора живееха така, както бяха живели векове наред. Натъпкани като сардели. Близко осемстотин семейства, натикани в лабиринт от едностайни и двустайни къщи, свързани помежду си със сокаци, стълбища и тунели, пълни с дюкянджии, обуцари, ковачи, зидари, селяни и *padroni*^[1]. На върха на хълма стара норманска кула стоеше на пост над селото. Точно под нея избелелият, терасиран епископски дворец образуваше високата страна на горния площад. Отляво на епископската пиаца, мръсносивата сграда на *il Comune*, общината, помещаваше кмета и онова, което минаваше за местна

власт. Отдясно се падаше l'ufficio postale^[2]. Долната пиаца се намираще на стотина метра, в другия край на главната и единствена улица в селото. От двете ѝ страни пьянски се облягаха едни на други дюкяни в различно състояние на занемареност.

Докато сенките се сгъстяваха, мислите на Алегра се насочваха към нейното семейство. Представи си баща си, майка си и тримата си батковци — Антонио, Салваторе и Енрико, нарамили мотики, на връщане от поредния съсипващ ден на нивата. Както подобаваше положението му на глава на семейството, баща ѝ Мартино Басети яздеше фамилното магаре, рисковано балансирайки с наръч съчки за вечерния огън на шията на животното. Двете ѝ по-малки братчета Умберто и Джузепе вече се бяха прибрали от училище и баба ѝ сигурно гълчеше петгодишния Джузепе, най-малкото от шестте деца, което винаги правеше бели. Алегра мислено се помоли за семейството си и благодари на Господ за всеки от тях, както и за това, че тази вечер щяха да ѝ позволят да ги види. Последния ден на всеки втори месец, освен когато се падаше неделя или празник, монахините, които имаха роднини в селото, можеха да прекосят паянтовото мостче и да се приберат къщи на вечеря. Обикновено Алегра очакваше тези дни с по-голямо нетърпение, отколкото признаваше, но днес се безпокоеше. Един час по-рано беше получила вест, че майката игуменка иска да я види в кабинета си в девет часа на другата сутрин. Питаше се какъв грях е сторила, че е привлякла вниманието на майка Алберта.

Когато стана време да се отправи към Трикарико, Алегра се бе поуспокоила. Тя се спусна по утъпканата глина на пътеката и по изсечените във варовиковите скали стъпала. Ранните снегове се бяха стопили и студеният и бистър планински поток ромолеше под моста, докато момичето прескачаше дупките на прогнилия дъсчен мост. Склонът към селото беше стръмен, а накрая постепенно се вливаше в калдъръмена уличка, по която отекваха всевъзможни звуци, кънтящи сред мръсните стени на къщите. Десетина радиоапарата бяха настроени, макар и не особено успешно, на единствената станция, която стигаше до тези краища, и пращането на старите високоговорители се смесваше с кудкудякането на кокошки, гонени от облечени в черно баби. Там понятието „дисонанс“ получаваше съвсем нов смисъл, докато стопаните водеха магаретата и свинете си към малките бали сено и коритата с помия зад къщите си. В една къща

малко по-нататък бе избухнал скандал и обидите от страна на съпругата към мъжа ѝ заради страстта му към много по-млада жена се издигаха над виковете на децата, звуците на животните, и тракането на тенджери и тигани. Южна Италия привечер. Алегра не обръщаше внимание на хаоса. Звуците бяха същите като онези, с които беше израснала в родния дом на поколения Басети. Тя се запъти към V-образното бетонно стълбище над отвора на обора, застана на входа и надникна през откренатата врата.

— Buonasera! — извика момичето.

Джузепе първи я забеляза. Пълничките му крачета го изтласкаха и той се хвърли към сестра си, вкопчвайки се в одеждите ѝ.

— Mamma! Papà! E Allegra!!!

— Bambino! — Алегра завъртя Джузепе във въздуха.

Тъмнокъфявите му очи заблестяха от радост. После послушницата прегърна майка си, баба си и братята си. Татко ѝ още се бръснеше, но когато се приготви за излизане до горната пиаца, също я приветства с прегръдка.

На голямата груба дъсчена маса вече бяха сложени la sapa — една голяма паница, forchette^[3] и дебела pane di tavola, семейната дъска за хляб. Вечерята бе съвсем проста.

— Идваш тъкмо навреме, Алегра — каза майка ѝ, вадейки дебела юфка от огромната стара тенджера, в сравнение с която печката с две плочи изглеждаше миниатюрна.

Тя пренесе голямата очукана керамична купа, която използваша толкова отдавна, че момичето не помнеше да са имали друга, и я остави в средата на масата. Бащата нарязва самуна, който бабата беше изпекла, и Джузепе се пресегна да си вземе филия.

— Джузепе! Първо Алегра ще прочете молитва и после ще сипя на татко ти — скара му се майка му.

Детето дръпна ръчичката си и срамежливо се ухили на сестра си. Кафявите му очички дяволито искряха.

— Благослови ни, Господи, благослови и тези Свои щедри дарове, които получихме чрез Христа Бога Господ наш. Амин.

— Амин — измърмориха всички от семейството и зачакаха бащата да полее юфката с горещ зехтин и чесън и майката да настърже сиренето.

Бащата нави щедра порция юфка на вилицата си и след него останалите едновременно атакуваха голямата купа.

— Е, как е в манастира?

— Добре, татко — отвърна Алегра, мислено искайки прошка, в случай че не е така. — Ами тук?

Той сви рамене. Беше висок, слаб мъж, ала годините го бяха прегърбили.

— Non troppo bene.^[4] Имаме нужда от дъжд за картофите — простичко отговори баща ѝ.

— Ще помоля майката игуменка да включи дъжда в списъка ни с молитви — предложи вечната оптимистка Алегра.

— Навсякъде е същото — рече майка ѝ. Катерина Басети бе толкова ниска и топчеста, колкото мъжът ѝ беше висок и дългнест. — Синьора Багарела казва, че било заради Ел Ниньо.

— Синьора Багарела — изсумтя Мартино. — Тя пък какво знае! Това е обикновена суша. Ни повече, ни по-малко.

— Обаче сега се засушава по-често, татко. Едва миналата седмица имаше една статия в „Ла Газета“ — възрази Алегра, ядосана от пословичния инат на баща ѝ. — Глобалното затопляне се свързва с Ел Ниньо и изсичането на горите. В долината на Амазонка унищожават над шест милиона акра годишно. Това са седем футболни игрища в минута!

— Четеш прекалено много, *la mia sorella picolla* — смъмри я най-големият брат Антонио, скришом горд от умната си „сестричка“. Той често се забавляваше със страстната ѝ защита на екологията и десетки други каузи, които според него бяха еднакво шантави.

— А вие, момчета, не четете достатъчно — сгълча ги майка им. — Жабите изчезват и това е сигурен знак, че горите не са достатъчни. — И тя беше чела статията в „Ла Газета дел Медзоджорно“.

Вечерята свърши и Мартино Басети се изправи и постави старата си смачкана филцова шапка върху сивата си, вчесана надолу коса.

— Това е обикновена суша и синьора Багарела ще стори добре да си гледа плетката — упорито измърмори той на тръгване към горната пиаца.

— Buonasera, Papà — извика Алегра след отдалечаващата се фигура на баща си.

Мартино Басети ѝ махна с ръка, без да се обърне, вече мислейки какво ще прави тази вечер. Откакто момичето се помнеше, винаги след вечеря той извървяваше късото разстояние или до кръчмата, или до il cinema — първия понеделник на месеца. Ежемесечният уестърн бе „само за мъже“ и цялото мъжко население на селото сядаше заедно от двете страни на мъждукащата киномашина, чийто лъч пронизваше завесата от цигарен дим, преди колебливо да стигне до очуканата мазилка на стената.

— Не виждам защо уестърните да са само за мъже — непокорно подхвърли Алегра.

— Защото така каза епископът — самодоволно заяви Енрико.

Той бе само с една година по-голям от нея и двете „средни“ деца постоянно се дърлеха. Предишната седмица епископът на Трикарико им беше напомнил в проповедта си, че „уестърните са пълни със съблазни“ и че никоя уважаваща се трикариканка не бива да сяда на дрипавите брезентови столове в киното.

— Епископът не е прав за всичко — възрази Алегра и стана, за да помогне на майка си да разтреби масата.

Това беше ранна проява на бунт против ограниченията на Църквата и обществото, в което господстваха мъжете. Когато се завръщаше у дома, винаги усещаше, че ѝ липсва нормалният живот в селото. Чувстваше се откъсната от ежедневието, което семейството ѝ приемаше за даденост — вечерната разходка от долната до горната пиаца, клюките на пазарищата, раздумките със съседите и приятели, изобщо всичко, което предлагаше животът извън манастира. От време на време се питаше какво е да си има гадже като някои нейни съученички, какво е да се чувстваш толкова спокойно в присъствието на друг човек, че да споделяш с него истинските си копнежи и страхове. Тогава се задействаше католическата ѝ школовка и тя бързо се укоряваше за тези егоистични и неблагоприятни мисли, а по-късно молеше за прошка, преди да си легне. Това представляваше част от постоянното напрежение между нейната вяра и убеждението ѝ, че жената трябва да играе по-активна роля в света. Вътрешна борба между accettazione и testarda — подчинението и бунта.

— Липсва ли ти животът в селото? — сякаш прочела мислите ѝ, попита майка ѝ.

— Понякога, мамо — предпазливо отвърна Алегра, докато свършваха с миенето на чиниите. — Но пък това е съвсем нищожна жертва — бързо добави тя.

Майка ѝ се усмихна и старото ѝ, но нежно лице още повече се набръчка.

— Всички много се гордеем с теб, *la mia figlia*^[5]. — Да приемат дъщеря от семейството в местния монашески орден беше почти също толкова голяма чест, колкото да приемат сина в духовна семинария.

— *Grazie, mamma* — рече Алегра, вдигна дървеното столче и последва майка си навън при две от техните съседки.

Синьора Фарини и защитничката на Ел Ниньо, синьора Багарела, вече се бяха настанили до бетонното стълбище на старата калдъръмена улица, който играеше ролята на „салон“.

— *E El Nino, non e vero?*^[6]

Синьора Фарини не се съгласяваше.

— *No. E testamento di Dio!* Такава е волята Божия! — разпалено възрази тя.

Синьора Фарини беше председателка на епископския Дамски съюз и ръководителка на „Дружината на Волята Божия“. Предишната седмица синът на синьора Маринети беше пострадал при падане в училище и това бе ясно и неопровержимо доказателство какво сполетява семейство, пропуснало неделната меса. За мнозина добри граждани на Трикарико всичко, което се случваше в живота им, ставаше по Божия воля. За вярващите Бог беше всевиждащ и всезнаещ. Отбелязваше се всяка мисъл, всяко прегрешение. Ако умреше дете или се срутеше сграда, това бе Божие наказание за греховните трикариканици. Възмездие, задето не са били достойни за Господ.

— Нали, Алегра? — попита синьора Фарини, позовавайки се на по-добрите познания на момичето по всички теологични въпроси.

— Може и двете да сте прави — дипломатично отговори послушницата. Много пъти беше участвала в този вечерен ритуал и нямаше желание да взима страна.

Минаваше девет, когато се върна по паянтовия мост на слабата светлина на джобното си фенерче. През нощта неспокойно се мята в леглото, чудейки се защо я вика майка Алберта, докато умът ѝ се бунтуваше срещу ограниченията на Църквата. *Accettazione* и *testarda*.

Въпреки нервността си Алегра твърдо почука на отворената врата на кабинета.

— Искали сте да ме видите, преподобна майко?

— Влез, дете мое, седни — без да вдига поглед, я покани майка Алберта и продължи да пише.

Тя беше слаба, строга наглед жена. Дори когато седеше, остриите като нож ръбове на одеждите ѝ оставаха идеално прави и изпод стегнатото ѝ було не се подаваше нито един сив косъм. Гласът на майката игуменка звучеше дружелюбно и Алегра седна малко по-спокойно на дървения стол. Докато чакаше в оскъдно мебелирания кабинет, тя се взираше в простото дървено разпятие на варосаната стена зад по-възрастната монахиня.

Когато свърши да пише, майка Алберта остави очилата си със стоманени рамки върху листа хартия пред себе си и склочи ръце на бюрото. Тя впери очи в момичето и най-после заговори:

— Преди време получих писмо от нашия епископ. Изглежда, че светият отец е загрижен как нашата майка Църквата по-добре да се обръща към младежите в нашето общество и особено в нашите университети. Няколко млади свещеници и монахини ще получат стипендии за следване. — Майка Алберта мъчително преглътна и погледът ѝ стана твърд.

Ако зависеше от нея, просто щеше да отговори, че няма подходящи кандидати, ала епископът настояваше, отбелязвайки, че една послушница от нейния орден е получила най-високите оценки по естествени науки и математика в цялата област. Номинирането на Алегра бе станало причина за сериозни търкания между волевата майка игуменка и също толкова волевия епископ, но накрая тя беше принудена да отстъпи.

— Ти си избрана да постъпиш в „Ка Гранда“, миланския държавен университет. Ще следваш магистърски курс по философия на религията и възможностите ти са археология и химия, въпреки че не ми е ясно каква полза може да имаш от химията. Следването ти ще продължи шест години. — Майка Алберта шумно изсумтя.

— Аз ли, преподобна майко? В Милано?! — ахна Алегра.

— Бих предпочела да следваш в някой от нашите прекрасни католически университети, но ме увериха, че опасностите на

държавните учебни заведения напълно са взети предвид — тихо рече майката игуменка и впери строгия си поглед в момичето. — Въпреки това, дете мое, тези опасности не бива да бъдат подценявани. — От устата на майка Алберта това почти се равняваше на неподчинение към Рим. — Ти си избрана не само заради оценките ти в училище, но и заради способността ти да устояваш на съблазните на един опасен свят.

— Няма да ви подведа, преподобна майко, обещавам!

— Убедена съм в това, дете мое. Заминаваш през новата година и нашите молитви ще бъдат с теб. Ще ни липсваш — прибави тя, една от редките ѝ прояви на топлота. Майка Алберта отново си сложи очилата, с което даде знак за край на разговора.

Алегра бе изживяла всичките си деветнайсет години в Трикарико. Сега нейната Църква беше взела решение, което щеше да окаже огромно влияние върху живота ѝ. Макар да ѝ бе тъжно, че напуска всичко, което някога беше познавала, в гърдите ѝ пърхаха пеперудите на вълнението и знаеше, че Господ иска от нея да отиде и опознае света извън нейния манастир и родно село. И момичето за пръв път не оспори решението.

В света, който Алегра скоро щеше да открие, представата за Божията воля се използваше по различни начини. В Израел — за политически цели, като обяснение на защитата на интересите на светски политици. Знаците в Близкия изток се трупаха.

[1] Господари (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Пощенска служба (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Вилици (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Не много добре (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Дъще (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Заради Ел Ниньо е, нали? (ит.). — Б.пр. ↑

11.

Йерусалим

С всяка следваща година изглеждаше, че малката държава Израел е изправена пред все по-голяма заплаха. Професор Йоси Кауфман беше заменил обичайните си риза с разкопчана яка и спортен панталон с униформа на генерал-майор от Израелските въоръжени сили. В момент на опасност всички израелци имаха задължения към отбраната на страната и това, че беше професор по математика и почетен директор на Светилището на книгата, не го освобождаваше от тази отговорност. Шефът на израелското разузнаване боледуваше и като бивш ръководител на тази служба, професор Кауфман бе най-подходящ да го замести. Изисканият, волеви израелец беше висок, имаше пясъчноруса коса и лице, което носеше бръчките на възрастта. Макар и световноизвестен, днес дори неговата репутация едва ли щеше да бъде достатъчна, за да отклони катастрофата. Той с все по-голямо безпокойство се озърташе в заседателната зала на Министерския съвет.

Премиерът седеше в средата от едната страна на масата. Пред всеки министър имаше възрозова папка с надпис „Строго секретно: само за членовете на Министерския съвет“. Някои от тях, Йоси знаеше, не бяха чели неговия доклад, затова го допълни с подробен устен анализ на ситуацията, ала напразно. Всички те пренебрегваха тъкмо подробностите.

— И така, господин премиер, въпреки стратегическото значение на палестинското село Деир Азун и неговата близост до еврейските селища на Западния бряг, ние не разполагаме с категорични разузнавателни сведения, че нападенията срещу нашите центрове идват точно от това село — заключи той.

— Но като се има предвид къде се намира, изглежда логично, нали така? — Въпросът зададе министърът на отбраната Резе Цвайман.

Огромен като морж, ветеран от Шестдневната война през 1967-ма и Войната на Йом Кипур през 1973-та, той беше непоколебим член

на твърдата дясна фракция на партията Ликуд и враг на арабите. Пред очите му на бойното поле бяха загинали безброй синове на Израел.

— Допускаме различни възможности, господин министър, но бъдете сигурен, че правим всичко по силите на човек да локализираме източника на тези атаки — отвърна Йоси.

— Може и така да е. — Министърът на отбраната премести поглед от професора към дребния мъж, седнал на внушителното кафяво кожено кресло, чиято облегалка малко стърчеше над другите. Министър-председателят Ченамем Гебин изглеждаше мрачен — широкото му, загоряло чело бе набръчкано от тревога.

— Но тези араби трябва да получат урок, който никога да не забравят — продължи Цвайман. — Тук не става въпрос само за бъдещето на кабинета, заложено е бъдещето на самия Израел. През миналата седмица бяха нанесени цели три нападения срещу селищата, убити са петнайсет израелски граждани, сред които шест деца и трима войници. Това село е врящ казан на тероризъм и трябва да прогоним жителите му. Завинаги.

— Никой не гледа леко на тези нападения, Резе, но трябва да пипаме внимателно. — Говореше външният министър Шоме Ядан. Йоси Кауфман мислено благодари за този глас на разума, идващ от страна на възрастния държавник от партията Ликуд. — Точно сега Съединените щати и международното мнение твърдо са на наша страна, но ако ударим палестинско село без доказателства и има цивилни жертви, бързо може да изгубим тази подкрепа, особено извън Съединените щати — продължи Ядан. — Ще ни възприемат като лошите, особено ако прогоним палестинците и заменим селото с израелско селище. Нещо повече, това ще взриви мюсюлманския гняв срещу Запада.

Резе Цвайман арогантно изсумтя, без да се опитва да скрие презрението си към всеки, когото определяше като „миролюбец“.

— Изглежда, забравяте нещо, господин министър. В края на краищата израелската плът и кръв са отговорност на този кабинет. А не на някакви си плоскогъзи международни бюрократи от Държавния департамент във Вашингтон или където и да е другаде. Единственият начин да осигурим безопасността на Израел е да окупираме Западния бряг до такава степен, че окончателно да го поставим под свой

контрол. Постепенно трябва да прилагаме стратегията за включването му в границите на Израел и прогонването на палестинците.

— И къде ще се дянат те? — попита министърът на земеделието.

— Кого го е грижа? — изсумтя министърът на Цвайман. — В Йордания. Ливан. Белуджистан. Само да се разкарат от Израел.

— Палестинският народ е реалност и нашата политика трябва да отразява това — тихо, но настойчиво прозвуча гласът на външния министър. — Ако ги изтласкаме от нашите граници и вземем земите им, това ще обърне международното мнение срещу нас и предвиждам, че останалата част от арабския свят ще е по-склонна да подкрепя терористични операции. Настоявам за по-сдържан подход.

— Вие ми пречите! — избухна Цвайман. Ноздрите му се разшириха и той буквално изплюваше думите към отсрещната страна на масата. — Арабите са смъртоносен рак, който трябва да бъде изрязан!

Премиерът беше свикнал с изблиците на своя министър на отбраната и без да му отговори, се обърна към медийния си съветник.

— Какво показват сондажите на общественото мнение?

— Три към едно в полза на преки действия срещу палестинците, господин министър-председател.

Министърът на отбраната отново изсумтя и със самодоволно изражение се облегна назад в стола си.

Над заседателната маса се спусна тишина, докато накрая не я наруши премиерът.

— Смятам, че и двете страни имат своите аргументи — каза Гебин в опит да примири двете фракции в кабинета. — Ясно е, че е опасно да вземем мерки срещу Деир Азун, особено ако има много жертви. Също така е ясно, че не можем просто да стоим със скръстени ръце и да допуснем тези нападения да продължават. — Той се обърна към Йоси. — Кажете, че подозирате три къщи в селото, така ли?

— Да, господин премиер, но само ги подозираме. Източникът ни не е сигурен.

— Щом ги подозирате, трябва да ги разрушим. И ако това не е достатъчно, да разрушим цялото село — заяви Цвайман.

— Като имаме предвид това... — Министър-председателят отново се въздържа да отговори на гръмогласния морж насреща му и този път погледна началника на генералния щаб, генерал-лейтенант

Халеви, по-дребна версия на Цвайман. — Предлагам операция с ограничен мащаб — нареди премиерът. — Селото да бъде обкръжено и окупирано, но не завинаги. Обитателите на заподозрените къщи да бъдат взети за разпит и войниците да бъдат инструктирани да използват минимум насилие. — Гебин отново се обърна към медийния съветник. — Тези нареждания да бъдат разпространени до чуждестранните медии, но едва след провеждането на операцията. — Той обходи с поглед лицата около масата. Всички мълчаха. — Ако няма нищо друго, ще се срещнем по същото време утре.

Йоси изпитваше силно безпокойство. Докато премиерът издаваше заповедите си за сдържаност, очите на министъра на отбраната блестяха от неприкрита омраза.

Деир Азун

Пръстта на Самарските хълмове на Западния бряг беше червена и суха. Когато слънцето започна да залязва зад планината, сгушила палестинското селце Деир Азун, Юсеф Сартави събра последните горчиви черни маслини от мрежите, опънати под възлестото криво дърво, което бе обрулил. Ручейчета пот се стичаха по голите му гърди и гръб, попивайки в предницата на избелелите му широки шорти. Той се изправи в целия си ръст от метър осемдесет и шест и разкърши рамене, за да облекчи тъпите болки в мускулите си, и за миг облегна чело върху грубата кора на старото дърво. Също като четири поколения в рода му преди него и като гърците и римляните векове преди това, Юсеф нарама старата кошница с маслини. Напуканите му кожени обувки вдигаха облачета червен прах, докато решително крачеше по склона на бащиния му хълм между дърветата.

— Мохамед!

Три реда нататък сепнато се надигна десетгодишния му брат. На детското му лице се беше изписало гузно изражение.

— Сами няма да се съберат, нали знаеш.

Мохамед засрамено се изправи на крака.

— Просто бях седнал да поотдъхна — придаде си възмутен вид той.

— Сигурно затова беше заспал — възрази Юсеф, но го каза без злоба.

На двайсет и една, той бе второто от петте деца в семейството и като палестинец, беше един от късметлиите. Родителите му бяха работили дълго и усърдно, за да осигурят образование на всичките си деца, и сега Юсеф следваше в колежа в Назарет, където щеше да получи подготовка като звукозаписен инженер. През ваканциите се прибираще вкъщи да помага за събиране на реколтата. Между него и малкото му братче Мохамед имаше две сестри, Лиана, която тъкмо навършваше петнайсет, и седемнайсетгодишната Рая. Най-големият им брат Ахмед се подготвяше за духовник и следваше последна година в университета „Ал Кудс“ в Рамала. Днес Ахмед се прибираще вкъщи за рождения ден на Лиана. Щеше да е чудесно да се видят, помисли си Юсеф. И отново да почувства, че има семейство.

Когато наближи старата дъсчена барака с пресата, младият палестинец чу специфичния тътен на голямото гранитно колело, „хаджар ал-бад“. Семейното магаре се тътреше по утъпканата кръгла пътека, упорито смилайки маслините на каша. Кожените ремъци и дървеният ярем негодуващо скърцаха под тежестта на колелото. Юсефовият баща Абдула Сартави прекарваше кашата през старата ръчна преса. Той не беше толкова висок, колкото синовете си, ала бе слаб и як, широкоплещест и мускулист след дългогодишния труд в маслиновата гора. Тъмната му, късо подстригана коса беше прошарена и палестинското слънце беше оставило печата си върху лицето му. Абдула Сартави бе човек с непоколебим морал и беше предал непоклатимата си вяра в Аллах и исляма на семейството си, което въпреки израелската окупация на палестинската земя и постоянната заплаха от война и бунтове даваше на рода Сартави чувство за цел, достойнство и надежда.

Зехтинът се стичаше в бурето, където се утаяваше. Юсеф оценяващо го помириша. Зехтинът на Сартави минаваше за един от най-качествените сред палестинците и финият му аромат се беше пропил във всяка цепнатина на бараката.

— Тая година реколтата си я бива, а, Юсеф?

— Добра е, татко, добра е.

— Довечера ще кажа на майка ти — тая година може да си позволим водна помпа за вкъщи.

— Тя ще се зарадва, татко.

Откакто се помнеше, носеха водата с кофи. Кирпичената къща с пръстен под се намираще в дъното на една от червените прашни улички, които излизаха от селското площадче. Майка му Рафика или някоя от вече порасналите му сестри всеки ден се спускаха по склона и се нареждаха на опашка пред ръждивата скърцаща водна помпа.

На грубата дъсчена маса в старата кухня с пълна пара напредваха приготовленията за рождения ден на Лиана.

— Довечера ще имаме мезе — съобщи Рафика и повери рязането на сладкия зелен пипер на Рая, а доматиите — на Лиана. — Шакшуке. Сладък зелен пипер и домати, пържени в зехтин, с тънки резенчета чесън, пипер и сол.

Въпреки селския живот и петте деца Рафика излъчваше забележима изисканост. Имаше стройно тяло, гладка мургава кожа, овално лице и тъмна коса, строго разделена на път. През годините нейната ведрост беше усмирявала енергията на цяла къща с дечурлига. Рая приличаше на баща си. С тежки вежди, тя бе тиха и замислена. Доколкото ѝ позволяваха, жизнерадостната Лиана все се бунтуваше срещу нещо.

— Баща ти донесе пиле.

Тъмните очи на Лиана заблестяха.

— Пиле фатех!

— Специално за теб, детето ми, с любимите ти подправки, кардамон и индийско орехче. — Рафика напали своенравната стара печка с вещица, родена от дългогодишния ѝ опит. Водата за ориза къкреше в почернялата тенджера.

Преценила, че печката е достигнала нужната температура, жената постави пилето с малко лук в очукан тиган и го поля с малко от безценната вода. Тя взе питката, която беше изпекла по-рано същия ден, и я нарязва, за да е готова за пържене.

— По кое време ще пристигне Ахмед, майко? — развълнувано попита Лиана.

— Вече всеки момент, предполагам — отвърна Рафика и тъмните очи се стоплиха при мисълта, че скоро ще види първородния си син.

Старият автобус от Рамала се изкачваше по склона към пращия площад. Шофьорът трябваше да намали скоростта, с изненада

установи Ахмед, за да минат между редовете от израелски танкове и бетеери от двете страни на пътя. Начело на танковата колона беше командната машина. Ветреецът гънеше четири тънки антени, група офицери с кевларови каски се бяха събрали около командира си, разгънали карта върху боядисания в пустинен камуфлаж преден капак на джипа. Към върха на хълма заплашително кръжаха два израелски бойни хеликоптера. Над тях още по-заплашително се стрелкаха два изстребителя Ф-16, доставени от Съединените щати. Крилете им отразяваха скрилото се вече зад планината слънце.

Автобусът силно се друсаше, докато шофьорът сменяше предавките — трябваше му три опита, за да премине на ниска, и скоростната кутия с всеки следващ път издаваше по-силен шум. Когато колата рязко потегли напред, Ахмед се хвана за ръждивата си желязна седалка. Огромен облак черен дим блъвна от различните отвори на така наречения ауспук и се наслои върху олющената и ръждясала синя и бяла боя. Ахмед видя, че почти си е вкъщи.

— Ахмед! Добре дошъл! — топло го прегърна баща му. — Слънцето почти залезе. Идваш тъкмо навреме да ръководиш молитвата — прибави той и отстъпи назад, за да погледне сина си.

Ахмед прегърна майка си, братята и сестрите си и след като всички се измиха, Абдула ги изведе на терасата, където седемгодишните, но чисти постилки от овча кожа бяха обърнати в „киблата“^[1] на Мека. Всеки ден, независимо къде се намираха и какво правеха, всички от рода Сартави съблюдаваха втория от петте стълба на исляма — молитвата „салат“. Всеки ден имаше пет молитви, определяни от положението на слънцето. Призори „фаджр“, след пладне „зур“, привечер „аср“. Непосредствено след залез-слънце „магриб“ и преди полунощ „иша“. Всички заедно изрекоха четирите „раки“ на молитвата към Бог.

„Аллах Акбар — Велик е Бог.

Бисмилах ир-рахман ир-рахим — В името на Аллах,
Всемилолюбивия, Милосърдния...“

Накрая, докато всички още бяха седнали, Ахмед произнесе първо наляво и после надясно:

— Асаламу аликум уа. Аллах да ви благослови с мир и благодат. С тези думи те се изправиха и отидоха да отпразнуват рождения ден на Лиана.

— По пътя на идване имаше израелски танкове, татко — събщи Ахмед, докато сядаха на рогозките около ниската маса.

Баща му сви рамене.

— Това е обикновена демонстрация — философски заяви той. — Просто войници, които изпълняват заповедите на политиците. — Даже цял израелски танков полк не можеше да смути кроткия оптимизъм на Абдула, нито да помрачи благодарността му към Аллах за дъщеря му Лиана. Абдула Сартави не знаеше колко много греша.

Йерусалим

Началник-щабът на израелските въоръжени сили генерал Халеви влезе в командния център и застана пред едната от двете големи оперативни карти, които представяха Западния бряг и Ивицата Газа с изключителни подробности, както и останалата част от Израел и Голанските възвишения. Генералът проследи очертаванията на Западния бряг. Как мразеше палестинците!

Границата с Йордания представляваше права линия, образувана от западния бряг на река Йордан и Мъртво море. Оттам сякаш голям бъбрек беше отрязан от Ерец Израел. Тия арабски отрепки загрозяваха околния пейзаж. На юг от Йерусалим се намираха палестинските градове Витлеем и Хеброн. На север — Рамала, Наблус и Дженин, а недалеч от Дженин гноеше циреят Деир Азун. Трябваше му и най-дребният повод и щеше да го изтрие от историята.

— Свържете ме с командира на четирийсет и пета бригада.

Командващият операцията кимна на свързочника.

— Осем девет нула, тук нула алфа, свържи ме със Сокол, край.

Високоговорителите в командния център изпращаха и излъчиха високия, ясен глас на бригадния генерал Ерлих.

— Нула алфа, тук осем девет нула, говори Сокол, край.

Халеви сложи слушалките и натисна бутона за предаване.

— Осем девет нула, тук Орел. Потвърди часа на операцията, край.

— След десет минути, край.

— Ясно. Да се приложи минимум насилие, но в случай и на най-малката съпротива не излагай живота на войниците си на опасност и реагирай адекватно, край.

— Ясно, край.

— Бъди готов да останеш колкото време е нужно — приключи инструктажа Халеви, като прибави още едно тълкувание към първоначалната заповед на министър-председателя. — Край.

Тих и сдържан, бригаден генерал Елиезер Ерлих се извисяваше над своите командири с ръста си. Високоуважаван и от началниците, и от подчинените си, генералът танкист беше истински войник. Винаги държеше да не е далеч от фронта. Генерал Ерлих върна слушалките на своя свързочник. Лично той нямаше много време за политици и още по-малко за генерали гъзолизци. Каквото и да се беше случило днес в Двореца на паниката, помисли си той, старият гумен хуй Халеви явно бе подмокрил гащите. Нещо му се струваше нелогично. Ерлих бегло си спомни разговора с жена си Мерилин на излизане от къщи предишната сутрин.

— Ще ми се да не се налагаше да отиваш. Имам лошо предчувствие, Еди. Кога ще проумеят, че това не е решението?

— Знам. Някой ден ще опитат да сключат мир — отвърна той и я прегърна, увещавайки я да не се безпокои.

Мерилин и двамата му синове Йорам и Игаел му махаха с ръце, докато щабната кола се скри от поглед.

Залез-слънце приближаваше. Бригаден генерал Ерлих не сподели мислите си с никого — нямаше право да мърмори, особено пред хората си. Неговата задача изискваше да сведе опасността до минимум. И за двете страни. Той по-добре от всеки друг знаеше трудностите на операцията, която им предстоеше да проведат. Тази война бе мръсна и очакванията на онези, които я преценяваха от удобните си кожени кресла в заседателната зала на кабинета, бяха почти неизпълними. Очаквания, че хората, обучени да убиват, в разгара на престрелката могат някак си да определят разликата между невинен гражданин и терорист. Това предимство използваша терористи и бунтовници още откакто Навуходоносор беше крачил по бреговете на Ефрат.

— Има три заподозрени къщи — каза той. — Тая, тая и тая. — Генерал Ерлих посочи с показалец на картата. — Оная в края на пътя се намира най-високо. Независимо дали ще срещнем съпротива, трябва

да помним, че повечето от тия хора са невинни граждани. Прилагайте само толкова сила, колкото се налага. Въпроси?

Командирите му едновременно поклатиха глави. Елиезер Ерлих си погледна часовника.

— Свърете си часовниците. Десет, девет, осем...

Деир Азун

Едва деветнайсетгодишен, Салим а'Шаами вече беше ветеран от над двайсет атентата срещу израелците. Евреите бяха убили двамата му братя и омразата на Салим бе запечатана в душата му.

В Хамас го бяха обучили добре и жилавият млад Салим беше добър ученик. Тъмните му очи бяха ясни, лицето му не изразяваше никакви чувства, докато заедно с двамата си петнайсетгодишни съучастници монтираха минохвъргачката зад скалите на хълма над Деир Азун. На юг минарето на Мар'От ясно се очертаваше на фона на оранжевото небе, на изток над планинската Гилбоа се издигаше връх Ларкишуа. Той извади очукания компас от джоба си и взе координатите им. Работейки сръчно, Салим пренесе магнитната ориентация върху безценната си карта с мащаб 1:100 000 и отбеляза точното местонахождение на минохвъргачката. После извади също толкова очукан и скъпоценен бинокъл и огледа пътя, водещ към селото под тях. Скоро го насочи към една точка и го фокусира, за да получи възможно най-ясен образ. Нямахше как да не познае високата фигура на бригаден генерал Ерлих. Неведнъж му бяха показвали този човек. Генералът и неколцина негови офицери разглеждаха карта, разгъната върху предния капак на джип. Салим знаеше, че няма да им се открие по-изгодна възможност. Двете момчета бяха инсталирали минохвъргачката и нетърпеливо очакваха заповедите му. С бавно движение на ръката той им даде знак да запазят спокойствие, взе координатите на джипа и приблизително ориентира двуногата. После по-бавно изчисли обсега и посоката до целта и нагласи посоката и вертикалното насочване на самата минохвъргачка. Нямахше да има време за никакви корекции, тъй като това щеше да позволи на израелците да се прикрият. Четирите високоексплозивни мини бяха готови и той даде знак с палци нагоре за откриване на огън.

Трак. Трак. Трак. Трак. Мините една след друга бяха пуснати в цевта. Салим проследи с поглед малките черни форми на смъртта, които безшумно описаха дъги към целта си. След като ги изстреляха и без да чакат друга заповед, двете по-малки момчета бързо размонтираха тръбата и мерника от двуногата. Салим неподвижно наблюдаваше целта си с бинокъла. Четирите мини избухнаха от двете страни на пътя и на младежкото му лице се плъзна усмивка.

Смърт на израелците.

— Да се махаме оттук! Към съседния хълм. И се привеждайте!
— прошепна той.

Сега ловците се бяха превърнали в преследвани.

Смърт на арабите.

— Часовниците сверени в седемнайсет петдесет и две. — Това бяха последните думи, произнесени от генерал Ерлих.

Първата мина със свистене падна само на двайсетина метра от него. В небето изригна червена пръст и един нажежен до бяло остър шрапнел откъсна голямо парче от черепа на израелския командир, изпръска джипа и офицерите му с кръв и плът и го уби на място. Друг шрапнел изтръгна портфейла от джоба на ризата му и го прати на десет метра оттам. Снимката на Мерилин и двете момчета вътре се покри с прах. Още три мини обсипаха израелските позиции, но войниците от 45-та мотопехотна бригада вече бяха залегнали в червената пръст на канавките отстрани на пътя и останалите жертви не бяха сериозни.

— Санитар! — Давид Левин, младият майор на генерал Ерлих знаеше, че е напразно и с убийствено изражение на лице извади компаса си, за да определи посоката на приглушените изстрели, които явно идваха от палестинска минохвъргачка. Той приклепна в канавката и повика първия хеликоптер „Кобра“. — Орлов поглед едно пет, тук осем девет нула. Координати три осем пет нула. Вражеска минохвъргачка в хълмовете югозападно оттук, приблизително на двеста метра, край!

— Орлов поглед едно пет, ясно. — Капитан Раанан Вайцман натисна щурвала и рязко зави.

Прочул се по време на виетнамската война, бойният вертолет „Кобра“ АХ-1Г имаше широчина едва метър: картечарят седеше отпред, а пилотът — на по-висока седалка зад него. Капитан Вайцман управляваше тази машина от десет месеца, но я чувстваше като продължение на ръкавиците си. Турбодвигателят Лайкоминг Т53-Л-703, хиляда и осемстотин конски сили, с вой въртеше витлата, с лекота порещи въздуха.

— Чу ли, Дан? — Две кратки изпиуквания по интеркома между пилота и картечаря показаха, че е чул, и Раанан продължи да поддържа посоката, докато другарят му приготви ракетите и трицевната двайсетмилиметрова картечница.

Подобно на разлютена оса със синя Давидова звезда в бял кръг, пясъчножълтата кобра разви скорост сто и трийсет възела. Капитан Вайцман насочи носа надолу и двамата с картечаря се вторачиха в далечните хълмове, докато на пътя под тях бойците от 45-та мотопехотна бригада се готвеха да отмъстят за смъртта на своя командир.

— Пипнахме ги! Север, северозапад, в подножието на второто било.

— Прието. — Капитан Вайцман спокойно коригира посоката.

Трийсет секунди по-късно вертолетът леко се разтърси, когато двете ракети се стрелнаха към земята. Преди да избухнат под трите бягащи фигури, двайсетмилиметровата картечница задимя като моторна резачка и картечарят на Раанан държеше целите на мушка, докато смъртоносните куршуми следваха траекторията на ракетите. Когато ракетите и куршумите ги настигнаха, младите мюсюлмани бяха разкъсани на парчета плът и кости.

Смърт на арабите.

Смърт на евреите.

— Е, как върви следването, Юсеф? — попита Ахмед.

— Този семестър имахме радиосхеми. Получих отличен — гордо обяви Юсеф и тъмните му очи проблеснаха. — Има вероятност да ми се отвори място в „Кохатек“.

— Рекламната агенция ли?

По-младият брат утвърдително кимна с глава.

— Макар че мястото е само едно, а ние сме десет кандидати за него от университета.

„Кохатек“ беше най-големият организатор на концерти и други събития в Израел. Въпреки насилието властите насърчаваха колкото може повече „нормалния живот“ и в Йерусалим и Тел Авив се изнасяха големи представления. Конкуренцията за постъпване в агенцията бе свирепа и избираха само най-добрите. Приемаха се дори палестинци, стига досиетата им да бяха чисти и да се нареждаха сред най-добрите в съответната си област.

Изведнъж от хълмовете отекнаха четири експлозии. Абдула Сартави се намръщи и разговорът стихна. Всички се вторачиха в тавана, сякаш очакваха върху къщата да падне нещо.

— Аллах да ни даде мир — рече накрая Абдула и се изправи да разпали огъня. — Дървата ни свършиха. Искан да нацепя малко преди вечеря.

— Седни, татко, аз ще се заема. Ела, Юсеф, да се пораздвижим — каза Ахмед и добродушно плесна брат си по рамото.

— Ами Мохамед? — изсумтя Юсеф и въпросително погледна най-малкия брат. — Цял ден спа в маслиновата горичка.

На лицето на момчето се изписа срамежливо изражение, ала когато се намеси майка му, то стрелна Юсеф с триумфален поглед.

— Двама стигат да нацепите дърва, Юсеф. Мохамед може да помогне на Рая и Лиана в кухнята.

Мохамед избели очи и триумфалното му изражение се стопи, когато Юсеф му направи физиономия със сбърчен нос от прага, преди да излезе заедно с Ахмед към дърветата в задния двор, където държаха пъновете, готови за цепене.

— Имам добра вест, Юсеф — прегърна брат си Ахмед. — Ще ме разпределят в Мар'От.

— Това е само на двайсет минути път оттук. Можеш да помагаш за събирането на реколтата — широко се ухили Юсеф, скришом зарадван, че по-често ще вижда брат си.

— Щастлива съм, че го виждаме пак, Абдула. Той е много добро момче. — В очите на Рафика проблеснаха сълзи. — Ще ми се да не беше толкова далече.

Изведнъж цялата къща се разтърси от рев на танкове и бетеери. След секунди предната и задната врата едновременно изхвърчаха от пантите и в стаята се втурнаха десет израелски войници с каски, насочили напред автоматите си узи. Рая и Лиана запищяха, но когато майка им понечи да ги успокои, един от войниците я повали на земята.

— Не мърдайте от местата си, палестински отрепки! — Преди двайсет години сержант Емил Шахак бе водач на танка на Елиезер Ерлих, когато бяха назначили младия офицер за батареен командир в 45-ти. За сержант Шахак дългата война срещу арабите изведнъж придобиваше личен момент. Бригаден генерал Ерлих бе един от най-добрите пълководци в гордата история на полка, ала сега беше мъртъв, убит от жителите на това скапано село. Кръвта на Емил кипеше и той и войниците му само чакаха повод, за да отмъстят.

Разкъсвана от болка, Рафика лежеше на пода и тихо хлипаше. Израелският войник я бе ударил толкова силно с приклада на автомата си, че ѝ беше счупил две ребра. Мохамед се втурна към майка си, размахвайки тенджерата към най-близкия израелец. Младият войник, резервист на първа операция, инстинктивно стреля. Откосът улучи най-малкия син на Сартави в гърдите и момчето умря, преди да се строполи на кухненския под. По бялата памучна риза, която носеше специално за рождения ден на сестра си, се разля яркочервено петно. Рая и Лиана пак закрепяха и се свиха в единия ъгъл на кухнята. Абдула Сартави беше пребледнял от шока. Той понечи да отиде при сина си, когато го удариха с приклад и го проснаха на пода.

— Никой да не мърда! — От ъгълчетата на устата на сержант Шахак се стичаше слюнка. — Пази тия двете! — извика той. Младият резервист неуверено посочи с узито си първо Рая, после Лиана. Долната му устна трепереше, докато постепенно осъзнаваше чудовищното зверство, което бе извършил. — Претърсете другите стаи! — Сержантът вече реवेशе.

Юсеф хукна към къщата, ала Ахмед го спря и го накара да залегне под прикритието на дърветата.

— Недей, Юсеф! — прошепна той. — Помисли, те са въоръжени, а ние — не.

— Там стрелят, Ахмед! — Очите на по-малкия брат бяха пълни със сълзи.

— И ще стрелят още, ако ти се появиш вътре — тихо настоя Ахмед. — Аллах е с нас, но няма да можем да им помогнем, ако ни убият! — Той прегърна брат си и силно го притисна към себе си, докато двамата лежаха на земята, вперили очи в къщата.

— Празно е, Емил. — Лицето на ефрейтора изразяваше разочаровано негодувание, докато докладваше на сержанта си.

— Ben zsona! Кучи син! — Сержант Шахак се приближи към Лиана и Рая, подритвайки убития им брат, докато го прескачаше. С пистолет в едната ръка, свил другата в юмрук, той презрително се изправи пред ужасените момичета. Емил Шахак беше бесен, че не са открили каквото търсят.

Сержантът хвана Лиана за брадичката и грубо повдигна лицето ѝ, принуждавайки я да го погледне. Лицето ѝ бе бледо и красиво, ала в очите ѝ пламтеше гняв, който само още повече разпали чувството му за безпомощност. Той се обърна към ефрейтора и се озъби.

— Ти вземи грозната — изсумтя Шахак и посочи Рая с пистолет. После сграбчи Лиана за косата, изправи я на крака и стисна тънките ѝ ръце с грамадната си космата длан.

— Пръв ще ѝ пръсна халката — изръмжа израелецът. — Право на чина.

— Недейте! Моля ви! — Абдула Сартави стоеше на колене и по загрубялото му лице се стичаха сълзи.

— Палестинска измет! — Сержант Шахак го ритна, но въпреки болката Абдула отчаяно се вкопчи в кубинката му.

— Недейте! — отново извика той.

Израелският военен беше прекрачил границата на безвъзвратността и с усилие откопчи крака си. Той насочи пистолета си към арабина и стреля. Два пъти.

Рафика изпищя и се хвърли върху трупа на мъжа си. Шахак насочи мерника на оръжието си към тила ѝ и натисна спусъка още два пъти. Тялото ѝ се разтресе и се свлече до това на Абдула.

— Палестински говна! — Сержантът натика Лиана в спалнята на родителите ѝ и тресна паянтовата врата след себе си.

Вцепенена от шока и смътно съзнаваща какво става, Лиана започна да се съпротивлява, ала не успя да се освободи от хватката на Шахак.

— Zsona! Inahl rabak ars ya choosharmuta! Кучка! Върви по дяволите с тъпия си баща! — изкрещя в ухото ѝ той и зловонният му дъх горещо лъхна лицето ѝ.

Сержантът я фрасна с ръкохватката на пистолета си по тила и я хвърли на леглото. Като обезумял разкъса дрехите ѝ, за да разголи стройното ѝ тяло, и смъкна панталона си към кубинките. Лиана се вцепени при вида на страховито еректиралия му член, мъчително и ужасено проумяла какво ще се случи.

Шахак с гърлено ръмжене я яхна и прикова ръцете ѝ над главата. Лиана изпищя, когато израелецът проникна в нея, пръхтейки като животно. Тялото му вонеше на пот и дизелово гориво от бетеера, който беше негов дом.

— Твой ред е, Игал. — Сержантът излезе от спалнята, като закопчаваше камуфлажния си панталон, вперил поглед в младия резервист.

— Мой ли? — дрезгаво попита младежът и поклати глава.

— Винаги има пръв път, синко. Никога няма да ти бъде по-леко. Влизай и ѝ дай да разбере на оная кучка.

— Хайде, Игал! — извика един от редовните войници. — Ти мъж ли си или какво?

Чувствайки се по-нещастен и смутен от всякога, Игал се остави да го набутат в спалнята. Лиана се беше свила на леглото на родителите си, опряла глава в стената, и тялото ѝ се тресеше от неовладяеми ридания.

Стори му се, че му призлява. Прииска му се да утеши момичето, ала бе разстроен, задето е убил брат ѝ, и се боеше да я докосне. Изчака да изтече достатъчно време, за да се престори, че е свършил онова, за което го бяха пратили, после смъкна панталона си, отвори вратата и излезе, като го намъкваше обратно и вдигаше ципа си.

— Следващият! — лаконично извика той с неуверен глас.

— Уха! — В дома на семейство Сартави отекна одобрителен рев.

Паянтовите врати на двете стаи се отваряха и затваряха, докато и последният израелски войник се изреди на двете сестри. След като освободи яростта си, Шахак се замисли за последиците от това, което бяха извършили.

— Донесете двата калашника от бетеера — заповяда той на един войник.

Хората му знаеха къде крие двете палестински оръжия, наследство от предишно стълкновение, след което сержантът бе решил да не ги предаде, а да ги запази като гаранция в случай на евентуално разследване или повдигане на обвинения срещу неговите бойци.

— Слушайте, това тук не се е случвало.

Всички войници забиха погледи в пръстения под. Шахак взе единия автомат и го избърса с потния си шал. Той вдигна безжизнената длан на Абдула, отпечата пръстите му върху оръжието и го остави до трупа. По същия начин постъпи и с Мохамед. Отчаяният плач на Рая и Лиана се чуваше от спалните, докато ефрейторът вадеше военния фотоапарат от калъфа и светкавицата осветяваше бащата и сина.

— Тази вечер нашият генерал беше убит от палестински терористи и сведенията, че тия отрепки са ги укривали, са верни. Изкарайте двете кучки оттам!

Рая и Лиана едва успяха да се изправят.

— Давам ви пет секунди да се разкарате! — Той ги изблъска през задната врата и изчака момичетата да излязат навън. После изпразни пълнителя си в гърбовете им — първо Рая, после Лиана.

— Сега няма свидетели, мама му стара! — изсумтя на хората си сержантът. — И не забравяйте, това изобщо не се е случвало. Да вървим!

Изпаднали в пълен шок, Ахмед и Юсеф изчакаха под дърветата, докато се уверят, че войниците са си тръгнали. Младежите смаяно зяпаха кланицата, в която се беше превърнал домът им. Семейството им вече го нямаше.

Министърът на отбраната Резе Цвайман и генерал Халеви заедно се изправиха пред обективите.

— Бригаден генерал Ерлих беше един от най-добрите воители на нашия народ и ние изразяваме най-искреното си съболезнование на съпругата и синовете му — напевно произнесе Цвайман, откривайки пресконференцията за случилото се в Деир Азун.

Един от последните въпроси зададе Том Шуайкър от Си Си Ен.

— Палестинците твърдят, че в Деир Азун е било извършено клане, господин генерал. Израелските власти ще разследват ли тези твърдения?

— Уверявам ви, че единственото клане в Деир Азун е убийството на израелския командир, който е имал заповед да защити израелците и мирните граждани от терористи — едва овладявайки гнева си, отговори Халеви. — Лично видяхме снимките. Тия хора са били въоръжени и са виновни за безброй атентати срещу невинни цивилни. — Началник-щабът на Израелските въоръжени сили затвори папката си и с това сложи край на грижливо направляваната пресконференция.

Когато се върнаха в кабинета на министъра, генерал Халеви кимаше в знак на съгласие, докато Резе Цвайман даваше отдушник на злобата си към палестинците. Загубата на един от техните командири оказваше сериозно отражение върху обществения имидж на правителството и Резе знаеше, че политическите му врагове ще го използват срещу него.

— Дръж тъпите журналисти надалеч, особено онова лайно Шуайкър от Си Си Ен. Окупирай селото за колкото време е нужно и се избавете от отрепките, които живеят там. Ако се налага, организирай маневри с бронирани машини в маслиновите им насаждения.

— Остави на мен, Резе. Когато приключа с тях, ще им се иска да живеят където и да е другаде, само не на Западния бряг.

Израелските войници намусено наблюдаваха селяните, които погребваха Абдула и Рафика Сартави, двете им дъщери Рая и Лиана и най-малкия им син Мохамед на прашния червен склон в края на фамилната маслинова гора. След като и последните оплаквачи си тръгнаха, Ахмед и Юсеф останаха сами при гробовете.

— Трябваше да ме оставиш да опитам, Ахмед — яростно изрече Юсеф през сълзи.

— За да убият и теб ли?

— Няма как да си сигурен — изплю думите към брат си Юсеф. — Даже бедният ни мъничък Мохамед се опита да ги защити!

— Какво ще правиш сега? — попита Ахмед, разбирайки, че не е време да спори.

— Има ли значение? — И по-младият брат гневно се отдалечи. По лицето му се стичаха сълзи и в сърцето му пламтеше омраза — към израелците, а сега и към малодушието на Ахмед.

Ахмед с огромна тъга го проследи с поглед. Той седна до гробовете и се опита да проумее случилото се. Нямахше да види брат си много дълги години и после щяха да се срещнат при обстоятелства, които никой не би могъл да предвиди.

[1] Посоката, в която се молят мюсюлманите. — Б.пр. ↑

12.

Трикарико и Милано

— Buona fortuna^[1], Алегра!

Горният площад в Трикарико беше задръстен от изпращачи и от стария каменен балкон на двореца на епископ Алдо Мариети висеше грамадно знаме. Новините обикаляха бързо хълмистия район и всички селяни на километри наоколо знаеха, че от Ватикана са оказали тази чест на Алегра.

— Светият отец лично я е одобрил — съобщи синьора Фарини, ръководителката на „Дружината на Волята Божия“, на някой, който можеше да я чуе, въпреки доста фалшивото свирене на селския оркестър.

Музиката достигна кресчендо, когато единственият автомобил в Трикарико, шофиран от пълния епископ Мариети, се запровира сред навалищата. Бащата на Алегра седеше отпред, а самата тя заедно с майка си и двамата си най-големи братя се бяха натъпкали отзад в малката флавия. Баба й бършеше сълзите си, докато Джузепе се бе вкопчил в черната й рокля и бясно махаше с ръце. Черната му къдрава коса лъщеше на утринното слънце, което окъпваше с лъчите си гранитните скали на планините около Трикарико.

Трябваше им повече от час, за да изминат двайсетте километра до долината под селото. Епископ Мариети не се славеше с особено шофьорско майсторство и едва успяваше да насочва малката кола по неравния планински път, водещ до гарата и единствената железопътна линия, която обслужваше селата из хълмовете.

— Всички много се гордеем с теб, Алегра — заяви епископът, когато се качиха на малкия пустеещ перон. — Ти ще станеш великолепен посланик на Църквата.

— Ще се постарая да оправдая доверието, Ваше Високопреосвещенство. Обещавам.

Майката бършеше сълзите си, бащата сияеше. В далечината тъжно пищеше свирката на експреса Трент-Неапол, докато старият локомотив пъшкаше по склона по-надолу по линията. Скрибуцащият

влак пристигна в облак пара и машинистът търпеливо изчака сякаш безкрайния ритуал на прегръдки и целувки. Свирката отново отекна в долината и влакът потегли.

— Arrivederci! Scriva presto!^[2]

Когато влакът се скри зад завоя и бясно махащата с ръце групичка изчезна от поглед, Алегра се настани в празното си купе с напукани кожени седалки и телени багажници. В мислите ѝ цареше смут. Малко по-късно влакът намали скоростта заради стадо кози, които пасяха бурените по релсите и не бързаха да освободят пътя. Алегра така и не чу разгорещения диалог между машиниста и жестикулиращия сбръчкан козар, които надвикваха пухтенето на локомотива. Момичето мислеше за това колко трудно му е било да напусне дома си, за да постъпи в манастира отгатак дерето. Милано му се струваше на края на света. Влакът отново потегли и тя зарея поглед в гранитните хълмове и планинските склонове на Базиликата зад тях. Бунтовността и вълнението в душата ѝ се сблъскваха с тъга и примирение. Accettazione и testarda.

В главата ѝ се рояха толкова много мисли, че не ѝ позволиха да се успокои и през цялото двайсет и четири часово пътуване Алегра спа на пресекулки. Когато влакът на Трениалия от Неапол през Рим пристигна на миланската Stazione centrale^[3], във вените ѝ нахлу адреналин. Тя слезе по абсурдно високите стъпала на вагона и се озърна за някой си отец Джовани Донели, докторанта, натоварен от Ватикана да я посрещне. Беше седем часът сутринта и край застаналата на перона Алегра се стичаха сякаш хиляди хора, които бързаха за работа. Искаше ѝ се да обхване с поглед всичко едновременно — хората, модата, топлата светлина на кафенетата, миризмите, глъчката. Разбираше, че ѝ предстои най-голямото предизвикателство в живота ѝ, и жадно се взираше в навалищата.

Сякаш по даден знак от тълпата се появи духовник със сурова красота, тъмнокос и висок метър седемдесет и пет, съвсем малко повече от нея.

— Buongiorno, Signora! — Топлотата на широката усмивка, която сияеше на загорялото от слънцето лице на Джовани, веднага плени Алегра, сините му очи хвърляха заразяващи дяволити искрици. — Сестра Алегра Басети? — протегна ръка той. — Mi chiamo Giovanni Donelli. Benvenuta a Milano!^[4]

— Grazie, отче. Много любезно от ваша страна да ме посрещнете в такъв ранен час — срамежливо отвърна Алегра.

— Знам, че навиците умират трудно, но трябва да свикнете да ме наричате Джовани. — Донели пое очукания ѝ куфар и я поведе през тълпата.

На Пиаца Дука Даоста цареше още по-голям хаос, отколкото на гарата, но това изобщо не смути таксиметровия шофьор. Клаксонът служеше тъкмо за този проблем и те се понесоха по Виа Витрувио към „Ка Гранда“, който се намираше наблизко в историческия център на града. Алегра се ококори — преходът от планинското селце Трикарико към Милано представляваше разтърсващ културен шок.

— Ще се отбия довечера да видя как сте — обеща Джовани, след като се увери, че Алегра официално е записана в университета. — E benvenuta di nuovo a Milano!^[5]

Не ѝ отне много време да разопакова скромния си багаж. Със смесица от трепет и радостна възбуда Алегра се отправи да разгледа оживения стар университет. Построен през 1456-та, отначало го бяха използвали за болница, ала сега ренесансовите арки и вътрешни дворове подслоняваха хуманитарните факултети на миланския Università Statale. Седмицата, посветена на професионално ориентиране, беше в разгара си и накъдето и да се озърнеш, все ѝ се струваше, че студенти раздават брошури и дипломи. Кандидати за Студентския съюз, покани за постъпване в какво ли не — от Дискусионното дружество на „Ка Гранда“ и литературни клубове до УНИЦЕФ. Имаше даже университетски кино клуб и съдейки по предстоящите събития, тя реши, че епископът на Трикарико може да бъде по-спокоен за разрешените само за мъже уестърни. След час затрупаната с информация Алегра излезе през главната каменна арка на „Ка Гранда“ и се запъти към миланската катедрала.

Ил Дуомо се намираше съвсем наблизко и когато стигна там, момичето известно време остана на площада, благоговейно вторачено в огромната черква. Три и половина хиляди статуи украсяваха покрива и каменните стени и над всички тях господстваше четирийсет и пет метровата златна фигура на Богородица. Петте пътеки в храма бяха разграничени от масивни каменни колони и високо над хора Алегра видя червената светлинка, бележеща мястото, където от 1841-ва се съхраняваше гвоздей от Истинския кръст. Третата по големина черква

в света след „Св. Петър“ и катедралата в Севиля, строежът на Ил Дуомо беше продължил над четиристотин години.

Алегра бе обещала на баба си, че ще се моли за семейството, тъй като старата жена смяташе, че в Милано молитвите ще имат по-голяма тежест. Тя коленичи на една от пейките недалеч от олтара, където Наполеон беше коронясал краля на Италия, и безмълвно изрече думите: „Богородице Дево, радвай се! Благодатна Мария, Господ е с Тебе! Благословена си Ти между жените и благословен е плодът на Твоята утроба...“. Момичето я помоли Бог да закриля семейството ѝ и да се грижи за нея по време на следването ѝ. „Света Богородице, майко Божия, моли се за нас грешните...“

Сигурността, която ѝ вдъхваше любимата ѝ Католическа църква, не можеше да се изрази с думи. Дълбоко в душата си чувстваше, че е предопределена да служи на Църквата, и тя благодари на Господ за възможността да се учи, за да може да помага на другите. В наивността си Алегра не подозираше, че нейният стремеж към знание и дълбока духовност ще я поведе по път, изпълнен с мъка и смут, по който щеше да се озове в непознат свят на измама, свят на жестоката действителност на живота и смъртта.

Когато слънцето залезе зад Алпите на север от Милано, Алегра зачака Джовани в стаята си. Мисълта, че ще я посети мъж, я изпълваше със странно вълнение, макар да знаеше, че майка Алберта би се ужасила, въпреки че Джовани беше духовно лице. В света на майката игуменка на мъжете не биваше да се има доверие, освен в оживено помещение и дори тогава трябваше да се внимава. Свързаните с мъжете угризения на Алегра бяха дълбоко вкоренени и тя постоянно се бореше с тях. Един конкретен случай често се прокрадаваше в мислите ѝ и я караше да се моли за прошка.

Едва беше навършила шестнайсет години през ранната пролет на последната година в училище и една неделя следобед отиде на реката. Момичето отби от стария римски Апиев път и се спусна към брега през една от няколкото ферми край Трикарико. Зимните снегове все още покриваха най-високите върхове на планината, ала в по-ниските

части се бяха стопили и реката клокочеше по тъмните камъни, огладени през вековете. Тя се разходи покрай брега, докато стигна до любимото си място в подножието на голяма скала, изправена като часови над един остър завой на реката и скрита от нивите зад дъбова горичка. Алегра се изтегна на тревата и когато топлите лъчи на следобедното слънце проникнаха през леката ѝ памучна рокля, постепенно се унесе в спокоен сън.

По някое време се събуди, сепната от движение на известно разстояние от нея. Тя се надигна и инстинктивно закопча якето си, когато чу, че някой се приближава.

— Карло! Уплаши ме!

Младежът се ухили. Мургавото му лице бе загоряло от слънцето и дългият му черен перчем се спускаше над челото му.

— Извинявай. Не исках — отвърна момчето и се настани до нея.

— Откъде знаеш, че съм тук? — попита Алегра. Въпросът ѝ прозвуча по-обвинително, отколкото ѝ се искаше.

Преди около два месеца Карло Валенти неочаквано беше пристигнал в Трикарико със семейството си, сицилианци от Марсала. Те бяха купили голяма ферма, повод за много клюки сред местните селяни. По сокаците на планинското селце се бяха разнасяли тъмни слухове за наркопари, мафиотски връзки и наемни убийци, пратени по петите на Карловия баща, ала наркопарите и мафията не бяха единствените теми за разговор, особено сред съученичките на Алегра.

— Той не е чак толкова хубав — твърдеше най-добрата ѝ приятелка Ана.

— Малко е арогантен — смяташе Роза, друга от тяхната групичка.

— И самодоволен. Като всички сицилианци — съгласяваше се трета.

Карло моментално се бе превърнал в знаменитост сред момичетата от Трикарико.

— Видях те по пътя — искрено отвърна той, но не спомена, че я е наблюдавал предишните две недели и днес нарочно я е чакал да се появи.

— Карло Валенти! Ти си ме проследил дотук! — Макар и малко оскърбена от натрапването в любимото ѝ място, Алегра кой знае защо се радваше, че е насаме с момче като Карло.

— Не е така — възрази той. — Понякога си мисля, че просто е предопределено да се случат някои неща. Такава е волята Божия — прибави момъкът. Последните думи му гарантираха успех с момичетата от Марсала, особено когато смяташе, че религията може да се окаже преграда, която трябва да преодолее. — Когато видях, че някой се спуска насам, просто се надявах да си ти. Така и се оказа.

Алегра усети, че се изчервява, и мислите ѝ запрепусаха. Въпреки подозрителното му минало тя намираще младия сицилианец за интересен. Знаеше, че семейството ѝ няма да го одобри, особено баща ѝ, но дълбоко в нея звучеше настойчив гласец. Едно беше да е първа в класа и съвсем друго — да реализира възможностите си. Ако искаше някога да разпери криле и да полети към света отвъд планините на Трикарико, сякаш казваше гласецът, щеше да има нужда от мъж, малко по-отракан от несръчните местни младежи.

— Харесва ли ти Трикарико? — попита тя. — Предполагам, че тук ти е малко тъпо след Сицилия?

Карло сви рамене.

— Различно е и фермата иска бая работа. Предполагам, че животът е такъв, какъвто сам си го направиш.

Алегра кимна с глава и двамата се умълчаха. Подухваше приятен вец, реката успокоително ромолеше. Момичето започна да се отпуска и несъзнателно се облегна на своята скала-часови.

— Защо напуснахте Сицилия? — наруши мълчанието Алегра.

Карло разоръжаващо се усмихна.

— Баща ми несъмнено си е имал причини. За някои неща изобщо не питам, обаче на твое място не бих вярвал на всичко, което чувам. По-рано работехме в чичовата ми ферма в Марсала и когато се случи оная работа, баща ми реши, че трябва да се преместим и да си купим своя земя. — Той се наведе към нея и я целуна по бузата.

Сепната, Алегра се обърна към него и Карло я целуна по устните.

В първия момент момичето не знаеше какво да прави, после малко ѝ се зави свят от топлото слънце и отговори на целувката. Отначало бавно, после му позволи да я прегърне и двамата се смъкнаха на земята. Усети твърдостта му да се опира в нея и изведнъж една част от нея влезе в спор с друга. Карло пак я целуна и започна да разкопчава роклята ѝ.

— Недей... — неуверено рече тя със странно пресипнал глас. Преди да осъзнае какво става, Карло вече бе разкопчал сутиена ѝ и когато зацелува зърната на гърдите ѝ, Алегра пак реагира, притискайки се към него. Дланта му се вмъкна в гащичките ѝ и ѝ се стори, че се понася върху гребен на вълна. — Недей... — И ахна, когато той насочи ръката ѝ към вече разкопчания си панталон. Беше влажен и твърд.

— Недей! Не бива! — започна да се съпротивлява Алегра.

Обзе я страх и угаси желанието ѝ. Колкото повече се бореше, толкова по-здраво я държеше Карло. Грубо хапеше зърната ѝ, продължавайки да търка ръката ѝ в себе си. Сълзи потекоха по бузите ѝ, когато момчето изви гръб назад и нададе глухо сумтене. Усети го по дланите си, отначало нещо топло, после лепкаво, докато накрая той я пусна.

Алегра се втурна обратно към селото, залитайки по речния бряг. По лицето ѝ се стичаха парещи сълзи, задъхваше се. Когато се увери, че Карло не я гони, тя седна на един камък да се успокои. Накрая риданията ѝ стихнаха.

Чак привечер успя да изтърка петната от роклята си и с все още насълзени очи, момичето коленичи до реката.

— Пресвета Богородице, съгреших пред Теб и небето и не съм достойна да събирам трохите под масата ти. — Тя помоли Божията майка да се застъпи за нея, защото знаеше, че сигурно ще гори в ада. Ясно си спомняше евангелието от Марко и за момента се стопи всякакво усещане за testarda. Монахините често цитираха евангелието. Нейният Бог казваше: „Ако те съблазнява око̀то ти, извади го; по-добре е за тебе с едно око да влезеш в царството Божие, отколкото да имаш две очи, и да бъдеш хвърлен в огнената геена, дето червеят им не умира, и огънят не угасва“.

През нощта Алегра лежа будна в общата спалня и риданията ѝ бяха заглушавани от хъркането на родителите и братята ѝ. Как можеше да получи прошка за такъв тежък грях! Спомни си думите на своя Бог и Спасител и истината започна да я осенява: това беше послание, напомнящо за злините на секса, толкова често подчертавани от епископа. Исус никога не би допуснал да изпадне в такова ужасно положение. Той бе съвършен. Матей пределно ясно говореше за неговото безбрачие. „Който може възприе, нека възприеме“ — заповядваше нейният Господ.

Случилото се между тях с Карло представляваше смъртен грях, защото тя го бе допуснала да започне със свободната си воля, и разбираше какво трябва да стори. Щеше да постъпи в местния манастир на Доминиканския орден и да посвети остатъка от окаения си живот, за да се поправи. Мъката и угризенията вече сякаш започваха да заглъхват и Алегра си спомни за видението на света Катерина Сиенска, когато Пресвета Богородица държала Катерина за ръка, докато Христос ѝ слагал пръстен. Това означаваше да пожертва всичките си мечти да опознае света извън Трикарико, ала каква скромна цена за този съвършен брак! Щеше да стане Христова невеста! Майката игуменка в манастира „Сан Доменико“ го описваше като мистичен съюз, дар, идващ направо от Господ.

Алегра се върна в настоящето, сепната от тихо почукване на вратата. Тя отвори и на прага застана отец Джовани с кошница, пълна с бисквити, кафе, сладки и шоколад.

— Най-важните неща за студентите!

— Заповядайте, отче — неловко отвърна тя. — Извинявайте за оскъдната обстановка — прибави момичето, канейки го да седне на единствения стол.

— Моля ви! Не се извинявайте. Моята стая е абсолютно същата. И не забравяй, викай ми Джовани. Настани ли се вече?

— Почти. Всичко ми се струва малко обезсърчаващо.

— Винаги е така през първата седмица, докато свикнеш и научиш кое къде е. За пръв път ли си в университет?

Алегра кимна.

— Беше пълна изненада, отче...

Джовани повдигна вежди и въпросително се усмихна.

— Простете, не съм свикнала да се обръщам към духовници на малко име.

— Това е част от програмата. Обясниха ли ти всичко в манастира?

— Не много, от... Джовани — поправи се Алегра, все още несвикнала с такава фамилиарност. — Всъщност майката игуменка като че ли не беше много въодушевена.

Джовани се засмя.

— Понякога промяната не настъпва лесно, но мисля, че в идеята на Йоан Павел Първи има последователност. — Черен облак засенчи мислите му при спомена за човека, към когото се отнасяше с такова огромно възхищение и уважение. — След всеки семестър ще трябва да пращаме кратък отчет във Ватикана — продължи той. — За нашите впечатления, отношенията ни с другите студенти, техните реакции, такива неща, но смея да кажа, че ще бъде чудесно, ако успеем да отворим прашните коридори на Курията за това, което се случва в истинския свят.

Алегра започна да се отпуска, свиквайки с компанията на мъж, който явно знаеше толкова много за всичко и в същото време бе толкова земен.

— Пристигнаха ли другите? — попита тя.

— О, не си ли чула? В диоцеза на отец О'Конъл има такъв недостиг на свещеници, че неговият епископ в последния момент получил разрешение да не праща никого. И не съм сигурен коя е била другата сестра, обаче миналата седмица тя напуснала ордена си, така че ще бъдем само ние с теб. Ако с нещо мога да ти помогна за настаняването, само ми кажи. Аз съм в стая четиристотин и петнайсет на същия етаж. Ако в края на седмицата ти се излиза навън, на няколко минути път пеш оттук има една страхотна малка пицария. В петък вечер правят разкошна пица на дървени въглища и великолепна паста, особено за бедни студенти като нас. — Джовани й пожела buonanotte и Алегра се почувства по-малко самотно.

Това се случи в началото на учебната година. По-късно, макар че все още я смуцаваха някои преподаватели в „Ка Гранда“, тя посвикна с новата обстановка. С всяка следваща седмица установяваше, че с нетърпение очаква петъчните разговори с Джовани на вечеря в пицарията.

Алегра забързано се върна от книжарничката, която беше открила на една от малките улички в Милано, с антикварно издание на „Разкритите свитъци от Мъртво море“ на Джон Алегро в чантата си. Погледна си часовника и видя, че има време да стигне за встъпителната лекция на професор Росели за свитъците от Мъртво море, без да се налага да тича. Все още несвикнала съвсем с

натовареното улично движение, тя два пъти се огледа и пресече Корсо ди Порта Романа, която водеше към университета. Вмъкна се в аудиторията точно когато лекцията започваше.

— Buongiorno. Mi chiamo професор Антонио Росели. — Дребен, петдесетинагодишен мъж с обветрено и набръчкано лице, професорът носеше оръфано сако и кръгли очила с черни рамки, смъкнали се по средата на дългия му римски нос. Бялата му коса висеше в безпорядък и скриваше големите му уши, тъмните му вежди бяха рошави като косата му.

Явно не отделяше много време за гребена си, помисли си Алегра, заинтригувана от дяволитата му усмивка.

— През следващите шест седмици ще се занимаваме със свитъците от Мъртво море — започна той. — Преди повече от две хиляди години тайнствената секта на есеите живеела в усамотеното село Кумран на северния бряг на Мъртво море. Те не били, както твърдят във Ватикана и други, саможиви и безбрачни монаси пацифисти, а едно от най-развитите и просветени общества в античната цивилизация. В начина си на живот те спазвали правилата, установени от питагорейците за древните елини. Облечени в питагорейско бяло, есеите ставали призори да се молят и също като питагорейците, били много добри астрономи, математици и вещи философи. — Професор Росели спря, за да натъпче лулата си. — В това хармонично общество, в което жените се смятали за равни на мъжете, работата преставала по пладне и те се къпели заедно голи за ритуално пречистване в някой от дълбоките басейни, които били построили в Кумран, а след това заедно изяждали простия си обяд. — Ентусиазираното отношение на професора към древното общество ясно личеше от думите му. — Есеите педантично отразявали всеки аспект от живота си в огромна библиотека от свитъци. Тяхната философия отчасти се изразявала в това да правят знанията си достъпни за бъдещите поколения. Когато през шейсет и осма година след Христа римските войски се отправили към Йерусалим, есеите скрили свитъците си в пещерите над Кумран. — Росели огледа студентите над очилата си. — Но след откриването на свитъците от Мъртво море се появили слухове за един конкретен свитък, който разкрива много повече от начина на живот на тайнствената юдейска

секта от първи век — заяви той с престорено заговорнически глас. — Някой знае ли кой е този свитък? — попита преподавателят.

Джовани усети, че го побиват тръпки.

— Свитъкът Омега — отговори той.

— Да, свитъкът Омега — с блеснал поглед потвърди професор Росели. — Съвременният еквивалент на „проклятието на мумията“. Щом го открие някой, започват да се случват тайнствени неща. Твърди се също, че съдържа пророчество за човечеството, ужасяващо предупреждение за цивилизацията. Толкова важна тайна, че мнозина явно са намирали края си в търсене на това неуловимо археологическо съкровище.

„Пророчество за човечеството.“ Джовани се замисли за видяното в покоите на папата и се зачуди дали има връзка между професор Росели и професор Фиорини, който бе написал доклада за Йоан Павел I. Джовани безуспешно се беше опитал да открие пенсионирания преподавател и сега реши да поговори с професор Росели след лекцията.

— А как са били открити тези свитъци? — Професор Росели, един от световните специалисти по Близкия изток, притежаваше рядката способност да пренася студентите си във времето и пространството и Алегра не бе единствената, която видя маранята, разкривяваща силуетите на хълмовете край Мъртво море. — Това се случило през 1947-ма...

Утринното слънце безмилостно прежуряше над бедуинските шатри, сгушени от двете страни на дългия пращен път, който още от Христово време се виеше от Йерусалим и водеше на изток към Йерихон и към мястото, където Йордан се вливаше в Мъртво море. Преди векове християнските поклонници се бяха изумявали от абсолютната безжизненост на водата и бяха дали днешното име на морето. На трийсетина километра от Йерусалим пътят се раздвояваше. Право напред реката образуваше границата с Йордания и пътят продължаваше за Аман. Надясно той завиваше на юг към Кумран, където скалите се издигаха като часови, охраняващи руините. Оранжевият кремък отразяваше слънцето и от искрящата морска повърхност се издигаше мараня. На отсрещния бряг се намираше

Йордания, а също деретата и каньоните на библейските планини Моав и Едом.

Малкият Мохамед Ахмед ел-Хамед, по прякор ед-Дибор Мохамед Вълка, изруга изгубилата се коза и се закатери по скалите. Стигна до прашния скален перваз, където за последен път я беше забелязал, ала бързоногото животно не се мяркаше наоколо. Ед-Диб избърса потното си чело с опакото на дланта си и я изтри в мръсната си дреха. Изгубената значителна част от семейната прехрана струваше повече от живота му, затова момчето застана напълно неподвижно, заслуша се и обходи с поглед голите скали за признаци на живот. И тогава я видя. Отдолу приличаше на хлътнатина в скалата, ала сега Ед-Диб виждаше, че това е вход на пещера.

— Аха, козичке, ето къде си била. Ще се наложи да те изкараме навън — измърмори под нос той, вдигна един камък и безшумно се закатери по скалите, после спря и грижливо се прицели. И без прашка беше абсолютно точен. Камъкът влетя право през средата на входа.

Вместо да подплаши коза, Мохамед чу дрънчене на строшени грънци, което отекна в пещерата. Ед-Диб продължи да се изкачва и накрая стигна до входа. Провря се вътре, скочи на пода и се озова в тясна пещера с висок таван — най-много дващест метра широка и около шейсет и пет дълга. Установил, че може да се изправи, той се огледа наоколо. Нямаше нито коза, нито стъпки във финия прах, нито каквато и да било друга следа от живот. Всъщност от близо две хиляди години никой не бе стъпвал в пещерата. В сумрака в отсрещния край от векове се гушеха в пясъците няколко пръстени делви. Тишината бе зловеща. Подобно на египетския селянин, който преди две години беше намерил делва с ръкописи в Наг Хамади, Ед-Диб се зачуди какви духове от миналото витаят в хладната тъмна пещера и бавно заотстъпва към входа. След два часа най-после откри козата.

Вечерта сподели със своя приятел Абу Дабу, който бе по-голям с цели две години и му се присмя на приказките за призраци.

— Ами ако в делвите има злато? — алчно рече Абу Дабу. Тъмните му очи отразяваха сиянието на тлеещите въгленчета в огъня.

— И на кого ще бъде това злато? — попита Ед-Диб, неуверен как да постъпят.

Приятелят му не се поколеба.

— Който го намери, негово си е — категорично заяви той. — Във Витлеем има един турски търговец, Али Еркан. Чичо е търгувал с него и той ще знае кой ще ни даде добра цена, без да разпитва за нищо.

Рано на другата сутрин, окуражен от разумния съвет на приятеля си, Ед-Диб го поведе нагоре по опасните скали. Спря точно под входа на пещерата и долепи шепа към ухото си, давайки знак на Абу Дабу да се заслуша. Чуваше се само шумоленето на вятъра из скалите. Абу Дабу нетърпеливо се провря покрай него, покатери се по натрошените камъни и изчезна в отвора. Когато Ед-Диб се спусна на мекия пясъчен под на пещерата, приятелят му вече беше в отсрещния край.

— Помогни ми — възбудено рече той.

Двамата измъкнаха най-голямата делва на слабата светлина при входа. Абу отмести големия пръстен капак и отскочи назад — в пещерата се разнесе смрад на гнилоч. Той покри лице с полите на дрехата си и се вторачи в делвата, после измъкна някакъв продълговат пакет.

— Не прилича на злато — без да крие разочарованието си, отбеляза Ед-Диб.

— Не — измърмори приятелят му, като опипваше древната ленена тъкан. Той нетърпеливо разкъса единия край и отвътре се появи руло от стара кожа. В останалите делви имаше още такива рула, които бяха невредими, както и хиляди късчета, резултат на гибелното въздействие на времето. — Каквито и да са тия неща, Ед-Диб, някой е смятал, че трябва да ги скрие, за да не ги намерят — заяви младежът, проявявайки присъщата бедуинска досетливост. — Ще ги пренесем в моята шатра и утре ще ги занесем във Витлеем.

Ед-Диб беше чувал, че понякога древен свитък може да струва доста пари, и сега здраво стискаше чувала от зебло.

— По кое време каза, че търговецът отварял дюкяна си? — за трети път попита той Абу Дабу.

— Не се безпокой — успокои го приятелят му. — Скоро ще се появи.

Както му бе навик през последните трийсет години, Али Ерман мина по Цар Давидовия път към своя антикварен дюкян край Площада на яслите във Витлеем. Коледните снегове отдавна се бяха стопили и градът, кацнал на един хълм на около осем километра южно от Йерусалим, започваше поредния си зноен ден. Камбанарията на черквата „Рождество“ се издигаше над всички сгради и Юдейската пустиня наоколо още от дните на кръстоносците, ала нито древната обстановка, нито нейното религиозно значение за вярващите имаха значение за Али. Стига вярващите да имаха пари за харчене, той щеше да бъде доволен. Пари за стотиците статуетки от маслиново дърво, изобразяващи Христос, Богородица и светците, пиринчени плочки и бокали или пъстри бедуински черги и възглавници. За повзискателните клиенти пазеше фин сребърен филигран в очукания си сейф. Али обслужваше и взискателни, но по-безскрупулни клиенти, особено такива, които се интересуваха от стоката на черния пазар.

Когато наближи дюкяна си, вместо туристи, Али видя, че го чакат две бедуински момчета и едното стиска оръфан чувал от зебло.

— Какво искате? — измърмори търговецът. Той затършува за голямата връзка ключове, която носеше на колана под дрехата си, и отключи ръждивата решетка.

— Праща ни чичо ми — колебливо отвърна Ед-Диб. — Носим едни кожени свитъци, дете може да те заинтересуват.

Турчинът покани момчетата в дюкяна, който миришеше на подправки и маслиново дърво, озърна се в двете посоки на улицата и бързо затвори вратата след себе си. Той разчисти малко място на една маса в дъното и с помощта на стара сребърна лупа проучи странните знаци върху един от свитъците. Накрая остави лупата настрана и замислено зачопли големия си нос, след като не успя веднага да разчете древната писменост.

— Откъде ги взехте? — попита Али.

— От една пещера при Ям Хамела, Мъртво море — побърза да отговори Абу Дабу, защото не искаше Ед-Диб да каже нещо конкретно.

— Може и да представляват интерес, обаче ще трябва да ми ги оставите, за да направя някои проверки. Ще ви пратя вест след няколко седмици. Дотогава не казвайте на никого, че сте ги намерили, нито че сте идвали при мен. — С тези думи антикварят ги изпрати навън.

През следващите две вечери Али Еркан проучва находката на момчетата. Така и не успя да разчете писмеността, но три свитъка, изглежда, бяха защитени по-грижливо от другите, въпреки че единият беше на парчета. Той ги отдели от останалите, постави ги в кутии от маслиново дърво и ги скри в една кухня под дюшето. Предишната седмица бяха идвали на проверка от Министерството на културните паметници, но ако дойде пак, едва ли щяха да търсят под пода. Али хвърли една черга върху тайника и реши да потърси съвет от Сирийската митрополия в манастира „Свети Марк“ в Стария град на Йерусалим.

— Какво толкова може да пише в тези свитъци, че да разтревожи Ватикана? — завърши разказа си професор Росели и рязко върна Алегра от Стария град на Йерусалим в аудиторията на „Ка Гранда“. — Явно няма никакво съмнение, че в миналото Ватиканът енергично се е противопоставял на тяхното публикуване — продължи той и в очите му отново заблещукаха пламъчета. Както щеше да установи Алегра, професорът обичаше хубавите загадки. — Още от тяхното откриване Ватиканът е спирал достъпа до свитъците, освен за група от неколцина привилегирани и в по-голямата си част католически учени от Европа и Съединените щати. Група, станала известна като Международния екип. И нещо странно: Ватиканът категорично твърди, че Христос не е имал нищо общо с есейската общност в Кумран, само на един хвърлей камък от мястото, където Йоан Кръстител го кръстил във водите на Йордан.

С напредването на лекцията присъщото *accettazione* на Алегра все повече се измъчваше, но когато погледнеше Джовани, той изглеждаше съвсем спокоен и това насърчаваше нейната *testarda*, бунтовната ѝ страна, да се зарови по-дълбоко в твърдите догми на вярата ѝ.

— Което кара някои да предполагат, че в свитъците и особено в свитъка Омега има нещо, което Ватиканът не желае да направи обществено достояние — продължи Росели. — Американката Маргарет Старбърд отбелязва, че авторите на Новия завет са използвали гематрия. Това е литературен похват, при който на буквите в думите се определят цифри. Сборът на някои изрази дава сакрални

числа, които на свой ред изразяват скрит смисъл. Подозирам, че част от отговора се крие в така наречените числа на Магдалина.

Професорът взе тебешир и се обърна към черната дъска.

— Нито евреите, нито гърците имат отделни символи за числа и те се изразяват с букви. Например на гръцки — каза той, като пишеше на дъската:

„алфа $\alpha = 1$

бета $\beta = 2$

гама $\gamma = 3$ “

— И така нататък — поясни преподавателят, изписвайки цялата азбука чак до омега, Ω . — Което означава, че всяка дума на гръцки и иврит има числова стойност, която се получава от сбора на буквите. Маргарет Старбърд привлича вниманието ни към Христовото сравнение на царството небесно със синапово зърно. На гръцки синапово зърно е $\kappa\omicron\kappa\omicron\varsigma \sigma\iota\nu\alpha\tau\tau\epsilon\omega\varsigma$, което възлиза на хиляда седемстотин четирийсет и шест. На пръв поглед описанието на царството небесно като синапово зърно изглежда странно, но е измамно елементарно. — Очите на професор Росели затанцуваха.

— Числото хиляда седемстотин четирийсет и шест е образувано от сбора на шестстотин шейсет и шест и хиляда и осемдесет. Като еврейски равин, Христос отлично е знаел значението на тези две числа. За есеите шестстотин шейсет и шест е представлявало слънчевата енергия на мъжкото начало. Много интерпретации на притчата за синаповото зърно са налудничави, но когато приемем, че другата част на сбора — числото хиляда и осемдесет, представлява лунната градивност на женското начало, смисълът става съвсем ясен. Тази притча не само свързва Христос с есеите, но числовият код на синаповото зърно е просто и ясно заявление от страна на Исус, че царството небесно не е изключително мъжко, а съчетание от мъжкото и женското, равновесие на ин и ян. Христовата числова стойност хиляда седемстотин четирийсет и шест на синаповото зърно съдържа изгубената женственост на християнството. — Професорът замълча за миг и като че ли се натъжи. — Ранните християнски отци брутално са потъпкали това послание. Някой може ли да ми даде пример?

За пореден път отговори Джовани.

— Всички преписи на евангелията на Тома, Мария Магдалина и Филип, гностическите евангелия, били унищожени по заповед на лионския епископ Иринеј през сто и осемдесета година, защото застрашавали властта на мъжкото свещеничество.

Росели се вторачи в студента с растящо уважение. Не бе обичайно да откриеш, помисли си той, толкова очевидна интелигентна откровеност у католически свещеник.

— Или поне така си мислели ранните отци на Църквата — продължи Джовани, — но някой си направил труда тайно да пренесе преписи на гностическите евангелия по течението на Нил и да ги зарови в пръстена делва при Наг Хамади, където останали близо две хиляди години. Те били грижливо увити и един арабски бедуин ги открил, докато копаел сабах, подпочвения слой, с който фелахите наторяват посевите си по бреговете на африканската река. Днес много учени са на мнение, че тези паметници е трябвало да бъдат включени в Библията, за да осигурят равновесието между мъжкото и женското начало, което било потъпкано от ранните църковни отци.

— Също като свитъците от Мъртво море, открити само две години по-късно — прибави професор Росели. — Все едно че космосът е координирал момента на съответното им откриване, за да ги свърже. Отец Донели повдига един важен въпрос. В религиите на древните се наблюдава равновесие между боговете и богините и едва в сравнително късно време се възцарило мъжкото начало. Аз съм сред онези, които смятат, че доминиранията от мъжете религии представляват опасно нарушение на баланса и в резултат са нанесли неизмерими щети на света. С появата на оръжието за масово унищожение доминиранията от мъжете религии представляват заплаха за човечеството.

Това вледеняващо пророчество накара Джовани отново да се замисли какво знае Росели за съдържанието на свитъка Омега.

Професорът сякаш прочете мислите му.

— Ще бъде интересно да видим дали теориите на Старбърд за тайните числа в Новия завет идват от свитъка Омега. — Погледът му помръкна за миг. — Макар да подозирам, че той съдържа много повече от числата на Магдалина. След ваканцията ще разгледаме значението на числото, от което според мен най-много се боят във Ватикана: сто

петдесет и три. Винаги съм бил оптимист и някои от вас може би ще пожелаят да направят известни проучвания през ваканцията. Възможно е това да е свързано с риба и градове, падащи от небето — дяволито добави той. — И когато продължим, ще бъде полезно да чуя и някой друг, освен отец Донели.

В „Ла Пицария Милано“ гъмжеше от студенти, но Алегра забеляза Джовани, макар и „неуниформен“, в едно от малките ъглови сепарета.

— Buonasera, Алегра! — Джовани се изправи, за да може младата жена да се провере в тясното сепаре. Той ѝ наля кианти от гарафата, която бе поръчал. — Спагетите са на път — съобщи свещеникът. — Salute!

— Salute — отвърна тя и както обикновено, веднага се отпусна в неговата компания.

— Как ти се стори днес старият Росели? — попита Джовани, като се наведе напред, за да не се надвиква с обичайната за петък вечер студентска врява.

— Провокативен е, нали?! Това ми хареса, въпреки че имам да уча още много. Преди да дойда в Милано, изобщо не бях чувала за есеите и техните свитъци от Мъртво море, камо ли за това, че от Ватикана може да забраняват достъпа до тях, обаче най-много ме заинтригува свитъкът Омега. Смяташ ли, че съществува?

От необходимостта да отговори веднага го спаси пристигането на вечерята — две вдигащи пара чинии путанеска, спагети с маслини, домати, аншоа, люти чушки, чесън и босилек. Знаеше, че трябва да разкаже на някого за тревогите си около смъртта на папа Йоан Павел I и свитъка Омега, за да се опита да гарантира, че търсенето на истината ще продължи. Всички, свързани с диренето на свитъка, бяха изчезнали безследно, липсваха научни статии, безпощадно бяха дискредитирани видни учени. Не му се щеше да въвлича други хора в опасния въртоп, който явно заобикаляше свитъка, ала имаше нужда от довереник. Алегра беше единственият човек, на когото можеше да има пълна вяра. Тя притежаваше един от най-невероятните интелекти, с които се бе срещал през последните години.

— Значи смяташ, че са го убили — мрачно заяви Алегра, след като Джовани ѝ разказа събитията във Ватикана.

Той кимна с глава.

— Албино Лучани представляваше опасност за прекалено много хора и не на последно място за нашия кардинал Петрони тук, в Милано. Престъпната дейност във Ватиканската банка много го измъчваше, обаче не само това застрашаваше Курията. Петрони и другите кардинали категорично отричат, но аз знам от статиите, писани от Лучани, когато е бил във Венеция — статии, които сега мистериозно са изчезнали, че той определено е бил за изкуствен контрол над раждаемостта.

Само преди няколко месеца тези думи можеха да изумят Алегра. Бе изкачила стръмен интелектуален връх от затънтеното селце Трикарико, ала нейната *testarda* бързо взимаше превес.

— Съжалявам, че не съм го познавала — отвърна тя. — По-рано приемах учението срещу контрацептивите, но сега започвам да стигам до неговата гледна точка. Ако си спомням вярно, основание за забраната на контрола над раждаемостта през двацети век е един текст в Битие отпреди три хиляди години, в който Бог осъжда Онан на смърт, защото изливал семето си на земята, вместо да изпълни дълга си към съпругата на покойния си брат, нали така?

Джовани усмихнато кимна с глава. Техните интелектуални двубои в петък вечер бяха започнали да му доставят огромно удоволствие.

— Текст, предаван от уста на уста хиляди години, преди да бъде записан — добави Алегра. — Това звучи по-скоро като оправдание на мъжката йерархия да използва секса като средство за контрол, при това доста мощно.

— Това винаги е било свързано много повече със запазването на властта на свещеничеството, отколкото с каквото и да било логично теологично основание и Лучани щеше да се съгласи с теб — отвърна Джовани и в гласа му прозвучаха тъжни нотки. — Смъртта му беше ужасна загуба не само за Църквата, но и за света. Веднъж във Венеция разговаряхме за контрола над раждаемостта и той спомена, че тъкмо бил прочел някакъв доклад, според който повече от хиляда деца ежечасно умирали от недохранване. Папата виждаше ефикасния контрол над раждаемостта като част от решението и след като го

избраха, ми каза, че най-после имал възможност да направи нещо по този въпрос. Струва ми се, че накрая неговите възгледи за контрацептивите, решението му да разследва Ватиканската банка и откритието му, че Ватиканът е купил свитъка Омега, заедно подписаха смъртната му присъда.

— И не успя да разгледаш доклада по-подробно, така ли?

Младият свещеник поклати глава.

— Ако знаех това, което знам сега, щях да взема цялата папка. Петрони се появи много бързо.

— Доста странно, че е бил напълно облечен посред нощ — съгласи се Алегра. — Защо не се опита да откриеш свитъка Омега? Защо не се обърна към пресата?

— При първа възможност потърсих в Тайния архив, но някой явно ме беше изпреварил. Сериозно обмислях да направя публично изявление, но реших, че има по-голяма вероятност да намеря свитъка Омега, ако за момента запазя мълчание. При отсъствието на свитъка Ватиканът просто щеше да го обяви за плод на моето въображение и да заяви, че бедният стар Донели е превъртял в резултат на злополучния инфаркт на Лучани.

— Ако съдя по разказа ти, това е най-малкото, което биха могли да сторят. Ами професор Фиорини, не може ли да идеш при него?

— Тук нещата стават много объркани. След лекцията се срещнах с Росели. Описах му само в общи линии това, което разказах на теб — че вярвам в съществуването на свитъка Омега. Той изглеждаше доста разстроен. Не ми каза много, но все пак научих, че професор Фиорини е изчезнал в деня след завръщането си от Рим.

— Убили ли са го?

— Това е класическото „италианско решение“ и ако тези хора във Ватикана са толкова тясно свързани с мафията, колкото си мисля, напълно е възможно. Росели няма да престане да строи хипотези в лекциите си, обаче предполагам, че са го предупредили да не се задълбочава в проучванията си и че е адски уплашен. Каза ми да внимавам много.

— Тогава какво ще правим?

— Засега нищо. Ще крием картите си. Все някога нещо ще се появи, истината винаги излиза наяве.

Джовани се пресегна и напълни чашата на Алегра.

На връщане в университета той я хвана под ръка. Един гласец в него му казваше, че не бива, ала виното явно притъпяваше настойчивостта му и Джовани се оправдаваше, че е срещнал сродна душа. Ако бе по-честен, може би щеше да признае, че чувствата му към тази интелигентна и красива монахиня са го хвърлили в смут.

— Какво ще правиш през ваканцията? Ще се прибереш ли у дома?

Алегра поклати глава.

— Не мога да си го позволя. Ще остана тук и ще се боря с Мария Магдалина, числото сто петдесет и три и какво беше още? Рибата и падащите от небето градове — засмя се тя.

Беше негов ред да поклати глава.

— Quello non va! Няма никакъв смисъл! Аз се прибирам да видя нашите — дори ме поканиха да отслужи меса. Ела и ти. Нашите казаха, че с удоволствие ще се запознаят с теб.

— Не мога — бързо отвърна Алегра, без да знае защо.

— Защо? — попита Джовани.

— Ами, заради задачата на професор Росели — неубедително отговори тя.

— Божичко! Явно здравата те е развълнувал. Знаеш ли какво, докато сме у дома, ще поработим по въпроса „за“ и „против“ Христос и Мария Магдалина и когато се върнем, ще го напишем.

— Чудесно — отстъпи пред логиката му младата жена.

Усещаше топлината на тялото му и за малко не отпусна глава на рамото му. Accettazione и testarda. Дълбоко в душата ѝ се надигаха странни емоции. Гласът на католицизма ѝ казваше, че не бива да е толкова близо до мъж. Също като Джовани, тя го отдаде на приятелските си чувства към човек, на чиито интелект, топлота и съчувствие искрено се възхищава.

— Знаеш ли, струва ми се, че никога не съм те питала къде живееш.

— По-рано живеях там — поправи я свещеникът, — но все още мисля за това място като за свой дом. Едно рибарско селце в залива Поликастро. Маратея. Чувала ли си за нея?

— Не, но с огромно нетърпение очаквам да я видя.

— Ще ти хареса. Всички са много дружелюбни и планините изглеждат така, сякаш падат в морето. Идеално убежище за студенти.

— Мммм — замечтано промълви Алегра и без да се замисли какво прави, отпусна глава на рамото му.

Джовани знаеше, че трябва да промени темата, преди гласецът в главата му съвсем да е заглъхнал.

— Ще ми се някой ден да ида в Светите земи и да видя всички онези места, които са описани в Библията. И Кумран, естествено.

Алегра вдигна глава от рамото му.

— Може и да открием свитъка Омега — и да сложим край на всички задачи на Росели — додаде тя и очите ѝ заблестяха.

Без двамата да го съзнават, търсенето на изчезналия свитък Омега беше започнало и животът им завинаги щеше да се промени.

[1] Късмет (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Довиждане! И да пишеш скоро! (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Централна гара. (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Казвам се Джовани Донели. Добре дошли в Милано! (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Още веднъж добре дошли в Милано! (ит.). — Б.пр. ↑

13.

Маратея

Джовани спря очукания си фиат на склона на Сан Блез над Маратея. С Алегра слязоха и се изкачиха по каменните стъпала до самия връх, където богат маратеец беше издигнал два̀сет и два метра статуя на Христос с разперени ръце, бдящ над селцето Маратея, сгушено в подножието на планината. Двамата спряха и впериха поглед в поразителната гледка. Ветрецьт развяваше косата на Алегра.

— О, Джовани, е bellissimo^[1]!

Апенините се спускаха към Тиренско море и образуваха скалист бряг, който се простираше на север и на юг, докъдето им стигаха очите. Острите зъбери на върховете накрая изчезваха в облаците. Рожковите се бореха за жизнено пространство с борове, нискорасли дъбове и оливи. Между всички носове се гушеха заливчета, смарагдовата вода в които плискаше скалите и пясъка. По-навътре в залива Поликастро морето ставаше по-тъмносино. Пътят под тях се виеше като спагети по планината и стигаше до самата Маратея, а малко по-надолу — и до пристанището. Яркосините, червени и оранжеви краски на дървените рибарски лодки, изтеглени на плажа и завързани зад скалистия вълнолом, подсилваха очарованието на селцето. Това място изглеждаше недокоснато от туризма и забързания ритъм на външния свят.

Усетила, че с Джовани отново са застанали съвсем близо един до друг, Алегра затвори очи. Слънцето приятно грееше лицето ѝ. Тя бегло си помисли за семейството си в студените и мъгливи хълмове на Трикарико. Ужасно ѝ липсваха и редовно им пишеше, ала в душата си знаеше, че никога няма да се завърне при тях. Беше осъзнала, че Църквата и манастирчето „Сан Доменико“ са я поставяли в интелектуална и емоционална усмирителна риза. Вярата ѝ продължаваше да е силна като всякога, но започваше да разперва криле. Властта на Ватикана над нея се рушеше.

— Е molto bellissimo, Джовани. Много е красиво.

Той се усмихна и я прегърна през раменете.

— Сигурен бях, че ще ти хареса — промълви свещеникът. — Докато сме тук, ще вземем лодка и ще си направим пикник на някой от ония отдалечени плажове.

Алегра се облегна на него. Искаше ѝ се завинаги да остане там.

— Определено е по-приятно от домашните — измърмори тя.

Пътят до селото се виеше по стръмния планински склон и Джовани трябваше да превключи на втора, за да подпомогне изнемогващите спирачки на стария фиат. Когато стигнаха до малкото пристанище, той паркира на едно от свободните места на площада.

— Виждаш ли онази къща с оранжевите капаци на прозорците? — Джовани посочи група варосани бетонни къщи в южния край на плажа с изглед към пристанището.

Селцето изглеждаше така, сякаш е изсечено в планинския склон. Ниската варовикова скала пред къщите се спускаше вертикално към водата и пъстрите дървени лодки леко се поклащаха под нейната закрила. Гъсто обраслите с храсталаци склонове в подножието на планината зад сградите рязко се издигаха, за да посрещнат великолепието на Апенините.

— У дома сме.

— Разкошно е, гледката трябва да е невероятна.

— Така е, но не се заблуждавай от нея. Този квартал е скъп, но ние от рода Донели сме прости хора. Къщата е принадлежала на моя прапрадядо и оттогава фамилията живее в нея.

— Въпреки това е прелестна, макар малко да се притеснявам от перспективата да се запозная със семейството ти.

— Излишно е. Не е като да вода вкъщи годеница.

Алегра видимо се засрами и червенината покри загорялата ѝ от слънцето кожа. Джовани моментално съжали за забележката си.

— Извинявай, не исках да прозвучи така. — За кратко се възцари неловко мълчание. И двамата се бореха с мисли, които не смееха да изрекат с думи. После също толкова бързо смущението отмина.

— Джовани! — Сестра му Мария беше забелязала колата и бе изтичала като ученичка по улици и алеи, за да посрещне любимия си брат. — Джовани! — Тя се хвърли в прегръдките му и въодушевено го целуна по двете бузи.

— Мария! Вече си станала по-висока от мен.

— Това не е много трудно, нали? — повдигна вежди момичето.

В тъмните му очи блещукаше същата дяволитост, която Алегра толкова много харесваше у Джовани. Късо подстриганата черна коса на Мария обрамчваше овалното ѝ лице. Едва петнайсетгодишна, тя вече беше красива млада жена.

— Ти сигурно си Алегра — без да чака да я представят, се обърна към гостенката Мария. — *Benvenuta a Maratea!*

— *Grazie, Мария.* Много мило от твоя страна.

— Вижте! — Джовани намигна на Алегра. Той бе свикнал с безкрайната жизнерадост на сестра си, която в момента сочеше оттатък скалите, образуващи вълнолома на малкото пристанище. — Ето ги татко и момчетата!

Подобно на баща си и дядо си, синьор Донели беше прекарал целия си живот като рибар и също като Джовани, бе нисък и жилест. Джузепе и Джорджо обаче бяха високи и широкоплещести, първото вследствие на далечни гени, а второто резултат от това, че бяха напуснали училище още щом бяха станали на възраст да теглят рибарските мрежи. Бащата и братята на Джовани тъкмо бяха закърпили мрежите и ги бяха прибрали в „*Aquila del mare*“, „Морски орел“, за да са готови за следващия риболов. Това обаче нямаше да е утре. На другия ден беше *domenica*^[2] и цялото семейство заедно с останалите жители на селцето щяха да ходят на черква. Бяха поканили Джовани да отслужи месата с монсиньор Винченцо Абостини, стария свещеник, вдъхновил го да посвети живота си на вярата.

— *Vi vedremo a casa!* Ще се видим вкъщи! — извика Джорджо, като махаше с ръце и широко се усмихваше на баща си и Джузепе.

— *Fate presto!* Не се бавете! — Мария вдигна сака на Алегра. — Хайде, да вървим. Мама ви очаква. Цяла сутрин готви.

— С нейната енергия можеш да захранваш цялото село — каза Джовани на Алегра.

— Чух те — подхвърли през рамо сестра му, докато прекосяваше площада.

Джовани праметна сака си през рамо и те я последваха в лабиринт от тесни калдъръмени улички, осеяни с бетонни арки. Тук-там влагата се бе процедила отгоре и някога белите арки бяха покрити с тъмнозелена плесен. На известно разстояние една от друга висяха голи електрически крушки, закачени на стара почерняла верига.

Улиците бяха още по-тесни, заради навика на търговците да окачват стоката си на куки в бетона — пиринчени тенджери и тигани, кошници и чанти, чаши за кафе, наредени на лавици от ковано желязо. Навсякъде имаше стълбища, спускащи се от къщите, водещи до магазини и барове. Някои току-що варосани, други потъмнели и напукани, стълбищата правеха невъобразими завои, украсени със саксии с цветя от едната или другата страна. Входовете бяха покрити с керемиди или понякога с избелели брезентови навеси. Накрая, когато Алегра напълно изгуби ориентация в лабиринта, Мария изтича нагоре по едно варосано стълбище, отрупано с вездесъщите саксии.

— Мамо! Мамо! Джовани! Е а casa! Пристигна!

Джовани винаги бе говорил за майка си с огромна обич и внушителната синьора София Донели изглеждаше точно такава, каквато си я представяше Алегра. Постоянна усмивка на кръгло лице, покрито с бръчките на мъдростта. Тя излезе от кухнята с разперени ръце и прегърна сина си в коридора.

— Липсваше ми — рече майката и отстъпи назад, като го оципа по бузите. После се обърна към Алегра. — Сестро Басети, добре дошла в Маратая. Докато сте тук, чувствайте се като у дома си. Мария ще занесе сака ви във вашата стая.

— *Avanti! Avanti!* Питката е почти готова.

Кухнята представляваше притегателният център на семейството. В дъното имаше огромна печка с дърва, а по средата — дълга и тежка дървена маса. Двата големи прозореца с оранжевите капаци, които ѝ беше посочил Джовани, гледаха към пристанището. Върху една дъска лежеше навита като въже домашна паста — менате. Наблизо имаше старо гърненце с надпис „olio“, пълно със зехтин от Лукания, който се правеше от маслини, отглеждани в Базиликата още от гръцки времена. Вулканичната почва в района придаваше на зехтина несравним аромат, основа на уникалността на местната кухня. София Донели винаги готвеше с него. В една паница имаше лампашони, вид див лук, в друга — пеперончино, червени пиперки, които се отглеждаха в Базиликата. На масата бяха наредени козе сирене и луканега, наденички от Лукания. В цялата къща се носеше ухание на топла питка. На печката къкреше рагу ди карне — агнешко, свинско и ярешко в сос.

— Джовани!

— Татко! Джузепе! Джорджо! — Прегръдки и целувки по двете бузи, проява на нескрита обич между баща, синове и братя италианци.

Мнозина твърдят, че Бог е улучил точно, сътворявайки италианците — чувство за принадлежност към род и общество, страст за живот.

— Алегра, запознай се и с останалите от семейството! — И пак прегръдки и целувки.

Синьора Донели поднесе вдигащото пара ястие във фаянсови чинии, докато бащата нарязва топлата питка.

— Благослови ни, Господи, благослови и тези Свои щедри дарове, които получихме чрез Христа, нашия Бог. Амин.

— Как беше уловът, татко? — попита Мария.

Синьор Донели се усмихна.

Очите на всички излъчваха еднаква топлота, помисли си Алегра.

— Утре след черква мама ще може да те нагости с фамилия специалитет — сияейки, съобщи той на гостенката им. — И ако времето е хубаво идната седмица, Джовани, трябва да вземеш малката лодка и да покажеш нашите плажове на Алегра.

Тя се почувства като член от семейството — и още повече, когато на другия ден отиде заедно с тях на черква.

Селският звънар Никола Фарини дърпаше орфаното въже под камбаната на енорийската черква „Богородица Адолората“^[3]. Осемдесетинагодишен, с грижливо подстригани бели мустаци, днес той носеше филцовата си шапка и неделните си дрехи. Единствен енорийски звънар, откакто се помнеха всички, днес Никола изпълняваше задължението си с енергията на човек, наполовина помлад от него. Не се случваше всеки ден месата да отслужва един от любимите синове на селото. Веселият звън на старата желязна камбана отекваше сред билата на Апенините.

Джовани си помисли, че малкото помещение за преобличане с изтърканото дюшеме изобщо не се е променило, откакто е бил олтарен прислужник. Той гордо последва някогашния си наставник към олтара и моментално се засрами. В рядка проява на отклонение от официалната служба паството се изправи на крака и заръкопляска. Джовани усмихнато им махна с ръка, а монсиньор Винченцо Абостини

заговорнически намигна на своето протеже. Той предварително бе дал да се разбере, че според него добрият Господ няма да има нищо против. И освен това беше настоял съпругата на звънарят синьора Фарини да се упражнява на малкия орган с педали — също извънредно събитие.

— И след като поздравихме отец Донели с добре дошъл, хайде заедно да възхвалим Господ с химн осемстотин и трети, „Слава, хвала и почит Тебе, царю избавителю“.

Със зачервено от гордост топчесто лице, синьора Фарини с всички сили настъпи дървените педали и столчето на органа тревожно заскърца под тежестта ѝ. Хорът на виенските момчета не би се почувствал застрашен от конкуренцията, ала малкото паство в енорийската черква „Богородица Адолората“ компенсира липсата на хорова школовка с огромно въодушевление.

— Ти си цар Израилев, Ти си Син Давидов...

Израел се намираше на близо три хиляди километра оттам, но докато думите на стария химн отекваха из италианското селце, беше ясно, че Христовото влияние по бреговете на Тиренско море не е по-слабо, отколкото по бреговете на Галилея — любов, търпимост и чувство за обществена принадлежност. Когато не бе извратено от властта и покварата на Ватикана и другите християнски организации, посланието на Христа изненадващо се доближаваше до това на Авраам и Мохамед.

— Бих могла да свикна с този живот — измърмори Алегра, облегната на кърмата на лодката и затворила очи, грейки се на лъчите на утринното слънце. — Наистина ли се налага да се връщаме утре?

Джовани гребеше с мощен и уверен ритъм и с всеки замах малката лодка подскачаше напред. Смарагдово-тюркоазните вълни на Тиренско море искряха зад дървения кил.

— Нали каза, че предпочиташ да работиш по домашното на професор Росели?

— Може да хвърляме чоп, обаче това сигурно ще спечели — отвърна Алегра, като повдигна клепака на едното си око. — Къде ме водиш, Джовани Донели? — Беше изпаднала в странно дяволито

настроение. — Защото не съм сигурна, че кардинал Петрони би одобрил.

— Е, аз нямах намерение да му казвам, но след следващия нос има едно заливче. Татко ни водеше там на пикник, когато бяхме малки. Дотам се стига само по море, затова цялото семейство се натоварваше на рибарското корабче. Той хвърляше котва на безопасно разстояние от скалите и ни откарваше на брега с лодка.

— Sei fortunato. Имаш късмет, че си израснал тук. Знаеш ли, че аз за пръв път се качвам на лодка?

— Наистина ли? — В първия момент Джовани се изненада, после се засмя. — Предполагам, че в Трикарико няма много лодки. Тук сме разглезени. Морето ми липсва.

Двамата потънаха в спокойно мълчание, нарушавано само от ритмичното глухо блъскане на веслата в ключовете им. Алегра остави ръката си да виси отстрани и наблюдаваше песъчливото дъно в кристалната вода. Отначало се бе страхувала и беше мислила да сподели тайната си с Джовани, ала утрото бе толкова красиво и ветрецът — толкова слаб, че заливът Поликастро успокои опасенията ѝ. Когато заобиколиха обраслия с ниски борове нос и най-последно видяха малкия плаж, Алегра се почувства в пълен мир със света.

Килът леко застърга в сивия каменист пясък. Джовани прибра веслата и ѝ помогна да слезе от лодката. Двамата пренесоха рогозката и кошницата на тревата под борове.

— Ще поплуваме ли преди обяд?

От покоя на Алегра изведнъж не остана нито следа.

— Джовани... — Тя провеси нос. — Искях да ти кажа по-рано... Не мога да...

Той се смути и леко я хвана за раменете.

— Какво не можеш? Какво не е наред?

— Не мога да... — заекна момичето. — Не мога да плувам. — И се изчерви от срам.

Джовани нежно повдигна брадичката ѝ с показалец и очите им се срещнаха.

— Аз съм виновен. Трябваше да се сетя, когато ми каза, че за пръв път се качваш на лодка. Всъщност искаше да кажеш, че за пръв път си на море, нали?

Алегра кимна с глава.

— Ей — тихо рече той. — Мисли за това като за поредното малко приключение в живота. Ако искаш, ще влезем само дотук. — Джовани посочи с ръка до тънкото й кръстче. — И ще ти дам първия урок, съгласна ли си?

Тя отново кимна, все още с нещастна физиономия.

— Само ако се усмихнеш.

— Благодаря ти — признателно отвърна младата жена.

Той я хвана за ръката и я поведе към морето.

— Съвсем естествено е да си нервна, но повярвай ми, ако се наложи, винаги можеш да стъпиш на дъното. Първо ще ти покажа как да се държиш на повърхността. Гледай сега.

Алегра го последва в топлата вода и като се отпусна в ръцете му, се остави да я повдигне по гръб. После се паникьоса и го прегърна с ръце, като се давеше и плюеше вода.

— Хванах те, хванах те, успокой се — меко каза Джовани, като я държеше.

— Сигурно ме смяташ за пълна идиотка — рече тя, навела глава и все още с ръце на шията му.

— Трябваше да ме видиш как стискам възето край вълнолома, докато татко държеше другия край. Ужасен страх брах.

Гласът му звучеше успокояващо, но когато Алегра вдигна глава, мислите й бяха в смут. С Карло беше извършила голямо прегрешение, ала това някак си се различаваше, почти като някаква непреодолимо могъща природна сила. Как можеше нещо, което й се струваше напълно редно, да бъде толкова грешно в очите на Църквата!

— Искаш ли пак да опитаме? — Гласът на Джовани звучеше странно презрежавял.

Алегра се отпусна в ръцете му. Отначало той я поддържаше, после постепенно я остави да потъне, докато я носеха само Тиренско море и доверието към мъжа, който изглеждаше още по-доволен от успеха й, отколкото самата нея.

Когато се върнаха на плажа, слънцето приятно напичаше раменете на Алегра, докато тя вадеше съдържанието на кошницата, приготвена от майката на Джовани.

— Маслини, пушена риба, прясна питка, лучена туршия — майка ти сигурно си мисли, че сме дошли тук за цяла седмица!

— Виж, това вече ще накара хората да говорят — отвърна той, като ѝ подаде пластмасова чаша.

По бутилката „Бианко Малвазия“ се стичаха струйки кондензирана влага, докато Джовани ѝ наливаше.

— Salute!

— Salute! И благодаря за урока по плуване — прибави Алегра, отново смутена от това, че са седнали съвсем близо един до друг.

— Ти си родена плувкиня. Е, почти де — рече той и сините му очи затанцуваха, когато момичето скептично се усмихна. — Още един-два урока и ще преплуваш залива от бряг до бряг.

— Може ли пак да дойдем тук някой ден? — попита младата жена и му подаде парче хляб с почти всичко от майчината му кошница.

— Сигурно, но и на двамата ще ни бъде трудно, non è vero? — Джовани за пръв път даваше словесен израз на вътрешната си борба.

Алегра кимна, признавайки собствените си чувства.

— Защо стана свещеник, Джовани?

— Това не беше трудно. От искрена любов към Църквата. От потребност да правя всичко по силите си за хората около мен и поради факта, че съм готов да следвам Христа където и да ме прати — топло се усмихна той.

— Знаеш ли къде ще те прати?

— Не. И мисля, че това се разкрива малко по малко. Кой знае къде ще се озовем след университета.

— Ще е чудесно да сме някъде заедно — отвърна тя. Виното я беше освободило от задръжките ѝ.

Джовани взе нейната чаша и я остави на пясъка до своята. Устните му бяха солени, когато Алегра се притисна към тялото му. Той я прегърна още по-силно. Момичето усети, че реагира с желание, и потърси езика му със своя.

— О, Джовани!

Душата му се разкъсваше.

— Алегра! — промълви той и неуспешно се опита да разкопчае сутиена на банските ѝ.

Тя му помогна. Малките ѝ гърди бяха покрити с капчици солена вода, зърната ѝ бяха втвърдени и щръкнали. Алегра простена, когато Джовани леко ги облиза и нежно ги пое в устата си.

Същата вечер двамата дълго останаха коленичили, за да молят за опрощение. Accettazione. После лежаха будни в леглата си. Смутени и неуверени. Алегра се взираше в нощното небе през прозореца. Нейната стая бе от предната страна на къщата, на втория етаж, до тази на Джовани. Светлините от пристанището бяха приглушени, лек бриз галеше повърхността на Тиренско море.

Защо, за стотен път питаше своя Бог тя. Защо това трябваше да е такъв грях? Знаеше, че случката с Карло е била грях, ала сега беше съвсем друго. Testarda. Умният, нежен Джовани, чиято компания ѝ бе толкова забавна. Струваше ѝ се, че с него може да прекара остатъка от живота си, помагайки му да постигне онова, което е замислил за него Господ. Човек, от когото беше научила невероятно много. И в когото сега бе влюбена до уши. Ала Църквата го забраняваше. Защо? Алегра безмълвно се разрида. Ридания, родени от отчаяние и разочарование, от все по-ясно оспорване на нейната вяра.

В своята стая Джовани отново коленичеше, молейки за прошка Бог, който тази нощ му се струваше невъобразимо далечен, неотзивчив, безстрастен. Бе го умолявал за опрощение, но го обземаше отчуждение, защото чувствата му към Алегра бяха по-силни от всякога. Отчуждението от неговия Господ представляваше нова територия за Джовани. Опитваше се да откъсне сърцето от главата си, ала напразно. Като млад семинарист беше приел безбрачието, без много да се замисля. Досега това не му се бе струвало толкова висока цена, за да служи на Христа. Той отвори очи и се вторачи в нощното небе и галактиките, които се простираха в протежение на милиарди светлинни години. Годишите на учение като теолог и естественик го бяха накарали да се замисли по-дълбоко, а тази нощ — още повече, борейки се с лицемерието на Църквата по въпросите на секса. Църква, която учеше едно, а често тайно вършеше друго. Много католици си нямаха и представа, че в продължение на хиляда години след Христа католическите свещеници са се женили, поради което работата им е давала по-добри резултати. През 1074 г. папа Григорий VII постановил, че свещениците дължат вяроност единствено на Църквата, макар самият той да имал любовница. Наложило се хиляди женени свещеници да бъдат освободени от влиянието на съпругите им и да се разведат. Джовани също знаеше, че зад вредната политика на безбрачие се крие

и по-зловещ смисъл — ранната Църква беше защитила огромните си имоти, тъй като имало законова опасност децата на свещениците да наследят това имущество и да лишат Църквата от възможност за натрупване на богатство.

Христос не казваше абсолютно нищо за безбрачие. Изобщо не го смяташе достойно за споменаване, освен че е избрал да не се жени. И дори това... дали? Църквата винаги бе омаловажавала радостта на Христа от женската компания. Джовани се замисли за описанието в Лука — Исус беше обикалял села и градове из Светите земи с няколко жени сред учениците си. „И Йоана, жена на Хуза, домакин Иродов, и Сусана, и много други, които Му услужваха с имотите си.“ И всичко това в култура, в която се забранявало да се заговарят жени на обществено място, камо ли да се пътува с тях. Обаятелен, одухотворен и даровит оратор, Исус се бе отнасял с жените като с равни. Нищо чудно, че ги беше привличал. Връзката му с Мария Магдалина може да бе по-дълбока, отколкото допускаше Църквата. Може би лицемерието на Църквата по въпросите на секса и ролята на жените в религията криеше по-уравновесена духовност. Чувство на хармония между мъже и жени, важен елемент на сътворението, както намекваше професор Росели в лекциите си.

Сънят най-после дойде, ала беше неспокоен. Джовани се унасяше и се стряскаше, дълбоко разкъсван от вътрешни противоречия. Някъде в миналото мъжкото свещеничество бе извратило Вярата, за да увеличи властта си. Църквата някак си беше покварила Христовото послание, от което безбрачието бе само един елемент. Не биваше да е така.

Джовани три пъти превключва от четвърта до втора предавка, преди да се наложи да спре фиата на един от злополучно известните маратейски остри завои. Скоростната кутия мъчително стържеше. Между двамата цареше неловко мълчание, нарушавано само от протестите на малката кола, докато се изкачваха по планинския склон в тишината на ранната утрин. Маратей и Тиренско море бавно се смаляваха под тях. Скрибуцането на скоростната кутия отразяваше разгарящия се гняв на Алегра към ограниченията на нейната Църква. Тя беше също толкова гневна и на себе си, задето мечтае за дружба с

Джовани. Защо Църквата се опитваше да смачка човешките емоции и винаги ли бе ставало така? Може би свитъкът Омега разкриваше една по-човечна Църква, която признаваше човешката природа и чувства.

— Съжалявам за вчера — прекъсна мислите ѝ Джовани.

— Наистина ли? — озъби му се Алегра, ядосана, че съжалява за онова, което бяха изпитали един към друг, нещо толкова естествено между тях. Бунтът отново бе изригнал на повърхността, ала този път още по-мощно от всякога. *Molta testarda*.

Реакцията ѝ изуми Джовани. Не беше в нейния стил. Усети промяната в нея, неочаквано проявилите се сила и решителност.

— И аз съжалявам — накрая се овладя Алегра. — За това как прозвучаха думите ми. Просто не съжалявам за чувствата си и за онова, което направихме.

Отговорът на Джовани се забави.

— Аз също. Но не бива да се случи пак. И двамата го знаем.

— Да, но това не означава, че не може да се виждаме — предизвикателно заяви момичето.

Той вдигна едната си ръка от волана и се пресегна към нейната.

— Не, разбира се. Няма закон против спагетите в петък вечер. Но... Нямам по-силно желание от това да се завърна с теб на онзи плаж, само че това е много трудно и за двамата. — Джовани се поколеба. — Обичам те, Алегра.

Тя се обърна към него. Кафявите ѝ очи излъчваха нежност.

— И аз те обичам, Джовани.

[1] Прекрасно е (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Неделя (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Богородица в скърби (ит.). — Б.пр. ↑

III
1985

14.

Милано

Беше зима. През нощта бе навалял необичайно много сняг. Леонардо да Винчи и другите каменни статуи на Пиаца дела Скала в историческия център на Милано бяха побелели. Студеното време отразяваше настроението на миланския архиепископ Лоренцо Петрони. Той написа само една дума на първия от двата документа, получени със сутрешната поща, „Accetti“, с която нареждаше на личния си секретар да приеме поканата да присъства на промоцията в държавния университет. Вторият документ с нищо не подобри настроението му. Това беше писмо от заместник-ректора.

„Ваше Високопреосвещенство,
Пиша ви, защото синьор Донели и синьора Басети постигнаха отлични резултати по философия, археология и химия...“

Назоваването на католическите студенти със „синьор“ и „синьора“ подразни Петрони, но най-много го ядоса това, че заместник-ректорът определя резултата от пилотната програма като блестящ успех. Петрони не се изненада, че отец Донели е получил университетския медал по философия, но поне се решаваше проблемът какво да прави с него после. Предложението да го пратят в Близкия изток отначало се посрещна с известна изненада, но в Рим имаше по-неотложни дела от разпределението на един млад свещеник в Израел. Остаряващият държавен секретар се бе съгласил, свивайки рамене.

Ала как да се справи с монахинята от Трикарико? Не можеше толкова лесно да я натири в далечните краища на католицизма, без някой да повдигне вежди. Сестра Басети щеше да получи университетските медали по археология и химия. Как можеше жена да постигне такова нещо? Това предизвестяваше опасност за Светата

Църква. В опит да овладее яда си, кардинал Петрони се замисли за Битие. В рая Ева беше виновна за първородния грях и всички жени трябваше да проумеят, че подобно на охлюва, който носи къщичката си на гръб, те са придадени към мъжете, за да въртят домакинството им и да осигуряват възпроизводството на човечеството. Петрони вече бе решил в следващия си доклад до папата да определи образователната програма като „интересен експеримент“. Това щеше да бъде придружено от настоятелна препоръка за връщане към нормалните католически образователни канали, разполагащи със съответните средства за контрол.

Кардиналът замислено разгледа снимката на Алегра от вътрешната страна на корицата. Тъмнокафяви очи, черна коса, овално лице със слънчев загар — интересна комбинация от много красива млада монахиня с очевиден талант за наука. Навярно беше време да опознае по-добре сестра Басети. Мадона или курва — Петрони винаги виждаше предимства във всяка ситуация. Лесно щеше да разгадае тази религиозна гатанка. Той присви очи и напевно произнесе думите на апостол Павел към ефесяни: „Вие, жените, покорявайте се на мъжете си, като на Господа, защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата, и Той е спасител на тялото“. Мъдрите Павлови слова го успокоиха. Бе време да постави сестра Алегра Басети на мястото ѝ.

Снегът продължаваше леко да се сипе над вече заснежения университет. Алегра се загърна в палтото си. Поканата за вечеря донесе същата сутрин шофьорът на Петрони и колкото и да се опитваше, тя не успя да измисли оправдание да откаже на влиятелния кардинал и сега вървеше по вече познатите галерии около вътрешните дворове на път за главния вход на „Ка Гранда“. Джовани отсъстваше едва от два дни и вече ѝ липсваше повече, отколкото бе допускала. Макар и мъчително, двамата спазиха договора, който бяха сключили на връщане от онази съдбоносна ваканция в Маратея. От своя страна Алегра потъна в учене, което ѝ донесе отлични оценки на изпитите. Когато навлезе в лабиринтите на биохимията, я заинтригуваха изящните фосфодиефирни връзки, нуклеотидите на ДНК и развитието на живота на Земята от една-единствена първична клетка. Колкото

повече научаваше, толкова повече разбираше, че историята за сътворението на Адам и Ева не се връзва.

Джовани и Алегра се бяха уговорили да се опитат да не остават насаме заедно или, ако все пак се наложи да влязат в стаята на другия, да оставят вратата отворена. Петъчните вечери винаги представляваха голяма опасност. Разговорите на макарони и няколко чаши вино за всевъзможни неща — от произхода на човека до връзката на Христос с Мария Магдалина, неведнъж ги бяха довеждали почти до ръба. Някак си бяха успели да надраснат любовта си един към друг и тя се бе превърнала в нещо още по-силно. Бяха по-близки от всякога. И сега него го нямаше — беше заминал за Западния бряг в Окупираните територии на Израел. В това разпределение нямаше абсолютно никаква логика. Пратиха го още щом взе последния си изпит. Джовани помоли за едноседмичен отпуск, но миланският архиепископ категорично заяви, че е нужен там незабавно. Зад каменните арки на „Ка Гранда“ Алегра видя лъскавото черно волво и шофьора на кардинал Петрони.

15.

Йерусалим

Когато Джовани плати на таксиметровия шофьор, слънцето вече залязваше зад крепостната стена на Стария град. „Св. Йосиф“, манастирът на милосърдните сестри и дом на католическия епископ на Йерусалим, Патрик О'Хара, се намираще на пътя за християнския квартал, недалеч от храма на Божи гроб, построен на мястото на Христовото разпятие. Тясната двуетажна сграда беше натикана между два дюкяна и калдъръмената улица все още гъмжеше от туристи, търсещи сувенири. Ръждивата порта негодуващо изскърца, когато Джовани я отвори. Белите стъпала, водещи към входа, бяха напукани и прозорците бяха затворени с изпочупени дъсчени капаци, боята на железните райбери се лющеше. Когато Джовани дръпна разнищеното въженце на звънеца, една от сестрите отвори старата врата.

— Добре дошли, отче, аз съм сестра Катерина. — Тя бе ниска, с жизнерадостно, топчесто лице и сива коса, вдигната на кок, и дрехите ѝ явно бяха видели по-добри времена.

— Благодаря, сестро. Джовани Донели — отвърна той и стисна протегнатата ѝ ръка.

— Дайте да ви взема сака, отче — посегна за багажа му монахинята.

Джовани оказа неуспешна съпротива и я последва нагоре по тясното стълбище.

— Настанете се удобно. — Тя го въведе в просторна стая с изглед към улицата. — Ще оставя багажа ви тук и ще съобщя на епископ О'Хара, че сте пристигнали.

Джовани седна на един от огромните фотьойли и се огледа. Стените бяха покрити с лавици, които стигаха до тавана. Съчиненията на Августин стояха до трудове на по-късни теолози: Барт, Бултман, Нибур, Шлайермахер и Ранер. За негова изненада бяха отделили значително място на трима автори, осъдени от Ватикана за неудобните им въпроси към установената църковна доктрина: Пиер Теяр дьо Шарден, Шилебекс и навярно най-великия жив теолог, Ханс Кюнг. И

като че ли имаше всички книги за прочутите свитъци от Мъртво море: Хершъл Шенкс, Геза Върмс, Едмънд Уилсън, всички големи специалисти по свитъците. Даже скандалната австралийска писателка Барбара Тиеринг. Мислите на Джовани бяха прекъснати от кънтящ глас, разнесъл се от прага.

— Надявам се, че пътуването ви е било приятно, отче? — Близо дванайсетте години в Близкия изток и шестте години преди това, прекарани във Вашингтон, не бяха променили лиричния ирландски акцент на епископа. Едър мъж с оредяваща коса, той имаше рунтави сиви вежди, кръгло червендалесто лице и меки зелени очи. Възголямото шкембе на Патрик О'Хара отразяваше склонност към хубава храна и вино. Поздравът му излъчваше топлота.

— Да, благодаря ви, Ваше Високопреосвещенство, въпреки че мерките за сигурност в Тел Авив ми се сториха малко прекалени — откровено отвърна Джовани.

— Добре дошъл в Обетованата земя. И моля, наричай ме Патрик. Можеш да се обръщаш към мен с „Ваше Високопреосвещенство“, когато ни идват на гости от Ватикана, а това, слава богу, се случва рядко.

— Ще се опитам да свикна с това — усмихна се на добродушния си началник Джовани.

— И ми се струва, че е най-добре да направиш преценката си за престоя си тук, когато видиш къде те пращам — отвърна епископът. — В Мар'От, село на около двайсет и пет километра оттук, обаче все едно че е на хиляда. Селото е палестинско, разделено от един път и от една религия. Селяните от едната страна на пътя са палестински християни, наши хора, и от много години не са имали свещеник. От другата страна на пътя са мюсюлмани. Има само едно училище и в него се учат децата от двете страни на пътя. Там има много по-голяма нужда от дипломация, отколкото от теология, Джовани. — Той се затътри към добре заредения бюфет. — Част от програмата за запазване на разсъдъка в тия краища. — Зелените му очи танцуваха, докато подаваше на младия свещеник голяма чаша ирландско уиски. — Шалом!

— Шалом — вдигна чашата си Джовани. Той не пиеше често уиски, но имаше чувството, че ще трябва да свикне с това, когато епископът е наоколо, независимо от времето на деня.

— Странно, нали? — Патрик отпусна огромната си маса на един от другите фотьойли. — Наздравица за мир в страна, която постоянно се намира във война.

— Смяташ ли, че тук някога ще настане мир?

— Чак когато се осъзнаят и постигнат споразумение с палестинците.

— Има ли такава вероятност?

— Мнозина и от двете страни копнеят точно за това, за край на насилието. Понякога проблясва искрица надежда и също толкова бързо помръква. Обикновено заради самолюбието на неспособни, некадърни и корумпирани политици, подкрепяни и насърчавани от култура на фанатизъм, който е колкото силен, толкова и заблуден.

— Предполагам, че не помага и сблъсъкът между религиите — замислено рече Джовани, новак в блискоизточната политика и интриги.

— Много хора виждат исляма като агресивна религия, докато всъщност е тъкмо обратното. Ислям означава „предаване“ и мюсюлманин е човек, който изцяло се предава на Аллах и съблюдава неговата воля хората да се държат справедливо и състрадателно помежду си. Мюсюлманските фундаменталисти не представляват истинския ислям, също както онези като Джери Бъфет по света не представляват истинското християнство.

— За съжаление много хора вярват във фундаменталисткия възглед, че трябва да има само една религия, тяхната — мрачно отбеляза младият свещеник.

— Интересен въпрос, нали? Що за извратен бог ще създаде хора, чието търсене на смисъл в религията поражда такава нетърпимост помежду им?

Джовани малко се слича. Не беше обичайно епископ да нарича Бог „извратен“.

— Изглеждаш изненадан, Джовани.

— Малко — призна той.

— Не се чуди, когато човек стане на моята възраст, започва да оспорва много неща.

— Вярата си ли?

— Особено вярата си. Чел ли си нещо от Теяр дьо Шарден?

— Мислех, че Ватиканът е забранил трудовете му, макар да забелязах, че имаш няколко негови книги.

— Кардинал Петрони и другите като него няма да им се зарадват много — заяви Патрик. — Но тъй като вероятността той да пристигне в Йерусалим е почти толкова, колкото и да се постигне мирно споразумение, струва ми се, че съм в безопасност — подсмихна се той, възвърнал доброто си настроение, после стана от стола си и отиде до лавиците, откъдето се върна с оръфана книга и стар брой на „Джърнъл ъв Математикс“.

— „Comment je crois“... Как вярвам. — Епископът подаде книгата на Джовани. — На френски е, но разбрах, че знаеш перфектно този език, наред с английски, немски, испански и латински.

— Някой те е информирал добре — усмихнато потвърди младият свещеник.

— От Ватикана, колкото и да е странно. Там не обичат да включват нас селяндурите в своите дебати, обаче ми пратиха биографичните ти данни. — Патрик си наля нова чаша уиски. — Шарден е бил изключително интересен човек. След като го ръкоположили за йезуитски свещеник, служил през Първата световна война като носач на носилки. Освен всичко останало получил военен медал и ордена на Почетния легион. И той като теб е бил естественик.

— Понякога е трудно да бъдеш свещеник и естественик. Често ми се ще да бях само едното или другото, а не и двете едновременно.

— Шарден би се съгласил с теб, но също е имал смелостта да прояви несъгласие с Ватикана, което ядосало Техни Високопреосвещенства и те постъпили така, както винаги.

Джовани кимна с глава.

— Отлъчили са го.

— Това е обичайната им реакция към човек, притежаващ интелекта и дързостта да оспори всемогъществото им. Така или иначе, можеш да вземеш и двете публикации. Втората е статия от израелския археолог и математик Йоси Кауфман. Той е убеден, че в свитъците от Мъртво море има шифри, които съдържат послание. Чувал ли си за свитъка Омега?

Джовани усети, че го полазват тръпки, и утвърдително кимна, премервайки отговора си. Инстинктивно му се искаше да се довери на този народен епископ, но все още бе прекалено рано да разкрие какво знае.

— От време на време пресата му отделя голямо внимание, но мислех, че са главно предположения — предпазливо отвърна той.

Епископ О'Хара поклати глава.

— Йоси Кауфман не смята така. Той има много връзки, голяма част от които по задните улички на този Свещен град. И не само че е убеден в съществуването на свитъка Омега, но според него през хиляда деветстотин седемдесет и осма Ватиканът е купил негов препис. И е също толкова сигурен, че оригиналът е някъде там, но ти можеш да го разпиташ сам. Ще се наложи да идваш тук около веднъж месечно или по-често, ако имам нужда от компания — добави Патрик. — Ще те запозная с него на вечеря. Сестра Катерина е отлична готвачка.

Минаваше десет, когато Джовани успя да се оттегли в стаята си. Той се изтегна на леглото и разтвори статията на Йоси Кауфман, публикувана в „Джърнъл ъв Математикс“. Подобно на проучванията на друг изтъкнат израелец, доктор Елияху Рипс, върху Тората, професор Кауфман прилагаше компютърен анализ към написаните на иврит и арамейски език свитъци от Мъртво море и също като своя колега откриваше аналогичен проблем. Програмата откриваше думи като „ужас“ и „края на дните“, но ученият не можеше да определи какво е скритото предупреждение. Макар статията му да бе написана за специализирана аудитория, Джовани с лекота схвана основните пермутации и прогресии. Заключението на Кауфман го накара да запремигва с клепачи. Всички шифри в свитъците от Мъртво море сочели към послание, кодирано в свитъка Омега. Постоянно се срещали думите „откровение“ и „краят на човечеството“.

Преуморен, Джовани не успя да заспи, затова отново включи нощната лампа и се пресегна за забранената „Comment je crois“ на Теяр дьо Шарден. Авторът имаше писателска дарба и езикът му лесно се разбираше. Когато отново си погледна часовника, бе два часа след полунощ. Той неохотно затвори книгата и угаси светлината. Нищо чудно, че от Ватикана бяха забранили Теяр дьо Шарден. Великият френски теолог и естественик беше дръзнал да допусне, че Бог не е някакво всемогъщо и отмъстително същество, а духовна сила в самото творение — в реките, планините, мъглите, слоновете, микробите и във

всеки човек. За Шарден, Бог не бе Господ на гнева на Църквата, а „духът в нас“ и той смееше да оспори твърдението на кардиналите, че връзка с Господ се установява единствено чрез църковните свещеници.

Накрая Джовани се унесе в неспокоен сън. Шарден беше оставил неизличим отпечатък върху него, обагряйки отношението към вярата му и подпомагайки го във вечното му търсене на истинския смисъл.

Духът се усмихна, когато дойде осенението.

16.

Милано

Пътуването отне по-малко от пет минути и вратата на покоите на кардинал Петрони незабавно бе отворена от дребна привлекателна монахиня.

— Закачете си палтото ей там, сестро Басети — ледено нареди сестра Кармела от личната прислуга на кардинала.

— Grazie. È molto gentile^[1] — отвърна Алегра с учтива усмивка. Може пък тъмнокосата монахиня да беше имала лош ден, помисли си тя.

— Негово Високопреосвещенство ви очаква в дневната, сестро Басети. Заповядайте.

Алегра последва сестра Кармела, която енергично закричи по разкошния килим в коридора. На високи релси от двете страни висяха безценни шедьоври, заети от Ватикана. Тежките златни рамки красиво изпъкваха на фона на тъмносините тапети. Имаше платна от Маргаритоне Дарецо и Витале да Болоня, Лоренцо Монако и Гуидо Рени, а на входа на дневната — фреска от самия Рафаел.

— Сестра Басети, Ваше Високопреосвещенство — съобщи сестра Кармела и се оттегли.

— Сестро Басети! Много се радвам, че успяхте да дойдете.

Първото нещо, което й направи впечатление у него, беше гласът му, чието културно звучене подсилваше обаятелността на кардинала.

Тя стисна протегнатата му ръка и усети, че почти погалва дланта й.

— Радвам се, че съм тук, Ваше Високопреосвещенство — дипломатично отвърна Алегра.

— Тъкмо напротив, удоволствието е изцяло мое — заяви той и с изящен жест я покани да седне на едно от креслата. — Ние кардиналите рядко имаме възможност да вечеряме с най-важните всъщност хора. Обикновено трябва да се примиряваме с политици и промишленици. Което е извънредно досадно. — Петрони изискано се усмихна. — Позволих си волността да отпуша бутилка круг. — Нямаше нужда да пита дали гостенката му пие вино — вече бе чел

доклада на своя секретар за петъчните вечери на Алегра и Джовани. — Хиляда деветстотин шейсет и четвърта, струва ми се, че годината ще ви хареса.

Алегра би дала всичко, за да размени финия кристален бокал за тежките чаши и гарафа също толкова непретенциозно вино, каквото се сервираше на бедните студенти в „Ла Пицария Милано“. Искаше ѝ се също Джовани да е там. Той с лекота щеше да се справи с тези досадни формалности.

— Salute!

— Salute, Ваше Високопреосвещенство — отвърна младата жена.

— Получихте ли вече резултатите от изпитите?

— Още не, Ваше Високопреосвещенство. Предполагам, че ще ги съобщят утре или вдругиден.

— Е, сигурно не бива да ви казвам, обаче получих предварително съобщение. Справила си се отлично, Алегра. — Той спокойно се обърна към нея на малко име, като че ли се познаваха много отдавна. — Но ще ви държа в напрежение до след вечеря.

Алегра го последва в разкошната трапезария. Тапетите бяха пурпурни. На украсения с различни сцени от историческия център на Милано таван висеше голям полилей от злато и кристали. От двете страни на грамадната махагонова маса имаше само два стола. Останалите, на които навярно често седяха политици и ръководители на промишлеността, бяха подредени покрай стените, всички с герба на кардинала, богато извезан в златно и червено. Петрони изискано задържа стола ѝ, докато тя се настани.

Главната готвачка, която ѝ се стори доста по-симпатична от монахинята на входа, се появи с предястието.

— *Vassalà con sesì* — солена треска с нахут.

— Надявам се, нямаш нищо против, но поръчах проста храна. Сестра Мария готви една от най-старите си рецепти. *Cotolette alia Pontremolese* — телешки котлети с чесън и каперси.

Алегра се зачуди какво яде кардиналът, когато менюто не е толкова просто.

— И виното за котлетите, шато марго хиляда деветстотин шейсет и шеста. Едно от по-фините вина медок според мен — прибави Петрони и напълни чашата ѝ от кристалната гарафа, в която превъзходното вино беше оставено да диша.

— Не съм свикнала с толкова хубаво вино, Ваше Високопреосвещенство. Ние студентите в Милано харесваме евтиното и веселото. — Думите ѝ трябваше да жегнат неговата арогантност, макар Алегра да знаеше, че трябва да внимава. Той бе опасен човек.

— Утешенията на службата. И моля те, наричай ме Лоренцо. Когато сме насаме, няма нужда от титли. — Джовани ѝ беше казал същото, но поканата на Петрони имаше друг нюанс. Той се усмихваше, ала очите му оставаха студени, тъмни и безизразни.

Побиха я тръпки, като че ли се взираше в очи на змия. Дори алкохолът не можеше да стопи леда в стомаха ѝ. Сетивата ѝ бяха претоварени, предупреждаваха я да бъде нащрек.

Като продължаваше да се усмихва, Петрони за миг облиза устните си с език.

— Salute — отново вдигна наздравица той и се премести, за да се чукне с нея. — Приятен ли беше престоят ти в университета?

— Много — отвърна Алегра, решена да не се остави на Петрони в разговора. Знаеше, че отговорът ѝ ще го изкара от равновесие. Нещо инстинктивно ѝ подсказваше, че той не е подготвен за откровеност.

Освен почти недоловимо присвиване на очите, той не издаде нищо.

— Разбира се. И кое ти допадна най-много? — В него се надигаше гняв към предизвикателността и непокорността на тази монахиня. Усилваше се и възбудата му от очакващата го плячка. Кардиналът проверяваше и най-малките слабости в защитата на Алегра. Вече знаеше, че иска да я смачка, напълно.

— Труден въпрос — с обезоръжаваща усмивка рече тя. — Предполагам, лабораторната работа и обещанията, които дават проучванията на археологическа ДНК. — Младата жена усети, че споменаването на ДНК е улучило целта си.

— Намираш ли нещо за смуцаващо? — все по-сприхаво попита Петрони.

— Не толкова смуцаващо, колкото изключително интересно — почти нахално отвърна Алегра. Кардиналът запази безизразната си физиономия, но тя виждаше неудобството му и това ѝ доставяше удоволствие. — Професор Росели има теория за произхода на ДНК. Смята, че тя е прекалено сложна — прекалено фина, точно тази дума използва, за да е еволюирала за сравнително краткото време, откакто

нашата планета е станала обитаема и се е появил животът. Той е убеден, че ДНК произхожда от по-високоразвита цивилизация и според мен има право. Като се има предвид, че учените са потвърдили съществуването на милиарди галактики като нашата, изглежда невъзможно в някоя от тях да няма живот и поне една-две от тези цивилизации да са значително по-развити от нас. — Тя замълча за миг и лекичко повдигна вежди.

— Продължавай, това е много интересно — насърчи я Петрони, като овладя гнева си.

— Неговата теория, изглежда, донякъде противоречи на учението на Ватикана, обаче Франсиз Крик, откривателят на структурата на ДНК, явно има подобни възгледи.

— Пак онази стара глупост. — Смахът на кардинала прозвуча странно кух. — Изобщо не се смущавай, Алегра. Това им е проблемът на някои от онези стари професори в светските университети. Няма канонична подготовка, но постоянно разпространяват всевъзможни теории за заговори.

— Професор Росели очевидно смята, че теорията на Крик и свитъкът Омега са свързани. — Да видим как ще реагираш на това, доволно си помисли тя.

Погледът на Петрони видимо се втвърди.

— Какво казва по този въпрос твоят професор? — Трябваше му върховно усилие, ала кардиналът успя да запази спокойствие.

— Просто, че ако бъде открит, свитъкът Омега може да потвърди теорията.

Сега смехът на кардинал Петрони прозвуча малко истерично.

— Тези митове се разпространяват от години, Алегра — студено заяви той. — Между свитъка Омега и чудовището от Лох Нес има много общо — и двете са пълна измислица. Разбрах, че освен теология ти завършваш и химия с отличен — ловко върна разговора към нея Петрони и го отклони от повече дискусии върху свитъка Омега. — Внушителен успех, както и да го погледнеш. Естествознанието е една от великите науки, но изборът ти може би ще заинтригува мнозина.

Той бе възвърнал обаянието си, което скри и характера на въпроса му, и гнева му от откритието, че Ватиканът не е проявил по-голяма предпазливост, за да избегне областите, застрашаващи установената доктрина. Обикновено безупречната му разузнавателна

мрежа явно този път се беше провалила. Не стига, че обикновени свещеници следваха естествени науки, но и бяха допуснали монахиня близо до лаборатория — нещо, което повече не биваше да се повтаря.

— Явно наистина проявявам интерес към естествознанието — съдържано отвърна Алегра.

Отговорът ѝ бе прекъснат от появата на готвачката, която донесе основното блюдо.

— Благодаря, сестра Мария, и не си правете труда да оставате тази вечер. Предястието беше превъзходно и основното блюдо също изглежда разкошно.

— А кафето, Ваше Високопреосвещенство? — възрази сестра Мария, ала Петрони не се остави да бъде разубеден.

— Не съм изгубил напълно уменията си в тази област — усмихнато рече той. — Настоявам, и без това се преуморявате с работа.

— Много сте мил, Ваше Високопреосвещенство. — Монахинята се оттегли, благодарна за свободната вечер.

— Ще ти обясня накратко проблема, Алегра. Справила си се толкова добре, че сега трябва да измисля как най-пълноценно да използваме знанията ти. Имаш ли някакви предложения?

Младата жена се позабави, преди да реши да се възползва от свободата, която беше открила в „Ка Гранда“.

— Ако имам право на избор, смятам, че свитъците от Мъртво море крият значителни изследователски възможности.

Лоренцо Петрони се усмихна. Студена, безмилостна, мрачна усмивка. Очите му заблестяха и чуваше барабаненето на кръвта в ушите си. Как смее, помисли си той. Ала отговори:

— Ще го имаме предвид. Нали?

Кардиналът сервира кафето и избрано в последния момент десертно вино в личната си приемна до кабинета си. Алегра се възхити на произведенията на изкуството и изящните скулптури, пръснати из помещението, въпреки че се изненада и малко се смути, когато Петрони седна до нея, съвсем близо, на едно от трите пурпурни плюшени кресла, образуващи отворен квадрат около камината. Тя напълно съзнаваше, че се чувства малко лекомислена. Като че ли по време на вечерята чашата ѝ постоянно беше доливана. Момичето отпи съвсем малка глътка от десертното вино.

— Получих писмо от заместник-ректора на „Ка Гранда“ — съобщи кардиналт и разтвори червената папка, предварително оставена на масичката. — Ще бъдеш наградена не с един, а с два университетски медала. Първият по библейска археология, вторият по химия.

Алегра се смая. Мислеше, че се е справила добре, но изобщо не си бе представяла, че ще спечели два университетски медала. Петрони я прегърна и целуна по бузата.

— Моите поздравления. — След като той не отмести ръката си, радостта на Алегра от постигнатите успехи се превърна в загриженост. — Какво ще кажеш, ако ти предложи пост в личния си персонал? — попита кардиналт.

Тя завъртя глава към него. Лицето му бе само на сантиметри от нейното и плавният му, школуван глас беше заменен от шепот, който я плашеше.

— О, Ваше Високопреосвещенство... — заекна Алегра. Изведнъж се бе почувствала абсолютно неуверена какво всъщност става. — Не знам какво да кажа.

— Наричай ме Лоренцо, моля — настоя Петрони и взе ръката ѝ в своята. — Тук имаме нужда от най-умните и най-добрите и твоето назначение няма да остане невъзнаградено.

Сърцето ѝ се разтуптя, когато кардиналт постави ръката ѝ между краката си. Ерекцията му се усещаше през расото.

— Отпусни се, Алегра. *Distendasi*. Такава е волята Божия.

За миг странно ѝ се стори, че Джовани я успокоява да се отпусне във водата. Сега кардиналт бе съвсем близо и шепнеше в ухото ѝ. Толкова близо, че усещаше миризмата на вино в дъха му. Сега младата жена изпита страх и се опита да измисли как да избяга от този човек, от тази стая.

— Господ винаги високо е уважавал жените около себе си. Даже прелюбодейките. Винаги е искал учениците му да се отнасят помежду си с обич и привързаност. — Петрони продължаваше да шепне и се милваше с дланта на Алегра. — В трезора на Ватикана има един таен ръкопис, Алегра, до който има достъп само Курията. Той описва святата връзка между кардинал и избрана от него монахиня.

Алегра онемя, когато Петрони разкопча средните копчета на расото си. Той вдигна ръка от раменете ѝ и грубо започна да мачка

тила ѝ. Младата монахиня се опита да се отскубне, ала кардиналът я държеше за врата със стоманена хватка. Тя се съпротивляваше и риташе краката му, но гибелната комбинация от физическа сила и тъмната власт на неговата Църква разпалваше страха ѝ, обезсилваше я и вцепеняваше ума ѝ. И тъкмо когато се канеше да извика, Петрони натисна главата ѝ към скута си и Алегра се задави от топлата струя, изригнала в гърлото ѝ.

— Тайната връзка и споделената привързаност с кардинала никога не бива да се разкрива — предупреди той, като небрежно се закопчаваше. После гласът му отново стана официален. — Божията воля понякога е непонятна, но обмисли моето предложение да те назнача тук. Ще видиш, че си струва, убеден съм в това.

Шокирана и измамена, Алегра гневно отказа да се прибере с неговата кола и замаяно се отправи към университета, като неведнъж се наложи да спира, за да повръща в канавката. Когато затвори вратата на стаята си, тя се опря с гръб на нея, слаба и разтреперана, с разбита, погубена вяра. Този път нямаше молитва за прошка, а само вцепенение. Момичето се взираше в звездите през прозорчето и си мислеше за невиждащия, нечуващ и безчувствен Бог. После механично отиде в банята и търка тялото си, докато кожата ѝ се зачерви и започна да я боли, ала това не беше достатъчно, за да дойде на себе си. Алегра се мушна в тясното си единично легло. Дълго зяпа тавана, докато емоционалното и физическо изтощение взеха своето и накрая заспа. Призори се събуди и установи, че се залива в неовладяеми сълзи. Вцепенението ѝ бе заменено от гняв, мощен гняв, който пулсираше в самото ѝ съществуване. Разбираше, че не тя е предала Бог и Неговия кардинал, а тъкмо напротив — кардиналът и Бог можеха да вървят по дяволите.

По-късно същата сутрин пристигнаха две и заминаха също толкова писма. Алегра разпечата първия плик. Изпитваше само странна пустота, докато преглеждаше сведенията за резултатите си и върволицата от отлични бележки. Второто писмо беше от заместник-ректора професор Гамберини, топло и окуражително. Предлагаше ѝ стипендия за магистърска програма по приложна археологическа ДНК. Тя написа кратък благодарствен отговор и прие стипендията, после

нахвърли още по-кратко писмо до своя Орден, съобщавайки, че го напуска.

[1] Благодаря. Много сте любезна (ит.). — Б.пр. ↑

17.

Мар'От

Джовани стискаше очукания бакелитов волан на раздрънкания фолксваген, който му бяха дали, и шофираше към село Мар'От на северната граница на Западния бряг. През спуснатия прозорец нахлуваше горещ вятър, в ушите му отекуваше специфичният металически вой на вентилатора. Накрая видя черно-белия пътен знак на отбивката, за която му беше споменал епископ О'Хара: Мар'От, съобщаваше знакът, се намираше на три километра оттам в планината на изток. Вниманието му обаче привлече вторият знак — Назарет.

Джовани спря отстрани на пътя сред облак прах. Обзе го въодушевление. Едва на девет километра северно оттам, оттатък границата на окупирания палестински Западен бряг, се намираше съвременният Назарет. Самият Христос бе вървял като малък по улиците на този стар град. На изток видя Тавор — планината, на която Исус се изкачил заедно с Петър, Яков и Йоан и се преобразил пред тях в ослепителнобели одежди, явявайки им се с Моисей и пророк Илия. Джовани си погледна часовника. Вече минаваше два и изпита разочарование. Толкова близо и все пак толкова далеч. Той се усмихна. Назарет си стоеше там от доста над две хиляди години. Можеше да почака още някой и друг ден, но реши да го посети при първа възможност.

Младият свещеник неохотно стисна изтърканата топка на късия скоростен лост, със стържене превключи на първа и зави към Мар'От. Фолксвагенът пиянски се заклатушка по стръмния пращен път. От двете страни растяха маслинови горички и плътните листа хвърляха зелени и сребристи отблясъци. Знойното слънце явно не се отразяваше зле на жилавите дървета.

Подобно на множество села в Израел, Мар'От се намираше върху хълм. И по-точно върху два хълма, напомнящи прашни гърбици на камила със седло помежду им. Когато стигна хребета на първия склон, Джовани намали. Черният път разполовяваше селището и свършваше по средата на втория склон. Подмина малка джамия и

кирпичени къщурки. Тайфа дечурлига с изразителни черни очи престанаха да ритат един кашон, за да проследят колата. Джовани им махна с ръка, ала те не отговориха на поздрава му. На входа на една от къщите постоянно се чешеше краставо кафяво куче. В най-ниската част между хълмовете имаше два магазина, по един от двете страни на пътя, ала за разлика от Йерусалим, нямаше качета с маслини, нито се носеше аромат на подправки. Пред тях се завихри малък пращен въртоп, набра сила и само след секунди стихна. Малкото хора на горещия черен път се извърнаха, намусено и недружелюбно. Тясна пътека водеше към хълмче, на което се издигаше стара каменна сграда. Джовани предположи, че това е училището. Той се пресегна към късия скоростен лост и фолксвагенът отново потегли по склона, докато спря пред малка и много стара черква от червен кирпич.

Едното от двете крила на вратата висеше накриво — горната панта беше ръждясала и се бе изскубнала от стената. Кръстът точно над входа съчувствено беше клюмнал. Джовани отвори все още здравето крило и влезе в един от многото Христови домове. В ъглите на черквицата цареше сумрак, ала през отвора високо на едната стена се процеждаше ярък слънчев лъч. Пред паянтовата маса, която служеше за олтар, танцуваха гъсти пращинки. Четири дъсчени пейки допълваха мебелировката. Като съдържаше разочарованието си, Джовани подритна пода. В отговор се вдигна гъст облак червен прах. Запъти се към единствената друга врата, отвори я и припряно се дръпна назад, тъй като от затвореното помещение връхлетя смрад на урина. На пода в единия ъгъл имаше олющено емайлирано гърне и очукана кофа. В другия ъгъл се мъдреше стара печка, покрита с черна мазнина. Върху желязно легло бе хвърлен дюшек с жълтеникави лекета. Когато надникна отдолу, видя, че пружината е ръждясала и сред изпопадалите ѝ части се въргаляха няколко големи празни шишета от уиски. Стар чин и стол допълваха мизерната обстановка. Самотна свещ почти беше догоряла до дървената летвичка, която ѝ служеше за основа, и от нея стърчеше ръждив железен пирон, от който восъкът се бе стекъл по чина, втвърдявайки се в мазен кафяв сталагмит.

Върна се обратно в черквата, като остави вратата на стаята отворена. Той седна на най-близката пейка и се вторачи в стената зад масата. Варта се беше олющила на големи късове по пръстения под и

разкриваше кръпки от грозна кафява кал. Овладявайки новия си пристъп на разочарование, Джовани обхвана главата си в шепи, затвори очи и се помоли на Бог, в когото вече не бе сигурен.

— Небесни отче, съгреших пред Теб и Твоята Света католическа църква. Не съм достоен да събирам трохите под масата Ти. Прости ми за разочарованието, че ме пратиха тук, и ми помогни да проумея причината за това. Помогни ми да стигна до тези хора и да ги доведем при Теб. Помогни ми и да разбере Пиер Теяр дьо Шарден — с угризение добави той. — Амин. — Младият свещеник се прекръсти и излезе на прашната пътека.

Воланът пареше и Джовани мислено си отбеляза да потърси нещо, с което да го покрие. Докато пътуваше за другия край на селото, забеляза, че пред малката джамия на втория хълм се е събрала навалица. И отдалече се виждаше, че хората са възбудени. Някои се надвесваха над нещо на пътя.

Когато стигна дотам, Джовани установи, че тълпата се състои предимно от старци с черни дрехи, посивели от годините. На главите си носеха кефии, които някога трябваше да са били бели. Той слезе от колата. На предните стъпала на джамията лежеше проснат мъж. Свещеникът трудно се ориентираше във възрастта на арабите, ала му се стори, че човекът е приблизително на неговите години, с други думи, на трийсетина. Изглеждаше във форма, но не помръдваше. Може би беше мъртъв. Джовани автоматично се запита дали трябва да му прочете заупокойна молитва, после осъзна наивността си. Когато стигна при навалицата, един дребен мъж с лице на почернял орех го посочи с ръка и се развика на арабски.

— Мога ли да помогна? — попита Джовани.

Посрещнаха го намусени погледи и той моментално осъзна необходимостта да понаучи местния език. Орехът пак му се разкрещя, сипейки ругатни през редките си, потъмнели от тютюн зъби.

Младият мъж смирено вдигна ръце.

— Някой тук знае ли английски? — попита той, като повиши глас, за да го чуят.

Арабите му се озъбиха.

— Аз.

На Джовани му се стори, че момчето не може да е на повече от девет-десет години. Подобно на много палестинчета, то имаше доста

мургава кожа и същите изразителни очи като децата, които бе видял по-рано. И също като повечето селски деца, носеше къси панталонки и нямаше обувки.

— Какво се е случило?

— Имам Сартави падна от покрива.

Той се въздържа да попита защо изобщо се е наложило неговият колега да се катери по покрива на джамията. Навярно случай на „направи си сам“, както очевидно щеше да е със самия Джовани. Когато пристъпи към проснатия имам, мъжете неохотно се отдръпнаха, за да му направят път. Орехът пак запротестира.

— Кажи им, че мога да му окажа първа помощ.

Момчето се озадачи.

— Тебиб, доктор — добави Джовани, като позаобиколи истината и напрегна своите елементарни познания по арабски в опит да му обясни.

Палестинчето кимна с глава.

— Тебиб.

Шушукането стана почти уважително и пролуката в тълпата се разшири. Джовани приклепна в праха. Спомни си единствения случай, когато беше давал първа помощ, навремето, когато играеше футбол, и сега докосна китката на имама. Пулсът му не бе силен, но поне се усещаше и човекът дишаше. Младият свещеник огледа шията му и докато проверяваше зениците, за да види дали са еднакво големи, имамът изпъшка.

— Как се казва? — Джовани повика момчето. — Моля те, превеждай ми.

— Казва се Ахмед Сартави, обаче можеш и сам да разговаряш с него.

В първия момент Джовани се озадачи.

— Знае английски, така ли?

Малчуганът кимна.

Ахмед пак изпъшка и се опита да се надигне, ала Джовани му даде знак да лежи неподвижно.

— Как се казвате? — попита го той, без да обръща внимание на учуденото изражение на палестинчето.

Имамът го измери с очи.

— Ахмед. Ахмед Сартави — дрезгаво отвърна пострадалият.

— Знаете ли къде се намирате?

— Да, в моето село. — Беше негов ред да се озадачи.

— Знаете ли коя дата сме?

— Защо ми задавате всички тези въпроси? Поправях покрива, когато паднах — отговори арабинът, този път с очевидно раздражение. Джовани му се усмихна.

— Всичко е наред. Бяхте в безсъзнание. Ясно ли виждате? Зрението ви не е ли замъглено?

— Малко, обаче проблемът е, че ме боли глезенът.

Замъгленото зрение не беше добър признак, помисли си Джовани, повече загрижен за това, отколкото за глезена на Ахмед.

— Кой, левият или десният?

— Десният.

Свещеникът потърси признаци за счупване, но освен подуването нямаше нарушение или потъмняване на кожата.

— Можете ли да го раздвижите?

Ахмед бавно повдигна крака си и предпазливо размърда стъпало.

— Предполагам, че нямате лед? — попита Джовани момчето, което напрегнато ги наблюдаваше.

Малкият се засмя.

— Не, явно нямате. Можеш ли да ми намериш вестници, много вестници, и някакъв канап? — Италианецът се обърна към Ахмед. — Според мен не е счупен, но за всеки случай ще ви закарам в Назарет.

Джовани направи от вестниците две импровизирани шини. Шушукането на зяпачите се усили, докато ги завързваше на глезена на пострадалия.

— А сега да ви пренесем в колата ми — рече младият свещеник, като го подпираше отзад.

На пътя им не щещ ли се изпречи орехът и размаха ръце. Порой словоизлияния на арабски, насочени към Джовани в частност и изобщо към всички останали.

Костелив орех, кисело си помисли италианецът и сподави усмивката си, когато Ахмед отговори с няколко остри думи. Възрастният арабин млъкна.

Когато стигнаха в Назарет, последните слънчеви лъчи се отразяваха от купола на базиликата „Благовещение“, чийто връх приличаше на огромен фенер. Това беше най-голямата черква в

Близкия изток, построена на мястото, където според легендата архангел Гавраил съобщил на Мария, че ще роди Христос. Назаретската болница се издигаше върху висок хълм над базиликата и града.

— Надявам се, че има дежурен лекар — скептично рече Джовани, шофирайки с максималната скорост, която смееше да вдигне, по лъкатушната улица Вади ел-Джувани.

— Има. Назарет може да не е най-живописният град на картата, обаче тук живеят шейсет хиляди араби, да не споменавам петдесетте хиляди евреи в новия квартал. — Ахмед потрепери от болка, когато Джовани рязко зави, за да избегне една голяма дупка.

— Съжалявам — извини се младият свещеник.

Имамът изглеждаше облекчен, когато най-после паркираха и Джовани му помогна да стигне до травматологията. Всички от персонала, изглежда, бяха затрупани с работа и мина час, докато извикат името на Ахмед Сартави и го преведат през двукрила пластмасова врата.

Джовани вдигна поглед от мястото си в претъпканата чакалня. Пред него стоеше млада арабска медицинска сестра.

— Ще го задържим за наблюдение до утре сутрин. — Гласът ѝ прозвуча странно агресивно.

— Той добре ли е?

— Още не сме сигурни.

— Кога ще стане ясно? — попита Джовани, като се чудеше защо след близо цял час не бяха стигнали до заключение.

— В тая болница има и други пациенти — отсече сестрата. — Израелците обстрелваха едно село на юг оттук и някои от ранените няма да оцелеят.

И сякаш за да потвърдят думите ѝ, в далечината завиха сирени.

— Елате утре сутрин — малко по-любезно продължи тя. — Дотогава специалист ще има време да проучи рентгеновите снимки и ще можем да ви съобщим малко повече.

Джовани кимна с глава и сестрата изчезна през двукрилата пластмасова врата.

Когато стигна до главния вход, първата линейка профуча покрай него на път за спешното отделение. Щом спря и сирената стихна, санитарии в окървавени бели престилки отвориха вратите и изкараха на

носилка арабско момче без един крак. Другият беше превързан с подгизнали в кръв бинтове. Джовани дълбоко си пое дъх. Детето нямаше повече от осем-девет години.

18.

Наблус

Тренировъчният център на Хамас приличаше на всяка друга къща на обикновена улица в предградията на Наблус. Беше осем вечерта — полицейският час. Тесните и лъкатушни сокаци пустееха. Сегиз-тогиз преминаваха само израелски патрули. От 1967-ма израелците постепенно налагаха все по-строги ограничения на палестинския народ и сега им бяха забранили да се придвижват между селата и градовете. Палестинците бяха затворници в доскорошната си родина.

Едва двайсет и осем годишен, Юсеф Сартави вече бе заместник главен аудиоинженер в „Кохатек“. Не беше лесно. Повечето ноци се будеше с вик — образите на сестрите му, покосени от израелския сержант, бяха врязани в паметта му. Крепеше го единствено омразата му към врага и двойствената му роля в по-зловещата и тъмна организация, в която работеше — Хамас. Вродената му жажда за знания намери отлично приложение в измислянето на начини за унищожаване на израелци и той нямаше да се успокои, докато не изтласкаше и последния в Средиземно море. Тази омраза бе насочена и към Ахмед, неговия страхлив брат миролюбец, който го беше принудил да седи със скръстени ръце по време на убийството. Юсеф си бе обещал да накара Ахмед да си плати и беше отбелязал дома му в Мар’От като потенциална мишена. Обикновено не присъстваше на лекциите за самоделните бомби, но мнозина млади камикадзета на Хамас биваха залавяни, преди да достигнат целта си, и той бе там, за да е сигурен, че ще вземат нужните предпазни мерки.

Махмуд Акел беше нисък и як. На същите години като Юсеф, по образование той бе учител по химия. Изгубил цялото си семейство при израелска хеликоптерна атака срещу Дженин, Махмуд се беше включил в Хамас и сега преподаваше на младите камикадзета как се правят взривни вещества и самоделни бомби.

— Днес ще вземем инструкциите за получаване на експлозиви от обикновена каменна сол — започна Махмуд.

Насядалите около масата четири палестинчета внимателно слушаха.

— Някой от вас може да каже, че амониевият нитрат в изкуствения тор е по-подходящ. Така е и израелците го знаят, затова купуването на големи количества ще привлече внимание. Каменна сол има предостатъчно и масово се използва за готвене, така че няма да породи никакви подозрения.

Той разгърна голям лист хартия на масата.

— Днес ще направим експлозив на хлоратна основа. Ще започнем с производството на натриев хлорат от натриев хлорид, обикновено наричан „сол“. И веднага едно предупреждение — прибави Махмуд, забелязал нетърпението, изписало се на младежките лица. — Взривните вещества са опасни. Замърсяването може да ги направи нестабилни, триенето и топлината могат да доведат до експлодирането им. При работата с тях трябва да сте крайно предпазливи, за да останат в положението на слугата, а не на господаря.

Ниският палестинец ги преведе през процеса на електролизата, обясни им, че образуването при реакцията водород трябва да се изведе през покрива, за да се избегне експлозия, че солената вода трябва да циркулира, за да се избегне развиване на прекалено висока температура, научи ги да изчисляват големината на катода и анода, за да получават нужната плътност, показа им как да събират кристалите натриев хлорат, внимателно да ги счукват и смесват с вазелин и накрая да изчисляват критичната плътност за бомбата.

— Процесът може да ви се струва времеемък, обаче взривното вещество, което получаваме, е много мощно и евтино — отбеляза Махмуд.

Той извади къса тръба от брезентовата си чанта и я остави на масата.

— Както виждате, това е обикновена, средно голяма водопроводна тръба, запушена в двата края с капачки. В едната е пробита дупчица за фитила. Тя трябва да се пробие, преди да напълните тръбата с експлозив — предупреди ги бившият учител.

После претегли взривното вещество на кухненски везни и внимателно напълни тръбата.

— Винаги когато е възможно, използвайте неща с приложение в домакинството — посъветва ги Махмуд. — Така, ако ви изненадат, няма да ви задават неудобни въпроси. — Той грижливо натъпка експлозива и напъха отгоре тампон, после прокара фитила през другата капачка и я завинти.

— Внимавайте да няма експлозив по фитила, защото може да се взриви при триене. Правилата за безопасност са от първостепенно значение и това не е работа, с която трябва да се припира. Ако нямате въпроси, моят приятел Юсеф ще ви каже няколко думи за тактиката.

Юсеф му кимна, взе тренировъчния си наръчник и се изправи пред групата.

— Моят приятел Махмуд ви изнесе блестяща лекция, обаче всичко това ще бъде напразно, ако не стигнете до целта си — започна той с уверен глас, очевиден резултат от множество успешно планирани удари. — Най-добрият начин да стигнете до целта си е с обществен транспорт, освен ако целта са самото транспортно средство и хората в него. Има много по-голяма вероятност да бъдат претърсени частни коли. В тренировъчния наръчник са описани няколко елементарни правила, с които трябва да се запознаете — почука наръчника с показалец Юсеф.

— Първо, винаги се опитвайте да изберете препълнен автобус или влак. Има по-малка вероятност да бъдат проверени препълнени автобуси и влакове и когато пътувате, не влизайте в никакви разговори. Ако сте взели такси, не завързвайте разговор с шофьора — някои от тях не са такива, каквито изглеждат. Второ, качвайте се и слизайте на по-малки спирки и ако се налага, извървявайте пеш част от пътя. Има по-голяма вероятност важните спирки да бъдат наблюдавани, затова винаги имайте предвид, че може да сте в обектива. Внимавайте външният ви вид да отговаря на транспортното средство. Може да се случи целта ви да е купе в първа класа. Тогава ще ви бъдат отпуснати средства, за да се облечете съответно. Същото се отнася за петзвезден хотел. Ако носите важни документи, рискувайте да ги оставите при багажа на обикновените пътници, така няма да ги открият във вас, ако претърсят автобуса или влака. Ако пътувате с влак, оставете багажа си в друго купе. И накрая, документите ви трябва да съответстват точно на прикритието, което използвате, и трябва подробно да сте запознати

с тях и да сте репетирали отговорите си на всякакви въпроси. Искате ли да ме питате нещо?

— Ами избора на цели? — попита едно от палестинчетата.

— Той се определя от цялостната стратегия. Целите ви очевидно ще бъдат грижливо избрани, за да нанесат максимални щети на неверниците, но има още фактори, които също трябва да се взимат предвид. Неща като например дали целта е строго охранявана или е под наблюдение, дали е леснодостъпна. И докато сме на въпроса за наблюдението, един от нашите принципи изисква винаги, когато е възможно, детайлно да се запознавате с целта. Ако е ресторант, ще получите пари, за да се храните там. Точното място на поставяне на бомбата може да се окаже от изключително значение.

Същата нощ Юсеф лежа буден, представяйки си атентатите в Еврейския университет и хотел „Американ Колъни“ в Йерусалим, докато не много далеч оттам, в Мар’От, брат му Ахмед водеше задълбочен разговор с Джовани Донели.

Единият брат мислеше за отмъщение, другият приказваше за мир.

19.

Мар'От

— Трябва да ми дадеш тази рецепта, Ахмед, никога не съм вкусвал такова нещо. — Джовани се облегна на пръснатите по пода възглавници в скромния кирпичен дом на Ахмед Сартави.

— Добре дошъл в земята на блискоизточната кухня, въпреки че ще трябва да питаш тукашните жени за рецептата. Това е много популярно палестинско ястие, мусака, печени патладжани с лук, домати и подправки. Просто е, но тайната е в приготвянето.

— Ами палачинките?

— Катейеф. Пълнени със счукани орехи, кокос, канела и мъничко лимонов сок, друга популярна рецепта, която също ще ти дадат. Това е най-малкото, с което можем да отвърнем на твоята доброта.

— Убеден съм, че и ти щеше да сториш същото за мен.

— Сигурно. Обаче за съжаление мнозина не биха. Невинаги е било така, но борбата между израелците и палестинците озлоби нашия народ. Още повече че Западът едностранчиво подкрепя евреите.

Джовани се вгледа в своя домакин. Ахмед едва бе навършил трийсет, но кафявото му лице беше покрито с бръчки. Имаше гъста черна коса, голям нос и меки тъмнокафяви очи.

— Има ли проблеми в това село?

— Между мюсюлманите и християните ли имаш предвид?

Италианецът кимна с глава.

— Има. С твоя предшественик. Беше преди доста години, обаче още го помним. Отец Лоунърган беше... как да се изразя, прекалено безкомпромисен. За него християнството беше единственият път. Такова учение поражда много трудности, особено в селце като Мар'От. Ще ми простиш, че говоря така, но ако искаме да живеем в хармония заедно, трябва да бъдем откровени помежду си. Твоят предшественик изглеждаше вгълбен в себе си. Измъчван от нещо лично, струва ми се, и обичаше да си пийва.

Това обясняваше празните шишета от уиски, помисли си Джовани.

— Ти говориш перфектно английски, Ахмед. Надявам се и аз да понауча арабски.

— С удоволствие ще ти помогна. Селяните са много отзивчиви към всички, които се опитват, грешките изобщо нямат значение за тях.

— Виж, моите ще са много! — рече младият свещеник. — Какви са възгледите ти за християните, Ахмед?

— Като мюсюлманин или като Ахмед Сартави?

— Като двамата, предполагам.

— Коранът признава Исус за пророк, но за мен отговорът не е в съпоставянето на християнския и мюсюлманския бог, нито в противопоставянето на Христовото възнесение от Елеонската планина и Мохамедовото — от Купола на скалата. За мен отговорът се връща много по-назад.

— Тоест?

— Тоест, независимо дали ни харесва, юдаизмът, християнството и ислямът имат общ предшественик, за който претендираме всички ние.

— Авраам — тихо каза Джовани.

И той бе размишлявал за безспорния патриарх на трите велики монотеистични религии, зародили се в Близкия изток. Сигурно невидима ръка го беше пратила в това селце, далеч от коридорите на властта във Ватикана. Развалините на черквичката с онази зловонна стаичка бяха само символ на човешкото разложение, разложение и поквара, проникнали до най-горните слоеве на Светата католическа църква.

— Авраам — почтително се съгласи Ахмед. — Коранът обяснява, че Авраам е един от четиримата велики пророци и единственият, за когото Аллах казва: „Правя те водител на хората“. В еврейската Тора той е онзи, на когото Бог казва: „Лех Леха... Излез от... Дома на баща си (та иди) в земята, която ще ти покажа; и аз ще произведа от тебе голям народ“. В християнския Нов завет Павел споменава Авраам повече от всяка друга личност, освен Христа.

— Борили сме се за правото над Авраам — отбеляза Джовани.

Ахмед се усмихна, признавайки, че събеседникът му не му отстъпва във философията.

— Много вярващи, особено младите, изобщо не подозират за общия ни произход от Авраам, но религиозната борба накрая ще

съсипе всички ни, Джовани. Имам предчувствието, че краят на цивилизацията вече е започнал.

Свещеникът се сети за предупреждението в свитъка Омега и отново се отказа да повдигне този въпрос, ала имаше същото предчувствие за Ахмед, каквото и за Патрик О'Хара. Можеше да има доверие на този човек.

Духът се усмихна.

— В Корана има ли такова предупреждение?

— Всички признаци са си там, стига да си готов да им обърнеш внимание. В двайсета сура е казано, че часът със сигурност идва. Някои признаци вече са налице. В петдесет и четвърта сура се споменава за човек, който копае и разоравя Луната, което се случи през хиляда деветстотин шейсет и девета. Много ислямски учени отбелязват умножаващите се признаци за война, разрушаването на градове като Хирошима и Нагасаки, зачестяващите земетресения и растящата бедност.

— Същите предупреждения ги има в Библията, Ахмед — отвърна Джовани и не за пръв път се зачуди дали откровението чрез пророк Мохамед не е било същото като чрез Христос. — Зачестяването на земетресенията е предсказано в Матей и преди да напусна Италия, аз се срещнах с някои хора, според които броят на земетръсите по света рязко се увеличава. Пророк Даниил има четири предсказания. Три от тях вече са се сбъднали.

— За империите, нали? И остава още едно.

— Учил ли си Библията?!

— Изглеждаш изненадан, Джовани. Мюсюлманите почитат Исус като пророк, мир нему. Прав ли съм за пророчеството на Даниил?

— Ще ми се и аз да имах такава представа за Корана, но да, имаш право. Досега Даниил се е оказал ужасяващо точен. Доколкото си спомням неговото тълкувание на Навуходоносоровия сън, той казва: „Твоето видение, царю, беше такава: ето, някакъв си голям истукан; огромен беше този истукан, той стоеше в извънреден блясък пред тебе, и видът му беше страшен. Главата на този истукан беше от чисто злато, гърдите му и ръцете му — от сребро, коремът и бедрата му — медни, пицелите му железни, нозете му част железни, част глинени“. Сънят на Навуходоносор е пророчество за четирите империи, всяка от които ще падне. Златото са могъщите вавилонци, среброто — мидо-персите,

започващи с Кир Велики, който завладял Вавилон през петстотин трийсет и девета година преди Христа, бронзът са гърците и Александър Велики, а падането на желязната империя все още предстои.

Ахмед утвърдително кимна с глава.

— Желязната империя е продължение на Римската, която днес е въплътена в Европейския съюз.

— А къде виждаш Съединените щати в тази картина?

— Според мен Съединените щати не притежават достатъчно финес във външната политика, за да станат империя. Ако хора като моя брат Юсеф постигнат своето, много градове в Америка и нейните съюзници ще бъдат изличени от Земята, преди фанатичните ислямски елементи най-после да насочат вниманието си към Европа.

— Значи Юсеф се отнася с нетърпимост към другите религии, така ли?

— Нашето семейство беше избито от израелците. Оцеляхме само ние двамата. Ще ти разкажа за това друг път, но Юсеф се е закълел да отмъсти и не може да проумее защо не постъпвам като него. Аз разбирам омразата му, ала не мога да я оправдая, защото омразата поражда още омраза. От друга страна, Арафат имаше много възможности да постигне мир, но не е способен да се възползва от тях.

— Някога мислил ли си да се занимаваш с политика, Ахмед?

— Не и докато е жив Арафат. Той е ужасно корумпиран и само ще хвърля усилията си на вятъра. Винаги ще смятам, че трябва да провеждаме избори, но ако той се кандидатира, сериозно ще се питам дали да участвам в тях. Някой трябва да направи нещо за този все позадълбочаващ се цикъл на агресия, Джовани. Цяло поколение деца са възпитани в омраза към Запада — нещо, на което американските политици явно не обръщат внимание. Когато тази омраза започне да излиза извън контрол, предупреждението за гибелта на човечеството става съвсем ясно.

20.

Йерусалим

През следващите дни енорияшите от Мар'От задружно помогнаха на своя нов скромн свещеник да се настани. Неколцина мюсюлмани също се присъединиха към своите християнски братя. Добротата на Джовани към техния имам не бе останала незабелязана и черквизата заедно със стаичката за свещеника за удивително кратко време бяха почистени и можеха да се използват. Патрик О'Хара също изпълни обещанието си и по-малко от две седмици след пристигането си в селото Джовани беше повикан в Йерусалим, за да се запознае с Йоси Кауфман, жена му Мариан и сина им Давид. Младият свещеник подрани и винаги отзивчивият към околните Патрик му разказа историята на семейство Кауфман.

— През годините Кауфманови са получили повече от падащия им се дял семейни трагедии. Йоси и Мариан изгубили родителите си в Холокоста и най-големият им син Михаел загинал по време на Шестдневната война през хиляда деветстотин шейсет и седма. Давид също воювал като млад взводен командир и участвал в атаката и освобождаването на Стария град. Всъщност той е човекът, успял да превземе Рокфелеровия музей от йорданците и заедно с него — хранилицата, в които се пазели свитъците от Мъртво море. Въпреки че мрази да разказва тази история, аз ще го накарам да ти опише как го е сторил. Страшно е интересно.

След вечеря Патрик, Джовани, Йоси, Мариан и Давид се настаниха на големите удобни фотьойли в разхвърляния кабинет на епископа.

— Basta, basta, Патрик. Превъзходна вечеря, както обикновено, ами domani? Утре? Утре трябва да ходя на работа. — Професор Кауфман бе свикнал със своя домакин и възрази, когато Патрик му напълни чашата. Йоси беше висок и широкоплещест, със светло лице и

бръчици от смях. Чувството му за хумор също се отразяваше в меките му сини очи.

— Знаеш ли италиански, Йоси? — учуди се Джовани.

— *Soltanto un raso*, само малко — отвърна ученият, като показва точно колко с палец и показалец.

— Йоси е прекалено скромнен — намеси се високата елегантна Мариан. Тъмната ѝ дълга коса лъщеше на слабата светлина и обрамчваше гладкото ѝ лице с меки, но будни кафяви очи. Те бяха поразителна двойка, помисли си Джовани. — Освен английски и иврит Йоси свободно говори италиански и поназнайва сносно арабски и френски.

— Ами ти, Давид? — попита младият свещеник.

— Ами и аз се оправям — с момчешка усмивка рече Кауфман младши. — Целите, които си поставих, не са толкова ефектни, колкото италианския и френския. Кой ли ще си поръча бира на койнè^[1] или арамейски?! — Шеговитото му поведение го правеше да изглежда много по-млад от неговите трийсет и девет години.

— Опитвам се да разговарям със селяните в Мар'От на арабски. Мога да кажа само, че се отнасят към мен с огромно търпение — заяви Джовани. — Чух, че си бил взводен командир през Шестдневната война.

— При това много добър — потвърди Йоси, винаги готов да отдаде дължимото на сина си.

— Някога запитвал ли си се дали свитъкът Омега е бил сред документите, които си освободил от Рокфелеровия музей, Давид? — Патрик обожаваше здравословната конспирация.

— С професора често сме се питали за това. — Давид използва титлата на баща си като нежно обръщение. — По онова време всичко беше адски хаотично и си имахме достатъчно работа по обезопасяване на сградата и без да броим и проверяваме какво има в хранилището.

Лицето на баща му остана непроницаемо. Йоси Кауфман бе виждал някои нови сведения на Мосад, които показваха, че оригиналният и единствен препис на свитъка Омега наистина се е намирал в хранилищата.

— Трябва да разкажеш тази история на Джовани, Давид — насърчи го Патрик.

— Уф, сигурен съм, че на Джовани не му се слуша за войната — неохотно отвърна Давид.

— Съжалявам — сконфузи се италианецът, сетил се за гибелта на Давидовия брат. — Не искам да събудям мъчителни спомени.

— Няма нищо — успокой го Мариан. — Михаел ни липсва, но преживяхме загубата му. Тя само ни прави още по-решителни защитници на мира.

— Но не и на мир за сметка на едната страна — поясни Йоси. — Никога няма да има мир, докато не постигнем решение с палестинците, което да е справедливо и за двете страни. Те трябва да имат своя държава. От друга страна, онези, които обвиняват еврейската нация в милитаризъм, си нямат и представа с какво нежелание влязохме във войната, колко разделен беше кабинетът през шейсет и седма и че не само палестинците са претърпели ужасни загуби. Накрая не ни остана друг избор. До ден-днешен има хора, които искат да ни изтласкат в морето, и ако не друго, войната от шейсет и седма напомня колко безплоден е този подход. Войните не са решението — тъжно заяви професорът. — Но когато еврейската нация е натикана в ъгъла, ние ще се борим с всички налични средства.

— Да, но Давид е толкова скромнен герой! — топло се усмихна Мариан. — Може би аз трябва да започна, а, Патрик?

— Дай да ти напълня чашата — рече епископът и се пресегна за бутилката червено вино.

Акра

Още от деня на пристигането си в Акра като юноши — с рибарски кораб след бягството си от Виена през 1938-ма, Йоси и Мариан бяха заплениени от стария град с неговите крепостни стени от времето на кръстоносците, минарета, джамии, пазари и големи ханове, където трупаха стоката си търговци от Италия и Прованс. През 1967-ма те вече си бяха намерили скромна вила близо до античното пристанище. Тя се намираше на тясна лъкатушна улица, една от няколкото къщи, датиращи от XVIII век, времето на Отоманската империя.

Мариан Кауфман беше наредила масата просто. Две свещи символизираха Божите заповеди: „захор“, да помнят и „шамор“, да

„светят“ съботния ден; чаша вино и два хляба „хала“, които щяха да останат покрити с бяла кърпа, докато минеха благословиите. Отдавна бе изгубила своята юдейска вяра зад зловещите каменни стени на нацистката костница в Маутхаузен — концентрационния лагер в Австрия, където жестоко бяха убити родителите ѝ, както и родителите на Йоси. Въпреки това тя се отнасяше с искрено уважение към разбиранията на мъжа си и с удоволствие спазваше еврейския ритуал. Двамата се бяха разбрали синовете им да изучават Тората, но момчетата сами трябваше да решат въпроса за вярата си. Давид, знаеше Мариан, никога нямаше да има време за религия. Три години по-голям от брат си, високият русокос Михаел имаше същата силна вяра като баща си. Ако се съдеше по характерите им, можеше да се очаква тъкмо обратното. Михаел беше стремителен и агресивен, Давид — палав, но разсъдлив.

Йоси дръпна бялата кърпа от хляба и като взе по един самун в ръка, ги благослови:

„Барух ата адонаи елоейну мелех ха-олам —
Благодарим Ти, Господи, Боже наш, цар над цялата земя.
Ха-моци лехем мин ха-арец, амеин — Ти, който
раждаш хляба от земята. Амин.“

Както и при християните и мюсюлманите, тази благодарност се отправяше към Бога на Авраам, един и същи Бог във всички религии. Един и същи Бог, една и съща надежда за мир, ала облаците на войната отново се трупаха над градовете на евреи, християни и араби.

— Как вървят полетите, Михаел? — попита Йоси.

— Отлично — въодушевено отвърна големият му син. — До края на идната седмица ще имам двеста летателни часа с „Мираж“ — гордо обясни той.

— Мислиш ли, че ще има война, Йоси — ужаси се от тази мисъл Мариан.

— Надявам се да няма. Войната с арабите няма да реши нищо. Смятам, че е време двете страни да се отърсят от тази лудост. Време е да се опитаме да се поставим на мястото на другия. Палестинците просто искат възможност да работят в мир и да дадат своя принос, но

човек без държава е човек без достойнство и докато не постигнем споразумение за създаване на палестинска държава, взаимното избиване ще продължи.

— Не съм съгласен — възрази Михаел. — Според мен е крайно време да дадем урок на тия лъжливи арабски копелета, при това урок, който да не забравят много скоро.

— Михаел Кауфман! Няма да търпя такъв език в този дом. — Когато ставаше въпрос за ругатни, Мариан имаше няколко ясни правила.

Йоси сподави усмивката си. В офицерската столова несъмнено можеше да се чуе много по-груба реч. Той се гордееше със синовете си, ала също като жена си, често размишляваше за това колко са различни. Все едно единият беше старец, а другият — дете.

Детето бе Михаел, кипящ от ентузиазъм, по детски убеден в неуязвимостта си, готов за война и приключения, без да мисли за последиците. Единственото му желание беше да лети и след като завърши с отличие пилотската школа, бе обучен да лети с Дасо Мираж III, наричан от израелските пилоти „Шахак“, „небесен пламък“. След като стана първенец и в този курс, го разпределиха в елитната израелска изстребителна ескадрила, 101-ва, във военновъздушната база Хацор. Йоси знаеше, че ако се стигне до война, 101-ва ескадрила първа ще влезе в бой. Давид беше старецът. Студент по археология в Еврейския университет на хълма Скопус, той също бе резервист като командир на пехотен взвод. От горчив опит Йоси знаеше, че всички войни са жестоки, но особено за пехотата, особено ако се стигне до ръкопашни боеве.

— Не биваше да говоря така — продължи Михаел, без да се засрами от упрека на майка си, — обаче арабите излитат поне два пъти по-бавно от нас. Ще ги излапаме на закуска!

— Ами ти, Давид? И ти ли нямаш търпение да дадеш урок на арабите? — попита Мариан.

По-малкият й син сви рамене.

— Ако се налага да се бием, ще се бием. Но не съм съгласен с Мики. Палестинците изгубиха домовете и прехраната си и предполагам, че имаш право — погледна баща си той. — И те са също толкова семейно ориентирани, колкото и ние. В края на краищата ние им отнехме земята. И те имат нужда от родина.

— Винаги съм знаел, че има причина, задето не съм следвал в университет — подхвърли Михаел. — Те са араби, по дяволите.

Мариан въздъхна. Вечно се водеше война — раса срещу раса, бели срещу черни, араби срещу евреи, християни срещу мюсюлмани, вяра срещу вяра, омраза срещу търпимост, жесток и постоянен цикъл на ескалиращо насилие. По силите на човек беше да го прекъсне, ала той просто не желаше.

Йерусалим

Лейтенант Давид Кауфман почука, преди да влезе в кабинета на бригаден генерал Менахем Ковнер.

— Викал си ме, Менахем.

Генералът вдигна поглед от бюрото си, затрупано с разузнавателни сводки в разноцветни папки. Зелените носеха надпис „Поверително“, а червените — „Секретно“. Разтворената пред Ковнер папка беше тъмночервена: „Строго секретно“.

— Влизай, Давид, седни. — Жилестият професионален военен вдигна папката и отиде при своя много по-висок лейтенант на малката заседателна маса в ъгъла на кабинета. — Това, което ще ти кажа, не бива да излиза от тази стая. Не го обсъждай с никого, освен с батальонния си командир, той е запознат със задачата, която ще ти възложи. В момента има голяма вероятност да влезем във война с Египет. В такъв случай Генералният щаб се надява да ограничи войната само до южния фронт, но това ще зависи от реакцията на сирийците на север и йорданците на изток. Тъкмо за йорданците искам да поговоря с теб.

— Защо точно с мен? — Давид не можеше да проумее какво е отношението на един обикновен взводен командир към източния фронт.

— В момента Старият град и свитъците от Мъртво море са в ръцете на йорданците. Свитъците се съхраняват в Музея на Палестина. Когато воювахме с Египет през хиляда деветстотин петдесет и шеста, йорданците останаха неутрални. Кабинетът е на мнение, че и сега ще се случи същото, обаче аз не съм съвсем сигурен.

— Смяташ, че йорданците ще ни нападнат, така ли?

— Казано честно, да. За разлика от ноември петдесет и шеста, тоя път йорданците знаят, че Израел е сам. Няма ги нито британците, нито французите, а Съединените щати и Съветите ще се опитат да не се намесват. Йорданците близо двацет години обсаждат твоя университет и нашия малък анклав на хълма Скопус. И с удоволствие ще си го върнат. Най-важните свитъци от Мъртво море се пазят в Рокфелеровия музей. — Бригаден генерал Ковнер стана от масата и извади една от картите в стенния шкаф. На нея бяха представени Йерусалим с околностите му и дислокацията на йорданските бойни части. Той разтвори тъмноревената папка на масата и постави няколко въздушни снимки и хоризонтални планове на музея пред Давид.

— Рокфелеровият музей се намира на улица „Султан Сюлейман“. — Менахем Ковнер посочи Керем ел-Шейх — хълм до североизточния ъгъл на крепостните стени на Стария град, където беше построен музеят. — Преди три месеца йорданците го национализираха.

— Значи сега е собственост на Йордания, така ли?

— Точно така. И макар да не съм убеден, че семейство Рокфелер си умират от радост, в известен смисъл йорданското правителство действа в наша полза. Ако ни нападнат и влязат във войната, и ако — и това е най-важното — ние ги изхвърлим от Йерусалим, музеят и неговото съдържание ще попаднат в израелски ръце.

Давид съвсем ясно разбра какво се иска от него.

— Искаш да взема свитъците от Мъртво море. — Думите му не прозвучаха като въпрос.

Неговият бригаден командир се усмихна.

— Не сам. От време на време с твоя батальонен командир ще проявяваме интерес към напредването ти. Като се имат предвид образованието и знанията ти за свитъците, на теб се пада да се погрижиш тези безценни антики да не бъдат изгубени за световната наука. Наредих редник Йосиф Силберман да бъде прехвърлен в твоя взвод, за да ти помага, обаче той е доста необикновен новобранец.

— Необикновен ли?

— Допреди няколко седмици беше затворник в Рамала и освен да го научим да стреля, за да се защитава, няхаме време да го подготвим както трябва.

— В Рамала ли? Какво е направил? — попита Давид, заинтригуван какво ще спечели неговият взвод от услугите на човек,

държан в един от най-строгите затвори в Израел. — Защо ми го пращаш?

Бригаден генерал Ковнер се пресегна за тънка зелена папка с надпис „Силберман“.

— Неговото служебно досие и кратка биография. Не е опасен и е изключително интелигентен. Придавам го към теб, защото е майстор касоразбивач, един от най-добрите.

— Искаш да отвори трезора на Рокфелер, така ли? — тихо рече Давид.

— Точно така. Вратите на трезорите в Рокфелеровия музей са големи и тежки и за проникването вътре ще са нужни много експлозивни и време. За съжаление въпреки всичките ни усилия от Мосад не успяха да научат комбинацията. Излишно е да ти казвам, че свитъците от Мъртво море са незаменими и светът изобщо няма да се зарадва, ако пострадат, докато взривяваме вратите.

— Ами с ключар?

Ковнер поклати глава.

— Нямаме представа с колко време ще разполагаш. След като превземеш музея, йорданците може да организират масирана контраатака, щом се досетят каква е целта ни. Силберман е свикнал да работи бързо под напрежение. Освен това е в негов интерес да отвори трезора.

— Ще го помилват ли?

Бригадният командир утвърдително кимна.

— И ще получи работа в Мосад, на страната на доброто.

Поставянето на Мосад на страната на доброто бе все едно ЦРУ да се определи като човеколюбива организация, помисли си Давид, ала не каза нищо.

— А и нищо не се знае, Силберман може да те научи на едно-друго.

— Не мога да си представя кога пак може да ми се наложи да разбивам сейф, но ще го наблюдавам с интерес. Музеят строго ли се охранява? — попита лейтенантът.

— Достатъчно. Снощи около сградата се е разгърнала самата йорданска пехота, още пехота и танкове са разгърнати около Купола на скалата и Западната стена. — Ковнер проследи с показалец

територията около останките от храма, разрушен от римляните през 70 г. сл.Хр.

— Само си помисли, Давид! Можем просто да си го върнем. За пръв път от две хиляди години Йерусалим пак може да стане наша столица и за пръв път от близо две десетилетия евреите ще могат да се молят на най-святото място за юдаизма.

— Изтекло е много време — съгласи се лейтенантът, който знаеше за силната юдейска вяра на своя командир.

— Естествено, всичко зависи от това дали йорданците ще атакуват първи, обаче между нас да си остане, надявам се да го сторят.

Менахем Ковнер нямаше да чака дълго.

В Кнесета в Западен Йерусалим шефът на израелското военно разузнаване бригаден генерал Йоси Кауфман говореше пред разделения военен кабинет.

— Насър ще прибегне към война, за да укрепи положението си в Арабската лига — заключи той.

— Нямаме друг избор, господин премиер — заяви министърът на отбраната Моше Даян. — Ако ги изчакаме да ударят първи, ще се изправим пред напълно реална опасност от поражение. Арабите ни превъзхождат числено по суша, въздух и вода. — Моше замълча за миг и огледа колегите си. — Ако ударим първи, ще имаме предимството на изненадата, а това е важен военен принцип — заключи той, цитирайки великия военен стратег Фон Клаузевиц.

Министрите се умълчаха. Всички погледи бяха отправени към премиера.

Министър-председателят Ешкол плъзна очи по лицата на насядалите около масата членове на правителството.

— Спомням си псалм двайсет и седми на нашите древни праотци — започна премиерът. — „И полк да се опълчи против мене, няма да се уплаши сърцето ми; и война да се дигне против мене, и тогава ще се надявам.“ Ще ударим — тъжно рече той, — и Бог с нас.

Отново прозвуча тръбният зов на овчите рокове „шофари“, както много пъти дотогава. Както и по времето на Исус Навин и цар Давид, дванайсетте племена на Израил отново се вдигаха на война. Този път вместо съскане на изтеглени от ножниците мечове вледеняващият звук

на войната щеше да се изразява в зареждане на 105-милиметрови мини ховицер в стоманени дула.

В Негев срещу Газа и на Синай големите оръдия изригнаха с рев, пламък и дим, подскачайки назад от отката. Още преди амортизьорите да са реагирали напълно, младите израелски бойци, от чиито чела вече струеше пот, се хвърлиха към лостовете на минохвъргачките. Стоманените дула бяха отворени и димящите месингови гилзи се изтърколиха на земята, за да бъдат моментално заменени с нови смъртоносни мини. Подобно на миниатюрни експресни влакове, хиляди снаряди полетяха в нощта, всеки от тях понесъл със себе си по един арабски живот.

Баща, майка, син, дъщеря.

Смърт на арабите.

Таксиметров шофьор, търговски представител, касиер в банка. Смърт на всички тях. Беше време да им дадат урок.

Почти заглушени от рева на големите мини, с ръмжене се събудиха мощните дванайсетцилиндрови двигатели на танковете и тежките машини образуваха три отделни колони. Преди слънцето да изгрее, за да освети поредната кървава битка в Близкия изток, израелските бронирани дивизиони нахлуха в Газа и прекосиха древната Синайска пустиня, бясно следвани от батальони млади израелски пехотинци.

Военновъздушната база Хацор

Южно от Тел Авив

Също като всеки друг пилот в грамадната военновъздушна база Хацор, лейтенант Михаел Кауфман бе събуден в четири часа сутринта. Чакането беше свършило — отвориха сейфовете на ескадрилите и извадиха запечатаните заповеди за свръхрискованата операция „Мокед“^[2].

В миналото въздушно превъзходство се постигаше чрез атакуване на египетските военновъздушни бази с голям брой миражи. Едновременно с бомбардирането на пистите, с ракети обстрелваха съоръженията в базите и унищожаваха зенитната отбрана. Сега снабдените със съветска техника египетски военновъздушни сили бяха много по-големи и израелците бяха принудени да прибегнат към

стратегия, предвиждаща действия с малки групи от по три-четири самолета срещу по-голям брой цели. Египетската зенитна отбрана щеше да бъде оставена без внимание, както и съоръженията в базите. По-важен за пилотите бе фактът, че този път няма да разполагат със защита от израелски изстребители. Трябваше сами да си пазят гърба.

Военновъздушната база Хаџор все още беше обгърната в мрак, когато Михаел си намери място в дъното на претъпканата оперативна зала. Цареше оживление, ала смеховете звучаха нервно. Никой не знаеше на какво са способни съветските зенитки и това бе най-големият страх на всеки израелски пилот. Изведнъж всички се смълчаха — пред тях стоеше командирът им, един от най-опитните пилоти в израелските въоръжени сили.

— Това, което чакахме всички — уверено заяви той. — Както виждате на таблото зад мен, до началото в седем четирийсет и пет остават по-малко от три часа. Стратегията е да ударим мощно и да унищожим арабите на земята. И като се има предвид, че реагират мудро, това не би трябвало да е много трудно.

В залата отново отекна нервен смях.

— Едновременно ще бъдат ударени седемнайсет военновъздушни бази. Задачата ни е да унищожим вражеските самолети в Бир Тамада и Кайро Запад. Първите удари ще извадят от строя пистите, за да не позволим на египтяните да вдигнат самолетите си във въздуха. Следващите вълни ще са насочени към машините на земята. Аз ще водя първата вълна срещу Бир Тамада със заместник-капитан Линовиц, а майор Шапирах ще оглавява първата вълна срещу Кайро Запад със заместник лейтенант Кауфман.

Михаел кимна решително.

— Бени и Михаел — продължи командирът, поглеждайки първо майор Шапирах и после лейтенанта, — след като хвърлите бомбите си, трябва да презаредите с гориво и да се върнете в навигационния изходен пункт ето тук. — Той се обърна към оперативната карта и посочи място край Бардавил и Порт Саид.

Михаел слушаше с растяща възбуда. Командирът включи аспектомат, за да им покаже дислокацията на врага и да очертае задачите им подробно. Египетските сили бяха внушителни: сто и петдесет самолета МиГ-15, осемдесет МиГ-19, сто и трийсет от най-

новите руски МиГ-21, дванайсет СУ-7 и трийсет от грамадните стратегически бомбардировачи ТУ-16.

— Ще излетим в пълна радиотишина с изключени радиостанции. Цялата ни стратегия зависи от изненадата.

— Какво ще се случи, ако се сблъскаме с проблем след излитането? — попита един от по-младите пилоти. — Базата ще бъде заета със самолетите след нас и няма да имаме радиовръзка.

— Взимате курс към брега и катапултирате.

Неколцина пилоти се спогледаха. Дори при нормални обстоятелства шансовете да те открият в морето след катапултиране бяха съмнителни. И почти не съществуваше вероятност да те намерят, когато никой не знае къде и кога си катапултирал.

Михаел не хранеше такива опасения. Изпитваше единствено въодушевление. Той бе в първата вълна и скоро заедно с другите отлично подготвени млади израелци излезе от оперативната зала на 101-ва ескадрила във военновъздушната база Хацор. Навън ги посрещна освежаващият утринен въздух. Все още оставаше час до разсъмване и тъмнината обгръщаше тихо жужащата база. Автобусът, който щеше да ги откара при самолетите им, вече ги очакваше със запален мотор. За разлика от техните колеги летци отгатак Суецкия канал, израелците бяха пръснали всичките си безценни самолети в защитни навеси и автобусът един по един остави пилотите по бойните им постове.

Наземният екипаж на Михаел го очакваше. Освен сержанта всички бяха цивилни и подобно на мнозина в израелските въоръжени сили, имаха вид на събрани от кол и въже, ала външният вид лъжеше. Те може да изглеждаха далеч от безупречните екипажи в световните ралита на Формула 1, но всеки в бранша щеше да даде мило и драго, за да привлече при себе си хората на Михаел и другите израелски наземни екипажи. Те можеха да презаредят, превъоръжат и да обърнат самолета за по-малко от осем минути. Това бе един от факторите, които щяха да решат войната във въздуха. През първите два дни израелците щяха да успеят да задържат своите самолети във въздуха през осемдесет процента от денонощието. В света нямаше други ВВС, които да са постигали такъв успех, и той определено не бе по силите на арабите.

Михаел поздрави екипажа с обичайната си усмивка и енергично се покатери по алуминиевата стълбичка, опряна на корпуса на неговия самолет. Вмъкна се в тясната кабина и даде на хората си знак с палци нагоре.

Миражът беше натикан в гнездото си като великанска трикрака пчела, боядисана в жълто-кафяв камуфлаж с малко зелено, което при нисък полет правеше тези самолети трудно различими отгоре. Давидовата звезда сияеше върху вентилационните помпи от двете страни на корпуса — някои неща не бяха създадени, за да се крият. Характерните делтообразни криле бяха извити назад под шейсет градуса, външните горивни резервоари висяха под тях като две исполински пури. Под корпуса имаше сто и петдесет килограмови бомби за разрушаване на самолетни писти, а двете трийсетмилиметрови картечници от двете страни изстрелваха по хиляда куршума в минута. Самолетът на Михаел също разполагаше с ракети въздух-въздух.

Той разтвори списъка за предполетна проверка. Можеше да я направи и със завързани очи:

„Ключ запалване / вентилация — включване
Ключ загряване — изключен
Горивни помпи ниско налягане — изключени
Ключ на форсажна камера — включване
Ключ спирачки...“

По средата на проверката той леко натисна щурвала, за да го изпита, и широко се усмихна, когато стигна до следващата точка. Радиостанция — включване. Прескочи я, кисело си помисли пилотът. После продължи със светлинните индикатори на въоръжението, спирачките, предупредителните и долните светлини. Когато приключи, Михаел погледна сержанта и му даде знак да пристъпят към запалване на двигателя. След като се увери, че горивните помпи са включени, той натисна стартовия бутон и потвърди индикатора. Когато двигателят достигна седемстотин оборота в минута, лейтенантът изключи от скорост. Очите му автоматично се плъзнаха по пулта, проверявайки противопожарните, маслените и хидравличните индикатори. Когато

оборотите се стабилизираха на две хиляди и осемстотин, отново вдигна палци към сержанта и след като извадиха клиновете на колелата, бавно изкара миража от навеса, за да се присъедини към първата вълна самолети, рулиращи към отсрещния край на пистата — с угасени навигационни и предупредителни светлини, тъмни заплашителни силуети, двигатели с криле. Бледото сияние на контролните пултове се отразяваше във визьорите на младите израелски пилоти.

Смърт на арабите.

Йорданците започнаха да обстрелват еврейския сектор на Стария град няколко часа след началото на израелската атака на юг срещу египетските сили в Синай. Отначало израелският кабинет остана невъзмутим. Върховното командване очакваше крал Хюсеин да прояви известна лоялност към арабската кауза, но когато обстрелът стана помасиран и се разгърна по целия източен фронт, правителството най-после проумя, че войната с Йордания е неизбежна.

Като лейтенант, Давид не беше свикнал да присъства дори на батальонни инструктажи, камо ли на бригадни, само че това не бяха обикновени времена и той зае мястото си до командира и зачака бригаден генерал Менахем Ковнер да започне.

— Снощи йорданците покосиха с картечници невинни граждани на пътя за Яфа. Тази сутрин превзеха сградата на Обединените нации и започнаха да обстрелват града. Пострадали са над шестстотин сгради, сред които резиденцията на премиера, хотел „Цар Давид“ и много от светите места, включително куполът на черквата „Успение на Света Богородица“.

Храмът се намираше на юг от Стария град, към цар Давидовата гробница, и се твърдеше, че е построен на мястото на Тайната вечеря.

— Арабите са превзели и хълма Скопус. — Менахем отиде до оперативната карта. — Йорданското присъствие на юг от Стария град заплашва да обхване във фланг цял Йерусалим, включително Кнесета. В резултат Деветнайсета бронирана бригада в момента се придвижва от позициите си на изток от Тел Авив и има заповед да си върне Скопус и Еврейския университет на север от Стария град. Шеста бригада има заповед да напредне на юг и да си върне Хълма на злия

синедрион^[3]. Оттам ще се насочат на север към Гетсиманската градина и Елеонския хълм. Нашата задача като че ли е най-трудна. Американският сектор и Рокфелеровият музей. — Ковнер замълча за миг и обходи с поглед командирите. — Минаха близо две хиляди години, но преди малко повече от час кабинетът одобри плана за възвръщането на Стария град в Йерусалим.

Това съобщение бе посрещнато с мощни ръкопляскания. Също като по времето на цар Давид, израелците отново се готвеха да си върнат своята древна столица. Съвременният аналог на цар Давидовите воители бяха парашутистите от 9-а въздушна бригада, всичките резервисти.

Когато аплодисментите стихнаха, бригаден генерал Ковнер очерта плана си. Ако успееше, вестта за резултатите от сражението щеше да се разпространи за минути не само сред израелците, но и сред евреите във всички кътчета на света. Ако се проваляха, нямаше да им простят лесно.

— Заради светите места, не само еврейските, но и християнските и мюсюлманските, в самия Стар град няма да има артилерийско и въздушно прикритие. Всичко ще се свежда до ръкопашен бой, но ние имаме едно предимство. Бива ни в нощните сражения и тъкмо по тази причина започваме през нощта.

Бам. Бам. Бам. Нощното небе над Йерусалим се освети, когато йорданците започнаха артилерийски и минометен обстрел.

Смърт на евреите.

Над пустата улица затрака картечница и Давид и останалите от неговия взвод се прикриха във входове и зад ъгли на сгради. Виждани отзад, редиците зелени и червени трасиращи куршуми изглеждаха сюрреално изящни — те рикошираха от старите каменни стени и свистяха в нощното небе, но откъм тази страна, от която се намираше неговият взвод, гледката определено беше грозна и Давид се приведе, за да не бъде улучен.

— Над Портата! На стената!

— Виждам го! — Един от отделонните му командири вдигна своя М79 и спокойно се прицели.

— Граната! — Изстреляна с гранатохвъргачка, тя изсвири над пътя и избухна над Дамаската порта. Картечницата утихна.

Смърт на арабите.

— Прикривайте ме! — Давид изтича още четирийсет и пет метра до следващата уличка.

Сантиметър по сантиметър, метър по метър, граната по граната, взводът си проправяше път по улица „Султан Сюлейман“ към Рокфелеровия музей. Малокалибреният обстрел стана спорадичен, ала лейтенантът въпреки това отново поиска да го прикрият, преди да се втурне към ъгъла на „Харун ал Рашид“ и „Сюлейман“. Изведнъж светът изригна и той бе запратен на земята. Зашеметен, Давид разтърси глава и запълзя към най-близката уличка.

— Мамка му! — измърмори под нос той. — Скапани танкове! — Опипа дясната си буза. Кръв. Много.

От подножието на Елеонския хълм пак проблесна изстрел и лейтенантът се просна на калдъръма. Снарядът избухна на четирийсет и пет метра пред него. Явно 6-а бригада не беше успяла да изтласка арабите.

Докато чакаше началото, лейтенант Михаел Кауфман си наложи да се отпусне. Радиотишината му се струваше зловеща. И преди го бяха правили по време на учения, но този път бе наистина. Той за пореден път огледа пулта в търсене на признак за механичен проблем. Не светеше нито един предупредителен индикатор. Миражът имаше едно предимство над обикновените самолети — даже да достигнеше точката на безвъзвратност, Михаел все още можеше да отвори спирачния си парашут и да спре машината в телената преграда на отсрещния край на пистата. Щом предното колело се вдигнеше и той излетеше обаче, всяка повреда в двигателя можеше да доведе до катастрофа. Въпреки жаждата си за битки пилотът нямаше желание да се присъедини към онези малцина, които бяха преживели катапултиране по време на излитане.

Щурвали на неутрална позиция. Бустерни помпи включени. Ключ на форсажа, включен. Хидравлика нормална, ключ надолу. Капак на кабината заключен. Подобно на добре смазана машина, той рутинно отмяташе всяка следваща стъпка от проверката. Отново изпита

свободата на движение на щурвала. От дюзите на първия мираж на пистата изригна огнен език. Командирът излиташе. Михаел бе четвърти и когато дойде неговият ред, последва другите самолети по „клавишите на пианото“ и провери жироскопа си спрямо посоката на пистата. В същото време натисна крачната спирачка и бързо „наду“ двигателя. Стрелката, показваща оборотите в минута, бързо се завъртя и когато достигна осем хиляди и петстотин, той освободи спирачките и запали форсажа. Проверявайки запалването, Михаел натисна щурвала напред и почти моментално беше залепен за облегалката от шестте хиляди и двеста килограма тяга на турбореактивния двигател Снекма Атар 9С. Миражът се понесе по дългата писта. Младият пилот изтегли щурвала назад и се понесе след трите сияещи оранжеви пламъка, които вече се бяха издигнали високо над него. Форсажите. Те ускоряваха издигането на самолета до над хиляда и петстотин метра в минута. Предупредителните светлини внезапно угаснаха и той провери тримерите. Бързо изравни и настигна трите оранжеви точки пред него. Над мастилената чернота на Средиземно море към навигационния изходен пункт, избран да даде на израелските пилоти посока за атака от север, откъдето най-малко щяха да ги очакват египтяните.

Излитането на изстребителите и останалите от безценните сто и шейсет израелски бойни самолета беше съгласувано така, че да стигнат над седемнайсетте египетски военновъздушни бази в 07:45, по време на задължителната закуска на египтяните. За да избегнат египетските радари, подходането към целта не биваше да е на по-голяма височина от двайсет метра. Това изискваше изключително прецизна навигация от страна на израелските пилоти.

Техните египетски колеги и наземните екипи отгатак Суецкия канал спокойно спяха. Главният радар в голямата военновъздушна база Абу Сувейр бе изключен за ремонт, откачените кабели и инструментите на техниците все още бяха пръснати из сградата. Докато лейтенант Михаел Кауфман и останалите от неговата ескадрила се носеха ниско над Средиземно море към Нил и Кайро Запад, много египетски самолети продължаваха да са със защитните си покривала, паркирани крило до крило.

В 07:43 Михаел и Бени Шапирях се издигнаха и се насочиха към целта си, приготвяйки се за египетския зенитен огън, който със сигурност нямаше да се забави много. Михаел видя, че Бени хвърля

специално разработените сто и петдесет килограмови бомби точно над пистата пред него и после ги прихвана в мерника си. Парашутите им се разтвориха и забавиха падането им. Ретро ракетите се взривиха и забиха бомбите дълбоко в бетона. Когато пистата пред него изригна, Михаел спокойно се понесе към нея и пусна още две бомби, за да довърши разрушаването ѝ.

След миг двамата вече бяха подминали летището и се издигаха. Обратно в базата си, за да презаредят гориво и да се върнат над Средиземно море, където щяха да патрулират високо над навигационния пункт, в случай че египтяните проумеят израелския навигационен план.

Едва ли имаше такава вероятност, помисли си младият пилот и се усмихна под визъора си, гледайки как миражите зад него бомбардират египетските самолети, подредени като патици на стрелбище.

Лейтенант Михаел Кауфман не можеше да греши повече.

Още два проблясъка от Елеонския хълм и след секунди пътят пред лейтенант Давид Кауфман изригна с оглушителен рев. Нажежени до червено летящи парчета метал откъснаха големи каменни късове от древните стени на Стария град, докато Давид и неговият взвод бяха залегнали на земята. Когато шрапнелите ги подминаха, Давид вдигна ръка с палец към ухото и кутре към устата си, за да повика свързочника си, залегнал малко по-нататък на уличката. Без да обръща внимание на кръвта, стичаща се от раната на бузата му, той насочи бинокъла си към мястото на проблясъците и бавно обходи подножията на Елеонския хълм от другата страна на долината Кедрон. Пустинният камуфлаж не се сливаше добре със зеленината на маслиновата горичка и Давид скоро различи първия йордански танк. Танковете обикновено вървяха в групи по три и той продължи да оглежда склона, докато откри и другите два. Предпазливо извади компаса от страничния джоб на панталона си, ориентира се и набързо пресметна наум, превръщайки посоката на магнитната стрелка в координати на картата.

— Втори, тук двайсет и втори, край.

— Тук втори, край.

— Тук двайсет и втори, нужна ми е артилерийска подкрепа. Квадрат деветдесет и пет, нула шест, деветнайсет, посока двеста осемдесет и пет, три окопани танка, край.

— Тук втори, ясно. Чакайте, край.

Слава богу, че нямаше ограничение да обстрелват цели на Елеонския хълм, помисли си Давид — нямаше да е много приятно да влязат в музея, наблюдавани през мерниците на три сто и пет милиметрови оръдия от малко над хиляда и триста метра разстояние. Нещо повече, неговите командири нямаше много да се зарадват, ако безценните свитъци бѣдеха взривени на още повече късчета.

Израелските оръдия, които подкрепяха неговата бригада, се намираха на около шест километра в Парка на розите, недалеч от Кнесета. Разнесе се приглушена далечна експлозия, последвана от металически грохот на експресен влак. Над главите им профуча сто и пет милиметров бронeboен снаряд, ала не улучи целта си и избухна нагоре и надясно от танковете. Давид остана необезпокоен. Наблизо, помисли си той, но недостатъчно. Така или иначе, рядко се случваше пряко попадение още от първия път.

— Наляво сто, надолу сто, огън, край.

— Наляво сто, надолу сто, огън, край.

Пред погледа му Елеонският хълм избухна в яркооранжеви отблясъци. Още по-силен взрив и от дима за миг се появи типичният силует на танково дуло. Един беше елиминиран, оставаха още два, но после първият и след него другият излязоха от прикритието си, хвърляйки големи буци прѣст и прегазвайки маслинови дървета по пътя си, докато се оттегляха към съседния хълм.

Давид насочи вниманието си към своята цел. Той разположи картечницата така, че да има добра видимост към входа на музея, и излезе от прикритието си.

— Да вървим!

Първото отделение последва младия си командир към входа. Когато им оставаха само четирийсет и пет метра, от парка около музея бе изстрелян откос и улучи свързочника, който тичаше до него. Към арабската позиция отново полетя граната и сметките бяха уредени.

— Вземете му радиостанцията! — извика Давид и провери пулса му.

Не можеха да направят нищо друго, освен да продължат с атаката. Свързочникът беше женен от седмица. Разгневен, лейтенантът се втурна към стената до входа, където спря, после се хвърли във фойето и обсипа вътрешния двор с дъжд от куршуми. Златните рибки в басейна бяха прибавени към списъка на жертвите. Арабите бяха избягали.

Стена по стена, коридор по коридор, стая по стая, лейтенант Кауфман и хората му претърсиха музея. Когато се увери, че не са останали палестински и йордански сили, Давид постави часови на покрива и безпогрешно се запъти към хранилищата в подземията, като взе със себе си трима души и Йосиф Силберман.

Дори да бе потресен от факта, че се намира в центъра на престрелка само с няколко дни военна подготовка, редник Силберман не го показваше.

— Тук е. Мислиш ли, че ще можеш да го отвориш?

Силберман се усмихна.

— Техниката е от трийсетте години на двайсети век. Петнайсет минути. Най-много двайсет.

Пред хипнотизирания поглед на Давид Йосиф извади стетоскоп от черната чантичка, която носеше праметната през рамо, сложи си го и долепи края към шайбата. Първо завъртя големия диск наляво, за да освободи обръщача, после един оборот надясно.

— Двайсет и пет — съобщи той, когато стетоскопът му долови характерното изщракване на зъбеца и задействането на лостовия механизъм. — Последното число.

Лейтенантът го записа в бележника си. През краткото време, откакто Йосиф Силберман беше в неговия взвод, той бе започнал да харесва дребния израелец „от другата страна на коловоза“. Силберман му беше предложил да го научи да разбива сейф и отключва ключалка със специалните инструменти, които носеше тъкмо за такава цел. Давид от любопитство намери време да разбере и да упражни този незаконен занаят върху стенен сейф и катинар. И сега наблюдаваше учителя си в действие.

Силберман продължи да върти голямата сребриста шайба със сто черни деления. Когато установи, че старият трезор има само три обръщача, той започна да мърда шайбата наляво-надясно, напредвайки с по едно-две деления. После изведнъж спря.

— Осемнайсет — каза касоразбивачът, когато в стетоскопа му прозвуча тихото изщракване на поредния обръщач.

Силберман свърши по-рано от обещаното. След десет минути той завъртя голямото колело на вратата и грамадните резета безшумно се отвориха.

— След вас, господин лейтенант — с доволна усмивка на лице отстъпи назад дребният мъж. Предизвикателството на незаконното влизане. За Йосиф Силберман нищо не можеше да се сравнява с това удоволствие.

— Радвам се, че си на наша страна — отвърна Давид и влезе в трезора.

Агентът на Мосад не се лъжеше. На стигащите до тавана лавици бяха наредени черни куфарчета. Две бяха поставени отделно от другите и когато отвори едното, младият израелски офицер благоговейно отстъпи назад.

Исаевият свитък. Най-старият до този момент текст на пълната Книга на Исаия представляваше кодексът Бен Ашер от Кайро, датиращ от 895 г. сл.Хр. Давид знаеше, че това е пергамент от Кумран, написан най-малко преди хиляда години. Ако имаше време да отвори съседното куфарче, спокойно можеше да забрави за околния свят. Свитъкът Омега криеше послание, което щеше да предотврати края на цивилизацията. От мислите му го откъсна тропот на тичащи крака. В трезора се втурна един от отделонните му командири.

— Давид! Стигнаха до Стената!

От цели двайсет години Старият град в Йерусалим бе част от границата между араби и евреи. В Еврейския квартал не живееха евреи, тъй като израелците, главно възрастни равини и техни ученици, бяха прогонени от Арабския легион, нахлул из тесните улички през май 1948-ма. Най-свещеният еврейски град беше превърнат в лабиринт от преградени сокаци и бодлива тел. Днес бетонните барикади, телените мрежи и ръждивите железа бяха атакувани от друг легион. 9-та въздушна бригада можеше да прибави и „уличните сражения“ към списъка от уменията си. Къща след къща, улица след улица по Виа Долороза, пътя, по който Христос носил кръста си към своята Голгота, покрай джамията на Омар, където Мохамед се възнесъл на небето. С граната след граната, снайперистки куршум след снайперистки куршум, израелските парашутисти си проправяха път към Стената.

Когато слънцето изгря над Стария град, закалените в битки ветерани се притиснаха към древните камъни, издигнати от цар Соломон, и заплакаха. Военният равин на израелските въоръжени сили Шломо Горен вдигна шофара към устните си и дисонантният вой на овчия рог се понесе над снайперисткия огън и по-глухия рев на далечната артилерия. Рави Горен разтвори старата си Тора.

— Слава на името Божие! — Гласът му отекна около храмовия хълм. — Доме Израилев, уповавай се на Господа: Той е наша помощ и щит. Той чу молбата ти. И стана твое спасение. Благодарни на Господ, защото Той е добър и вечна е Неговата непоколебима любов.

Израилтяните се завърнаха.

Бригаден генерал Кауфман се намираше в командния център, когато се получи вестта. Никога не беше виждал такова нещо. Из залата отекнаха мощни овации, по лицата на генерали и сержанти се стичаха сълзи. Паметен ден сред много други в дългата и осеяна с битки история на еврейския народ.

Бойните действия навсякъде се развиваха по-добре, отколкото се бяха надявали израелците. През първите няколко минути на войната бяха унищожени почти половината от египетските военновъздушни сили. Изненадата беше пълна. Съобщиха, че Давид е взел свитъците, и Йоси мислено благодари на Бог, че синът му е в безопасност, а после се помоли и за Михаел.

На път за навигационния изходен пункт двата миража тъкмо преминаваха височина три хиляди метра, когато слушалките на Михаел изпращаха.

— Илюшин четиринайсет, деветстотин метра. Прикривай ме! — извика Бени.

Отдавна нямаше нужда да поддържат радиотишина. Без да дочака отговор, майор Бени Шапирах се понесе в атака към нищо неподозиращия руски транспортен самолет Ил-14.

Михаел огледа небето и тогава го видя да се приближава откъм слънцето на около шест хиляди метра.

— МиГ двайсет и едно по следите ти — бързо събщи той.

— Ясно, остави го да дойде — отвърна Бени.

Пред почти хипнотизиращия поглед на Михаел майор Шапирях прекъсна атаката срещу транспортния самолет и остави връхлитащия МиГ-21 да се приближи към опашката му. Бени намали скоростта и принуди египетския пилот да прелети над него — маневра, която не можеше да се прочете в никой учебник. Тя изискваше стоманени нерви и майорът, един от израелските асове, я беше усъвършенствал в продължение на много часове. Когато злополучният египтянин се стрелна покрай миража на Бени, израелският пилот изстреля три къси откоса. След секунди мигът се разпадна в огнено кълбо.

Михаел продължи да оглежда небето наоколо тъкмо навреме, за да види втори МиГ-21, който се приближаваше под него и се готвеше да атакува миража на майор Шапирях.

— Втори миг по следите ти, аз го поемам — небрежно събщи той и се понесе в атака след втория египтянин, който допусна грешката да насочи цялото си внимание към целта си, без да вижда нищо друго.

Докато усети, че не е „чист“, вече беше късно, Михаел държеше извиващия се и въртящ се изстребител на мушка, докато се приближи на по-малко от двеста метра. Тогава неколккратно натисна спусъка, бавно и решително, и късите откоси се врязаха в бягащия вражески самолет, който избухна пред него — бе улучил запалващия високооктанов горивен резервоар, който руските авиоинженери винаги разполагаха до кислородната бутилка на пилота. Експлозията за миг го ослепи и той прелетя право през черното кълбо дим.

— Михаел! По следите ти! — В битката беше влязъл трети МиГ-21.

Младият лейтенант инстинктивно рязко зави надясно, после наляво, ала неговият самолет вече се разтърсваше, улучен от египетската картечница. Той се превъртя настрани, отново зави наляво и рязко се издигна нагоре в отчаян опит да се откъсне от преследвача си. Следващият откос разби капака на кабината и един шрапнел удари Михаел в тила. Миражът излезе извън контрол, все още с натиснат докрай напред щурвал. Пилотът се опита да се пресегне към ръчката за катапултиране, ала ръката му бе странно тежка и мудна.

— Катапултирай, Михаел! Удари те! Катапултирай!
Катапултирай!

Лейтенант Михаел Кауфман така и не чу думите на майора. При полет с почти звукова скорост Средиземно море беше като бетонна стена. Един от най-добрите млади пилоти на Израел завърши последния си полет.

— Генерал Кауфман, може ли за момент? — Очите на младата израелка с капитански чин бяха влажни.

Йоси инстинктивно разбра какво ще му съобщи тя.

Йерусалим

— Много съжалявам за Михаел. Толкова безсмислена загуба — изрази съболезнованията си Джовани. — Трябва да ви е било много трудно да я преодолеете.

— Да, въпреки че минаха близо двайсет години, той все още непрекъснато ни липсва — тъжно потвърди Йоси. — Това ме прави абсолютно категоричен да не допусна неговият живот и животът на всички други да е отишъл напразно, въпреки че явно не си вземаме поука от историята — мрачно добави той. — Ако не престанем да строим селища на палестинска земя и не започнем сериозни преговори, всички ще стъпим на много хлъзгава наклонена плоскост. Днес отвличат самолети, утре може да е нещо далеч по-страшно.

— Защо говорите така? — попита Джовани.

— Дълго съм служил във военното разузнаване, Джовани. На всички е известно, че някои врагове на Израел се стремят да се сдобият с ядрена технология, но има още нещо. Попададо ли ви е някое мое съчинение върху шифрите в свитъците от Мъртво море?

— Патрик любезно ми даде една ваша статия. Прочетох я с изключителен интерес.

— Тогава сте запознат с моя анализ на ужасяващото предупреждение в свитъка Омега.

Джовани се изкушаваше да свали картите си на масата. Той беше сигурен, че може да се довери на Патрик и Йоси, ала се сдържа. Ватиканът категорично щеше да отрече всичко.

— Есеите са били високоразвита и сериозна общност — продължи Йоси — и според мен, щом са сметнали за нужно да

документират това предупреждение, трябва да му обърнем внимание.

След като гостите на Патрик си заминаха, Джовани дълго лежа буден в стаята си с изглед към пътя за Християнския квартал в Стария град. Дали когато бяха избили есеите в Кумран, римляните не бяха унищожили един древен научен център? Младият свещеник разбираше, че мнозина ще проявят скептицизъм, ала също знаеше, че множество древни цивилизации са били далеч по-високоразвити, отколкото се е смятало отначало. Сухата батерия, спомни си той, била изобретена две хиляди години преди да се появи в западната цивилизация. Древните ѝ аналози били направени от меден цилиндър, поставен в смола с желязна пръчка вътре — такъв имаше в Багдадския музей, но когато гърците и римляните наложили предпочитанието си към маслото, технологията била забравена. Дали есеите не бяха нещо много повече, отколкото предполагаше съвременната наука? Отговорът се криеше в Юдейската пустиня.

[1] Гръцкият език през елинистическата и римската епоха. — Б.пр. ↑

[2] Фокус (ивр.). — Б.пр. ↑

[3] Наречен така, тъй като според християнското предание на това място еврейският първосвещеник Каяфа решил да предаде Исус на римляните. — Б.пр. ↑

IV
1990

21.

Милано

Алегра беше вътрешно уверена. Тя бе взела магистърската си степен с отличие и беше постигнала някои забележителни успехи, помагайки на професор Росели в неговите изследвания на археологическа ДНК. Професорът я бе убедил да защити докторат и мигът на истината беше настъпил. Вече бяха изтекли два месеца, откакто бе предала труда си и ѝ се струваше, че с него си е отишло късче от самата нея. Три дълги години на усърдни проучвания. Тя уверено отговори на въпросите на комисията по време на двучасовия изпит, макар че когато излизаше, професор Росели не гледаше към нея и затова се колебаеше как е минало. Докато траеше изпитът, Алегра осъзна, че е можела да постави друг акцент върху митохондриалната ДНК или на връзките с дендрохронологията, ала вече беше късно за това. Младата жена почука на вратата на професор Росели.

— *Avanti! S'accomodi.*

Бе свикнала с миризмата на неговата лула и това вече не я смущаваше. Някъде сред дима и купчините книги по философия и естествени науки имаше бюро и на него седеше човек. Нейният научен ръководител бе с гръб към нея и работеше на малкия си компютър, поставен на страничен плот. Над бялата му коса, рошава, както винаги, се виеше тютюнев дим. Той се завъртя към бюрото си, за да се обърне към нея, и в обикновено дяволитите му очи проблесна озадачение.

— Седни, Алегра — покани я професорът и посочи стария, разкривен „капитански стол“ пред бюрото си, върху което цареше „научен“ хаос. — Е, как смяташ, че прие докторската ти дисертация комисията? — намръщи се Росели.

Обзе я внезапно съмнение.

— Дадох всичко от себе си, Антонио — отвърна тя.

— Хмм — неприсъщо надутото изсумтя професорът и още повече потвърди нейните съмнения.

Росели затършува в това, което минаваше за кошница с входящи материали, и измъкна някакво писмо от купчината. На лицето му се

изписваше очевидно иронично изражение.

— В твоя случай комисията взе интересно решение, доктор Басети.

Алегра се приготви за лоша новина.

— Изглеждаш нервна.

— Малко.

— Не си ли доволна от званието?

— От названието на дисертацията ми ли? — недочу тя.

— От званието! Доктор.

Младата жена неразбиращо го погледна, после проумя какво й казва и притисна длан към устата си.

— Божичко, искаш да кажеш, че съм издържала, така ли?

— Ако имаш някакъв недостатък, който се нуждае от коригиране, млада госпожо, това е, че подценяваш способностите си — вече с широка усмивка заяви Росели. Старческите му очи радостно танцуваха от успеха на хитрината му. — Външно си достатъчно самоуверена, обаче бих искал да си малко по-уверена и вътрешно. — Той сведе поглед към писмото. — Комисията е единодушна. Решихме, че това е една от най-изключителните докторски дисертации за ДНК, които ни се представят от доста време насам. Ватиканът ще даде мило и драго, за да дискредитира съчинението ти, обаче на нас особено ни допаднаха връзките с радиовъглеродното датирание и свитъците от Мъртво море. Твоята теория, че някои от тези свитъци датират от времето на Христос, несъмнено ще разровят истинско стършелово гнездо. Моите поздравления. Удивителен труд, доктор Басети. Това звание ти отива.

— Ще се опитам да свикна с него — отвърна Алегра. Изпитваше смесица от облекчение и въодушевление.

— Възнамеряваме изцяло да го публикуваме, ако си съгласна.

— Приемам го като комплимент, Антонио.

— Хубаво, защото някои религиозни групировки ми оказват известен натиск да докажа възгледите си за ползата от научните методи при датирание на археологически находки като свитъците от Мъртво море. Ще ми се да изнесеш лекция за радиовъглеродното датирание, най-вече за нашите студенти, но и за общата публика. Вече направихме някои сондажи и много хора искат да присъстват, включително една група от Евангелисткия център за Христа „Бъфет“. Както можеш да се

досетиш, те са християнски фундаменталисти и настояват за също толкова време, за да изложат доказателства от Библията, че Земята е само на няколко хиляди години и че радиовъглеродното датироване е пълна заблуда.

Алегра избели очи.

— Не се бой, нямам намерение да допусна шайка ненормалници да овладеят научната дискусия. Любезно им отказах, въпреки че, естествено, те имат право на шантавите си възгледи и аз им отговорих, че са добре дошли да присъстват на лекцията.

— А наистина ли са? — попита тя, изведнъж осъзнала, че пак я въвличат в онзи свят на догми, от който отдавна се беше избавила.

— Дали са добре дошли ли? Колкото свекърва, която иска да се пренесе при снаха си. А дали ще дойдат? С абсолютна сигурност — също колкото това, че слънцето ще изгрее утре сутрин. Споменаха, че щели да пратят една-две важни клечки от центъра си в Атланта, но ти не се бой. Аз ще ръководя дискусията и няма да им дам време за въпроси.

Алегра облекчено въздъхна.

— Сигурен ли си, че не трябва ти да изнесеш лекцията, Антонио?

Старият маестро можеше да изнесе тази лекция с лекота, резултат на дългогодишен опит, ала знаеше, че красивата млада жена от неговата катедра притежава изключителен ум, и искаше да ѝ даде възможност да разпери криле. Никой извън Миланския университет все още не познаваше доктор Алегра Басети, но Росели знаеше, че това ще се промени.

— Бих могъл, но няма вечно да съм тук — отговори професорът. — Рано или късно трябва да се появи някой, който да заеме мястото на стар борсук като мен. Пък и ти си също толкова квалифицирана и малко по-приятна за гледане. Мен ще трябва да ме изтърпят през втората половина от лекцията, която озаглавих „Изгубената цивилизация на есеите, ДНК и свитъкът Омега“.

Побиха я тръпки. Свитъкът Омега. Дискусиите отдавна бяха утихнали и освен някоя и друга дума, професор Росели не бе споменавал за това. Защо точно сега, зачуди се тя.

— Смяташ ли, че е разумно, Антонио. Свитъкът Омега като че ли е есейската версия на проклятието на фараоните.

— Да — съгласи се той. — Убеден съм, че професор Фиорини е бил убит, и съм сигурен, че са го премахнали, защото се е канел да свърже Ватикана със свитъка Омега.

— Разговарял ли си с него, преди да изчезне?

— Само веднъж по телефона, за кратко. Беше сдържан, но ми каза, че имал вълнуваща новина за свитъка Омега. Изчезна, преди да успеем да се срещнем.

— Защо включваш тази тема в лекцията си?

— Първо, няма да споменавам Ватикана и второ, моят приятел професор Кауфман, с когото някой ден бих искал да се запознаеш, се натъкна на някои интересни връзки между ДНК и есеите. Не се бой, съмнявам се, че от Ватикана ще проявят какъвто и да било интерес.

Кардинал Лоренцо Петрони изпрати предпоследния от гостите си за вечеря до вратата. Министърът на финансите, издател на влиятелния „Милано Финанца“ и Il Capo di Guardia di Finanza^[1] в Милано. В списъка с гостите можеха да се видят още трима директори на търговски банки и президентът на Колоне Кънстръкшънс, един от най-големите строителни предприемачи в Европа. Последният гост на Петрони, Джорджо Феличи, пиеше коняк Реми Мартен Луи XIII до камината в кабинета на кардинала.

— Allora, струва ми се, че мина доста добре, нали, Джорджо? — попита Петрони, когато се върна при него.

— Полезни връзки, Лоренцо, за времето, когато станеш държавен секретар, non è vero?

Лоренцо Петрони впери поглед в дребния непроницаем сицилианец. Имаше полза от Джорджо Феличи и когато ръководеше Ватиканската банка, успя да убеди светия отец да назначи Феличи за негов финансов съветник. Папата се съгласи и миланският banker скоро получи наградата „Кавалер на Негово Светейшество“. През годините на отсъствието си от Ватикана, докато беше архиепископ на Милано, Петрони много съжаляваше за това развитие на събитията. Авоарите на Ватиканската банка станаха толкова големи, че Феличи се сдоби с пряк достъп до папските покои. Кардиналът се опитваше да измисли как да си възвърне властта и да го принуди да докладва чрез него. Сега, с нещо повече от задоволство си помисли той, това можеше

да се осъществи. Предишния ден Негово Светейшество бе съобщил, че кардинал Лоренцо Петрони ще поеме поста държавен секретар на Ватикана. Петрони прие новината спокойно. Това беше в реда на естественото развитие и той най-после се намираше на достижимо разстояние от крайната си цел. Папата, бе забелязал кардиналът, спазваше строг режим и здравето му изглеждаше необикновено стабилно, ала времето щеше да вземе своето.

— Кога възнамеряваш да заемеш поста си? — попита Джорджо.

— Заминавам за Рим идния вторник.

— Може би е малко рано, Лоренцо.

— Защо? — небрежно отвърна кардиналът, но моментално застана нащрек.

— Новият директор на банката монсиньор Паскуале Гарибалди ще трябва да бъде сменен.

Лицето на Петрони не издаде нищо. Когато бяха повдигнали кандидатурата на Гарибалди, той се беше опитал да попречи на назначаването му, тъй като бе известен с болезнената си честност и прозрачност.

— Монсиньор Гарибалди сподели с мен, че се е натъкнал на някои нередности в сметките. Може да е загрял нашата система с двойните фактури — тихо добави сицилианецът.

Пулсът на кардинала се ускори, ала той не отговори. Един техен предишен план едва не го беше вкарал в затвора, но след смъртта на Йоан Павел I двамата с Феличи бяха продължили осъществяването му. Петрони си бе запазил контрола над Ватиканската банка и не беше успял да устои на изкушението от милионите долари, изливащи се в папската хазна чрез банков филиал, обща собственост на Феличи и Ватикана. Хиляди фалшиви и изкуствено занижени фактури от търговските компании на сицилианеца бяха пращани в данъчната служба чрез Италианската банка. Фалшивите фактури подлежах на много по-малко данъчно облагане. Разликата върху истинските фактури се изплащаше в брой от получаващите ги чуждестранни компании и се връщаше при Феличи и Ватиканската банка. За успеха на този план се даваха съответните подкупи на държавни служители, обаче и Ватиканската банка трябваше да бъде желязна.

— Казах на монсиньор Гарибалди, че трябва да продължи разследването си и че много ми се иска Ватиканската банка да

преодолее своите предишни... да речем, трудности. И че трябва да докладва лично на мен. Спечелих малко време, но трябва бързо да се справим с него — мрачно се усмихна Джорджо.

— Остави този проблем на мен — заяви кардиналът, ядосан от надменността на сицилианеца. — Междувременно има още един неотложен въпрос. Идната седмица професор Антонио Росели се готви да изнесе лекция за свитъка Омега. Имам предварителен вариант на текста.

— Едва ли си го получил от него. — В гласа на Феличи прозвучаха саркастични нотки.

— Не само ти имаш връзки в Милано, Джорджо. И не става дума само за неговата лекция. Получих информация, че Росели е поддържал връзки с един израелски математик и в резултат неговите проучвания върху свитъка Омега набират скорост. Росели трябва да бъде спрян.

— Това ще разпали страстите, Лоренцо — отбеляза сицилианецът. — И най-вероятно пак ще привлече вниманието към Ватикана и смъртта на папа Йоан Павел Първи. Може да се окажем в неловко положение.

— Тези неща винаги са временни, Джорджо, и като държавен секретар ще имам отлична възможност да се справям с парвенютата от медиите. Теориите на Росели са едно, обаче връзката им със свитъка Омега е нещо съвсем друго. Светата църква трябва да бъде защитена и те съветвам да оставиш теологията на мен. Ти си върши своята работа, аз ще си върша моята.

Феличи се усмихна.

— Ще бъде скъпо — заяви той, без да го е много грижа за причините, по които Петрони копнееше да се отърве от досадния професор. В гласа му се долавяха далечни нотки на възхита от тази хладнокръвна безпощадност, която можеше да се мери с неговата.

Същия ден, в който Лоренцо Петрони пое поста си на държавен секретар, Джорджо Феличи нахлузи мръсен гащеризон, нахлупи опръскана с боя шапка и се запъти към Миланския университет. Студентите и преподавателите от „Ка Гранда“ не му обърнаха внимание, когато влезе през задния паркинг и се изкачи по тясното стълбище, водещо покрай Факултета по философия към централния

двор. Той беше запомнил наизуст картата на университета и уверено мина по коридора, в който се помещаваха кабинетите на професор Росели и доктор Басети. Останал доволен, сицилианецът се запъти към факултетната аула, където трябваше да се проведат лекциите на Басети и Росели. Ако имаше възможност за избор, предпочиташе аулата. Зоната с офисите бе прекалено затворена, докато от противопожарния изход на мецанина, където се намираше прожекционната кабинка, се излизаше направо на паркинга. Ключалките на вратите за прожекционната бяха съвсем обикновени и третият ключ на Джорджо свърши работа.

Рим

Първата среща на светия отец с неговия нов държавен секретар вървеше добре, докато Петрони се изненада и ядоса от един тривиален въпрос, вълнуващ ума на папата.

— Научих, че в момента отец Донели служи в Близкия изток, Лоренцо.

— Изключително обещаващ свещеник, Ваше Светейшество. Той беше пратен там, за да разшири опита си.

— Откога е там? — попита понтификът.

Лоренцо Петрони застана нащрек, но не достатъчно бързо и моментално съжали за тактическата грешка да признае способностите на опасно кадърния Донели.

— Не съм сигурен, Ваше Светейшество — спокойно излъга той. — От около година и половина.

— Струва ми се, че е по-отдавна, ако моите източници са точни.

Кардинал Петрони вътрешно беснееше, но външно майсторски запази спокойствие и не отговори, очаквайки следващия ход на стария папа. Първият ватикански събор през 1870 г. може и да беше приел, че светият отец е непогрешим, обаче новият държавен секретар бе решен да обуздава властта му, ако не се упражнява правилно. Когато Петрони имаше изгода, в непогрешимостта можеше да има и мъничко погрешимост.

— Всъщност преди повече от пет години — продължи понтификът. — Не съм сигурен защо сме го пратили в Близкия изток за толкова много време, обаче научих, че служи в селце, което е

наполовина християнско, наполовина мюсюлманско. Навярно ще можем да използваме, както се изрази ти, неговия „по-широк опит“ тук във Ватикана.

— Какво имате предвид, Ваше Светейшество? — предпазливо попита Петрони.

— Възходът на исляма е интересно явление — загадъчно отговори папата. — Напълно реална заплаха за истинската вяра. Навярно е време да обърнем по-голямо внимание на реакцията ни към него и към другите религии, особено юдаизма. Струва ми се, че човек с дарбите и опита на отец Донели е отличен кандидат за тази задача. Мислиш ли, че ще му намериш някакъв пост? Като епископ? — попита светият отец.

Кардиналът сподави гнева си.

— Ще проверя, Ваше Светейшество. В момента няма свободни постове, но съм сигурен, че след време ще се открие нещо. — Лоренцо Петрони бе прекалено ловък, за да откаже директно на папата. Далеч по-добре беше да отстъпи и да остави впечатлението, че искането ще бъде изпълнено.

Папата също бе достатъчно отдавна във ватиканската политика и нямаше намерение да се остави да го заблуди неговият най-висш бюрократ.

— Надявахме се, че ще го сторим по-бързо. Имаме голямо желание да доведем най-способния човек във Ватикана, където ще може да бъде най-полезен. Ислямът е съвсем реална заплаха и както ти самият отбеляза в началото на разговора ни, отец Донели е изключително обещаващ свещеник. Някой ден, Лоренцо, ние с теб ще имаме нужда от заместник.

Да, помисли си Петрони, ти вече отдавна си папа. Прекалено отдавна.

— Разбира се, Ваше Светейшество, но чак пък повишение? — настоя кардиналът. — Има много други с по-голям опит и основания. Толкова преждевременно повишение може да предизвика негодувание, но по-важното е, че всъщност може да изложим на опасност кариерата на отец Донели, ако го натоварим с прекалено голяма отговорност, преди да е подготвен за нея. — Лицето на държавния секретар изразяваше учтива загриженост.

Упоритият стар папа прибягваше до царственото местоимение в първо лице множествено число и умът на кардинала изпадна в тактическо „прегриване“. Трябваше да се позове на чувството за справедливост на светия отец и да го накара да промени посоката, без външно да се съпротивлява.

— Познавам отец Донели и съм убеден, че ще се справи отлично с толкова важна политическа област като интеррелигиозния диалог. А и не бих нарекъл това „преждевременно повишение“ — многозначително добави папата.

— Разбира се, Ваше Светейшество.

Окончателно надхитрен, държавният секретар гневно се върна в кабинета си, силно стиснал зъби. Сега щеше да се наложи да наблюдава епископ Донели много внимателно.

[1] Ръководител на финансовата гвардия (ит.). — Б.пр. ↑

22.

Милано

Алегра изпитваше силно вълнение, докато заедно с професор Росели се отправяше на първата си голяма публична лекция. Аулата побираше над четиристотин души и когато двамата с научния й ръководител се качиха на подиума, тя забеляза, че залата е препълнена. Продължаваха да прииждат студенти, преподаватели и граждани и сядаха по пътеките.

— Каква публика само! — прошепна Росели. — Сигурно е заради хубавите ми очи!

— Радиовъглеродното датиране е разработено през годините след Втората световна война от научноизследователски колектив под ръководството на професор Уилард Ф. Либи в Чикагския университет — започна тя, след като научният й ръководител я представи. — Смята се, че неговото откритие е оказало изключително силно влияние върху нашето мислене, и в резултат през хиляда деветстотин и шейсета година професор Либи получава Нобелова награда за химия. Не всички тук познават принципите на радиовъглеродното датиране — продължи Алегра, — затова, ако позволите, ще започна с кратко обобщение. — Тя включи аспектомата и извади химикалка от джоба си.

— Въглеродът е един от най-масовите елементи във вселената. Той е един от първите елементи, появили се скоро след Големия взрив преди дванайсетина-тринайсет милиарда години. Голямата му част се състои от стабилен въглерод, която наричаме въглерод дванайсет. Въглеродът обаче съществува и като въглерод четиринайсет, който е нестабилен и радиоактивен и с времето се разпада, като отделя енергия във формата на електрони и се преобразува в азот.

Алегра се отдалечи от аспектомата и застана пред катедрата.

— Някои от вас ще попитат: „И какво от това? С какво ни помага това да датираме нещо като свитъците от Мъртво море например, нещо с толкова голямо значение за църковната доктрина?“ — добави тя, вперила очи в мъжа на първия ред с жълто карирано спортно сако,

който енергично клатеше глава. — Професор Либи и неговият колектив открили, че въглерод четиринайсет има период на полуразпад пет хиляди петстотин шейсет и осем години, така че, ако отначало имаме количество от сто грама, след пет хиляди петстотин шейсет и осем години ще останат само петдесет, след още пет хиляди петстотин шейсет и осем години — двайсет и пет и така нататък. Този постоянен темп на разпадане е ключът към радиовъглеродното датирание, защото съотношението между въглерод четиринайсет и стабилния въглерод дванайсет може да се измери съвсем точно.

В прожекционната кабинка в дъното на аулата Джорджо Феличи си сложи фини кожени ръкавици, отвори очуканата си кутия за инструменти и извади руска „винтовка снайперская специальная“ със заглушител. Незабелязано за всички присъстващи той опря цевта в един от квадратните отвори и фокусира мерника върху професор Росели, който седеше на подиумната маса. После с опитно движение насочи оръжието към доктор Басети. Стегнати малки гърди, безпристрастно си помисли сицилианецът и бегло се запита как ли е тя в леглото.

Алегра обясни, че растенията получават всичките си въглеродни атоми от атмосферата, а животните и хората — от изядените растения.

— Ето защо във всеки даден момент съотношението между въглерод четиринайсет и въглерод дванайсет в растенията, следователно и при хората и животните, е същото като в атмосферата.

За да довърши увода си, тя изложи същността на теорията.

— Когато растението, животното или човекът умират, поглъщането на въглеродни атоми прекъсва. В този момент съотношението между въглерод четиринайсет и въглерод дванайсет е равно. Въглерод дванайсет е стабилен и количеството му в тялото остава неизменно. В момента на смъртта количеството въглерод четиринайсет започва да намалява. Като измерваме точното съотношение между въглерод четиринайсет и въглерод дванайсет, ние получаваме възрастта на пробата. Това повдига някои интересни въпроси за еволюцията на човека в рамките на сравнително краткия период от стотици хиляди години в сравнение с възрастта на Земята, която се измерва в милиарди.

Алегра продължи на високи обороти. Със зашеметяващ низ от диапозитиви тя представи основните методи на газов пропорционален

анализ, течна сцинтилация и мас-спектрометрия и обясни тяхното приложение за датирание на археологически находки и в други области. След четирийсет минути завърши лекцията си под спонтанен взрив от аплодисменти.

— Браво, харесаха те, аз също — одобрително прошепна професор Росели. — Освен може би онзи ниския на първия ред, който си пада по ярките цветове — добави той, затиснал с шепа микрофона.

Мъжът със спортното сако пак клатеше глава, докато професорът обявяваше, че Алегра ще отговаря на въпроси от публиката, и пръв вдигна ръка.

Росели му кимна и непознатият скочи на крака, зачервен и възбуден.

— Казвам се Уолтър Ч. Уитикър Трети — с писклив, по южняшки провлачен говор се представи той — и представлявам преподобния Джери Бъфет от Евангелисткия център за Христа „Бъфет“ в Атланта, щата Джорджия. — Той беше нисък, с оредяваща рижа коса, луничава кожа и тънки мустачки.

— Като че ли не можехме да се сетим сами — заговорнически й прошепна професор Росели, преди Алегра да се върне на катедрата.

— Смятам, че вие с професор Росели сериозно сте се заблудили, доктор Басети. След неговата лекция аз ще му задам няколко въпроса, които ще сринат теорията му за произхода на ДНК, но вашата теория, че с помощта на метода въглерод четиринайсет можете да датирате неща като свитъците от Мъртво море, е пълна безсмислица. Според резултатите от радиовъглеродното датирание ние трябва да повярваме, че светът е на милиарди години, но Библията показва, че този метод е чисто и просто грешен. „Но в начало на създанието Бог ги сътвори мъж и жена“ — цитирам Марк, десета глава, шести стих. Ако приемем вашата наука за истина, в Библията няма да има никакъв смисъл.

— Амин — прошепна някой отпред достатъчно високо, за да го чуят на няколко реда назад и да предизвика хихикане в аулата.

Уитикър невъзмутимо продължи.

— Абсолютно нелогично е човекът да се е появил след милиарди години, защото в Библията съвсем ясно е казано, че той е бил на Земята още от самото начало на създанието. И тъй като човекът се е появил едва преди няколко хиляди години, откъсите от Марк имат

смисъл само ако светът е на същата възраст, което е очевидно, защото Библията е Словото Божие.

Алегра мислено изпъшка и стрелна с поглед професор Росели, който ѝ отпрати типичното си намигане. Явно всичко това страшно много му се нравеше и мъжът с пъстрото сако изобщо не можеше да се мери с него.

— Имате ли конкретен въпрос, господин Уитикър? — попита професорът.

— Ще стигна и до това, господин професор. Непременно ще стигна и до това. Потопът, доктор Басети. В Битие ясно се отбелязва, че всички планини на Земята са били залети на дълбочина шест метра.

Което в случая с Еверест прави само някакви си 8715 метра и се е стигнало дотам само за четирийсет денонощия, по 225 метра дъжд дневно. Какъв порой, какъв потоп, саркастично си помисли Алегра, вече готова да оспори догмите както никога дотогава.

— Потопът покрил огромни количества въглерод дванайсет, които, подчертавам, повишават, а не намаляват сравнителното количество въглерод четиринайсет, впоследствие погълнато от растенията. И това ги прави да изглеждат много по-стари, отколкото са в действителност.

— Ако не възразявате, господин Уитикър, тук има и други присъстващи. Моля доктор Басети да отговори на вашите твърдения. — На професор Росели му бе писнало.

— Не мога да си представя по-важен въпрос от библейската истина, но с интерес очаквам отговора на уважаемата госпожа.

Евангелистът от Дълбокия юг най-после седна. Алегра се огледа наоколо. Мнозина от присъстващите, особено студентите, открито се хилеха, ала ръкавицата беше хвърлена, и от нея явно се очакваше да отговори.

— Благодаря, господин Уитикър. Вие повдигате някои интересни въпроси. Ще си позволя да повторя, че радиовъглеродният метод не датира до точната година.

Уолтър Ч. Уитикър Трети се подсмихна.

— Ние обаче постигаме точност до няколко десетилетия, а когато става дума за десетки хиляди години, това е доста малко отклонение. В случаите на възраст от петдесетина хиляди години, колкото и да е точно радиовъглеродното датироване, ние все пак го проверяваме и за

тази цел сравняваме резултатите с метода на дървесните пръстени или така наречената дендрохронология. — Алегра показва диапозитив на величествен бор в калифорнийската Бяла планина на възраст над четири хиляди години.

— Дърветата образуват по един пръстен годишно и ако сравним концентрацията на въглерод четиринайсет в дървесни пръстени с известна възраст, можем точно да проверим своята датировка на всяка проба.

Господин Уитикър вече не изглеждаше толкова самодоволен, обаче още не се предаваше.

— Покажете ми дърво на възраст над шест хиляди години.

— Такива наистина няма, господин Уитикър — спокойно се съгласи Алегра, — но ние сме преодолели този проблем. Можем да разширим обхвата на тази теория, като използваме мъртво дърво от древни сгради, датата на чието построяване е точно установена.

— Струва ми се, че има въпрос в дъното — категорично се намеси професор Росели.

Публиката заръкопляска, зарадвана от победата над господин Уитикър и над теорията, че светът е вчерашен.

Джорджо Феличи спокойно настрои обхвата на измерените по-рано 77 метра и отново се прицели в гърдите на Алегра, която продължаваше да отговаря на въпроси.

23.

Йерусалим

Джовани отвори вече познатата ръждива порта на манастира „Милосърдните сестри“ в Йерусалим и се изкачи по стълбището. Бяха изтекли над пет години от пристигането му в Светите земи, макар да му се струваше, че е било едва вчера, и черквичката му в Мар'От беше напълно възстановена. Колкото и да бяха бедни, селяните от родната му Маратея бяха събрали пари за две статуи. Една на Христос във високи до бедрото ботуши, с възлеста тояжка, и още една — на Богородица в синьо. Типично по италиански и малко нелепо в Близкия изток, ала когато разопакова сандъците, Джовани едва преглътна сълзите си. Патрик, който му бе показал Йерусалим и Светите земи като истински гид, повторно освети храма. Той изглеждаше искрено изненадан не само от вида на възстановената черква, но и от липсата на враждебност и зародилото се приятелство между мюсюлмани и християни. Когато Ахмед и цялата мюсюлманска общност в селото се събраха пред храма, за да участват в освещаването, Патрик веднага пренесе ритуала на открито. Авраам наистина би се зарадвал.

По време на службата на Джовани имаше още чудесни моменти. Без изобщо да се обръща към Ватикана, Патрик уреди двамата да участват в конференцията на латиноамериканските епископи в еквадорската столица Кито. Докладът на Джовани за палестинците му донесе бурните овации на публиката и той си спечели верни другари в Южна Америка, сред които кардинал Медичи, главата на Църквата в Еквадор.

Спадовете обикновено идваха нощем, когато оставаше сам и четеше на светлината на свещ. Нямахше вестници и телевизия, от които да научава за събитията извън Мар'От. За изумление на селяните той монтира антена и в ясни нощи успяваше да хване късовълновите емисии на Би Би Си, които му позволяваха да върви в крак със света, но копнееше за новините в родината си. Когато изпадаше в униние, Бог му се струваше далечен, глух и сляп и мислите на Джовани често се насочваха към Алегра.

Въпреки че бяха поддържали връзка — Алегра го осведомяваше как вървят проучванията ѝ и той ѝ разказваше за събитията в Мар'От и Близкия изток — редовните им дискусии много му липсваха. Джовани продължаваше да се безпокои за причината Алегра да напусне Църквата, ала знаеше, че няма да узнае истината, докато тя не е готова да му я разкрие. Разбираше само, че е стигнала до решението си след страшни мъки и съмнения. Често се питаше какъв би бил животът му, ако двамата бяха решили да останат заедно.

— Дайте да ви взема сака, отец Джовани. Епископ О'Хара е в кабинета. Влизайте, влизайте. Как сте? — Жизнерадостта на сестра Катерина и топлотата на посрещането ѝ никога не помръкнаха.

— Джовани! Радвам се да те видя. Уиски? — попита Патрик и без да изчака отговора му, вече се запъти към бюфета.

— И аз се радвам да те видя, Патрик. Благодаря за поканата да вечеряме заедно. Гозбите на сестра Катерина винаги са несравнимо по-вкусни от моите.

— И от моите. Странно призвание, нали? Дават ти изчерпателна теологическа подготовка и очакват да живееш сам, без изобщо да си имаш представа от готвене. Шалом!

Джовани пое пълната чаша ирландско уиски.

— Получих писмо от кардинал Медичи. Направил си му изключително добро впечатление.

— И той на мен. В онзи край на света има изумителни учени. И като става дума за това, с нетърпение очаквам да се видя с Йоси довечера.

— Да, той не само е велик учен, но и човек с невероятно силна юдейска вяра.

— Колкото повече време съм тук, толкова по-ясно разбирам, че ислямът, юдаизмът и другите религии дават на човек същите напътствия и подкрепа като нашата.

— Значи не си си изгубил напразно времето, Джовани — замислено отбеляза епископът. — Въпреки че престоят ти тук навярно е на свършване. Както знаеш, на връщане от Южна Америка аз се отбих в Рим. Твоето име се спомена в доста интересна компания. Можеш ли да се сетиш сам?

Джовани повдигна вежди. Никога не му омръзваше страстта на Патрик към тайните.

— Държавният секретар?

— Добър опит, но... — Ирландецът вдигна показалец и посочи нагоре.

— Негово Светейшество? Срещнал си се с Негово Светейшество, така ли?

Патрик утвърдително кимна.

— П Рара. Даде ми частна аудиенция. Някой му споменал, че си тук, и искаше да знае защо. Разбирам, че се познавате, нали?

— Срещали сме се само веднъж. Представих доклад за науката и религията на една конференция, пред която говори Негово Светейшество, и той пожела да се запознаем. Нищо не му убягва.

— И несъмнено тъкмо затова се е заинтересувал от назначаването ти в Мар'От. Не очаквай да останеш тук още дълго. Мисля, че П Рара ще поиска да се върнеш във Ватикана — предупреди го Патрик.

Всъщност това бяха само част от новините.

Преди Джовани да успее да отговори, сестра Катерина въведе Йоси Кауфман в кабинета.

— Йоси! Влизай, влизай. Изглеждаш по-висок или може би аз ставам по-нисък. — Патрик намигна на Джовани.

— Вечерята ще бъде готова съвсем скоро, Ваше Високопреосвещенство — съобщи от прага монахинята, — затова не се настанявайте тук с уискито.

— Държи се ужасно майчински с мен. Ако можеше, сестра Катерина щеше да ме прати да спортувам. — Тази мисъл накара ирландеца да се подсмихне. — Е, как върви разшифроването, Йоси?

— Напредвам бавно, Патрик — усмихнато отвърна Кауфман. — Трябва ми по-голям компютър. Елияху Рипс откри изумителен шифър за ДНК в Тората, затова и аз направих подобен анализ и се натъкнах на такъв в един свитък от Мъртво море, „Съборният канон“. Пратих находката си на Антонио Росели. Довечера той ще изнесе лекция на тази тема.

Джовани веднага се сети за Алегра. Тя му беше писала, че ще участва в съвместна лекция с Росели. Като че ли всичко му напомняше за нея.

— Обаче постигнах известен напредък с предупреждението. Явно е свързано с планината Хира.

— С исляма — отвърна Джовани.

— Защо свързваш исляма с планината Хира? — попита Патрик.

— Мохамед ежегодно отивал в една пещера до върха на планината Хира и медитирал — поясни Йоси. — Тъкмо там получил Божието откровение на родния си арабски език. Освен факта, че има ясно посочен последен срок за цивилизацията, още не съм стигнал до точния му характер, макар че някак си е свързано с християните, евреите и мюсюлманите.

— Каква ирония — възкликна Патрик, — че една от най-страшните опасности за човечеството е религията. Ислямските фундаменталисти не са съгласни на по-малко от това цялото население на Земята да се покори на Аллах, докато мнозина в собствената ни Църква твърдят, че спасение може да се постигне единствено в католическата общност. Всичко това сигурно малко обърква Господ — подсмихна се епископът.

Сякаш в отговор на думите му, всичко в къщата започна да се люлее. Това продължи двайсетина секунди. Шишетата и чашите в добре заредения бюфет тревожно задрънчаха.

— Няма от какво да се боим — успокои гостите си ирландецът. — Обикновен трясък. От време на време се случва, обаче уискито си остава невредимо, така че щетите не са големи.

Патрик се оказа само наполовина прав. Щетите в Йерусалим наистина бяха нищожни, ала една скала сред варовиковите хълмове в Кумран, която не беше помръдвала от близо две хиляди години, се премести съвсем мъничко. Това движение в крайна сметка щеше да окаже далеч по-голямо влияние от всяко друго земетресение.

— Според теб каква е вероятността тук да се установи мир, Йоси? — попита Джовани.

Евреинът поклати глава.

— При този режим ли? Съвсем малка. Нито сегашното израелско правителство, нито палестинската автономия на Ясер Арафат са способни да донесат мир на тази страна. Нито са готови на компромиси. Нужни са две съвсем нови правителства и много по-широко участие на международната общност, за да се сложи край на убийствата.

— Някога мислил ли си да се кандидатираш за премиер?

Йоси се усмихна.

— Всъщност мислех да създам нова партия, която да има еднородна революционна основа — мирът. Сигурно ще са нужни години, за да съберем необходимата подкрепа, обаче си струва да опитаме. Защо питаш?

— Защото искам да те запозная с един човек. Палестинец, който споделя твоите възгледи. Той е наясно, че ще бъде много трудно да постигне компромис, но също като теб вярва, че обикновеният човек няма по-голямо желание от това да живее нормално.

— Кой е този човек?

— Ахмед Сартави, имамът в моето село. Сигурен съм, че ще ти бъде приятно да си поговорите.

— С Мариан още поддържа малката си вила в Акра. Какво ще кажеш двамата с Ахмед да ни дойдете на гости през уикенда?

— Джовани навярно няма да има време за това — намеси се Патрик. — Преди да дойдеш, тъкмо му съобщавах, че папата е научил за службата му тук и иска да използва способностите му във Ватикана.

— Съмнявам се, че ще го повикат преди следващия уикенд — настоя Йоси. — Ще се опитам да го организирам.

Сякаш по даден знак, телефонът на бюрото на Патрик зазвъня.

— Патрик О'Хара. Джулио. — Епископът затисна слушалката с шепа и прошепна: — Джулио Леоне, личният секретар на П Рара.

— Каква държавна криза във Ватикана те кара да ми звъниш по това време? — попита той. — Нима най-после ще ме направят кардинал? Може би папски нунций в Париж? — На лицето му се изписа дяволита усмивка. — Шивачите тук са страшно евтини, Джулио. Още преди години съм си приготвил одеждите и още чакам да ми се обадите. — Ирландецът намигна на своите гости.

— Значи били малко епископите, които знаели арабски, така ли? Все това повтаряш, обаче можеш сам да му го съобщиш, той е тук при мен. — Патрик подаде слушалката на Джовани.

— Не могат да понасят, когато им натривам носовете — рече на Йоси епископът. — Във Ватикана просто нямат чувство за хумор.

— Искаш ли да станеш кардинал?

— Мили боже, не! Освен ако не е някъде, където мога да сторя нещо добро. Във Ватикана играят прекалено много властови игри. Със същия успех бих могъл да стана политик.

Джовани затвори телефона.

— Е? — престори се, че не знае нищо Патрик.

— Папата иска да се върна в Рим. Искан да ме направи епископ — смаяно отвърна младият свещеник.

— Най-после, крайно време беше. Честито, момчето ми! Това си заслужава да му ударим по едно.

— Честито, Джовани, браво! — протегна ръка Йоси.

Джовани бе прекалено изненадан, за да устои на новата атака на Патрик с шишето уиски. Сега наистина разбираше, че са неведоми пътищата Божии.

Неведоми неща се случваха и в една пещера над Кумран, недалеч от Мъртво море — още няколко песъчинки се процедиха през цепнатината в една скала.

24.

Милано

Когато професор Росели се запъти към катедрата, Джорджо Феличи стисна облечените си в ръкавици пръсти и затаи дъх. После се прицели в средата на гърдите му.

— Благодаря, доктор Басети, извънредно интересно изложение — каза той и отново се обърна към публиката. — До края на вечерта ще трябва да ме изтърпите, макар да се надявам, че темата „Изгубената цивилизация на есеите, ДНК и свитъкът Омега“ ще ви заинтригува.

В аулата се разнесе утвърдителен шепот.

— През хиляда деветстотин шейсет и втора година Франсиз Крик сподели Нобеловата награда за медицина и физиология с Джеймс Уотсън и Морис Уилкинс за откриването на молекулярната структура на ДНК, или дезоксирибонуклеиновата киселина, която съдържа генетичния код на живота. През хиляда деветстотин седемдесет и трета нобеловият лауреат написа книгата „Самият живот“. В нея той убедително доказва, че спиралата на ДНК е толкова сложна, че на нашата планета не е имало достатъчно време, за да еволюира самостоятелно, и че трябва да е била донесена от по-висша цивилизация.

Професор Росели показва диапозитив на сложната двойна спирала от нуклеотиди, изградени от фосфати, по-малки дезоксирибозни захарни молекули и основите аденин, тимин, цитозин и гуанин.

— Крик нарича ДНК и нейната сестра РНК „глупавите блондинки на биомолекулярния свят“. Красиви наглед и годни за възпроизводство, но неспособни да се справят без помощта на безброй сложни протеини. — Професор Росели започваше да загрява.

Феличи си пое дъх.

— Косвено доказателство на теорията за висшата цивилизация е почти невъобразимият брой галактики и планети, които съставляват космоса. Само в собствената ни галактика има над сто милиарда звезди и трябва ги умножим милиарди пъти, защото има поне десет милиарда галактики. Вероятността планетата Земя да е единствената

обитаема планета сред милиардите други галактики трябва да надхвърля скептицизма даже на най-фундаменталистките възгледи — погледна той Уолтър Ч. Уитикър Трети. — Навярно се питате каква е връзката на есеите и свитъка Омега с...

Фют. Фют. Никой не чу двата изстрела от прожекционната кабинка.

Някой в публиката ахна, когато Росели политна назад, притиснал ръце към гърдите си. Алегра видя, че на ризата му разцъфва кърваво петно.

— Антонио! Не! — Тя се втурна към професор Росели, който беше паднал на пода. — Повикайте линейка! — нареди младата жена. — Прострелян е.

Джорджо Феличи затвори вратата на противопожарния изход и бързо се спусна на паркинга.

Рим

Кардинал Лоренцо Петрони дойде в кабинета си рано. Моментът за прекратяване на проучването на Росели върху произхода на ДНК и свитъка Омега не можеше да е по-подходящ. При гигантско задръстване на над двеста коли по автострадата на юг от Флоренция бяха загинали единайсет души. Всички други новини бяха изтикани от първите страници. Имаше някой и друг ред догадки за свитъка Омега, но тъй като те бяха свързани със смъртта на предишния папа, Петрони знаеше, че при липса на сериозни улики медиите ще изгубят интерес.

Той доволно се отпусна на стола си. Държавен секретар, отново във Ватикана на втория по значение пост в цялата Католическа църква. Все повече се приближаваше към абсолютната власт и обзелата го при тази мисъл сексуална възбуда му напомни за необходимостта да се погрижи Кармела, падналата, ала красива монахиня, да бъде назначена в личния му персонал. Нейната вина означаваше власт за него, идеален начин да покори една хубава жена.

Петрони погали страничните облегалки на огромния си кожен стол. Наслаждаваше се на властта си. Мислено си отбеляза да поръча да поставят бюрото му върху подиум, после се зае да преглежда записките си за Ватиканската банка. Беше време да отстрани кресливия чистичък Гарибалди. Имаше нужда от нов директор на

банката, който да се поддава на контрол. Въпреки дългите търсения нямаше и намек за скандал около този тих, скромнен свещеник, завършил счетоводство и финансов мениджмънт.

Един час по-късно кардиналът се обади на секретарката си.

— Повикайте монсиньор Гарибалди.

Двукрилата врата се отвори и в разкошния, просторен кабинет на държавния секретар въведоха директора на Ватиканската банка.

— Радвам се да те видя, Паскуале. Отдавна не си идвал. Заповядай, седни. — Монсиньор Гарибалди бе настанен на едно от трите пурпурни кресла — мекият подход.

— Благодаря, Ваше Високопреосвещенство — отвърна Паскуале, озадачен защо са го повикали още на втория ден от назначаването на кардинала.

— Прочетох твоя доклад за конференцията на латиноамериканските епископи в Кито. Много е проникателен, но се боя, че почти нищо не се е променило.

— Доста тъжна констатация, Ваше Високопреосвещенство. — Директорът беше предпазлив, но кой знае, въпреки репутацията си на безмилостен човек този княз на Църквата може би най-после щеше да даде известна подкрепа на отчаяно бедните народи в Южна Америка. — Подготвям доклад за това как най-добре бихме могли да използваме възможностите на Ватиканската банка, за да финансираме нужните им програми.

Петрони вече го знаеше. Ако имаше и най-малък шанс, този досаден хуманист несъмнено щеше да предложи откриване на банков клон в центъра на Богота.

— Всичко това е извънредно интересно, Паскуале, и ще ти бъда благодарен, ако го подадеш направо в моя кабинет. За съжаление из тези коридори има хора, които може да се противопоставят на твоите планове. Те вардят хазната на Негово Светейшество така, като че ли е тяхна, поп е vero! — В дипломатичния смях на кардинала нямаше нищо весело.

— Но, разбира се, Ваше Високопреосвещенство. Напълно ви разбирам.

— И това ме навежда на причината, поради която те повиках. Струва ми се, че трябва по-внимателно да се заемем с проблемите в

Латинска Америка. Имаме нужда от независимо мнение. Питам се дали си готов да се завърнеш там като един от моите пратеници?

Паскуале се изуми и още повече застана нащрек. Той ръководеше Ватиканската банка от няма и два месеца.

— Не знам какво да ви отговоря, Ваше Високопреосвещенство. Дълго ли ще трае това? Банката... Има страшно много работа... — Директорът изпитваше все по-силното усещане, че напълно го отстраняват.

Петрони му отправи отиграната си успокоителна усмивка. Беше предвидил реакцията на Гарибалди и ловко приложи отработения си отговор.

— Прости ми, Паскуале, но за тази задача ми трябва хора, които не само я разбират — почука с показалец челото си кардиналът, — но и искрено ги е грижа. — Петрони сви юмрук и го притисна към гърдите си. — Най-лесно се намират банкери.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство — хладнокръвно отвърна Гарибалди. — Готов съм да ида навсякъде, където мога да служа най-добре. — Кардиналът също обичаше да изрича тези думи, ала му липсваше искреност. — Казахте „пратеници“. Може ли да попитам има ли и други?

— Отначало няма да има. Трябва да намерим нужните хора и това ще отнеме време. Тъкмо по тази причина искам да заминеш колкото е възможно по-скоро. Организираме заминаването ти за Перу — струва ми се, ще се съгласиш с мен, че там е самото сърце на Освободителното движение.

Въпреки опасенията си Паскуале изпита странно вълнение. Перу! Родината на основателя на теологията на освобождението, Густаво Гутиерес.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство.

— Сан Хоакин де Омагуас. Енория в източната част на страната. Скоро ще получиш писмени указания с по-конкретни нареждания, но, сигурен съм, ще се зарадваш да узнаеш, че ти давам свобода да отслужваш тайнствата за местните жители и да придобиеш лична представа за условията. Ех, защо не съм на твоето място, вместо да съм затворен в тези прашни коридори! Обаче не ме издавай на папата, че съм го казал.

Петрони се изправи, убеден, че вероятността монсиньор Гарибалди да разговаря с папата през следващите пет години е почти нулева.

Паскуале напусна държавния секретариат, въодушевен от перспективата да допринесе за осъществяване на целите на една Църква „за и на бедните“, ала не го напуснаше и неспокойното усещане, че го отстраняват. Разбираше, че загрижеността му от онова, което беше открил или по-точно от онова, което не бе открил в счетоводните книги, е обоснована и смущаваща, но имаше нужда от още време и доказателства. Беше сигурен, че щом замине за Перу, Петрони ще унищожи всичко, което може да бъде оспорено. Е, горчиво си помисли той, най-малкото ксероксът можеше да поработи извънредно през малкото време, което му оставаше. Сан Хоакин де Омагуас? Никога не бе чувал за това място и се запъти към Ватиканската библиотека, за да го потърси в атласа. Щеше да установи, че е нужно време, за да намери по-отдалечените краища на Амазония — особено защото до такива места не водеха никакви пътища.

Лоренцо Петрони остана до късно на работа, като периодично проверяваше новините за признаци на повишен интерес към случая с Росели, но кланицата на автострадата засенчваше всичко друго. Когато си тръгна, вече приближаваше полунощ. Спа неспокойно — мята се в голямото легло във ватиканския си апартамент, опитвайки се да прогони повтарящите се сънища.

Сънищата на Лоренцо Петрони бяха скрити спомени. Десетгодишен, самотно единствено дете. Баща му Емилио беше дребен плешивец с черни мустачки, комплекс за нисък ръст и агресивен нрав. Майка му Мариета бе висока, много слаба и изключително плаха жена. Семейството живееше в порутена къща в Пианела, градче в подножието на Аbruцо, дял от Апенините. Емилио всеки ден пътуваше по източното крайбрежие, където изкарваше оскъдната си прехрана, като продаваше обувки, наблъскани в багажника и на задната седалка на малкия му фиат. Лоренцо беше трудно и сприхаво дете, склонно към гневни избухвания, следвани от дълги периоди на мусене, ако не получи своето — причина за

постоянното напрежение между родителите му. Понякога се случваше двамата да се сдобряват и Мариета заминаваше заедно с Емилио. Тогава оставяха Лоренцо при неженения му чичо Густаво.

Петрони изпъшка насън и се притисна към стената, ала напразно. Чичо Густаво отметваше завивката и се вмъкваше в леглото при него.

Два дни по-късно се завръщаше у дома си и на другата сутрин крадешком влизаше в пералнята, за да изпере чаршафите си, ужасен, че баща му ще се появи от паянтовия нужник.

— Stronzetto inetto! Безполезен малък глупак! — изсумтяваше Емилио, сграбчваше го за косата и се пресягаше за големия каиш, който висеше на гвоздей зад вратата на пералнята. — Пак си подмокрил леглото, а?! А?! Отговаряй, безполезно лайно такова!

Лоренцо не казваше нищо. Долната му устна трепереше, докато баща му го пращаше върху една от копите сено и го биеше с тежкия каиш.

Пляс! Пляс! Пляс! Лоренцо истерично се разридаваше.

— Stronzetto inetto! Никога няма да те бива за нищо! Никога!

— Емилио, моля те... — Мариета се появяваше на задната врата и защитаваше сина си.

— Vaffanculo!^[1] Testa di cavolo! Разкарай се, зелка такава! Иначе ти ще си следващата. Il tuo filio e un frocio! Синът ти е педал!

Изведнъж го събуди будилникът. Петрони седна в леглото, потен, изгарящ от омраза към баща си, към проклятието никога да не го бива за нищо.

[1] Да ти го начукам (ит.). — Б.пр. ↑

25.

Акра

Водите около Акра бяха бистри и спокойни. Халил, съседът на Йоси, му беше дал назаем лодката си и големият единствен цилиндър в стария мотор със странични клапани доволно пуфтеше, бавно отгласквайки тежката лодка от пристанището. Тихата зелена вода плискаше в древните каменни стени, които отразяваха утринното слънце. Десетки стари рибарски лодки бяха завързани за каменните вълноломи, мрежите бяха струпани под палмите на брега. Самотен фар стоеше на стража на входа на пристанището, където римляните бяха поставили грамадни каменни блокове, за да защитят корабите си.

— Халил има хубаво място на около петстотин метра от носа — посочи с ръка към тихото Средиземно море Йоси. — Ще опитаме там за известно време и ще видим какво ще уловим.

Джовани затвори очи и се облегна на напречната греда. Слънцето приятно грееше лицето и голите му гърди.

— По-тих си от обикновено, Джовани. — Йоси преливаше от енергия. Рядко се случваше да отиде за риба и сега се готвеше да се наслади на тази възможност.

— Просто се грея на слънце — лениво отвърна младият му спътник. — И си мисля за бедния Антонио Росели. — Джовани се бе доверил на Йоси за свитъка Омега и двамата не бяха пропуснали да забележат убийството на професор Росели. — И разсъждавам. Виж ни нас, трима вярващи, християнин, евреин и мюсюлманин, а опасност заплашва единствено рибата!

— Ако зависи от мен, наистина я заплашва сериозна опасност — включи се в шегата Йоси. Той угаси двигателя и се пресегна за рибарските прътове, които лежаха, опрени на планшира от дясната страна на лодката. — В тази кофа има жива стръв, така че заповядайте. — Математикът беше хвърлил въдицата си, преди другите двама още да са поставили стръв на кукичките си, но въпреки ентузиазма му рибата явно стачкуваше и разговорът се насочи към политика.

— Има ли обща основа за мирни преговори, Ахмед? — попита Джовани.

— Има, само че е нужна искрена воля от двете страни — отговори имамът. — Ние често критикуваме израелците, обаче трябва да погледнем в собствения си двор. ООП не крие факта, че всеки мирен договор е само първата стъпка към овладяването на цяла Палестина. За Арафат, Фатах и ООП не става дума единствено за земята, това е борба между две цивилизации — едната арабска, другата ционистка. За тях има само един приемлив резултат: израелците да станат граждани на единна демократична палестинска държава. Държава, която е неразделна част от арабско-мюсюлманската родина, а това никога няма да се случи.

— Ще се кандидатираш ли за президент? — погледна го Йоси.

— Още не, но мисля по въпроса. Ако Арафат се опита, и аз ще направя своя ход. Засега само тайно събирам подкрепа. Ами ти? Джовани ми каза, че се готвиш да създадеш нова партия.

Евреинът кимна с глава.

— Нито Партията на труда, нито Ликуд могат да донесат мир на тази страна, защото на първо място трябва да убедим обикновените израелци в необходимостта да бъде създадена палестинска държава. Човек без родина е човек без душа. — Йоси обичаше да повтаря тези думи. — В замяна палестинският народ трябва да признае еврейската държава и нейното право на съществуване.

— Ако това значи мир, много палестинци ще го приемат — заяви Ахмед. — Според мен другите три ключови проблема са еврейските селища, завръщането на осемстотинте хиляди палестински бежанци, които са изгубили всичко във войните срещу Израел, и Йерусалим. Какво ще направиш със селищата? — обърна се към Йоси той.

— В това отношение ще се наложи ние, израелците, да направим компромис. От години изпълняваме агресивна строителна програма в палестинските територии на Западния бряг и в Газа. Унищожихме много от вашите маслинови гори и пречехме на много палестинци да обработват земята си.

— Това е сериозен проблем, Йоси — съгласи се арабинът. — Това е нашият живот, прехраната ни, още отпреди Христос и Мохамед, даже отпреди Авраам.

— Това е политическа стратегия, Ахмед, която има за цел да отнеме с коварство и последното останало на палестинците. И това е огромна грешка. Тя поражда невероятно негодувание и отчаяние и никога няма да успее. Когато няма какво повече да губи, човек лесно прибягва до насилие. Колкото и мъчително да е за онези, на които сме позволили да строят на палестинска земя, ще се наложи да ги стимулираме да се върнат обратно в Израел.

— Ами палестинците, които живеят в изгнание след хиляда деветстотин четирийсет и осма и другите войни? — не преставаше Ахмед.

— По този въпрос и двете страни ще трябва да направят компромис. Понякога се налага да приемем действителността. Няма особено голям смисъл да настоявате шестстотинте хиляди палестинци, прогонени през четирийсет и осма, да бъдат върнати в домове, които вече не съществуват или са обитавани от израелци от половин век насам — отбеляза Йоси. — И от двете страни има хора, според които завръщането на изгнаниците в една нова палестинска държава, в съчетание със съответното обезщетение, е разумен и работещ компромис.

Ахмед не бе толкова сигурен.

— Ами Йерусалим?

— Йерусалим. О, Йерусалим! — въздъхна професорът. — Някой беше казал, че това не е толкова град, колкото чувства. При нас има също толкова хора, които няма да отстъпят нито сантиметър земя, обаче ако успеем да се измъкнем от порочния кръг на взаимното избиване, и на двете страни ще се наложи да отстъпят по малко. Нито вие, нито ние можем да получим цял Йерусалим.

— Международен град, така ли?

— Не непременно, въпреки че до известна степен Йерусалим принадлежи на вярващите по целия свят и всеки договор непременно трябва да съхрани целостта на светините, както и да осигури свободен и безпрепятствен достъп на представителите на всички религии. Тук не става дума само за Стария град и смятам, че изходът е да помислим за Голям Йерусалим. Съгласни сме да разрушим тази отвратителна стена и да признаем Ал-Кудс в Източен Йерусалим за столица на Палестина, а вие да признаете нашата столица Йерушалаим в Западен.

— Ами Храмовият хълм и Западната стена? — попита Ахмед.

— Със Стария град няма да е лесно — съгласи се Йоси. — По принцип, ако ме изберат, палестинците ще получат юрисдикция над Храмовия хълм като част от Ал-Кудс. Ние ще получим юрисдикция над Западната стена като част от Йерушалаим. А какво ще направите вие с бойните групировки?

— Мисля, че групировките ще отстъпят, ако преговорите доведат до създаване на истинска палестинска държава — отговори имамът. — Няма да е лесно обаче, ако изобщо спечеля изборите, смятам, че ще успея да постигна споразумение въз основа на принципите, за които говорихме тук. Старият град в Израел ли ще остане, или в Палестина?

— За момента даже ние с теб не бихме могли да се откажем от него, но не ми се ще мирът да се препъне в последното препятствие. Нека оставим националните граници каквито са в момента и да се върнем на този въпрос, когато има достатъчно добра воля за това. Пак ми отнесоха стръвта! — Йоси разсеяно се вторачи в голата си кукичка. — Това си е жива кражба!

Джовани се усмихна. Отмъкната скарیدا. Дали тези двамата, зачуди се той, можеха да „отмъкнат“ мира от онези, които толкова отдавна го държаха в плен?

26.

Рим

— Джовани! *Avanti, avanti.* — Кардинал Салваторе Бруно, ръководител на Секретариата за нехристияни, се изправи иззад бюрото си, стисна Джовани за раменете и го целуна по двете бузи. И за капак разтърси ръката му в своите. — *Benvenuto a Roma!*

Салваторе беше едър мъж. Доста надхвърлил шейсетте, мургавото му лице бе набръчкано, старческите му кафяви очи бяха добри и мъдри. Когато навършеше осемдесет, вече нямаше да може да го избират в никой конклав и неговата мъдрост ужасно щеше да липсва на една Църква, която отчаяно се нуждаеше от хора, имунизирани против ламтеж за власт. Салваторе Бруно беше отишъл в Рим неохотно, убеден от духовници извън Ватикана, сред които епископ О'Хара, че Светата църква трябва да подаде ръка на другите религии. Религии, изповядвани със същата убеденост от също толкова свестни хора. Епископ О'Хара и Салваторе бяха провели и няколко разговора за бъдещата роля на блестящия млад Джовани. И двамата по-възрастни мъже предусещаха неговата съдба.

— Нямам думи да изразя колко се радвам, че си тук. *S'accomodi, s'accomodi.*

— Благодаря, Ваше Високопреосвещенство. *Come stai?* Надявам се, че сте добре.

— Не се оплаквам — отвърна кардиналът и старческите му очи проблеснаха, докато се потупваше по издутото шкембе. — Помисли ли как можеш да се справиш с този проблем за другите религии?

— Да, Ваше Високопреосвещенство, но сигурно ще имам нужда от известни напътствия. Отдавна отсъствам от Ватикана и честно казано този проект малко ме изненадва. Мислех, че позицията на Църквата е... хм...

— По-строга ли? — усмихнато довърши изречението кардинал Бруно. — На твоето място не бих се безпокоил за това. Светият отец винаги е признавал значението на другите религии въпреки яростната реакция на обичайните заподозрени... — Той замълча, докато

икономката му от трийсет и пет години им поднесе чай. — Благодаря, сестра Мария, аз ще го наля. Трябва да се упражнявам, за да не отвикна съвсем — отново се подсмихна Салваторе и изчака монахинята да се оттегли. — Пази се от държавния секретар. За разлика от хората, които те познават добре, кардинал Петрони не се впечатли нито от твоето повишение, нито от този проект, но ти вече си работил с него и смее да кажа, че познаваш възгледите му по тези въпроси. Той ми се обади — кисело се усмихна Бруно — и ме помоли да ти предам неговите поздравления. Освен това ме посъветва често да те пращам в командировки. Поздравленията ще си позволим да приемем скептично. Що се отнася до командировките, тъкмо такава е и моето намерение, макар и не по същите причини като на държавния секретар.

— Не съм сигурен, че ви разбирам, Ваше Високопреосвещенство.

— Той иска да прекарваш колкото може повече време далеч от Рим. Неуверените хора от типа кардинал Петрони разглеждат всеки кадърен човек като теб единствено като вероятна опасност за собственото им положение.

Джовани за пръв път чуваше някой да нарича Лоренцо Петрони „неуверен“. Старият лъв може би знаеше нещичко за човешката психика.

— Докато си в Рим, съществува рискът другите кардинали от Курията да те забележат и впоследствие да станеш потенциален кандидат за ключовете на свети Петър.

Младият свещеник се засмя.

— Съмнявам се, че кардинал Петрони има основание за тревога в това отношение.

— Аз пък се надявам да има, Джовани. — В очите на Салваторе вече не блестеше дяволитост. — Най-добрите папи в цялата история на тази прекрасна Църква са онези, които никога не са се смятали за кандидати. Йоан Двайсет и трети беше от тях. Кардиналите от Курията смятаха, че избират старец, когото могат да управляват, а виж какво се случи!

— Вторият ватикански събор.

— Ветровете на промяната — съгласи се кардинал Бруно. — Някои от старците в червено оттогава се опитват да върнат духа в

бутилката. Спомням си го с огромна обич. Той подлудяваше Курията, често се появяваше без знанието на кардиналите в техните отдели, просто за да си поприказва с персонала, и началникът на полицията в Рим накрая се предаде. — Салваторе изпитваше искрено удоволствие от спомена за този велик мъж. — По времето на папи като Пий Дванайсети често репетираха дни наред за заминаването на папата от Ватикана — знамена, музика, фанфари, почетни стражи, чинели. Йоан Двайсет и трети обикновено просто се качваше на колата и потегляше.

— Участвали ли сте в конклава през хиляда деветстотин петдесет и осма?

— Тогава бях най-обикновен свещеник, работех в Конгрегацията за духовенството. Ще ми се пак да съм си обикновен свещеник — замислено вметна кардиналът. — Бях тук, когато го избрах. Тогава не го съзнавах, обаче Техни Високопреосвещения бяха хванали много едър тигър за опашката. Un terremoto! Земетресение! Искан да ми обещаеш нещо, Джовани. Ако ти предложат ключовете на свети Петър, приеми ги.

— Ваше Високопреосвещение, аз...

— Знам, знам. Изобщо не се замисляш за тези неща, но ако ти предложат, има защо.

Джовани напусна кабинета на кардинал Бруно, вдъхновен от новия си проект. Най-малко мислеше за ключовете на св. Петър. Мимоходом си спомни за Алегра и се запита дали трябва да се срещне с нея в Милано, ала също толкова бързо се отказа. Не искаше да я накара да се почувства така, сякаш я принуждава да му разкрие защо е напуснала Църквата. Реши да почака.

Щеше да мине много време, преди пътищата им да се пресекат. Дотогава световната академична общност щеше да забележи присъствието на изключително талантливата доктор Басети, а кардиналите извън Рим щяха да узнаят, че в лоното на Светата църква се е появил блестящ свещеник. Свещеник, който отново щеше да бъде повишен, този път в архиепископ, поне ако кардинал Бруно постигнеше своето. Две изгряващи звезди по съвсем различни пътища, които драматично щяха да се пресекат в алфата и омегата на Йерусалим.

V
2004

Ленгли, щата Вирджиния

Майк Маккинън преглеждаше последните разузнавателни доклади за ядрените възможности на Ал Кайда. Първият идваше от агент на ЦРУ, действащ в афганистанската столица Кабул. Маккинън прескочи обобщението. Съдържанието вече му беше потискащо познато, включително откриването на доказателства за ядрените намерения на Осам бин Ладен. След нахлуването на Съединените щати в Афганистан група журналисти се бяха натъкнали на вледеняващи документи в къща, намираща се във Вазир Акбар Хан, един от по-скъпите квартали в Кабул. Сред тях имаше скици на компресия на плутоний до критичната маса, нужна за ядрен взрив.

Следващият раздел носеше заглавието „Интересен обект — д-р Хюсеин Третяков“. Маккинън веднага позна лицето на снимката. Беше го виждал на конференцията за ядрено разоръжаване в Лондон. Хюсеин Третяков беше нисък, с остра сива коса и широки плещи. Имаше квадратно, сурово лице с високо чело и безизразни бледосини очи. Зъбите под гъстите му черни мустаци, помисли си Маккинън, бяха пожълтели от дългогодишното пушене на цигари без филтър. Доктор Третяков бе един от най-блестящите ядрени физици в Съветския съюз. Някога. Сега фигурираше в списъка с най-издирваните лица на Кремъл и ЦРУ. Американецът прескочи биографичните бележки. Отлично познаваше миналото на Третяков. Роден в Грозни, Чечня, през 1946-та. Два доктората, единият върху производството на плутоний за ядрено оръжие, другият върху ограничени ядрен синтез в тактически устройства. Кариера, която включваше работа в странно наименувания Научноизследователски институт по експериментална физика в уралския град Челябинск, на плутониевия реактор в Челябинск-65^[1] и на Новая земля, главния изпитателен обект в крайния север на Арктическия кръг. Това никога не се вписваше в официалната му биография, но Маккинън и ЦРУ също знаеха, че доктор Третяков е прекарал продължително време в

строго секретния завод за производство на бойни глави край Златоуст, където беше усъвършенствал ядрените куфарни бомби.

Майк Маккинън впери очи в цветната снимка и се замисли какво е насочило човек с неговите способности към най-тъмната страна на професията му. Знаеше, че след разпадането на Съветския съюз доктор Третяков и стотици други съветски учени са били изхвърлени от работа. Нещо повече, през 1994-та Борис Елцин бе започнал брутално да смазва опитите на чеченския президент Джохар Дудаев да обяви родината си за независима. Бяха бомбардирани Грозни в новогодишната нощ, ала чеченските сепаратисти упорито се бяха съпротивлявали, нанасяйки тежки загуби на руските танкове, бронетранспортъори, самоходни артилерийски установки и хиляди войници. По време на последвалата реакция Хюсеин Третяков беше загубил жена си и трите си невръстни дъщерички. Това набожно мюсюлманско семейство, единственото, което бе имал сиракът Хюсеин, беше погубено. Той бе подкрепил заплахата на президента Дудаев да пусне ядрените куфарни бомби на пазара, след като Съединените щати бяха оставили без отговор обявената от Чечня независимост. Нямаше какво да губи.

Дръзките акции на Третяков не можеха да се оправдаят, но за разлика от някои в коридорите на властта в Пентагона, за Маккинън беше важно да разбере причината за неговото поведение. Президентът Владимир Путин, мрачно си помисли Майк, бе продължил гоненията на чеченците по примера на своя предшественик, хвърляйки доктор Хюсеин Третяков в обятията на Ал Кайда. Докладът беше вледеняващо неокончателен.

„Настоящото местонахождение на д-р Третяков не е известно. За последен път е видян в Пешавар на северозападната пакистанска граница. Има непотвърдени сведения, че се е свързал с Абдул Муса Башир и други ръководители на Ал Кайда, които са се опитвали да купят няколко от неговите ядрени куфарни бомби.“

Лицето на Майк Маккинън отразяваше загрижеността му, устните му бяха решително стиснати. Малко преди това бе прочел

несекретен доклад за свитъка Омега и ислямския ядрен фактор от професор Йоси Кауфман. Дали се касаеше за съвпадение, или имаше връзка, питаше се той.

[1] Днес Озьорск. — Б.пр. ↑

28.

Милано

Алегра крачеше по познатия коридор към кабинета на заместник-ректора. От жестокото убийство на Антонио Росели бяха минали повече от петнайсет години, но нейният добродушен научен ръководител все още ужасно ѝ липсваше. Знаеше, че е бил на ръба да разбули тайните в свитъка Омега и че някак си е замесен кардинал Петрони. Алегра и Джовани бяха решени повече от всякога да разкрият какво има в свитъка, но освен да щурмуват трезорите на Ватикана, нямаше какво да сторят. Това щеше да се промени.

— Искали сте да ме видите, професор Гамберини? — попита Алегра от прага на кабинета.

— Заповядай, Алегра, седни.

Професор Гамберини беше безупречен — от разкошната тъмна коса до шития по поръчка раиран костюм и лъснатите черни обувки от естествена кожа. Пълна противоположност на Антонио Росели — и все пак любезността и откритостта му болезнено ѝ напомняха за любимия ѝ професор. Гамберини бе поел ролята му на неин наставник, насърчаваше я да продължи научните си открития и усърдно затвърждаваше все по-широката ѝ световна репутация.

— Ходила ли си в Йерусалим? — премина направо на въпроса заместник-ректорът.

Сърцето на Алегра се разтуптя и тя веднага си помисли за Джовани. Беше се развълнувала, когато преди две години го бяха ръкоположили за архиепископ, и фактът, че това се е случило въпреки яростната съпротива на общия им враг кардинал Петрони, ѝ бе доставил известно удовлетворение.

— Не, защо питате? — Нямаше представа какво ще последва.

— Един от най-великите градове на света — отбеляза професор Гамберини. — Тамошният Еврейски университет предлага две интересни нови специализации по археология, стипендиите „Медина“, творчески отпуск до четири години за проучвания върху свитъците от

Мъртво море. Едната стипендия е за израелски учен, а другата — за чуждестранен. Какво ще кажеш?

— Кой, аз ли? — отвърна Алегра, зачудена дали в нейните търсения на свитъка Омега не настъпва обрат.

— В стаята няма никой друг — усмихна се заместник-ректорът. — Председател на изборната комисия е израелският археолог професор Кауфман. Той е стар приятел на професор Росели и предложи твоето име. Мисля, че ще ти допадне. Разбрах, че си учила иврит?

— Избрах го като предмет по време на следването си, но това беше преди години. Кога се събира комисията, господин професоре? Трябва да се подготвя. — Мислите на Алегра вече препускаха в бъдещето.

— Вече са избрали израелския учен, доктор Давид Кауфман. Той е син на професор Кауфман, затова професорът съвсем естествено не е участвал в комисията за избора му. Познавам проучванията на Давид — той също е много известен археолог. И също е ерген — дяволито добави Гамберини. — Вече разговарях с Йоси Кауфман за теб.

— Не разбирам, с професор Кауфман не се познаваме — отвърна младата жена, без да обърне внимание на забележката му за семейното положение на израелския учен. Отдавна беше отписала перспективата за връзка с мъж и нямаше намерение да преосмисли решението си.

— Твоето име изскочи в един разговор по време на последното ми пътуване в Израел. Той се интересуваше от проучванията ти върху ДНК и свитъците от Мъртво море. Позволих си волността да му пратя доктората ти и въз основа на него той ще прецени твоята кандидатура. Вече повдигнах въпроса пред нашия научен съвет — готови са да ти дадат до четири години, ако комисията те одобри. Достъпът до свитъците от Мъртво море, съхранявани в Светилището на книгата, ти е гарантиран, но кой знае защо явно се противопоставят на достъпа до изворите в Рокфелеровия музей. Някой си монсиньор Лоунърган от персонала на музея вдига голям шум. Обичайната научна завист, предполагам, обаче това не бива да те смущава много, ако допуснем, че те одобрят, естествено — с топла усмивка добави професорът.

Алегра напусна кабинета на заместник-ректора. Мислите ѝ бяха в пълен хаос. Йерусалим, Витлеем, Светите земи. Кой знае, търсенията ѝ на свитъка Омега можеха да продължат по-успешно там. Джовани

със сигурност разполагаше с нужните връзки, каза си тя, после се опомни. „Стегни се, момиче! — заповяда си Алегра. — Никой не отпуска стипендии за проучване на свитъците от Мъртво море на италиански учени.“

29.

Йерусалим

Монсиньор Дерек Лоунърган се събуди с ужасяващо главоболие и зачака стаята да се фокусира пред очите му. Старият метален будилник показваше четири сутринта и той неразбиращо се вторачи в него. Сети се, че пак е забравил да го навие. Докосна с език небцето си. Беше сухо и разранено, като че ли животното е правило нещо отвратително в него през нощта. Когато вдигна глава от възглавницата, чу силен трясък и звън на строшено стъкло. На плочките бе паднало празно шише от уиски.

— Мамка му — измърмори Лоунърган.

Той бавно смъкна крака от леглото — все още беше по сандали — и с мъка намести шкембето си в гънките на расото, с което бе заспал.

— Мамка му на тия проклети раса — пак изруга Дерек, отправяйки думите си към многострадалните стени на стаята.

Той притисна длан към слепоочието си, стана и като примижаваше, се вторачи през прозореца в пътя, който минаваше покрай стените на L'École Biblique et archéologique Français de Jérusalem. Слънчевите лъчи се отразиха в прошарената му рижа брада и огряха плешивото му розово теме. Ако се съдеше по дължината на опашката от проклетите палестинци, които се тълпяха пред тясното Министерство на вътрешните работи отатък улицата, и отегчените лица на израелските войници, които ги покриваха с узитата си, слънцето явно отдавна беше изгряло.

— Мамка му — за пореден път измърмори Лоунърган.

Бе пропуснал сутрешното съвещание, също като предишния ден. Това несъмнено щеше да му донесе поредното порицание от директора. Представата на отец Ла Франси за продуктивност се измерваше по броя съвещания, които можеше да проведе за една седмица. Кур смачкан. Майната им. Майната им на всички. Щом от Ватикана искаха да работи в тая адска дупка, да пази тайните им и да изхвърля от скапаните им списания всичко, което дори и смътно

оспорва техните безценни догми, щеше да прави каквото си иска. На това му даваха право двата му доктората по археология и геология, както обичаше да напомня на всеки, опитал се да го поучава. Имаше приятели нависоко, както също обичаше да им напомня. Въпреки че и кардинал Петрони беше адски досаден. Майната му и на него.

30.

Рим

Преспапието с екот улучи отсрещната стена на държавния секретариат и безшумно падна на дебелия син килим. Два листа от следобедната му поща бяха накарали държавния секретар да избухне така.

Първият — поверителен списък на архиепископи, които трябваше да бъдат ръкоположени за кардинали. Най-отгоре стоеше името на Джовани Донели, който трябваше да стане кардинал, патриарх на Венеция.

Кардинал Петрони почука по тежкото си полирано бюро с пръсти, замислен за опасността, която можеше да представлява новият пост на Донели. В миналото бяха избирали за понтифик не един кардинал от Венеция. Например папа Йоан XXIII и Албино Лучани. Той отключи горното ляво чекмедже на бюрото си, извади черен кожен бележник, намери името Донели и ядосано постави трета звездичка срещу него. После записа, че Джовани „все още е в най-добрия случай в резервната листа, но трябва да бъде наблюдаван. За него не се споменава често в Курията. Не го познават всички“. Последната забележка представляваше една от редките му грешни преценки. Гневът на Петрони започваше да си казва думата. Той затвори бележника, заключи чекмеджето и вдигна следващото неприятно съобщение от бюрото си. Докато го препрочиташе, държавният секретар презрително изсумтя. Писмо от оня отвратителен евреин, професор Йоси Кауфман от Еврейския университет.

„Уважаеми кардинал Петрони,

Пиша Ви по повод Вашето искане Еврейският университет да преразгледа отпуснатата археологическа стипендия «Медина» на д-р Алегра Басети от Università Statale в Милано.

Вие разбирате, че такава престижна награда осигурява на кандидата безпрецедентен достъп до

свитъците, които вече са наша собственост. В момента водим преговори и за достъп до паметниците, съхранявани в Рокфелеровия музей. В резултат археологическата стипендия «Медина» привлече интерес в цял свят и всички кандидати са достойни учени.

Грижливо разгледахме съображенията на Ватикана за свитъците от Мъртво море. Съжалявам, че в този случай не можем да се съгласим с Вашето искане католически учен да заеме мястото на д-р Басети. Въпреки че вашият кандидат има много сериозни препоръки, д-р Басети е блестящ учен с изключителен потенциал и решението на изборната комисия беше единодушно.“

Искрено Ваш, Йоси Кауфман
Еврейски университет
Скопус

Петрони обмисли възможностите си. Навярно щяха да сбъркат, ако директно откажеха на оная досадна жена и израелския учен достъп до свитъците в Рокфелеровия музей. Хора като Том Шуайкър вече представляваха опасност и това можеше да даде излишно оръжие в ръцете на израелското Министерство на културните паметници. Похитро щеше да е да инструктира Лоунърган да се направи, че им оказва съдействие, и в същото време да се погрижи да не получат достъп до нито един фрагмент от по-противоречивите свитъци. Той си погледна часовника. В Йерусалим беше пет и сега нямаше смисъл да се обажда на Лоунърган, защото със сигурност вече киснеше в бара на хотел „Американ Колони“. Лоренцо Петрони реши да му позвъни сутринта, когато Лоунърган щеше да е по-трезвен. За миг червена мъгла се спусна пред очите му и той потисна желанието си да изпита юмруци по невинна плът. Властта му бе в опасност и гневът му влияеше върху способността му за ясна преценка. Ключовете на св. Петър бяха по-далечни от всякога. Червената мъгла се вдигна и кардиналът се овладя.

Лоунърган. Как мразеше да си има работа с надутия шишкав учен свещеник в Йерусалим! Учените свещеници винаги бяха повече досадни, отколкото полезни — вечно толкова самодоволни и

свърхсамоуверени. За момента обаче тъкмо научните достойнства на Лоунърган бяха от полза за Петрони. Беше пратил опозорения свещеник в Рокфелеровия музей с конкретна цел — да се грижи за правдоподобността на старателно изградения от Ватикана „консенсус“ за датировката и произхода на свитъците от Мъртво море. Лоунърган бе идеалната марионетка, защото тъкмо Петрони спаси безползната му кожа преди повече от четирийсет години, когато оная досадница от Айдахо отказа щедро предложеното от Църквата обезщетение, за да успокоят гнева ѝ срещу свещеника, заигравал се с малки момченца. Този случай не беше овладян в местния диоцез и накрая последниците заплашваха да залееят самата Света църква. До такава степен, че от Ватикана поеха инициативата и тайно уредиха съвсем младият епископ Петрони да се заеме с възстановяването на щетите и да съхрани имиджа на католицизма. Неговата стратегия за спасяване на свещеника не бе безопасна. Мнозина настояваха Църквата да разпопи виновника и открито да се извини.

— Опасявам се, че това ще насърчи други да предприемат подобни действия и ще изложи Светата църква на още много пагубни претенции — заяви Петрони.

Навремето държавният секретар се съгласи с него и повика въпросния свещеник в Рим. Петрони лично се срещна с него. Прякото упражняване на властта. Щеше да съжалява за това.

— Ще ви пратят в Близкия изток — безизразно произнесе епископът. — В неизвестната енория Мар'От. Когато този злополучен епизод се забрави, ще ви преместят в L'École Biblique в Йерусалим. Там ще подготвите докторат по археология. След успешната му защита ще получите нови инструкции. До моето внимание достигна информация, че това съвсем не е първото ви провинение. В ролята, която съм ви определил, ако миналото ви бъде разкрито на широката публика, щетите за имиджа на Светата църква ще бъдат недопустими. За да ги предотвратят, ще получите нова самоличност. Документите ви са в този плик. — С тези думи той го освободи с ледена твърдост и го прати в онова село на палестинския Западен бряг. Ватиканът се сдоби с нов свещеник, който, общо взето, имаше чисто минало — отец Дерек Лоунърган. Ако успешно защитеше доктората си, Петрони щеше да нанесе нов удар в борбата си със свитъците от Мъртво море и да

разполага с нова стратегия за овладяване на слуховете около свитъка Омега.

След като получаваха от Църквата пълно мълчание и не успяха да открият провинилия се свещеник, медиите забравиха случая, както предвиждаше Петрони. Единствената възможност за новото му раздухване представляваше една папка, съхранявана в сейфа на епископа. Неговата стратегия постигна блестящ резултат и успехът му не остана незабелязан от могъщите кардинали. Скоро последва назначаването на младия епископ Петрони в Папската библейска комисия със специална отговорност за ватиканските интереси към свитъците от Мъртво море.

След две години Лоунърган защити докторат и беше пратен в L'École Biblique и Рокфелеровия музей като представител на Ватикана и верен обществен застъпник на „консенсуса“. Ако знаеше какво става в любимия му бар, Петрони щеше сериозно да се обезпокои. Неговият план започваше да се оплита.

31.

Йерусалим

Със стогодишния си под от розов камък и ниски каменни арки, Подземният бар на хотел „Американ Колони“ беше едно от любимите свърталища на Дерек Лоунърган. Преди час го заобикаляше група шумни чуждестранни журналисти. Сега се наливаше сам.

— Някой ви е чул да приказвате за свитъците от Мъртво море, монсиньор Лоунърган. Помоли ме да ви предам това — тихо му съобщи Абдула.

Дребният хилав арабски барман му подаде сгънат лист. Дерек Лоунърган пиянски се вторачи в мърлявата хартия и още по-мърлявия почерк. „Чакайте ме пред Дамаската порта довечера в единайсет часа. Ще нося червен фес. Имам нещо, което вие и Ватиканът искате.“

Дерек Лоунърган обърна листа, ала нямаше нищо друго.

— Кой ти го даде? — изломоти той.

Абдула безизразно сви рамене.

— Съжалявам, господине, той не каза нищо, само, че непременно трябвало да получите съобщението.

— Хммм — изсумтя свещеникът и си погледна часовника. До посоченото време оставаха петнайсет минути. Ако бе трезвен, може би по-внимателно щеше да обмисли такава тайнствена среща. Той обаче пресуши чашата си и излезе от Подземния бар.

Древният вход на Йерусалимския Стар град и начало на пътя за Дамаск, Дамаската порта, се намираше едва на няколко минути път пеш. Когато стигна, наоколо цареше злокобна тишина. Само неколцина души минаваха в двете посоки под масивните укрепления, които я бяха защитавали през вековете. Вече приближаваше единайсет и десет, когато от сенките на старата градска стена се приближи дребен турчин с избелял червен фес.

— Монсиньор Лоунърган? — попита той, като се озърташе наоколо с въгленовочерните си очи.

— Забавихте се — дрезгаво го укори Лоунърган, опитвайки се да определи по акцента му откъде е.

— Сам ли сте?

— Вижте, както и да се казвате...

— Попитах ви нещо, монсиньор Лоунърган — прекъсна го турчинът, без да обръща внимание на думите му. — Съветвам ви да ми отговорите, ако искате да видите какво ви нося. Иначе Ватиканът завинаги ще го изгуби и това ще бъде много неприятно за вашия кардинал Петрони.

Споменаването на Петрони накара Лоунърган да поизтрезнее.

— Да — утвърдително кимна с глава той.

— Тогава елате с мен.

Турчинът изчезна под каменните укрепления и навлезе в Стария град. Дерек Лоунърган се мъчеше да не изостава от избелелия червен фес по сокаци и безистени. Когато стигнаха до Християнския квартал, турчинът влезе в мръсна и тясна калдъръмена задънена уличка, отвори една тежка стара врата и го покани вътре.

Задъхан, несвикнал на по-тежки физически усилия от повдигане на дясната ръка, Дерек Лоунърган с усилие се изкачи по тясното каменно стълбище, мина през някаква кухничка и влезе във вътрешната стая.

— За какво беше всичко това? — изхъхри той, след като се просна на тежък дървен стол.

— Когато видите какво имам, монсиньор Лоунърган, струва ми се, ще се съгласите, че би било неразумно властите или някой друг да ни проследят. — Турчинът вдигна рогозката от пода и отмести три дъски от старото дюшеме, после измъкна от кухнята продълговата кутия от маслиново дърво. Вътре имаше още едно, по-голямо ковчеже. Той извади избелял и мръсен жълт ленен свитък и го остави на тежката ожулена дървена маса в средата на стаичката.

Дерек Лоунърган запремигва. Спомените му се събуждаха. Някъде беше виждал тоя свитък — около няколко свитъка от Мъртво море, донесени в Рокфелеровия музей.

— Какво е това? — с предрезгавял от вълнение глас попита той и се понадигна от стола.

— Свитък от Мъртво море — безизразно отвърна турчинът, забелязвайки, че задъхването на жертвата му няма нищо общо с умора.

— Откъде го взехте? Дайте да го видя.

Турчинът не обърна внимание на въпроса и остави Лоунърган да развие безценния паметник, датиращ отпреди две хилядолетия, после му подаде стара сребърна лупа, която бе принадлежала на баща му.

Дерек Лоунърган дълго разглежда избелелия ръкопис. Сърцето му бясно се блъскаше в гърдите. Беше на елинистически гръцки, което можеше да означава едно-единствено нещо: съществуваше само един свитък от Мъртво море, написан на тогавашната лингва франка, и той два пъти провери своя превод на древния текст. Спокойно, каза си Лоунърган, спокойно. Дребният турчин в никакъв случай не биваше да загрее какво има в тоя свитък. Свещеникът пхна ръце в джобовете си, за да скрие треперещите си пръсти. Числата на Магдалина, писанията на есеите за произхода на живота и предупреждението за гибелта на цивилизацията от ръцете на нова вяра. Истинска бомба!

Турчинът остана невъзмутим, но реакцията на монсиньор Лоунърган не му убягна. Виждаше изумлението в очите му.

— Откъде го взехте? — повтори той.

— От едно място, където морето е плитко и нищо не живее в него — тайнствено отговори турчинът. — Обаче в сравнение със съдържанието на този свитък, точното местонахождение на находката не е важно, монсиньор Лоунърган. За щастие на Католическата църква тя се продава.

— Колко? — припряно попита Лоунърган. Прекалено припряно.

Турчинът долови нетърпението в гласа му.

— Петдесет милиона долара — отвърна той.

— Това е смешно — изломоти свещеникът. — И дума да не става. За такъв незначителен документ. Ще платим един милион и нито цент повече — надутото прибави той, решен да не допусне да го притиска в ъгъла някакъв хитър черноборсаджия. Съмняваше се някой от познатите на турчина да е способен да преведе древния текст. — Пък и вие търгувате с културни ценности, което е незаконно.

— Както желаете, монсиньор Лоунърган — заяви продавачът с любезна усмивка, съдържаща едва забележима насмешка към самонадеяността и наивността на чужденеца. През 1978-ма бащата на турчина беше продал препис на свитъка Омега за десет милиона долара и Църквата ги бе дала, без да й мигне окото. Този нещастник явно си нямаше и представа за това. — Извинявайте, че ви обезпокоих.

— Един милион долара са много пари — тросна се Лоунърган.

— И двамата знаем, че свитъкът струва доста повече от петдесет милиона долара за Католическата църква, но за тази цена ще ви дам и другата кутия.

— Какво има в нея? — Свещеникът присви очи.

— Навярно трябваше да го спомена по-рано. — Ако Лоунърган бе приел първото предложение, турчинът изобщо нямаше да го спомене.

— Покажете ми — настоя монсиньорът.

Наложи се двамата да повдигнат тежкото ковчеже от маслиново дърво от кухнята в пода. Турчинът отключи пиринчения катинар.

Дерек Лоунърган се опули. Вътре имаше стотици фрагменти. Той извади един от тях и внимателно го разгледа с лупата.

— Сигурно е фрагмент от Исая — заключи накрая свещеникът. — Също е интересен, но не е с кой знае каква стойност. — Той взе друг фрагмент. За разлика от свитъците на Исая и Омега, този беше написан на старогръцки. Интересно, че в ковчежето имаше гностично евангелие, помисли си Лоунърган, макар и да не бе изключено в тъмния свят на черния пазар. — Петото евангелие, евангелието на Тома — внушително заяви той.

— Виждам, че добре познавате древните езици.

Лоунърган надменно изсумтя.

— И то не е много важно. Негов препис е открит в Наг Хамади и преводът е свободно достъпен за всеки учен, който проявява интерес.

— Тогава навярно повече ще ви заинтригуват тези документи, монсиньор Лоунърган. — Турчинът се пресегна за прозрачно найлоново пликче, залепено под капака на ковчежето. Вътре имаше три фрагмента.

Когато ги сложи на масата, пулсът на свещеника се ускори и той започна да превежда от елинистически гръцки:

— Пътят към Омегата... — Този път не се опита да скрие смайването си. Трите фрагмента съдържаха еднакви думи със свитъка, който бе превел по-рано. Нов препис на великия свитък Омега!

— Виждате ли, монсиньор Лоунърган, имаме основание да смятаме, че сред фрагментите в това ковчеже се намира втори препис на свитъка, който преди малко отказахте да купите. Както вярно отбелязвате, тук най-вероятно има и почти пълен свитък на Исая. Есеите са били високоорганизирани хора, монсиньор Лоунърган. Не

бива да се изненадвате, че техните писари са се погрижили библиотеката им да съдържа преписи на най-ценните им съчинения. Освен това тук сигурно има пълен препис на гностичното евангелие от Тома. И всичко това се включва в моето предложение.

Дерек Лоунърган отново си наложи да запази спокойствие.

— Откъде ги взехте? — за трети път попита той.

— Както казах, монсиньор, това не е важно. — Турчинът нямаше намерение да обсъжда кутиите, които след смъртта на баща си беше намерил под дюшемето и бе занесъл в разхвърляния си антикварен магазин във Витлеем. — За жалост, докато се сдобия с тези свитъци, вторият препис беше оставен да се разпадне. Дваж по-жалко е, че фрагментите безнадеждно са се смесили с другите свитъци. Някои от онези бедуини не са обучени да работят с древни пергаменти, обаче знаят колко струват. Аз също — подчерта той.

— Все пак и дума да не става за петдесет милиона — отсеке Лоунърган. — Даже да са оригинални, тия документи вече ги има и другаде. Големият свитък на Исаия се съхранява в Светилището на книгата, всички останали свитъци вече се проучват в хранилището за свитъци на Рокфелеровия музей — излъга свещеникът.

— Възможно е, монсиньор Лоунърган, възможно е. Въпреки че като се има предвид отсъствието на напредък в хранилището за свитъци, международната научна общност ще приветства възможността да направи по-резултатни анализи на тяхното значение. Още веднъж се извинявам, че ви обезпокоих, просто искахме да дадем възможност първо на Католическата църква. Със сигурност ще намеря други купувачи — заяви той и пак залепи найлоновото пликче под капака. — Убеден съм, че също като петото, шестото и седмото евангелия на Тома, Филип и Мария Магдалина, ще намерят за най-интересно Осмото евангелие... свитъка Омега.

При споменаването на свитъка Омега Лоунърган шумно ахна.

— Какво точно знаете? — гневно изхриптя той.

— Грешите, ако си мислите, че не ни е известна стойността на тези документи — отвърна турчинът, без да губи невъзмутимия си вид. Бе свикнал да се пазари в тъмния свят на антикварните стоки, свят, пълен с егоцентрици, макар и навярно не толкова надути или избухливи като монсиньор Дерек Лоунърган. — А няма нищо по-ценно или по-пагубно за християнската религия от свитъка Омега... —

Той провлече глас, сякаш предвещавайки хаоса, който можеше да последва след неговото публикуване.

Мислите на свещеника препусаха. Петдесет милиона долара бяха огромна сума, ала той знаеше, че кардинал Петрони няма и да мигне, когато я чуе. След като се бяха появили тия два преписа на свитъка Омега, Ватиканската банка щеше да плати колкото е нужно, за да скрие завинаги документите от обществеността. Той сви месестите си устни, изведнъж осъзнал, че изобщо не е необходимо Петрони да научава за второто ковчеже. В него се криеше безценна застраховка срещу разкриването на миналото на свещеника и впоследствие щеше да му донесе значителна сума. Нещо повече, това представляваше идеална възможност да отхвърли оковите на оня хуй в Рим. Може би щеше да си отмъсти за отношението на Петрони и Църквата към него.

— Ще трябва да се посъветвам с Ватикана — изрече накрая Лоунърган, оставил всякакви преструвки, че цената е абсурдно висока. — И ще се наложи да се уверя, че документите са автентични.

— Естествено — съгласи се турчинът. Беше очаквал това искане и му подаде изтъркана кожена кесия. — Тук има ясно обозначени пликосе с късчета от всеки пергамент. Сигурен съм, че ще ги подложите на радиовъглеродно датиране и други анализи.

— Как да се свържа с вас?

— Ковчежетата ще бъдат преместени за съхранение на друго място — осведоми го турчинът. — Аз ще ви потърся след месец.

На връщане към Дамаската порта Дерек Лоунърган си погледна часовника и се запита дали Подземният бар още е отворен. Минаваше един през нощта. Навярно не, помисли си той. Трябваше да прати шифровано писмо до Петрони чрез дипломатическата черна чанта на Ватикана, което сигурно щеше да накара епископ О'Хара да го поразпита. Майната му. Щеше да го разпитва и Петрони, когато прочетеше за петдесетте милиона. Майната му и на него. Майната им на всички. Той влезе в поредната задънена уличка и пак изруга.

32.

Тел Авив

Колесниците на боинг 747 на Бритиш Еървейс се спуснаха с глухо издумкване.

Алегра развълнувано притисна лице към прозореца в очакване за пръв път да види Израел. Светите земи. Толкова много беше чела за тях в манастира в Трикарико и сега най-после бе там! Майка ѝ я беше разпитала с най-големи подробности, подробности, които несъмнено точно щяха да бъдат повтаряни пред синьора Багарела, синьора Фарини и всеки друг по калдъръмените улички в родното село. Баща ѝ нямаше да разказва толкова подробно, ала единствената кръчма в Трикарико все пак щеше да бъде осведомявана за развитието на Алегра.

Големият самолет бавно зави и Алегра се разочарова от първото, което видя от Обетованата земя. Ленивите вълни на Средиземно море плискаха мръсен бряг и привечерното слънце не помагаше особено, за да оживи тази картина. В далечината се виждаше Тел Авив, който изглеждаше също толкова незабележителен — безброй плътно наблъскани невзрачни сгради, тук-там разнообразявани от високи хотели, гледащи към нещо, което минаваше за плаж. Първият чисто еврейски град на модерен Израел беше основан през 1908-ма като предградие на старата Яфа, известна в историята като поклонническият портал към Йерусалим, едно от най-древните непрекъснато обитавани места в света. Сега ролите се бяха разменили и Яфа просто бе квартал на Тел Авив.

Капитанът подаде повече гориво и четирите турбодвигателя ролс-ройс РБ211 изреваха и веднага след това утихнаха, когато четиристотинтонният самолет заходи за кацане. Стюардът взе интеркома и произнесе обичайната си реч.

— Скоро ще кацнем в Тел Авив...

Алегра продължи да гледа през прозореца. Пейзажът наоколо бе също толкова непривлекателен, колкото и брега тясна равнина с ниски зелени и кафяви храсталаци. За израелците обаче тя означаваше нещо

много повече. Това беше Ерец Израел, земята на Авраам, Моисей и дванайсетте племена на Израил. Освен самия Яхве, в Стария завет нямаше нищо по-скъпоценно.

Мина цяла вечност, докато боингът рулира, докато минат през паспортния контрол и си вземат багажа. Накрая Алегра стигна до митницата.

— Отворете куфара. — Автоматът странно контрастираше с красотата на младата митничарка, затова пък напълно хармонираше с погледа ѝ. Стоманен и подозрителен. — За пръв път ли идвате в Израел? — Говореше отчетливо английски, със съвсем слаб еврейски акцент.

— Да — отговори Алегра и отвори куфара си.

— По работа, или за удоволствие? — продължи разпита младата израелска митничарка, докато преравяше багажа ѝ с безпощадна ефикасност.

— Идвам със стипендия на Еврейския университет.

Митничарката я измери с поглед и затвори куфара.

— Приятно прекарване в Израел — лаконично рече тя и ѝ даде знак да мине.

Алегра помъкна багажа си към залата за пристигащи. Летище „Бен Гурион“ беше оживено и сред стените на терминала почти постоянно отекваха различни съобщения, първо на иврит, после и на английски. Тя потърси доктор Давид Кауфман в навалищата, оглеждаше десетки лица в опит да разпознае човек, отговарящ на полученото кратко описание. Над метър и осемдесет на ръст, мургав, къдрава черна коса, сини очи и солиден вид. Това не ѝ помогна много, освен може би къдравата коса.

Рим

Скоро след назначаването си кардинал Петрони лично се бе погрижил за инсталирането на защитени от подслушване телефони за хората, с които може да му се наложи да се свързва. Извънредно предвидливо. Ако можеше да вярва на информацията от Лоунърган, придобиването на втория препис на свитъка Омега беше жизненоважно и трябваше да се осъществи в пълна секретност.

Държавният секретар набра личния си шифър, последван от кода на Израел и накрая номера на Лоунърган в Йерусалим.

Когато се разнесе телефонният звън, Дерек Лоунърган се сепна и трябваше да изрови слушалката изпод купищата документи и листове, които затрупваха бюрото му.

— Лоунърган — дрезгаво отговори той, без да се сеца, че това е „червеният телефон“.

— Добро утро, монсиньор, обажда се държавният секретар.

— Ваше Високопреосвещенство. — Лоунърган се поизправи на стола си и веднага съжали за рязкото си движение. — Получихте ли писмото ми? — попита той, като подпираше главата си.

— Превключете на обезопасената линия — студено нареди Петрони.

— Веднага, Ваше Високопреосвещенство. — „Да ти го...“ — мрачно си помисли Лоунърган, докато търсеше за пластмасовия ключ, с който телефонът се превключваше в обезопасен режим.

— Колко души знаят за съществуването на свитъка Омега, монсиньор? — попита държавният секретар, когато свещеникът най-после се справи с техниката и отново се обади.

— Само антикварят, освен бедуините, които са открили свитъците, но те не биха могли да ги прочетат — отвърна Лоунърган. — От само себе си се разбира, че не е в негов интерес властите да научат. Аз, естествено, не съм споменавал за това на никого.

— Така и трябва. Каква възможност за маневриране имаме в пазарлъците за цената?

— Продавачът играе много твърдо, Ваше Високопреосвещенство. Предложих му един милион долара, но той ми се изсмя. Тъкмо тогава спомена за свитъка Омега и каза, че ще може да намери други купувачи.

— Линията може и да е обезопасена, монсиньор, но за разлика от моите, вашите разговори може да се подслушват. Мерете си приказките!

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство. — „Пак да ти го...“ — още по-мрачно отпреди си помисли Лоунърган.

В ефира се възцари тишина. Пръв я наруши кардинал Петрони.

— Не можем да си позволим да поемем този риск. Кажете му, че ще платим исканата цена. Ще може да си получи парите в Швейцария

и ще му покрием пътните разходи, но щом ги вземе, той престава да е наш проблем. Монсиньор Томас ще го чака в Цюрих и размяната ще стане в банката. Вие ще присъствате на срещата, за да се уверите какво купуваме. Подробностите ще ви бъдат предадени в запечатан плик с дипломатическата поща и ще пристигнат утре. Ясно ли е всичко?

— Напълно, Ваше Високопреосвещенство.

— Добре. Има още един въпрос, който изисква вашето внимание. Съобщиха ми, че доктор Алегра Басети и израелският учен доктор Давид Кауфман са получили постдокторски стипендии в Еврейския университет.

— Така е, Ваше Високопреосвещенство — потвърди Дерек Лоунърган. Щеше му се ударната секция на Лондонската филхармония да намери място за репетиции извън черепа му.

— За съжаление те ще разполагат с пълен достъп до онези свитъци, които вече са собственост на евреите. Еврейският университет ще поиска достъп до свитъците, които са при вас, в Рокфелеровия музей. Това в никакъв случай не бива да се случва, макар привидно да оставите впечатлението, че сме готови да им окажем съдействие. Ако се наложи, определете им място за работа, обаче ги размотавайте колкото може повече.

— Ясно, Ваше Високопреосвещенство. Но вие разбирате, че професор Кауфман ни оказва силен натиск чрез Министерството на културните паметници. — Отсреща последва мълчание. Беше реагирал неразумно.

— Не ме интересува какъв натиск ви се оказва — ледено заяви Петрони. — Като член на Папската библейска комисия, вашата задача е да защитавате Словото Божие от грешки и да предпазвате Светата църква от критики. И между другото, не ми хареса статията на професор Кауфман за шифрите в свитъците от Мъртво море в броя на „Байбликъл Антикуитис Ривю“ от миналия месец. Излишно е да ви напомням, монсиньор, че съдържанието на вашето досие няма да ви облекчи живота, ако стане публично достояние. Веднъж ви спасих, може би следващия път няма да съм толкова снизходителен.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство, разбира се. — Подобно на мнозина други, монсиньор Лоунърган можеше да си спести сервилността. Връзката бе прекъснала. — *Vaffanculo!* Да ти го начукам! — извика той в безжизнената слушалка. После стана от

бюрото и извървя многократно изминавания път до бюфета на отсрещната стена. Треперещите му пръсти трудно вкараха ключето в ключалката и не го слушаха, докато развинтваше капачката на шишето. Свещеникът се върна до френските прозорци, които гледаха към парка, пресуши чашата си и повторно я напълни.

Този ограден парк би се сторил на всеки друг като оазис наред древната арабска столица в Източен Йерусалим, окупирана от израелците по време на Шестдневната война през 1967-ма. Величествени борове, кипариси и палми хвърляха сянка и създаваха спокойна атмосфера. Живи плетове, червени пустинни цветя и пясъчникови стъпала плавно се спускаха към площадчета с каменни пейки, убежище от напрежението на живота. Недалеч от входовете на парка от отсрещната страна на стените на стария каменен манастир кипеше животът на Стария град с неговите шумотевица и миризми, както векове наред в Близкия изток. За монсиньор Дерек Лоунърган, пазителя на папските тайни в Йерусалим, това място приличаше на затвор.

— Ти, задник такъв, обаче си нямаш и представа, че за своите петдесет милиона ще получиш само един препис на свитъка Омега. Другият ще взема аз, наред с Тома и Исая — измърмори под нос той.

Беше сигурен, че лукавият дребен турски антиквар с избелелия червен фес може да бъде убеден да не споменава за второто ковчеже, когато отидат в Цюрих. Комисиона за осигурените петдесет милиона. Турците разбираха от тия неща, помисли си свещеникът, когато изпразни шишето с уиски и го хвърли в кашона на дъното на бюфета.

Тел Авив

— Доктор Алегра Басети?

Алегра се обърна и завари застаналия пред нея Давид Кауфман.

— Здравейте, аз съм Давид Кауфман. Добре дошли в Израел — широко се усмихна той.

— Здравейте и ви благодаря — стисна ръката му младата жена.

Ръкостискането му бе твърдо и уверено. Този висок, загорял от слънцето и със спортен вид израелец не отговаряше на предварителните й представи. Давид веднага й хареса и белегът на дясната му буза само го правеше още по-привлекателен. Изглеждаше

на около четирийсет и пет години. Беше предполагала, че един доктор по археология и специалист по старогръцки и арамейски няма да е толкова атлетичен и млад. Ако знаеше, че приближава шейсет, тя още повече щеше да се изненада. За миг си спомни думите на професор Гамберини, че Кауфман е ерген.

— Разбрах, че говорите английски и иврит, освен италиански? Сериозно постижение. — Той пое багажа ѝ.

— Благодаря, само че отдавна не съм упражнявала познанията си по иврит. Благодаря и че ме посрещнахте. Не мога да повярвам, че съм тук.

— Скоро ще го почувствате. Онслоу не е много далеч оттук.

— Вашият шофьор ли?

— Колата ми. Подари ми я един мой приятел, който беше британски военен аташе, преди да се завърне в Лондон. Негово Сиятелство Онслоу Харингтън-Смит — никога не се обръщаме към колата с цялото ѝ име, викаме ѝ просто Онслоу.

— Много щедро от негова страна.

— Не сте виждали Онслоу.

Объркана, Алегра последва извънредно привлекателния научен сътрудник до паркинга, където ги очакваше стар британски ленд роувър с ръкописен надпис „Еврейски университет“ на предните врати.

— Прощавайте за праха — каза Давид, като отвори вратата и потупа избелялата зелена седалка с изкуствена дамаска. От нея се вдигнаха облачета прах от Йерихон и още няколко библейски града.

Наложи се да затръшне вратата два пъти, за да се затвори, и когато завъртя ключа, моторът неуверено се закашля. После блъвна черен дим, запали и Онслоу се съживи с рев.

— Освен ако наистина не искате да минем през Тел Авив — надвика двигателя Давид, — за който не си струва да пишете на домашните си, мисля, че можем да потеглим направо за Йерусалим. Предлагам да пийнем по чашка за добре дошла в един от любимите ми барове и после да ви настаним, какво ще кажете?

— Тел Авив може да почака за някой друг път — извика в отговор Алегра.

— Сигурно е от заглушителя, уплътнителя или нещо подобно — поясни той. — Трябва скоро да я закарам на сервиз. — Давид изкара

ленд роувъра от паркинга и зави на югоизток по шосе 1.

При първия пътен знак с надпис „Йерусалим“ Алегра беше обзета от вълнение. Тя се опря на металното табло, когато израелецът удари спирачки и рязко зави, за да не се блъсне в натъпкания с араби микробус, който му пресече пътя. Даже клаксонът на колата да работеше, пак нямаше да го използва. Давид Кауфман не се ядосваше лесно.

— Както виждате, не се знае точно кои са най-лошите шофьори в света. Ние или арабите.

— Явно не сте шофирали в Италия — подхвърли спътницата му. — Колко е пътят до Йерусалим?

— Петдесетина километра оттук, обаче университетският кампус е на хълма Скопус, който се намира още няколко километра по-нататък. Тъй като сте за първи ден тук, ще пренебрегнем задръстванията и ще минем по панорамния път покрай Стария град. Утре имаме среща в Рокфелеровия музей, но трябва да ви предупредя, че заради тези стипендии имаше доста сериозни противоречия и там може би няма много да ни се зарадват.

— Това има ли нещо общо със свитъка Омега? — реши да провери какво му е известно Алегра.

— Какво знаете за това? — стрелна я с поглед отстрани той.

— Не много — загадъчно отговори младата италианка. — В нашата преса от време на време се появяват разни предположения.

— Възможно е да има нещо общо — не че някой е открил доказателства за съществуване на препис в музея, но е свързано и с фрагментите от свитъците, които са при тях. Адски са взискателни по отношение на това кого допускат и изглежда, в тях има нещо много опасно, иначе още преди години щяха да ги отворят за свободно проучване.

— Смятате ли, че свитъкът Омега наистина съществува? — опита се да изкопчи нещо повече тя.

— Баща ми е убеден в това. Аз не съм съвсем сигурен и все пак човек никога не го отхвърля напълно, когато е близо до археологически обект. Ами вие?

— Според мен баща ви е прав и винаги, когато има вероятност някой да го открие, започват да се случват странни неща. Чували ли сте за случилото се с професор Росели?

Давид утвърдително кимна.

— Тъжна история. Двамата с Йоси редовно си кореспондираха. Така и не откриха убиеца, нали?

Алегра поклати глава.

— Следствието още продължава, но следата явно е изстинала. Баща ви още ли се опитва да разшифрова кодовете?

— Чели ли сте статията му за свитъците от Мъртво море?

— Тя гръмна във всички италиански медии.

— Не се изненадвам, като имам предвид съдържанието ѝ. Утре ще се запознаете с него след срещата в Рокфелеровия музей. Ще ви разведа из Стария град и към седем и половина, ако имате желание, може да се разходим до Светилището на книгата. Професорът ще чете лекция за свитъците от Мъртво море пред група гостуващи американски конгресмени.

— Професорът ли?

— Така му викам на галено. Уговорил съм нашата среща в музея за три и половина, така че ще ви взема към два и петнайсет. Някъде там. За всеки случай — може палестинците пак да се развихрят и да всеят хаос наоколо. — Думите му не прозвучаха съвсем шеговито.

— Има ли такава опасност?

— През последните два месеца тук е доста спокойно, обаче в Израел човек никога не знае. Просто свикваш. Повечето хора са в резерва, което постоянно ти напомня, че страната трябва да бъде защитавана.

— И вие ли сте в армията?

— По-рано бях. Почти всички служат във въоръжените сили, освен бременните и майките. Доколкото разбирам, вие не влизате в тези две категории.

— Определено! — Този интересен израелец я привличаше. Чувстваше се ведро и спокойно с мъж, който очевидно не приемаше живота прекалено на сериозно.

— Колко време сте служили?

— Редовната служба е три години и после оставаш във фронтовия резерв до трийсет и девет годишна възраст. Ако избухне война, цялата страна се мобилизира. Автобусите и такситата превозват военни, частните самолети и кораби отиват във военновъздушните сили и флота, булдозерите и крановете — в сапърните части. Можем

да съберем общо четвърт милион войници за нула време. През седемдесет и трета това едва ни стигна.

— Участвахте ли в онази война?

Давид кимна.

— Почти всички участваха. Аз бях в армията и през шейсет и седма.

Алегра скришом се усмихна. Давид Кауфман някак си й приличаше на човек, за когото дисциплината във въоръжените сили е страшно досадна.

— А баща ви?

— Неговата кариера е далеч по-успешна. Бил е един от най-младите генерали в армията, въпреки че не е всеобщ любимец. Баща ми е на мнението и аз съм съгласен с него, че войната с арабите никога няма да разреши проблема, само че върховното командване и много политици в тази страна очакват техните генерали да са малко по-послушни. Съмнявам се и че сега е особено симпатичен на Ватикана.

— Да, след статията му за шифрите в свитъците от Мъртво море разбирам защо в клуба на кардиналите не му се радват особено.

— Меко казано. Доколкото разбрах, държавният секретар... как се казваше, Петроли ли?

— Петрони. — Алегра потрепери при спомена.

— Тъкмо той — потвърди Давид и се престрои, за да изпревари автобус, който бълваше облаци гъст черен дим.

До този момент пътят бе идеално равен и минаваше през разорани ниви с богатата червена почва на плодородната крайбрежна равнина, но вече стигаха до скалистите подножия на Юдейските планини.

— Чувал съм, че е почти апоплектик. Извинявайте, католичка ли сте?

— Не се безпокойте, изобщо не съм набожна. — Алегра реши, че не е време да разказва за престоя си в манастира. — А вие?

— Формално съм юдей.

— Формално ли?

— Да бъдеш юдей понякога е малко сложно. Ако майка ти е еврейка или си покръстен, където и да си роден, според юдейския закон се смяташ за юдей. Нещо като гражданин на света. Ако питате дали споделям религиозните вярвания на ортодоксалните евреи, тогава

отговорът ми е „не“. Предполагам, че нямам определена религия. Баща ми е дълбоко вярващ, но само Бог знае как се е запазил такъв. И двамата с майка ми са изгубили родителите си по време на Холокоста. Обаче майка ми си е съвсем нормална!

— Изглежда, сте изключително добре информиран за Ватикана.
— Предишните му забележки я бяха заинтригували.

— Баща ми е добър приятел с тукашния епископ, един ирландец на име О'Хара. Колкото и да е странно, и той не изглежда особено набожен. Симпатяга. Ще се запознаете и с него.

Когато наближиха хребета на дългия склон към предградията на Йерусалим, Алегра все още не можеше да повярва, че наистина е тук.

— Старият град датира отпреди около четири хиляди години — заобяснява Давид, без да подозира точно колко е била „набожна“ спътницата му. — Цар Давид го избрал за столица на евреите около хиляда години преди Христа, след като направил филистимците на пух и прах.

Алегра се усмихна. Предчувстваше, че непочтителният му начин на изразяване ще продължи да ѝ харесва.

— Скоро след това неговият син Соломон построил първия храм. Той просъществувал четиристотин години, докато през петстотин осемдесет и шеста дошли добрите стари вавилонци и го срутили. Четирийсетина години по-късно Неемия издигнал втория храм. — Давид рязко зави, за да избегне едно жълто палестинско такси. — През триста трийсет и втора преди Христа Александър Велики пак разрушил града, обаче вторият храм просъществувал до седемдесета година след Христа, когато римляните в своя неподражаем стил го изравнили със земята. Западната стена на плача е единственото, останало от него.

В края на стария Яфски път стигнаха до площад „Захал“ и Алегра за пръв път зърна стените на Стария град. От проучванията си знаеше, че самите стени са построени през 1537 г. от турския султан Сюлейман Великолепни. На фона на стената контрастът между древно и модерно разтегна сетивата ѝ до крайност. Какофония от коли, камиони, туристически автобуси, шерути — белите израелски микробуси — и техните жълти палестински аналози се бореха за пространство по оживената улица.

— Това е Яфската порта, а по-нататък ще видиш Цитаделата — посочи Давид масивните блокове в основата на грамадна каменна кула. — Иначе известна като Давидовата кула. Ирод я възстановил точно преди Христа и днес там се помещава Музеят за история на Йерусалим. Когато не издирваш нови свитъци от Мъртво море, със Стария град ще можете взаимно да се поопознаете.

— Нямам търпение — рече тя, докато Давид паркираше Онслоу пред хотела.

Слаби лампи подчертаваха фасадата на „Американ Колони“, един от най-прочутите и модерни Йерусалимски хотели. Построен в типичен за турска крепост стил, стаите гледаха към красив стар каменен вътрешен двор с идеално поддържани палми, градини и фонтани.

— Ще желаете ли маса, доктор Кауфман? — попита Абдула, отдавнашният барман в Подземния бар, и посочи към празно сепаре под един от старите пясъчникови сводове.

Давид погледна Алегра и повдигна вежди.

— Предпочитам на бара. Часове съм седяла в самолета — усмихна се на Абдула тя. — За мен бира, благодаря.

— Тъкмо жена по мой вкус — отвърна Давид. — Шалом — вдигна чашата си той, след като барманът им сервира.

— Давид!

Ученият се обърна и видя, че в бара влиза Том Шуайкър.

— Том! Как си? Отдавна не сме се виждали. Запознай се с доктор Алегра Басети, моя приятелка. Алегра е специалист по археологическа ДНК и е дошла с научноизследователска цел. Алегра, това е Том Шуайкър. Той е журналист, но не подхождай с предубеждение, някои от тях всъщност са свестни хора!

— Давид има отличен вкус за приятели — спокойно се усмихна Том и стисна ръката ѝ. — Добре дошли в Йерусалим.

— Приятно ми е да се запознаем. Често съм гледала репортажите ви от Ватикана — отвърна Алегра, изненадана от искрената дружба между двамата мъже.

— Една бира, моля, Абдула. — Шуайкър се огледа наоколо. — Странно. Оня дебелогъз самохвалко от Рокфелеровия музей го няма.

Какво облекчение!

— Кой дебелогъз самохвалко? — заинтригува се Алегра.

— Монсиньор Дерек Лоунърган — поясни Давид. — Утре ще се запознаем с него.

— Късметлии — отбеляза журналистът. — Някакъв напредък в получаването на достъп до свитъците?

Кауфман поклати глава.

— За момента дори имаме проблем с осигуряването на място за работа. Всеки път щом се разгори скандалът със свитъците, вие журналистите известно време го отразявате и после зарязвате темата.

— Обикновено защото някой е взривил поредния тълп автобус — съгласи се Шуайкър. — И изобщо не се докосваме до същността на въпроса. Три бири, моля, Абдула.

— Достъпът до тези свитъци явно има адски превратна история — отбеляза Алегра.

— Положението малко се облекчи — отвърна Давид. — През деветдесет и първа новият директор на библиотеката „Хънтингтън“ в Сан Марино, щата Калифорния, откри в един сейф отдавна забравени фотографии на свитъците. За разлика от Ватикана, ръководството на библиотеката вярва в интелектуалната свобода. Въпреки всевъзможни правни заплахи „Хънтингтън“ публикува снимките, но аз подозирам, че има още. Ватиканът варди достъпа до оригиналите, да не споменавам за реалната им датировка, с цялата свирепост на Бин-Ладеновите телохранители. И по някаква ужасяваща ирония след войната от хиляда деветстотин шейсет и седма неколцината учени, които все пак имат достъп до свитъците, не са стъпвали в страната — нещо, което Лоунърган упорито отрича.

— Струва ми се, че съм гледала едно негово интервю по този въпрос. Едър мъж, нали? — попита Алегра.

Том се ухили.

— И също толкова самолюбив. От британско-американски произход. С Давид вече имаме мнение за него, затова ще бъде интересно да видим какво ще кажеш ти.

— Не го ли харесвате?

— Не особено — потвърди Давид. — Учен елитарист, обаче във Ватикана го харесват, защото поддържа тяхната линия. Не бих се изненадал, ако е на заплата при тях.

Том Шуайкър попиваше всяка подробност от разговора между Алегра и Кауфман. Когато някой приклещваше Ватикана в ъгъла, журналистът си имаше лични причини да търси истината. Не че щеше да цитира Давид, освен ако не постигнеха взаимно съгласие, че има основание за това. Те бяха приятели и Шуайкър винаги възприемаше перспективна гледна точка. Давид Кауфман беше прекалено важен източник, за да го изхаби само за едно заглавие на първа страница.

— Ватиканските учени датират произхода на свитъците около двеста години преди Христа — заяви Алегра. — Това сигурно е вярно за едни от тях, но моите проучвания показват, че някои категорично са написани по Христово време и отразяват неговите и по-древни учения. Радиовъглеродното датироване ясно и убедително може да реши проблема, само че от Ватикана още отначало се съпротивляват на това.

— Съгласен съм с теб — отвърна Давид. — Тяхната защита е прекалено неистова и всеки, който им противоречи, има голяма вероятност да изпита пълната сила на ватиканското влияние, както за свое нещастие са установили един-двама изключително изтъкнати учени. Силно подозирам, че Ватиканът крие нещо.

Алегра кимна.

— Винаги съм имала чувството, че Ватиканът иска максимално да дистанцира Исус от свитъците.

— Защо? — попита Том.

— Ако се докаже, че Христос е учил при есеите, това ще застраши самата същност на ватиканското учение, да не говорим за божествената природа на Исус, уникалността на учението му и в крайна сметка дали наистина е имал за цел да постави началото на нова религия.

Давид остана впечатлен от готовността на колежката си да оспорва традицията, колкото и дълбоки корени в историята да има тя. Усещаше, че у Алегра има много повече, отколкото показва на повърхността. Осъзнал, че я е зяпнал вторачено, той припряно се обърна към Том.

— За обикновения човек това сигурно няма голямо значение, обаче всичко, което свързва Христос с есеите, хвърля Ватикана в дива истерия.

— Чудя се дали на утрешната среща ще стане дума за свитъка Омега — рече Алегра, като се питаше как ще реагира на това

журналистът.

Том широко се усмихна.

— Лоунърган ще си даде вид, че радушно ви приема, но не очаквайте прекалено сериозно съдействие, особено по въпроса за свитъка Омега. Той ще отрече самото му съществуване и предполагам, че ще се погрижат да видите колкото се може по-малко. По-добре да си тръгвам. Днес на Пора му е лош ден. Беше ми приятно да се запознаем, Алегра. Сигурен съм, че често ще се виждаме.

— Кой е Пора? — любопитства тя.

— Неговият продуцент. Явно кофти пич — осведоми я Давид, докато излизаха от бара след Том.

Когато си тръгнаха, Абдула посегна към телефона.

Туристическото будилниче упорито звънеше и Алегра опипом намери и натисна бутона му, като премигваше от утринните слънчеви лъчи, нахлуващи през големия прозорец на спалнята. През първите няколко секунди нямаше представа къде се намира, докато мъглата от разликата в часовите зони постепенно се разнесе. Вместо обичайната университетска „килия“, стипендията „Медина“ ѝ осигуряваше просторен апартамент само на десет минути път пеша от кампуса на хълма Скопус. Жилищният блок се гушеше в дъното на тиха зелена уличка и от балконите на спалнята и дневната ѝ се разкриваше шеметна гледка. В далечината се мержелееше Старият град и голям Йерусалим. Ранното утринно слънце се отразяваше в трийсет и пет тонното златно кубе на Купола на скалата, най-известната и поразителна част от Йерусалимския пейзаж и третото по важност ислямско светилище. Надясно зад него се различаваше сивкавият купол на черквата на Божи гроб, построена на предполагаемото място на Христовото разпятие в Християнския квартал. Наляво от Купола се простираше долината Кидрон и се издигаше Елеонската планина. Алегра доволно се протегна. Имаше цяла сутрин на разположение за разходка из университета, за да изпълни процедурите по записването, и предостатъчно време да се приготви за срещата с монсиньор Лоунърган. Осъзна, че с нетърпение очаква отново да види Давид.

Изведнъж цялата сграда се разтърси и спокойствието на Алегра се изпари. Когато трусовете утигнаха, тя стана от леглото и

предпазливо отвори вратата на балкона. На уличката цареше тишина и като че ли нямаше щети, нито вой на сирени, но младата жена се питаше дали няма да има вторични трусове.

Тъй като не бе сигурна какво означава „някъде там“ в представите за точност на израелците, Алегра се приготви малко след два, но приближаваше три, когато Онслоу наруши тишината в квартала.

— Извинявай за закъснението — каза Давид с момчешка усмивка. Алегра щеше да научи, че час, придружен от „някъде там“, означава точно това. — Усети ли труса? — попита израелецът, докато излизаше от задънената уличка.

— Поуплаших се. Големи ли са щетите?

— Съвсем незначителни. Случва се на няколко години, въпреки че този път беше малко по-силно. Шеста степен по скалата на Рихтер. Епицентърът е бил някъде край Мъртво море, обаче там няма почти нищо, така че явно сме късметлии.

За втори път от два дни се наложи Алегра да се опре на таблото, докато Давид прекосяваше голям Йерусалим, изпреварвайки автобусите, шерутите и всичко друго по пътя си.

— Не намираш ли за нужно да употребиш клаксон? — невинно попита тя, когато поредният пешеходец отскочи назад в крайпътния магазин, за да не бъде прегазен.

— Безсмислено е. От цял километър се чува, че приближаваме.

Алегра мислено се усмихна. У Давид Кауфман очевидно имаше доста от „момченцето“, помисли си тя — нещо, което още повече я привличаше към него.

— Добре дошли в Рокфелеровия музей. — Монсиньор Дерек Лоунърган протегна потната си ръка на Давид и после на Алегра. Дланта му беше като тлъста мокра риба.

Италианката учтиво се усмихна и когато последваха свещеника в кабинета му, погледна спътника си с изражение, което казваше: „Трябваше да ме предупредиш“. Лицето на Лоунърган беше зачервено, няколко дълги кичура рижа коса непокорно се развяваха от розовото му теме. Брадата му отдавна не бе подстригвана и дъхът му вонеше на уиски. Въжето на расото му се скриваше под гънките на шкембето му.

Давид широко се усмихна, когато забеляза, че Алегра полага усилия да не се разхили.

— Директорът ви праща своите извинения, но ме помоли да го представлявам — започна Лоунърган, докато разчистваше купищата документи от два стари стола и подпираше дебелия си задник на ръба на бюрото си. — Свитъците от Мъртво море са едновременно изключително трудна и съвсем проста тема — надутото продължи монсиньор Лоунърган. — Проста с това, че за съдържанието им са написани страшно много лъжи. Всъщност те не съдържат нищо изненадващо. Библейски свитъци със сведения, вече известни ни от Стария завет и със съвсем малки отклонения от Светото писание. Извънредно интересни, но съвършено безобидни и почти с нищо не обогатяват нашите познания за мирните отшелници есеите, които предпочитали да живеят в усамотение в Кумран. От друга страна — отбеляза той и се вторачи в Алегра, — подреждането на фрагментите и извеждането на тия заключения след разчитането на древния текст е работа, изискваща значителен опит.

— Ами датировката на свитъците, монсиньор? — попита Давид, на когото му беше дошло до гуша от надутостта на Лоунърган. — Според някои учени те са по-тясно свързани с времето на Христос, отколкото се е смятало отначало.

— Вие може и да ги наричате „учени“, господине. Аз категорично не ги смятам за такива. Няма никакво съмнение, че всички фрагменти или поне ония, които сме имали време да проучим, датират от предхристиянската епоха. Абсолютно никакво съмнение.

Това беше сериозна грешка и Давид веднага се възползва.

— Значи има други фрагменти, които още не сте проучили, така ли?

В първия момент Дерек Лоунърган придоби вид на човек, който изведнъж е получил ужасен запек. Той поморавя и запремигва, после се облеци като риба.

— В хранилището са останали съвсем малко — пренебрежително отвърна свещеникът. — Първоначалният груб превод показва, че са преписи на една-две второстепенни книги от Стария завет.

— А датировката им? — включи се в атаката Алегра.

— Тя още предстои да бъде направена, обаче, като имам предвид убедителните доказателства, получени от вече анализирани фрагменти, не се съмнявам, че и те датират от втори-първи век преди Христа.

— Анализът включва ли радиовъглеродно датиране, монсиньор?
— с почти невъзмутим вид попита Алегра.

Пак същият запек.

— Едва ли е нужно да ви напомням, доктор Басети, че тия свитъци са безценни. Нямаме намерение да ги накълцаме, за да дадем проби на химиците. Ленът, в който са били увити, вече е подложен на такъв анализ, но... — тук Лоунърган направи пауза, за да подчертае думите си, — ... когато като мен си посветил толкова години на тая дисциплина, осъзнаваш, че има още много методи за датиране, които са също толкова точни, ако не и повече. Например откритите в Кумран монети, да не споменавам за палеографията.

— Палеографията ли?

— Науката за сравнителния анализ на древната писменост или по-просто казано, промените, наблюдаващи се в развитието на писмеността, които могат да се датират по стила — покровителствено поясни свещеникът, като че ли гостенката му бе особено тъпа ученичка.

— Знам какво е палеография, монсиньор — спокойно отвърна тя.
— Просто моят опит показва, че точното датиране с помощта на палеографията в най-добрия случай е малко недостатъчно.

Усмивката ѝ го разяри.

— Когато добиете известен опит, доктор Басети, навярно бихме могли да обсъдим тоя въпрос — изплю в отговор Лоунърган, без да се опитва да скрие презрението в гласа си. — А сега, моля, елате с мен да ви разведе из музея.

— Готино дупе — прошепна Давид, докато следваха клатушкащото се белезникаво расо по коридора към хранилището за свитъци.

Алегра с усилие се сдържа да не се изкиска.

Хранилището за свитъци представляваше продълговато помещение с три редици дървени маси, минаващи почти по цялата му дължина. Десетките дебели квадратни стъклени плоскости върху тях

бяха единствената защита на хилядите фрагменти от свитъци, събрани от малкия международен екип, ръководен от ватикански учени.

— Това е хранилището за свитъци — излишно ги осведоми Лоунърган. — Моля, не докосвайте стъклата. Както виждате, твърденията за някаква си секретност са напълно неоснователни. Всеки член на международния екип е свободен да идва тук и да наблюдава работата на другите членове.

Давид се въздържа да коментира думите му. Тъй като там нямаше никого, тази „работа“ изглеждаше доста съмнителна. Двамата учени изпитаха известно смущение от факта, че по причини, известни само на него, Лоунърган ги разведе из всички административни помещения, стая по стая, всичките с кантонерки и компютри. Накрая стигнаха до сутерена, където се помещаваха фотографските тъмни стаички.

— Това ли е хранилището? — невинно попита Давид, когато подминаха същите онези тежки стоманени врати, на които се бе натъкнал по време на Шестдневната война през 1967-ма.

— Боя се, че само директорът има комбинацията — с лекота излъга свещеникът, без изобщо да нарушава своята клатушкаща се крачка.

— Навярно бихме могли да ви помогнем с онези фрагменти в хранилището, които още не са анализирани — предложи израелският учен.

— И дума да не става — категорично отсече монсиньор Лоунърган. — Всичко вече е разпределено. А и заявката ви за работа в Рокфелеровия музей още не е одобрена — многозначително добави той. — Въпреки че ви поздравяваме и двамата, повечето работа по превода вече е свършена и малко се изненадахме, когато Министерството на културните паметници намери за нужно да вложи още средства в област, която вече е напълно изчерпана. — Употребата на царственото множествено число като че ли подчертаваше предвиденото от Давид разделение на „ние“ и „те“.

— Имате ли представа кога да очакваме одобрението на заявката ни? — настоя Давид на връщане към кабинета на Лоунърган.

— Това зависи от директора — мъгляво отвърна свещеникът. — А сега моля да ме извините. Имам друга среща — заяви той, като си погледна часовника.

В хотел „Американ Колони“ отгатък пътя Абдула скоро щеше да отвори Подземния бар.

— Какво ще кажеш за нашия човек Лоунърган? — попита Давид, докато с Алегра се качваха на Онслоу.

— Имах чувството, че ако видя още една кантонерка, ще се разкрещя. Всички тукашни учени ли са такива? — смаяно поклати глава тя.

— Той сигурно бие рекорда по надуто пърдене, но ми се струва, че получихме представа докъде ще стигнат, за да ни попречат да видим нещо стойностно в Рокфелеровия музей.

— Лоунърган не прояви любезността да те пусне в хранилицата — подхвърли Алегра.

— Значи си забелязала. Това ме кара да се питам какво има вътре. Известно време си мислех, че ще отстъпи, особено когато се изпусна, че имало още фрагменти.

— За малко да ме разсмееш, когато каза, че Лоунърган имал „готино дупе“.

Давид се захла.

— Удивително е какво вършат някои хора със собственото си тяло. Би ли ти се искало да спиш с такъв тип? Ще трябва да му търсиш оная работа — заяви той, като се опитваше да говори със сериозно изражение.

— Пфу — потрепери Алегра. — Каква ужасна мисъл!

Израелецът намери място за паркиране недалеч от Новата порта и двамата се запътиха към стените на Стария град. Вярата на Алегра, или поне нейната католическа форма, вече бе само далечен спомен, ала подобно на повечето хора, които за пръв път посещават Йерусалим, тя се оглеждаше с известно благоговение, докато вървеше по същия паваж, по който преди толкова много години бяха стъпвали Исус и неговите ученици, Понтий Пилат, цар Давид и безброй други. Поспряха в черквата на Божи гроб, после продължиха към източния край на Давидовия път и Централния пазар — три успоредни улици, покрити с каменни арки, датиращи от епохата на кръстоносците. Алегра поглъщаше атмосферата, докато се разхождаха из Соук ел-Лахамин, пазара за месо, където пред облицованите с бели плочки

ниши висяха на куки току-що заклани животни и птици — сцена, останала неизменна отпреди стотици години. Още по-нататък на Соук ел-Атарин и ел-Хаваят арабите бяха натъпкали стоката си в малки каменни изби от времето на кръстоносците и се навеждаха над мръсни сини и зелени пластмасови кофи, преливащи от зелени и черни маслини. Индийско орехче, пипер, кимион и стотици други видове подправки бяха насипани в дървени кутии или увити в целофан. Портокали от Яфа, патладжани, папая, домати, червено цвекло, зеле и безброй други плодове и зеленчуци се търкаляха по каменния паваж. Двата подминаха една ъглова фурна, в която на дървени тави бяха подредени хляб и сладки.

— Този град има изумителна история — рече Алегра. — Не мога да повярвам, че се разхождам по улиците му.

— Един от великите градове на света — съгласи се Давид. — Единственият, в който се събират трите велики монотеистични религии — юдаизъм, християнство и ислям.

Йерусалим. Това беше една от ябълките на раздора в Близкия изток, но и един от ключовете за всяко решение на палестинско-израелския проблем. Свещен за евреите, мястото, където хиляда години преди Христа цар Давид изхвърлил йевусейците от иначе маловажен град и го обявил за еврейска столица. Свещен за християните, мястото, където бил разпнат и погребан техният Спасител. Свещен за мюсюлманите, мястото, от което Мохамед се възнесъл на небето от Харам ал-Шариф, Купола на скалата.

Три световни религии, всички в неистово противоборство помежду си, всички с един и същи бог, размишляваше Алегра, докато се връщаха обратно към Онслоу.

Светилището на книгата, част от Музея на Израел, се намиреше на запад от Стария град, недалеч от Националната библиотека и Кнесета. Беше построено през 1965 г. специално за свитъците от Мъртво море, собственост на израелската държава. Сградата имаше уникален вид, повлиян от самите свитъци. Покривът представляваше бял купол с формата на един от капациите на делвите, в които бяха открити свитъците. На входа имаше черна гранитна стена — контрастът между черното и бялото символизираше Свитъка на

войната, описващ четирийсетгодишната титанична борба между доброто и злото, която очакваше цивилизацията, борба между „синовете на светлината“ и „синовете на мрака“. Борба, която щеше да предизвести завръщането на месията.

Давид енергично влезе във вестибюла, следван от Алегра.

— Добър вечер, Ицхак — поздравя той охраната и показа една от няколкото служебни карти, които носеше на верижка на шията си.

— Влизайте, доктор Кауфман, професор Кауфман тъкмо започва. Добре дошли в Израел, доктор Басети.

— Благодаря — отвърна тя, малко изненадана, че името ѝ е известно на охраната. — Всички в Израел ли познаваш? — попита Алегра, след като минаха през детектора за метал.

— Само по-важните. Охраната и машинописките — засмя се Давид и я поведе по дълъг, изкусно осветен коридор. — Това е възстановка на пещерите. Те изобразяват есейската общност и района на Кумран, където са открити свитъците. Имали са високоразвита цивилизация — посочи той един планетарий, бронзов модел на слънчевата система. На желязна пръчка в средата се въртеше голямо бронзово кълбо, представляващо Слънцето. Планетите от слънчевата система бяха изобразени с по-малки бронзови топки, които се въртяха и движеха по елипсовидна орбита около него.

— В този макет има десет планети — отбеляза Алегра. — Много късно откритие.

— Интересно, нали?

През 1999 г. два научноизследователски екипа, единият от Университета на Луизиана в Лафайет, а другият в британския Открит университет, бяха съобщили, че орбитите на най-далечните комети в ледената пустош на слънчевата система необяснимо се стесняват в елипси, което предполага влияние на неизвестна планета. И двата екипа бяха поставили хипотетичната десета планета на разстояние 1 609 344 000 000 километра.

— Ако този макет беше в мащаб — продължи Давид, — и най-далечната известна ни планета, Плутон, се намираще на един метър от Слънцето, десетата планета трябваше да бъде поставена на един километър.

— Което обяснява защо нито един от нашите телескопи не може да я регистрира — замислено отвърна Алегра. — Есеите не може да са

го знаели, нали?

— Не, макар да ми се струва, че тяхната общност е нещо повече от това, за което са я смятали отначало. Макетът се основава на диаграма, открита в кумранската библиотека. Те определено са проявявали силен интерес към астрономията. — Израелският учен посочи древен телескоп в една от витрините.

— Телескопът не беше ли изобретен през седемнайсети век?

— От Галилей — допълни Кауфман. — Но археолозите отдавна се озадачават от две кристални лещи, датиращи още отпреди тази находка. Едната се намира в Британския музей и е открита в египетска гробница, другата е от седми век преди Христа и произхожда от Асирия. И двете са механично шлифовани по сложна математическа формула. Според една от теориите есеите открили телескопа много преди Галилей. Вторият есейски макет е още по-интересен — заяви той и подмина планетария и телескопа.

— Прилича на спирала на ДНК. — Алегра си спомни теориите на Франсиз Крик и Антонио Росели.

— Наистина. Този макет също се основава на диаграма от кумранската библиотека. Възможно е римляните да са погубили една от най-напредналите цивилизации в древния свят, когато плякосали Кумран, но утре сутрин ще разгледаме развалините. Между другото, девет рано ли е?

— Някъде там ли? — попита Алегра.

— Определено „някъде там“ — потвърди Давид.

Не можеше да повярва, че я познава само от два дни. Тя наистина бе изключителна личност и сърцето му леко се разтуптя. Инстинктът му диктуваше да се приближи до нея, ала израелецът си пое дъх и бързо се запъти към входа на главната зала. Изненадана от промяната в настроението му, Алегра го последва.

Излязоха от галерията и се озоваха в огромно помещение. Куполът беше окъпан в ослепителна зелена и мека оранжева светлина и под него доминираше голям кръгъл подиум с нещо като край на грамадна точилка, стърчащ в центъра му. Когато влязоха, от групата сенатори се отдели висок изискан мъж.

— Почти навреме, доктор Кауфман, да не ви се е случило нещо? — Йоси Кауфман намигна на спътницата му и ѝ подаде ръка. — Вие

трябва да сте Алегра. Добре дошли в Израел. Моите съболезнования от преживяното в ръцете на Давид и Онслоу.

По усмивката си приличаше на сина си — същата самоувереност, същите бръчици от смях около очите. Бащата и син.

— Давид беше много любезен, професор Кауфман. За мен е чест да се запозная с вас.

— Моля те, казвай ми Йоси, защото аз възнамерявам да те наричам Алегра. А сега, ако доктор Кауфман не възразява... — и той прегърна сина си, — ще те запозная с нашите американски приятели и ще започнем. Но първо тук има още двама души. Том Шуайкър от Си Си Ен, с когото струва ми се, вече си се запознала.

— Радвам се да се видим, Алегра.

— И епископ Патрик О'Хара — продължи Йоси, — който настоява после да отидем и да пийнем по нещо у тях. Предупреждавам те от личен опит, че това може да се окаже опасно начинание.

— Патрик — усмихна се Алегра. — Чувала съм толкова много за вас от Джовани, че сякаш вече ви познавам. — Той изглеждаше точно такъв, какъвто го описваше приятелят ѝ: оплешивяваща сива коса, блещукащи зелени очи, жизнерадостно лице, широк епископски пояс, опасващ тяло, което отразяваше любов към хората, храната и уискито. Тя се замисли за преценката на Джовани, че Патрик О'Хара също притежава един от най-големите интелекти на католицизма, човек, готов да оспорва и обсъжда.

— Добре дошли в Обетованата земя, Алегра. И на твоето място не бих вярвал на всичко, което са ти разказали. Много по-лошо е — подсмихна се той.

— И накрая, но в никакъв случай на последно място, жена ми Мариан — представи съпругата си доктор Кауфман.

— Честито за стипендията, Алегра. Йоси ми е разказвал много за теб.

— Благодаря, госпожо Кауфман...

— Мариан. Вече си член на семейството.

— Много бързаш — възрази Давид. — Та ние още дори не сме женени!

— Давид Кауфман!

Алегра се усмихна на топлотата в укора на Мариан.

— Разбрах, че днес сте се запознали с монсиньор Лоунърган — рече Йоси Кауфман.

— Давид ме увери, че не всички са такива — дипломатично отвърна младата жена.

— Не бъди толкова сигурна. Може не всички да са спиртосани и да имат лоши обноски — заяви професорът, давайки ѝ представа откъде синът му е усвоил цветистия си език, — обаче всички са опасно далеч от действителността. Още не са одобрили заявката ви за работа в музея и достъп до документите, но няма да ги оставим на мира. Междувременно Еврейският университет ви дава лаборатория в биохимичния комплекс. Малка е, но пък оборудването е най-модерно. Не всичко е във властта на Ватикана — заговорнически прошепна той.

После се извини и се върна при стъпалата на подиума. Тъмнокосият техник от „Кохатек“ му даде знак, че аудиосистемата работи.

— Дами и господа — започна професор Кауфман, — добре дошли в Светилището на книгата. Във витрините зад мен е Големият свитък на Исаия, общо шейсет и шест глави с дължина седем метра.

Намерен в библиотеката на загадъчните есеи в Кумран, безценният документ беше написан повече от пет века преди Христа. Сенаторите внимателно слушаха разказа на Йоси за откриването на свитъците и впоследствие попадането на някои от тях в израелски ръце.

— Много от свитъците са придобити от Израел едва след освобождаването на Рокфелеровия музей от израелските сили по време на Шестдневната война през хиляда деветстотин шейсет и седма година. Всеки, който се интересува, може да получи повече информация от доктор Давид Кауфман. Той лично участва в операцията. — Йоси кимна към сина си с изражение, казващо: „Браво“.

— Свитъкът на Исаия съдържа ужасно предупреждение за цивилизацията — продължи професорът. — То навярно е обобщено най-добре в думите на пророка, който казва: „Земята е опустошена докрай и е съвсем разграбена“. Исаия, Даниил, Енох, Откровения и покъсните пророчества на Нострадамус и Едгар Кейс^[1] сочат към разрастване на войните, разширяваща се пропаст между богати и бедни, промяна в климата и проблеми с водата, поразително

увеличаване броя и силата на земетресенията. Собствените ми проучвания върху шифрите в свитъците от Мъртво море дават указания за края на цивилизацията, ключ към който е така нареченият свитък Омега.

— Мислех го за мит! — възкликна републиканският сенатор от Алабама.

— И не само вие смятате така — усмихна се Йоси, — но в Свитъка на войната, Възпитателния наръчник, Храмовия свитък, Исаия и още някои има безспорни доказателства за неговото съществуване, а в него — ключ към нашето. Станали сме безчувствени към пророчествата на древните, но аз се надявам, господин сенаторе, че ще открием предупреждението в свитъка Омега, преди да е станало твърде късно. Моля, последвайте ме и ще разгледаме тези пророчества отблизо.

— Наистина ли си участвал в превземането на Рокфелеровия музей? — прошепна Алегра, осъзнала, че не са й известни много неща за Давид. Интересът ѝ бе разпален и ѝ се искаше да научи още, още много за него.

— Ще ми се професорът да не беше говорил такива неща. Цяла вечер ще киснем тук.

Рим

Кардинал Петрони вдигна интеркома.

— Петрони!

Монсиньор Томас беше свикнал със сприхавостта и пълната липса на телефонни обноси на своя кардинал. Това си вървеше с произхода. Нито пък оспорваше честотата на телефонните обаждания от студиата на Си Си Ен в Ню Йорк. Някои неща в ритуалите и навичките на Петрони просто не подлежаха на обсъждане.

— Даниъл Къркпатрик от Си Си Ен е на четвърта линия, Ваше Високопреосвещенство.

Държавният секретар нетърпеливо прекъсна интеркома.

— Даниъл, радвам се да те чуя. Как са нещата в Ню Йорк?

— Много добре, Лоренцо, а при теб?

— Не се оплаквам. С какво мога да ти бъда полезен?

— Тоя път е по-скоро обратното. Просто исках да ти съобщя, че идващата седмица ще излъчим предаване за свитъците от Мъртво море. Репортерът е един от нашите кореспонденти и аз се опитах да отменя предаването, обаче „Международен кореспондент“ не е в моя ресор и те държаха на своето.

— Шуайкър ли?

— Позна. Ако зависеше от мен, щях да се отърва от него, но не е толкова лесно да повлияеш на едрите риби. Аз нямам твоята власт, макар че ми се ще да я имах! Всичко тук щеше да е съвсем различно.

— И това ще стане, Даниъл, и това ще стане. Дотогава, известно ли ни е съдържанието на предаването?

— Пратих ти имейл. По същество, пак старата песен за спора за датировката. Нищо ново и се чудя защо изобщо си правят труда, макар да изглежда, че от израелска страна се оказва силен натиск. Някой си професор Кауфман, чувал ли си го?

— Познавам го. Евреин — няма нужда от повече приказки. Ще предупредя нашия човек в Йерусалим. Бъди здрав.

Дълго след като затвори телефона, кардинал Петрони зяпа светлините на Рим през прозореца. Опознай врага си. Дали Кауфман или доктор Басети имаха нещо общо с възобновения натиск за датировката на свитъците, питаше се той. На другия ден щеше да се обади на Лоунърган.

Йерусалим

— Да го духаш — измърмори Дерек Лоунърган и с една ръка се пресегна за червения телефон, а с другата продължи да подпират главата си, която се пръскаше от болка. — Добро утро, Ваше Високопреосвещенство.

— Обадиха ми се от Си Си Ен в Ню Йорк — прескочи поздравите кардинал Петрони и мина директно на въпроса. — В „Международен кореспондент“ подготвят предаване с обичайните твърдения за датировката на свитъците от Мъртво море и връзката с Ватикана. Имате ли представа откъде може да идва тая атака?

— Не, Ваше Високопреосвещенство, въпреки че, както ви обясних, възможно е от кабинета на професор Кауфман да упражняват известен натиск.

— Тук не работим с „възможно е“, монсиньор. Проучете.

„Да ти го...“ — помисли си Лоунърган, но нищо не каза.

— Те ще искат да ви интервюират, затова се придържайте към обичайния консенсус. За да избегнете досадни въпроси, за достъпа на двамата учени до документите, можете да одобрите заявката им, обаче се погрижете да видят само свършено невинни текстове.

— Известно ли ни е кой е журналистът, Ваше Високопреосвещенство?

— Шуайкър, кореспондентът им в Близкия изток. От време на време има полза от него, но обикновено е страшно досаден.

Лоунърган дълбоко си пое дъх. Шуайкър често го беше виждал в Подземния бар, но свещеникът винаги избягваше да разговаря с него. И бе сигурен, че отношението на журналиста е същото, само че интервюто беше нещо съвсем друго. Името Шуайкър беше често срещано в Съединените щати и кардиналът очевидно не бе събрал две и две. Всичко това жегна самолюбието на Лоунърган. Оттогава бяха изтекли над четирийсет години и видът му напълно се беше променил.

— Очаквам отговор за източника на натиска, монсиньор. Светата църква трябва да бъде защитена с нещо по-сериозно от „възможно е“.

Връзката прекъсна.

[1] Едгар Кейс (1877–1945) — американски екстрасенс. — Б.пр.

↑

33.

Кумран

Алегра опипом спря будилника и седна на леглото със замъглени очи. След лекцията на Йоси и задължителната чаша у Патрик двамата с Давид бяха отишли на вечеря. Тя усещаше, че съпротивата ѝ окончателно се стопява, и за пръв път тайно се радваше, че Давид е ерген. Разговаряха до късно вечерта, без да усетят как лети времето. Докато я возеше след вечерята, обикновено словоохотливият израелец съвсем утихна. Когато се наведе, за да отвори повредената врата на Онслоу, те се почувстваха неловко и той наруши мълчанието.

— Следващия път ще те поканя на вечеря вкъщи. Приятни сънища — и леко я целуна по устните.

Докато потегляше, Давид ѝ прати въздушна целувка.

Почти не беше спала. Мяташе се и се въртеше в леглото, мислите ѝ я държаха будна цяла нощ. Навярно в края на краищата можеше да има връзка с друг мъж. От онази ужасна вечер в Милано се бе потопила в учене и изследвания. Досега. От мига, в който се беше запознала с Давид, той я караше да се смее и Алегра постепенно успя да се отпусне и да не приема живота прекалено насериозно. Вечеря в дома му. Може би идваше време отново да повярва.

— Извинявай за ранното тръгване — рече Давид, докато Онслоу се изкачваше по Елеонската планина към Йерихонския път. — Тук става адски горещо, затова е най-добре да обиколим, преди слънцето да стане непоносимо.

— Изненадана съм, че идваш навреме — отвърна Алегра.

— Излишен укор.

— Е, какво ще разглеждаме днес, „екскурзоводе“?

— Кумран, дами и господа. Портата към Мъртво море и място на големи загадки и тайни. Дали да не си сменя работата? — попита той с престорено унило изражение.

— Ще преценя след екскурзията, Давид Кауфман. Кумран наистина ли е толкова загадъчен, или само заради ватиканската връзка?

— Подозирам, че е по малко и от двете, въпреки че със сигурност има голяма доза от последното, а и скриването на свитъците от обществеността за четвърт век определено не е спомогнало.

— Наистина ли смяташ, че крият нещо?

Давид кимна.

— Да. Ако се съди по огромните им усилия да скрият датировката, мисля, че е нещо бая сериозно.

Онслоу с рев подмина мръснобелите шатри на арабите бедуини сред пясъчните дюни отстрани на пътя. Давид и Алегра стигнаха до последното било и се понесоха по дългото и стръмно лъкатушещо шосе, което се спускаше от 1200 метра височина до бреговете на Мъртво море — най-ниското място на земята, 400 метра под морското равнище. Въздухът бе не само горещ, но и плътен, и душен. Утринното слънце свирепо прежуряше. През вдигащата се мараня Алегра едва различи деретата и скалите на отсрещния йордански бряг. Покрай тях с грохот профучаваха големи камиони, пренасящи товари от най-южното израелско населено място Ейлат по единствения снабдителен път до Галилейско море на север, пазени от израелски военни патрули, въоръжени до зъби и сновящи нагоре-надолу по пътя, подозрителни към всеки и всичко на Западния бряг.

— Много ли е дълбоко морето? — попита тя.

— На юг не, само около шест метра, обаче тук, на север, на места е над четиристотин. Морето лежи върху разлом, който стига чак до системата на река Замбези в Източна Африка и съдържанието на сол е толкова голямо, че ако се случи риба да попадне в него от река Йордан, веднага умира.

— Това кара човек да се пита защо някой е решил да живее тук — замислено рече Алегра.

— Не е по моя вкус, обаче на есеите явно им е харесвало.

— И май си спомням, че недалеч отук са се намирали Содом и Гомор.

— Не са открити абсолютно никакви следи от тези два града, но има една много сериозна теория, според която са били погребани в земята при силно земетресение преди около четири хиляди години.

— Някъде по времето на Авраам — изчисли Алегра, спомняйки си разказа в 19 глава на Битие за разрушително земетресение по същото време, по което бащата на трите религии — юдаизъм, християнство и ислям, прекосявал същата пустиня, в която сега навлизаха те.

— Предполагам — съгласи се Давид. — Във всеки случай археологията потвърждава тази история, защото има свидетелства за силно земетресение около хиляда и деветстотната година преди Христа, което разрушило градовете в Моавитската равнина, и руините сигурно са някъде под водата в южната част на морето.

Щом подминаха отбивката за Йерихон, главният път продължи към река Йордан и мястото на Христовото кръщение, но преди да стигнат до самата река, Давид зави на юг към безплодните оранжево-жълти скали, които се издигаха към високото 365 метра Юдейско плато. В подножието им се намираше Кумран, на трийсетина метра над пътя от страната на голата клисура. Сред скалите Алегра успя да различи някои пещери, които толкова дълго бяха крили свитъците от цивилизацията.

Ако бяха дошли по времето на откриването на свитъците от Мъртво море, Давид и Алегра щяха да се изкачат по стар римски път, водещ към древното селище. Сега имаше паркинг за туристически автобуси и неизбежното климатизирано кафене, фрашкано с тениски, ключодържатели, дървени статуетки и всевъзможни други библейски дрънкулки, които минаващият оттам турист би могъл да се съблазни да купи на десет пъти по-висока от стойността им цена. Днес на паркинга имаше само една кола, чийто собственик бе единствен посетител на кафенето.

Юсеф Сартави скри глава зад вестника си. Вълните от убийства, които бяха залели съвременните наследници на израилтяните и палестинците от древните библейски земи, бяха направили туризма опасен бизнес и туристите се движеха на големи групи.

Когато Алегра и Давид слязоха от ленд роувъра, два американски изстребителя Ф-16, патрулиращи по границата с Йордания, профучаха ниско над Мъртво море. В кабините им ясно се виждаха пилотите.

— Няма туристи. Извадихме късмет — съобщи Давид, докато мятеше избеляла брезентова раница на раменете си.

— Какво носиш? — попита Алегра.

— Обикновено си нося цялото оборудване, но днес взех само една малка кирка, четка и обяд. Пушена съомга, пилешки ролца и бутилка от най-хубавото израелско шардоне. Всичко охладено в хладилна чанта — извика през рамо той, докато се запътваше към руините.

Тя го последва по тясната пътека, лъкатушеща към върха на голите солени скали, където есеите бяха избрали да се заселят. На няколко километра надолу се мержелееха бреговете на Мъртво море.

Юсеф Сартави вдигна мобифона си, набра предварително въведен криптиран номер и кратко докладва:

— Обектите пристигнаха при руините.

Когато се изкачиха на върха, двамата се изкатериха върху останките от стара каменна стена и Алегра се огледа наоколо.

— Римляните плякосали това място през шейсет и осма година на път към Йерусалим, където разрушили втория храм — поясни Давид. — Ако се вгледаш в развалините, ще различиш плановете на някои каменни стени и вътрешни дворове. Ей там е голямата стражева кула, която се издигала над всичко тук, а по-близо до дерето е щерната, в която събирали вода.

През следващите два часа двамата обикаляха сред руините, разкопани от Ролан дьо Во и други от международния екип — авторите на ватиканския консенсус за датировката и произхода на свитъците.

— Наистина са извършили истинско престъпление спрямо археологията — измърмори Давид, когато влязоха в продълговатото пространство, оградено с груби каменни стени. — Подозирам, че когато са правили разкопките тук, във Ватикана вече са били планирали своя консенсус и просто е трябвало да впишат обекта в догмите. Когато в L'Ecole Biblique най-после публикуваха материалите от разкопките, установихме, че изобщо не са спазвани стратиграфските принципи. Кумран е бил обитаван дълго и те са били длъжни да знаят, че културните пластове трябва грижливо да се обозначат и корелират.

— Абсолютно си прав — съгласи се Алегра. — Как иначе биха могли да датират пласта?

— Съмнявам се, че във Ватикана са мислили за датировката. Те не само отказват да отстъпят от позицията си, че свитъците много предхождат Христос, но и винаги са твърдели, че кумранските есеи са

били мирни безбрачни отшелници като описаните от античните историци Йосиф, Филон, Плиний и сие. Погледни тук. — Той я преведе по малък коридор край стражевата кула. — Това са останките от доста голяма ковачница. А ей тук е била водата, в която са калявали метала. Може да се твърди, че ковачницата им е била нужна за производство на инструменти, обаче това не обяснява купищата върхове на стрели, открити в крепостта.

— Ватиканът никога не е можел да скрие факта, че е възможно Йоан Кръстител да е бил свързан с есеите. Той кръстил Христос недалеч оттук, където Йордан се влива в Мъртво море — прибави Алегра. — Съгласна съм с теб, описанието на есеите като мирни и безбрачни отшелници сигурно е изфабрикувано, за да се впише в догмите.

— Ако се налага да приемеш, че Йоан Кръстител е участвал в секта като есеите, няма да искаш да се разпространява, че се е мотаел около ковачницата и е разпитвал как върви производството на оръжие — ухили се Давид. — Всъщност, когато ги предизвиквали, есеите били свирепи бойци. Ей там е гробището — продължи той. — Има над хиляда и двеста гроба, много от които са на жени и деца, и това явно прави консенсуса малко съмнителен. Обаче, ако бяха имали деца, щяхме да открием бая използвани презервативи сред останките! — подсмихна се израелецът.

— Непоправим си!

— Есеите презирали свещениците и покварата във втория Йерусалимски храм — рече Давид, докато навлизаха сред каменните стени на древен вътрешен двор. След пустинните дъждове бяха поникнали пъстри червени и жълти цветя, скупчени около няколко палми, непокорно растящи напук на знойния вятър, навяващ от Мъртво море. — Носели дълги питагорейски одежди от бял лен и тези дворове били построени за медитиране. Доста свидетелства сочат, че Христос е бил член на тази общност, което обяснява провокираната му агресивност, когато прекатурил масите на търговците в храма. Според Йоси свитъкът Омега доказва, че и Мария Магдалина е била тук, обаче аз не съм толкова сигурен.

— Ако Исус е изучавал философия в тази общност, а това е логично, щом Йоан Кръстител го е покръстил наблизко, няма съмнение, че тук е била и Мария Магдалина.

— Защо смяташ така? — попита Давид, заинтригуван от убедеността на Алегра.

— И без това все някога щеше да научиш, затова спокойно мога да ти го кажа сега. В един свой предишен живот аз бях монахиня.

— Да, явно вече не си много набожна — дяволито се ухили Давид.

Погледите им се срещнаха — всеки от тях се питаше какво си мисли другият.

— Не знаеш много неща за мен, но след време ще узнаеш всичко — рече тя.

— С нетърпение го очаквам.

— Ще се направя, че не съм чула последното — усмихна се Алегра. — Когато анализирах историята за Мария Магдалина, тя ти разкрива повече, отколкото Църквата иска да повярваш. Някои твърдят друго, обаче аз съм от онези, които смятат, че Мария Магдалина и Мария от Витания са една и съща жена. Когато брат ѝ Лазар умрял, според еврейския обичай сестрата трябвало да остане при тялото и да съблюдава „шивата“^[1]. Позволявало ѝ се да го напусне само ако така поиска съпругът ѝ. В Йоан има един малко цитиран откъс, когато сестрата на Мария Магдалина ѝ съобщава, че Исус иска да я види и тя веднага тръгва. Има още един еврейски обичай, според който невестата трябва да помаже нозете на младоженеца. И Мария Магдалина помазва нозете на Исус.

— Смяташ, че са били женени ли?

Алегра кимна с глава.

— Има много убедителни доказателства. По-рано не смятах така. — Тя си спомни дните в Трикарико. — Майката игуменка нямаше да го одобри, но когато ти се позволява свободата да разсъждаваш, разбираш, че доказателствата винаги са били налице. Именно Мария отишла при гробницата с другите жени, а в една чисто еврейска общност на това има право единствено съпругата. Но най-категоричното доказателство се съдържа в преписите на Гностичните евангелия, открити при Наг Хамади на река Нил.

— Което навярно обяснява защо ранните църковни отци са се опитали да унищожат всичките — добави Давид.

— Точно така. Освен думите на Исус в Евангелието от Тома, които застрашавали властта на свещеничеството, Мария написала свое

евангелие след разпването и в него обяснява как е трябвало да агитира учениците. Ако си спомням вярно, Магдалина казва: „Не плачете и не скърбете, и не се усъмнявайте, защото неговата милост ще бъде вечно с вас и ще ви пази“. В патриархалната еврейска култура само много силна жена дава напътствия на мъже. После идва и Евангелието от Филип.

— О, да — дяволито се съгласи Давид, — където всички ученици са ядосани, защото Исус все целува Мария по устата.

— И така може да се каже — поклати глава Алегра.

Знаеше наизуст цитата от Евангелието от Филип: „И спътница на Спасителя беше Мария Магдалина. Христос я обичаше повече от всички ученици и често я целуваше по устата. Останалите ученици се обиждаха от това...“.

— В юдейската култура се очаква мъжете да се женят — продължи тя. — Исус бил обаятелен, забавен, очарователен и привличал жените.

— Доста прилича на мен.

— Освен това той бил и изключителен джентълмен и се съмнявам, че е използвал твоя речник. — Тъмните ѝ очи заблещукаха. — Вероятно свитъкът Омега ще хвърли светлина върху тези неща. — Алегра все още не искаше да му разкрие всичко, но знаеше, че след време ще го стори. Ако свитъкът се намереше и сред числата на Магдалина фигурираше 153, това щеше да бъде окончателното доказателство.

[1] Седемдневен официален траур в дома на покойник (ивр.). — Б.пр. ↑

34.

Ленгли, щата Вирджиния

Майк Маккинън остави папката с надпис „Радиоактивен прах — медицински проблеми“ и поклати глава. Даже Ал Кайда да отправеше трийсетминутно предупреждение и по телевизията и радиото да се задействаше системата за аварийно оповестяване, щяха да реагират само ония неколцина, които се намират в близост до ядрено убежище. Дори и тези, които преживееха опустошителния взрив, щяха да страдат ужасно. Радиоактивният облак, знаеше Майк, можеше да покрие стотици квадратни километри, особено ако вятърът и климатичните условия бяха неблагоприятни. Мозъчните клетки на хората, подложени на повече от няколко хиляди рада или радиоактивни дози, щяха да бъдат увредени и моментално щяха да започнат да се издуват. След един ден повръщане, мъчително главоболие и припадъци щяха да умрат десетки хиляди. Дори след неколкостотин рада половината от изложените на радиацията, навярно един милион души в по-големите градове, щяха да бъдат измъчвани от силни стомашни болки, тъй като щяха да бъдат унищожени клетките на стомашната им лигавица. Косата им щеше да опада, венците и анусите им щяха да кървят и те щяха да умрат след няколко дни. Служителите в градските болници също щяха да дадат жертви. Краят на цивилизацията беше започнал в деня, в който човекът беше разцепил атома, мрачно си помисли Майк. Веднага щом имаха готовност за това, ислямските фундаменталисти нямаше да се поколебаят.

Майк се пресегна за статията на професор Кауфман със заглавие „Свитъкът Омега и ислямският ядрен фактор“ и за пореден път се запита дали има връзка между ядрените куфари в ръцете на Ал Кайда и древния свитък от Мъртво море. Кауфман убедително твърдеше, че в монотеистичните религии има три откровения — първото към евреите, второто към християните и последното към мюсюлманите, а сега разшифроваше и древните кодове, които като че ли бяха свързани с третото откровение, за исляма и бъдещия ядрен холокост.

35.

Кумран

Нова двойка патрулиращи израелски изстребители прелетя над руините на Кумран и Алегра и Давид проследиха с поглед отдалечаването им — две следи горещи газове, разнасящи се над границата с Йордания.

— Как се вписва ДНК моделът в известното за есеите? — попита младата жена, решена да научи колкото може повече за втория елемент от свитъка.

— Онези макети в Светилището на книгата са направени по диаграми, открити в кумранската библиотека. Вашият професор Росели от „Ка Гранда“ е започвал по-задълбочени проучвания, когато са го застреляли. Добре ли го познаваш?

— Отлично — тъжно потвърди тя. — Беше ми научен ръководител.

— Съжалявам. Тук нямаше много репортажи за случая, но Йоси беше съкрушен. Навремето сподели с мен, че според него някой не желае Росели да се доближи до истината. Той говореше ли много за теориите си за произхода на ДНК?

— Беше доста предпазлив. Мисля, че някой го е предупредил, обаче винаги имаше време за Франсиз Крик. Чела съм неговата книга и честно казано, отнасям се непредубедено към теорията, че ДНК е донесена от по-висша цивилизация.

— Аз също. Ако Крик беше предположил през седемдесетте години, че по-висша цивилизация е пратила ракетни сонди на Земята, щяха да го приберат в лудницата, но като се замислиш, ние сме пратили свои космически сонди към ледената пустош на собствената ни галактика и е абсурдно да смятаме, че сме единствената планета с живот сред милиардите други. — Лицето на Давид стана сериозно. — Йоси също е непредубеден и неговите проучвания на шифрите показват, че е възможно свитъкът Омега да потвърждава теорията на Крик.

Алегра виждаше друга, сериозна страна на този обичащ шегите мъж с момчешка красота и палаво чувство за хумор.

— Какво ще кажеш да обядваме? — попита я израелецът. — Ей там има една пещера — посочи той отвор по средата на склона от отсрещната страна на дерето. — За там няма да имаме нужда от алпинистки котки.

— Чудесно — съгласи се Алегра и го последва.

Отне им почти половин час да се изкатерят по същите скали, по които петдесет години преди тях бе стъпвало бедуинското момче в търсене на козата си, ала усилията си струваха. Влязоха в същата продълговата и тясна пещера, в която бедуините бяха открили първите свитъци.

— Жалко, че двете бедуинчета не са разбирали значението на находката си — отбеляза Алегра. — Щеше да е невероятно усещане — да знаеш, че си първият човек, който стъпва тук след почти две хиляди години.

— Само че сега всичко се е променило — мрачно отвърна Давид. — Тук сякаш е лагерувала цяла армия.

Даже цяла армия можеше да пропусне нещо важно, ако е било нарочно скрито. Още малко прах се посипа от високия перваз, скрит точно зад входа на пещерата, ала нито Давид, нито Алегра забелязаха това, докато си търсеха място за обяд.

— Шардоне?

— Защо не? Басирам се, че не носиш нищо друго.

— Напротив. Тук единственото спасение е водата.

— Тогава ще пия и от двете. Питам се какво крие Лоунърган в онова хранилище — рече Алегра, докато си взимаше рулце от пушена съомга.

— Ще мине известно време, докато узнаем. Те още не са ни дали дори достъп до музея, но с това се занимава Йоси и от собствен опит знам, че баща ми не се отказва от нищо без борба.

— Трудно ли е да имаш прочут баща?

Давид се усмихна.

— Свикваш хората да казват: „А, вие сте син на професор Кауфман“. Но Йоси винаги ме е насърчавал да съм самостоятелен. Даже когато служехме в армията заедно, това, че сме баща и син, не беше проблем.

— Как беше? Да воюваш, искам да кажа.

— Струва ми се, че когато си млад, да воюваш, е вълнуващо. Докато някой не започне да те обстрелва и не осъзнаеш, че имаш нужда от чифт чисти гащи.

Алегра се засмя.

— Някои политици възхваляват войната, особено ако смятат, че това ще се приеме добре от обществеността — продължи израелецът. — Но когато си участвал във война, разбираш, че това е напълно безсмислено, ужасно опустошение. Проумях го, когато загина брат ми Михаел.

— Нямах представа — извинително рече Алегра. — Не биваше да те разпитвам.

— Няма нищо. Трябваше да мине време, докато свикна със смъртта му, обаче почти няма израелско семейство, а и палестинско, което да не е изгубило свои близки. Такава е цената на войната. Дълго изпитвах силен гняв и онова шантаво копеле все още ми липсва.

— Много съжалявам, Давид. Напоследък като че ли прибягваме към войната като първо решение на всеки проблем.

На паркинга долу Юсеф Сартави включи звънящия си мобифон.

— Да, заел съм позиция. Те са на входа на пещера номер едно. — Съобщението нарочно бе кратко и неясно.

— Животът ни е кратък и трябва да го използваме максимално. — Давид стана. — Но мнозина от нас прекарват дните си, като се избиват едни други и се борят за власт. Да вземем тази пещера. — Той закрачи навътре. — Откритото тук е за цялото човечество, а не само за шепа привилегирани католически учени, и въпреки това ние все още се борим със зъби и нокти с Католическата църква, за да се доберем до истината. — Израелецът прокара пръсти по косата си, за да се избави от нещо, което смяташе за насекомо. Нова струйка пясъчинки се посипа по тила му и Давид отново вдигна ръка да ги почисти, ала този път спря и погледна нагоре, усетил пясъка по гърба си. Над главата си видя нещо като малка пукнатина в надвисналата над него неравна скала. Той се обърна към Алегра, все още изправена на входа. — Ела да видим какво има тук.

— Какво е това? — приближи се към него младата жена.

— Има пукнатина в скалата.

Двамата се вторачиха в отвора, от който се посипаха още песъчинки. Давид извади малката кирка от раницата си и пъкна острието ѝ в процепа. Древната мазилка, която най-последно беше поддала на същите трусове, разлюлели шишетата с уиски на епископ О'Хара и апартамента на Алегра в Йерусалим, веднага се отрони. Пулсът на израелеца се ускори.

— Това е мазилка — възкликна той.

Кирката се плъзна по стената и започна да се очертава правият ръб на нещо като малка запечатана кухня.

Като работеше по-бавно, Давид продължи да разбива мазилката, за да разчисти отвора на кухнята. Тя бе квадратна, широка едва шейсетина сантиметра и входът ѝ находчиво беше преграден с камък, издялан от стената на самата пещера. Мазилката бе забъркана така, че да се слива с неговия цвят.

— Каквото и да има тук вътре, есеите са искали да го скрият от външния свят — заяви археологът, докато внимателно изстъргваше последните остатъци от мазилка. Изведнъж той рязко отстъпи назад и си запуши носа.

— Пфу! — Излизацият от кухнята въздух вонеше.

— Покрий си лицето — бързо нареди той на Алегра и ѝ даде знак да излезе от пещерата.

— *Cryptococcus neurotyces* ли? — попита италианката.

Това беше научното име на гъбните спори, които бяха убили не един непредпазлив археолог. Предизвикването от тях белодробно заболяване започваше с главоболие и висока температура, комбинирани с дихателни затруднения. Следваше кръвоизлив и токсините се пренасяха до мозъка, където атакуваха менингите^[1]. Жертвата получаваше халюцинации и умираше.

— Съмнявам се, че си имаме работа с есейската версия на проклятието на фараоните — отвърна Давид. — Тукашният въздух е много сух и едва ли съдържа някакви гадости, обаче все пак трябва да внимаваме. Онова, което е в кухнята, е чакало там две хиляди години. Може да почака още няколко минути.

Давид имаше основание да е предпазлив.

[1] Трите обвивки на мозъка (анат.). — Б.пр. ↑

36.

Ленгли, щата Вирджиния

В сутерена под кабинета на Майк Маккинън тихо жужаха грамадните централни компютри „Крей“, които събираха и подреждаха хиляди доклади от целия свят. Сводки от шефове на бюра в повече от сто държави, анализи от сеизмични монитори и сателитни изображения, резултати от подслушвателни устройства, скрити в посолства и офиси, разузнавателни сведения от десетки други източници — човешки и електронни.

Отначало отношението на Майк Маккинън към заповедта да се занимава с някакъв си древен свитък беше доста нецензурно, щедро осеяно с трибуквената думичка за сношение. Верен на дългогодишната си подготовка обаче, той състави план, който можеше да разкрие и най-незабележимите следи. Статията на Кауфман за шифрите от Мъртво море се хвана в мрежата, а вече даваше резултати и Ешелон. Това беше кодовото име на системата на Националното управление за сигурност за засичане на телефонни разговори, имейли, факсове, телекси и всякакви други електронни съобщения по цялото земно кълбо, но данните на Ешелон за свитъка Омега по-скоро поставяха въпроси, отколкото даваха отговори.

Някои неща не пасваха, помисли си Майк. Защо Ватиканът следеше световноизвестна специалистка по археологическа ДНК? Нейното присъствие на някои археологически обекти можеше да се смята за съвсем естествено, ала къде бяха те? „На входа на пещера номер едно“ не му говореше нищо. Все едно да търсиш игла в копа сено. И защо участваха от Хамас? И кой бе тоя Лоунърган, който постоянно се споменаваше? Маккинън реши, че е време да се приближи малко до мястото на действието, с други думи, да отиде в Израел. Щеше да наблюдава събирането на сведения от стаята на ЦРУ в телавивското посолство на САЩ.

37.

Кумран

Давид и Алегра едва сдържаха вълнението си. Израелецът извади камъка от отвора на кухнята в пещерната стена. Двамата ахнаха.

— Господи, Давид! Още една делва!

Грубото пръстено гърне стоеше на скритата лавица още от разрушаването на храма на Неемия. Давид внимателно го вдигна и го остави на земята. Няма и трийсет сантиметра висок, съдът беше затворен със същия напомнящ паница капак като другите, открити преди повече от четирийсет години. Той извади джобното си ножче и предпазливо преряза печата от мек черен катран. После бръкна в делвата и извади калъф от избелял жълт лен, който започваше да се разпада. Вътре имаше пергамент.

— Алегра! Това е свитък!

Тя кимна, онемяла от смайване. Историята на свитъците от Мъртво море се възвеличаваше като най-великото археологическо откритие на XX век. Чудеше се дали това няма да е успехът на XXI.

— Някой си е дал ужасно много труд да го скрие — отбеляза Алегра, когато се поуспокои.

— Проблемът е как да го измъкнем оттук, без да ни видят — рече Давид.

— Присвояване на държавна собственост, а?

— Страх ме е да не привлечем поток от бедуини, въоръжени с кирки и мотики. Предпочитам да го запазя в тайна, докато не приключа с превода и не узнаем съдържанието му.

— Ами ако на връщане ни спре израелски патрул? Ако претърсят колата... — замисли се Алегра.

— Не можем да го оставим тук! — едновременно отсякоха двамата.

— Речено — сторено! — ухили се Давид. — Предполагам, че просто ще трябва да рискуваме и да се надяваме, че капитанът и неговите момчета не са в настроение за претърсване. А сега трябва да

се опитаме да придадем на кухнята такъв вид, все едно е била открита още навремето — каза той и бръкна в раницата за четката си.

Определено нямаше да ги спрат за превишена скорост. Давид шофираше неестествено спокойно, а Алегра внимателно държеше в скута си безценния им товар. Юсеф Сартави ги следеше от дискретно разстояние и пусна един голям камион да го отдели от обекта му на наблюдение. Нещо го озадачаваше. Когато двамата се бяха върнали от руините, израелецът носеше раницата си извънредно предпазливо.

Когато Давид и Алегра подминаха отклонението за Йерихон, срещу тях се появи открит израелски камион, чиито две тежки картечници бяха насочени към предното стъкло на Онслоу. Алегра затаи дъх. Камионът бавно се приближи към тях. Израелските войници ги наблюдаваха подозрително, но след като се изравниха с ленд роувъра, видимо се отпуснаха. Камионът отмина по пътя си.

— Спасиха ни израелските регистрационни номера — поясни Давид. — Пък и моите изумителни шедьоври по вратите, въпреки че надписът „Еврейски университет“ не е гаранция. Тези момчета са се научили да не вярват на нищо.

По пътя се разминаха с още шест израелски патрула, но за тяхна изненада никой не ги спря. Въпреки това Алегра си отдъхна едва когато стигнаха в кампуса на хълма Скопус и пренесоха безценната си находка в новата си лаборатория.

— На арамейски е — обяви Давид, след като внимателно оставиха свитъка на бюрото. На лицето му се изписа смут. — Прилича на списък. Защо есеите са си направили такъв труд да скрият списък? — Смущението му се замени със смайване, когато причината за скриването на делвата му стана ясна. Той вдигна поглед от лупата си. — Това не само е пълният списък на свитъците, но и са посочени точните местонахождения на кумранските пещери, в които есеите са съхранявали библиотеката си.

— Това обяснява защо беше скрит толкова добре — отвърна Алегра. — Ако някой го открие, той ще го отведе при всички останали документи.

— Точно така. — Никой в областта на арамейския език не можеше да се сравнява с познанията на Давид и той го преведе със

същата лекота, с каквато можеше да се справи с текст от иврит на английски. Намръщи се, докато четеше имената и местонахожденията на свитъците, после тихо подсвири с уста. — Свитъкът Омега! Тук са посочени три преписа.

— Което го прави много по-важен от всеки друг — подчерта Алегра.

Давид разтърка очи. След два часа разчитане на списъка първоначалното му въодушевление бе заменено от разочарование.

— Посочени са три преписа на свитъка Омега, само че доколкото познавам Кумран, всички пещери от този списък вече са напълно проучени. Можем само да гадаем какво са изнесли и продали на черния пазар бедуините. Така загадката само става още по-голяма. Нямаме представа къде може да се намират преписите на свитъка Омега, нито дори дали все още съществуват — обезсърчено заяви той.

— Обаче знаем, че наистина са написани. Професор Росели го знаеше и някой го уби, преди да стигне до истината, а във Ватикана неистово пазеха тайната на свитъка — рече Алегра, замислена за разговорите си с Джовани.

— Възможно е да са се опитвали да разграничат Христос от есеите — все още песимистично посочи Давид. — Не е всеизвестно, но изредените блаженства в Христовата проповед на планината не са оригинални. „Блажени кротките“ има по-ранна форма в един есейски свитък, а „блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно“ идва от Свитъка на войната, открит в пещера номер едно. Христовите блаженства в евангелията се основават на блаженствата в свитъците от Мъртво море. Исусовото послание в Библията не е уникално и във Ватикана са готови на всичко, за да не допуснат това да излезе на бял свят.

— Съгласна съм с теб. И радиовъглеродното датиране може да реши този проблем. — Алегра реши, че е време да разкрие картите си. — Повторението на блаженствата е достатъчно, за да обясни изключителните усилия на Ватикана да разграничат Христос от Кумран, обаче има още една причина. Когато днес ти казах, че след време ще узнаеш всичко, нямах предвид себе си.

Давид се ухили.

— Помислих си, че за пръв път съм извадил късмет.

Алегра продължи и лицето му стана сериозно.

— Колкото и пагубна за догмите да е връзката на Христос с есеите, във Ватикана най-много се боят от свитъка Омега. Това, което ще ти кажа, ще изложи на опасност живота на един човек, затова трябва да си остане между нас.

Той кимна.

— Помниш ли Джовани Донели?

— Запознах се с него на вечеря у Патрик О'Хара. Още ли е във Ватикана?

— Сега е патриарх на Венеция. Неговият живот е в опасност.

Давид смаяно поклати глава, когато Алегра му разказа за службата на Джовани при папа Йоан Павел II и неговите подозрения към Петрони.

— Хич не си поплюват тези момчета в алено. Няма повече да го споменавам, но когато си готова, помисли си дали да не разкажеш на Йоси. Той ще осигури пълна закрила на Джовани.

Алегра кимна в знак на съгласие.

— Сигурна съм в това. Освен това, сигурна съм, той вече е наясно, че Лоунърган и Ватиканът ще отрекат всяко предизвикателство към уникалността на Христос или към датировката на свитъците в Рокфелеровия музей. Свитъкът Омега не е мит и неговото съществуване ще се посрещне с невъобразима ярост, ще го представят като пълна измама. Ако успеем да го открием, може би ще е по-добре да привлечем някого от Ватикана, преди да дадем каквито и да е изявления.

Давид се засмя.

— Това е малко радикално. Изобщо съществува ли такова създание? Освен Патрик О'Хара?

— Патрик би го направил, само че те ще го разпънат на кръст. Той няма научна репутация, въпреки че е правил на пух и прах мнозина корифеи от техния Григориански университет. Има един човек, който е по-подходящ.

— И къде го крият? Предполагам, че не е жена!

— Не, старците в алено се страхуват от жени, които са завършили университет — усмихна се Алегра. — Колкото и да е абсурдно, имам предвид самия Джовани.

— Какво те кара да смяташ, че патриархът на Венеция ще участва в каквото и да е изявление, особено ако животът му е изложен на опасност?

— Това е дълга история, но той е изключително широко скроен човек и в известен смисъл това ще му осигури някаква закрила. Ако пожелаят да се отърват от него, във Ватикана ще трябва хубаво да си помислят, за да не рискуват неизбежното следствие да се добере до истината за свитъка Омега. Джовани притежава огромен интелект, въпреки че го крие добре. Ако беше по-невнимателен, щеше да се препъне.

— Щом смяташ, че той ще го стори, струва си да опитаме, защото ако открием свитъка Омега, онези копелета във Ватикана ще платят всякаква цена, за да се докопат до него, преди някой теолог да успее да го анализира, и после свитъкът просто ще потъне в дълбините на Тайния архив — отвърна Давид. — Предполагам, че можем да отложим съобщението за този списък, и това ще забави Лоунърган и Ватикана поне докато се подготвим, макар че ми се ще да узная какво толкова има в хранилището на Рокфелеровия музей, та Лоунърган е толкова нервен.

— Съмнявам се, че има надежда да научим — въздъхна Алегра.

— Не знам... — Мислите на Давид се зареяха нанякъде и лицето му придоби заговорническо изражение. Той внимателно уви свитъка и го заключи в сейфа, после се отправиха към дома му за обещаната вечеря. И двамата се бяха умълчали, болезнено съзнавайки разтърсващите последици от откритието си.

Апартаментът на Давид се намиреше на булевард „Леви Ешкол“^[1], недалеч от Стария град, на последния етаж в стара каменна сграда, откъдето се разкриваше шеметен изглед към светлините на голям Йерусалим и крепостта на цар Давид.

— Впечатлена съм, Давид. Страхотен готвач си! — възкликна Алегра, когато домакинят с драматичен жест поднесе ястието на масата.

— Песахски чунт с пълнен патладжан.

— Песахски чунт ли?

— Много крехко, надявам се, месо, готвено бавно с картофи и яйца. Шалом! — И той вдигна чашата си с вино.

След вечеря двамата излязоха на балкона с по чашка кафе. Златисти багри обливаха града и мастилената чернота на нощта придаваше неземан вид на гледката. Те спокойно се облегнаха на перилата, като си разменяха шеги за напредъка на проучванията си и измисляха начини да ядосват Лоунърган, басирайки се на една вечеря кой пръв ще го накара да избухне.

Давид се поклони ниско над ръката на Алегра, театрално скрепявайки баса с целувка по обърнатата ѝ нагоре длан. Тя го погали по бузата и нежно повдигна лицето му нагоре, за да срещне погледа ѝ. Устните му докоснаха нейните и младата жена отвърна с тихо охване. Страхът и опасенията ѝ от връзката с мъж се изпариха във вечерния въздух, когато Давид я прегърна. Алегра затвори очи и се наслади на мига. Устните му се притиснаха към нейните и тя изгуби всякаква представа за място. Сякаш си принадлежаха един на друг и той знаеше как да ѝ замае главата. Ръцете му се плъзнаха надолу от кръста ѝ и притиснаха тялото ѝ към неговото. Алегра го зацелува, настойчиво, страстно. Той усещаше сърцето си така, все едно биеше в гърлото му, и изгуби дар слово. Като продължаваше да я притиска към себе си, Давид я поведе към спалнята — уханието на косата ѝ още повече разгаряше желанието му.

— Отдавна не съм го правила, Давид — прошепна Алегра.

Тялото ѝ се изви към неговото, двамата се стопиха един в друг и бавно се свлякоха на пода.

Когато съобщението се появи на компютърния екран, Алегра се усмихна. Имейл от Джовани.

„Buongiorno.

Но una sorpresa^[2]. Пристигам в Йерусалим.

Идната седмица ще бъде няколко дни в града. Има една конференция за междурелигиозния диалог, на която формално, макар и със закъснение, ще предам юздите на своя наследник и ще представя окончателен доклад за

реакцията на Католическата църква към исляма и юдаизма. Ти несъмнено помниш ватиканската политика. Нищо не се е променило и Венеция е прекрасна глътка чист въздух. Получих имейл от стария си приятел Патрик О'Хара, който само те хвали. Пише, че се справяш блестящо — не съм и очаквал друго. Вечеря?“

Най-добри пожелания от твоя стар приятел Джовани

След толкова много време най-после щяха да се срещнат лице в лице. Бяха разменили много имейли, ала често се бяха разминавали с няколко седмици в различни държави по света. Сякаш вселената все ги държеше разделени. Алегра припряно написа:

„Идеята за вечеря е страхотна. Искаш ли да те посрещна на летището?“

Отговорът на Джовани се получи моментално:

„Мерси, но Патрик вече се ангажира с това (сигурно ще ме чака с бутилка ирландско уиски). Ако си свободна в сряда вечер, ще те оставя да избереш ресторанта.“

— Какво става? — попита влезият в стаята Давид.

Той се наведе и я целуна по рамото.

— Джовани пристига в Йерусалим — обърна глава към него Алегра.

— Чудесна новина. Кога?

— Патрик ще го посрещне на летището другата седмица и аз организирам вечеря в сряда вечер. Ще дойдеш ли с нас?

— На вечеря не. Не сте се виждали от години и ви трябва време да наваксате, обаче мога да ви хвърля в ресторанта с Онслоу и после да дойда за по чашка. Ще ми бъде приятно да се срещна пак с него.

— Не съм сигурна, че ще му допадне пътуването с Онслоу, но пък той е италианец, а аз винаги съм подозирала, че си се учил да караш кола при нас.

В Нумеро Венти все още имаше свободни маси, когато Ели съпроводи Джовани и Алегра до масата им до прозореца. След малко един добре облечен арабин любезно се усмихна на келнера и му даде знак, че иска маса зад тях.

— Давид е очарователен човек — с едва доловими тъжни нотки в гласа рече Джовани.

— И също като теб има много таланти — отвърна Алегра. — Още не е решил, но оная вечер ми каза, че обмисля дали да се кандидатира на изборите от партията на Йоси.

— Ако дори съвсем малко прилича на баща си, ще постигне огромен успех. Йоси сигурно е един от малкото израелски политици, които виждат, че сегашната политика не може да успее.

Алегра кимна.

— Твоят приятел Ахмед Сартави има подобни възгледи и изглежда, че обикновените палестинци започват да приемат неговия начин на мислене. Той смята, че ако успее да създаде палестинска държава, воюващите групировки също ще се присъединят.

— В известен смисъл смъртта на Ясер Арафат разкъса порочния кръг — отбеляза Джовани. — На обикновените палестинци им е дошло до гуша от насилието, на израелците също. В хора като Ахмед Сартави е единствената надежда за мир, както и като Йоси. — Италианецът си спомни за риболова. — Пратих на Ахмед своите най-добри пожелания за палестинските избори и се моля за него.

— Ще се срещнете ли, докато си тук?

— Много ми се иска, но някой от по-фанатичните му противници може да използва това срещу него. Мар'От демонстрира, че мюсюлмани и християни могат да живеят в мир, но дори там промяната се извърши постепенно и хората трябва да имат време, за да се приспособят. Сигурна ли си, че Давид не иска да вечеря с нас?

— Абсолютно. Той знае, че имаме нужда да останем сами, за да наваксаме пропуснатото. — Алегра постави ръка върху неговата. —

Дълга ти обяснение... след всичко, което преживяхме заедно. Изпитвам угризение, че съм изневерила на дружбата ни.

— Излишно е — отвърна Джовани. — Особено след онова, което се случи.

— Надявам се, че и ти не се чувстваш гузен за това. Беше прекрасен миг.

— Чувствам се гузен, че исках още много такива мигове — кисело се усмихна той. — Знам, че го отричаш, обаче бях гузен, когато толкова внезапно напусна Църквата. Това ли беше причината?

— Не. — Спомените я връхлетяха.

Усмивката на Джовани се стопи, когато Алегра му описа събитията от онази ужасна нощ в Милано.

— Страшно съжалявам — промълви накрая той. — Защо не ми каза?

— Бях в шок, Джовани. Мислех, че съм ти изневерила. Трябваше ми много време, за да видя всичко в перспектива.

— Петрони трябва да си понесе наказанието за това. Прекалено дълго крием такива неща в Църквата.

— Ще ми се да можеше, но това означава само моята дума срещу най-могъщия кардинал в цялата Католическа църква. Реакцията на Ватикана ще бъде ужасна.

— Да, но все повече хора ни напускат. Виж какво се случи в Бостън. Църквата от години закриля педофили и други сексуални изроди. В края на краищата кардиналският сан не освобождава никого от отговорност. Ще можеш ли да поемеш последиците?

— Ако смятах, че това ще го изправи пред правосъдието, разбира се — предизвикателно заяви Алегра.

— Тогава трябва да помислим как да го направим. Дотогава може би ще успее да го пипна на друг фронт.

За пръв път, откакто го познаваше, Алегра чуваше, че Джовани възнамерява да „пипне“ някого.

— Петрони и Ватиканската банка отдавна въртят тъмните си далавери — продължи той. — Спомняш ли си, разказвах ти, че точно преди да го убият, папа Йоан Павел уволни своя държавен секретар.

— И че се е канил да уволни Петрони и да разследва Ватиканската банка — кимна Алегра. — Отлично си спомням.

— Навремето главата на масонската ложа „Пропаганда две“ беше Джорджо Феличи, сицилиански главорез, който действаше под прикритието на милански banker. Сега оглавява наследницата на П2 — П3, обаче, освен това разширява банковия си бизнес. По-рано имахме много доходоносна малка банка във Венеция, Банко дел Сацердозио.

— Свещеническата банка ли?

— Тя е създадена след Втората световна война от група богати венециански католически банкери, за да дава нисколихвени заеми на мизерстващите работници в лозята и на центровете за инвалиди и бедни във Венеция. Банко дел Сацердозио беше една от най-добрите ръководените и доходоносни банки в Италия и Ватиканът притежаваше петдесет и един процента от акциите, за да не допусне някой да я овладее. Миналия месец акциите бяха продадени на Джорджо Феличи и той обяви за просрочени всички заеми.

Очите на Джовани гневно заблестяха при спомена за митинга, на който беше присъствал преди месец в малък лозарски масив, един от десетките, сгущени в южните подножия на скалистите заснежени върхове на Долomitите. Митинг, който разкриваше отчаянието и безнадеждността на местните хора, изправени пред перспективата някакъв безлик конгломерат коравосърдечно да отнеме прехраната и издръжката на семействата им.

— Ако знаех, щях да отида при папата и да отложам продажбата — рече Джовани.

— Сега не може ли да отидеш?

Той поклати глава.

— Преди няколко години Петрони участва в назначаването на Джорджо Феличи за финансов съветник на папата, затова имам нужда от доказателство. Започнах вътрешно разследване и когато събера достатъчно улики, ще отида при светия отец и ще настоя за цялостно разследване на Ватиканската банка.

— Папата може да възрази — отбеляза Алегра. — Особено ако го съветва Феличи.

— Феличи има силни връзки с мафията и Църквата би трябвало да прекрати всякакви отношения с него — с едва доловими стоманени нотки в гласа заяви Джовани. — В миналото сме притежавали компании, които са произвеждали бомби, куршуми и танкове, както и контрацептиви. Единствен критерий за притежаването на акции е била

изгодата и подозирам, че пак е така. Ако папата не направи нужното, за да премахне тази помийна яма от собствения си двор, ще призова за публично разследване.

Щеше да прибегне до това само в краен случай, ала Алегра знаеше, че той няма да се поколебае.

— Неведоми са пътищата Господни — мрачно рече кардиналът. — И кой знае, ако разследването доведе до отстраняването на Петрони, може би дори ще успеем тихичко да измъкнем преписа на свитъка Омега от неговото скривалище в Тайния архив. След онова, което ти е сторил, той заслужава да лежи в затвора. Копеле.

Алегра за пръв път го чуваше да ругае.

— Само че няма да се зарадваш много, ако чуеш какви думи отправих към Господ — въздъхна тя.

Усмивката му донякъде възвърна предишната си топлота.

— Струва ми се, че Той ги е чувал и по-рано. Това ли ти отне вярата?

Младата жена утвърдително кимна.

— Обаче напоследък все си мисля, че около мен има нещо много могъщо. Просто не е католическо.

Джовани се усмихна.

— Не си изгубила вярата си, тя има много различни форми.

Алегра иронично го погледна.

— Това звучи доста странно от устата на един кардинал — усмихна се и тя. Изведнъж се почувства като едно време в „Ла Пицария Милано“. Дватамата започваха да се отпускат в компанията един на друг.

— Не чак толкова. Промених се много, откакто бяхме в Милано. Престоят ми тук, в Йерусалим и Близкия изток, ми даде време да размишлявам и ме научи на доста неща. Запознах се с хора като Ахмед, които ме накараха да осъзная, че изповядват вярата си също толкова искрено, колкото и католиците. Според мен нашата доктрина, че католическата вяра е „единственият верен път“, причинява голяма вреда. Докато дойде време да си замина, бях стигнал до извода, че пътищата до Омегата и вечността са няколко и че Библията е само един от пътеводителите.

Духът се усмихна.

— И аз размишлявах много след убийството на професор Росели — отвърна Алегра. — Загубата му беше огромна, не само за „Ка Гранда“. Какво смяташ за неговата теория за произхода на ДНК?

— От гледна точка на научните аргументи тя е повече от вероятна, но подобно на много от наистина великите мислители в света, Крик и Росели много са изпреварили времето си. Повечето хора толкова са потънали в своите проблеми, че им е трудно да си представят дори отдалечените краища на собствената ни планета, камо ли че някъде из милиардите други галактики съществуват по-висши цивилизации.

— Способни да пратят кораби до други планети в космоса, надявайки се да посеят живот — добави Алегра. — Съгласна съм с теб. Когато комфортът им бъде нарушен, хората се чувстват застрашени и непосредствената им реакция е да отрекат всичко това като безсмислица. — Тя се наведе напред и сниши глас. — „Истината винаги излиза наяве“, това бяха твоите думи, когато осъзна, че няма да успееш да докажеш, че във Ватикана има препис на свитъка Омега. Когато убиха професор Росели, търсенето на истината се превърна в цел на живота ми и сега направих малка крачка напред. Знам, че ще го запазиш в тайна — с Давид открихме нов свитък от Мъртво море.

И Алегра тихо му разказа за находката.

— Това е чудесна новина — прошепна накрая Джовани. — Въпреки че е само списък, потвърждението, че съществуват повече преписи на свитъка Омега, само по себе си е прекрасно откритие.

— Проблемът е, че даже да намерим друг препис на свитъка Омега, от Ватикана ще се борят със зъби и нокти да се сдобият с него. И ако успеят, ще го скрият. Най-малкото ще проведат неистова кампания да го обявят за фалшификат и много хора ще им повярват.

— Вярно е, затова ще ви направя едно предложение. Ако го откриете, аз ще бъда повече от щастлив да участвам в официалното изявление, където и да го дадете, и лично ще се погрижа за откритото обсъждане на свитъка в Църквата. По-късно, когато във Ватикана най-малко го очакват, ако се открие преписът в Тайния архив, те ще бъдат принудени да дискутират истината.

На Алегра ѝ се зави свят от радост. С Давид бяха замисляли тъкмо това и тя се питаше как да повдигне такъв деликатен въпрос. А

сега Джовани сам им го предлагаше. Бе подценила неговия интелект и макар само за миг, тя даде основание на Давид да ревнува.

— Хората като Петрони няма ли да ти попречат? — попита Алегра.

— Не, ако просто го направя. Време е Църквата да разреши свободомислието, иначе истинското Христово послание ще бъде изгубено завинаги.

Малко след като напуснаха ресторанта и се запътиха към Стария град за по чашка при Патрик О'Хара, Джовани и Алегра бяха последвани от добре облечения арабин.

Наблизо Том Шуайкър се готвеше да направи репортаж за следобедния бюлетин в Ню Йорк. Ватиканът не проявяваше признаци за отстъпление нито по въпроса за датировката на свитъците от Мъртво море, нито за осигуряването на достъп на хората, които можеха да докажат истината.

— Десет секунди, Джералдин... и камера...

— Включване на Том Шуайкър от Йерусалим. Изглежда, че се усилива натискът за хвърляне на повече светлина върху свитъците от Мъртво море, Том.

— На два фронта, Джералдин. Първо, датировката на свитъците, и второ, достъпът до тях. Преди няколко дни зададох тези въпроси на един от световноизвестните учени в областта, монсиньор Дерек Лоунърган.

За такъв надут самохвалко, Дерек Лоунърган прояви странна неохота да даде интервю, обаче Том настоя, ловко гъделичкайки самолюбието му и загатвайки, че ще бъде голяма загуба, ако се чуе само едната страна на историята. Самолюбието на Лоунърган се оказа лесна мишена.

— Монсиньор Лоунърган, вие вече дълги години решително защитавате ватиканската датировка на тези свитъци, а именно двеста години преди Христа. Сега обаче е оспорено основанието за този консенсус. Още ли държите на своята датировка?

— Няма никакво съмнение, мой човек. Тия свитъци със сигурност са от втори век преди Христа. Няма абсолютно никакво съмнение.

— Едно от основанията ви за датировката са монетите, открити в района на Кумран, нали така?

— Естествено. — Лоунърган вирна брадичка и покровителствено изсумтя срещу камерата, все едно всеки глупак трябваше да знае отговора на този въпрос. За миг ъгълът на ярките прожектори освети моравия белег, скрит под неподдържаната му брада.

— И все пак първият директор на L'École Biblique твърдеше, че е открил монета с инсигниите на десети римски легион, но когато е била проучена от безпристрастни експерти, се оказало, че тя не само не е на десети, но и на който и да е друг легион, а е от Ашкелон и датира от седемдесет и втора година след Христа.

Лицето на Дерек Лоунърган започна да придобива цвета на белега му. Ясно се виждаше, че е бесен и на въпроса, и на необходимостта да му отговори.

— Касае се за злополучно недоглеждане и монетата явно е била хвърлена в руините много по-късно от случаен минувач — гневно отвърна той.

— Нима? И все пак на директора му бяха нужни повече от пет години, за да се поправи. — Учтивият, спокоен, почти небрежен подход на Том постигна търсения ефект. Лоунърган бе на ръба да избухне. — Един последен въпрос, монсиньор. Вярно ли е, че са били нужни почти шест месеца, за да бъде отговорено на заявката на двама учени за работа в музея?

— Израелският и италианският учен, за които говорите, са получили всестранно съдействие. — Видимият му гняв правеше отговора му още по-неубедителен.

— Благодаря, че участвахте в „Международен кореспондент“, монсиньор Лоунърган.

Том изключи микрофона си и тръгна към паркинга на Рокфелеровия музей. Чудеше се какъв натиск е нужен, за да накара Лоунърган да отстъпи, и съответно да принуди човека, който го командваше, да позволи достъпа до свитъците. Смущаваше го също усещането, че някога е срещал Лоунърган — усещане, което ставаше все по-силно, откакто беше забелязал белега на бузата му. Журналистът в него взе връх и той реши да открие липсващите части от мозайката.

[1] Леви Ешкол (1895–1969) — израелски политик, премиер по време на Шестдневната война (1967). — Б.пр. ↑

[2] [Имам една изненада \(ит.\)](#). — Б.пр. ↑

38.

Рим

Лоренцо Петрони с растящо отчаяние прочете разузнавателния доклад за вечерята на доктор Басети и кардинал Донели в Йерусалимския ресторант. Изборът на момент означаваше всичко и времето изтичаше. Скоро щеше да събере кардиналите от Курията във връзка с влошаващото се здраве на папата и вероятността за оттеглянето му. Беше убеден, че изправени пред опасността папата, а в резултат и Светата църква да изпаднат в кома, ще успее така да манипулира кардиналите, че да постигнат съгласие. Всички тези усилия обаче щяха да бъдат напразни, ако неговата кандидатура не останеше абсолютно неопетнена.

Петрони закри напред-назад из кабинета си. Знаеше, че целта на живота му може да се провали поради различни причини и до този момент вярваше, че напълно ги контролира. Поне жената не бе открила истинския свитък Омега, но трябваше да я държи под постоянно наблюдение. Що се отнасяше до обвиненията в изнасилване, той беше убеден, че може да ги отхвърли просто като отрече. Дори може би щеше да успее да ги използва в своя полза, привличайки съчувствие заради тази страхлива и напълно безпочвена атака срещу един почтен представител на Църквата. Ако се наложеше, с пари щеше да осигури свидетели, помисли си кардиналът, и започна да разработва темата — как Басети напуснала своя орден, за да се отдаде на разгулен живот и секс, искайки да вреди на хората, които са запазили непорочността си.

Донели бе друг въпрос. Знаеше, че ако успее да започне разследване на Ватиканската банка, венецианският патриарх ще го довърши. Това означаваше да поеме изключително голям риск, каза си Петрони, но също толкова голям бе залогът за ключовете на свети Петър и докато обмисляше изхода от това положение, адреналинът нахлу във вените му. Към Донели щеше да се наложи да приложи „италианско решение“. Жуженето на интеркома внезапно прекъсна мислите му.

— Петрони.

— Даниъл Къркпатрик от Си Си Ен е на втора линия, Ваше Високопреосвещенство.

— Лоренцо, come stai?

— Bene, grazie, e tu? — спокойно отвърна Петрони, автоматично преминавайки на дипломатичен режим.

— Благодаря, Лоренцо.

— Какво има?

— Пак Шуайкър. Проучва миналото на монсиньор Лоунърган, твоя представител в Йерусалим.

Петрони присви очи.

— Какво го интересува?

— Моите източници тук са сигурни, Лоренцо. Явно смята, че Лоунърган се е представял под друго име в някаква енория в Айдахо.

— Много ми е трудно да го повярвам, Даниъл, но ще направя нужните справки и ще ти се обадя.

— Ще съм ти много задължен, Лоренцо. Такива обвинения може да са много вредни за Църквата.

Настроението на Петрони се развали — поредният фактор от миналото му заплашваше да дестабилизира борбата му за ключовете на св. Петър още преди да се опита да манипулира конклава и изборите. Първо разследването на Ватиканската банка, а сега и това. Сякаш всички космически ветрове се обединяваха срещу него и мислите му запрепускаха, докато търсеше начин отново да овладее положението. Той отключи горното чекмедже на бюрото си, извади трийсет и осем калибровата берета „Чийта“, която държеше в кожена кутия, и се прицели в отсрещната стена на просторния си кабинет. Подобно на разследването на Ватиканската банка, ровичкането в миналото на Лоунърган, което щеше да разкрие участието на самия Петрони, можеше да провали кандидатурата му за папския престол, а той не можеше да го допусне. Навярно все още нямаше необходимост да убие журналиста, обаче ако онзи прекалено се приближеше до истината като Донели, щеше да се наложи. Като имаше предвид какво е заложено, държавният секретар реши на другата сутрин да поговори с Феличи. Избраното място за среща го накара да се усмихне. Сицилианецът можеше да дойде във Ватикана, само че не в неговия кабинет.

Църквата трябваше да се върне към дните преди Втория ватикански събор, когато нейната власт не беше оспорвана. Не биваше да допусне да успее нито Донели, нито Шуайкър, каквото и да му струваше това. В крайна сметка имаше само едно решение, което бе гарантирано.

Петрони влезе в базиликата „Сан Пиетро“ отдолу, през лабиринта от подземни проходи, които водеха към катакомбите под най-прочутата черква в целия християнски свят, незабелязан от тълпите туристи. Появявайки се иззад редицата изповедални, кардиналтът се запъти към крайната, която беше запазил за себе си, и се вмъкна през задната врата. Той дръпна завесата, включи надписа „Оссурато“^[1] и зачака.

Туристите навън прииждаха и си отиваха през Пиаца Сан Пиетро и през грамадните бронзови врати на базиликата, украсени през 1439 г. от Филарете с библейски релефи. Джорджо Феличи си погледна часовника, признателен за анонимността, която му осигуряваше навалищата. Кой знае защо изпитваше необичайна нервност. Разбираше необходимостта да се срещнат извън кабинета на Петрони и се възхищаваше на безпощадната дързост на държавния секретар. Даже някак си да се разчуеше за срещата, което беше крайно малко вероятно, тя можеше да се обясни с молба за изповед. Сигурно това бе причината за нервността му. Феличи не се беше приближавал до черква от малък, камо ли да влезе в „Св. Петър“. Той се вля в опашката пред детекторите за метал. Понякога обискираха отделни посетители. Днес нямаше оръжия.

Надписът над малката изповедалня с тъмна ламперия светеше, както и очакваше. Той небрежно се озърна наоколо. Никой не проявяваше и най-малък интерес към него и Джорджо се шмугна вътре.

— Прости ми, отче, защото съгреших — прошепна сицилианецът уречената парола, завършвайки с: — ... и много от греховете ми бяха грехове на Мамона. — Петрони, мрачно си помисли Феличи, имаше странно чувство за хумор.

— Появиха се още два проблема и всеки от тях може да направи положението неовладяемо — започна направо по същество Петрони.

— Има един журналист, Том Шуайкър...

Джорджо внимателно изслуша инструкциите за кореспондента на Си Си Ен в Близкия изток и нервността му постепенно се стопи. Доловил отчаянието на държавния секретар, той възвърна предишната си прозорливост и се зачуди защо някакъв репортер представлява толкова голяма опасност за Ватикана.

— Добре че в тая епоха на мобифони проследяването е лесно — спокойно рече той накрая. — Ако се наложи да предприемем последната стъпка, убийствата са нещо обичайно в Йерусалим, въпреки че тоя журналист е изтъкната личност и няма да е толкова просто.

— Si. Втората задача е още по-трудна — предупреди го Петрони.

— Втората задача наистина е далеч по-трудна — съгласи се сицилианецът, след като го изслуша. В кръговете на убийства и интриги, в които се движеха членовете на ПЗ, Джорджо Феличи се беше научил да не се изненадва от различните заплахи, които се налага да бъдат елиминирани, ала сега за пръв път от него искаха да убие кардинал.

— Понякога сме си имали работа с провинили се видни банкери и промишленици, обаче се опитваме да го избягваме. Убийството на влиятелен човек може да направи живота адски некомфортен и очистването на кардинал няма да е изключение от това правило. Ще има неприятни последици.

В настъпилото мълчание Феличи грешно заключи, че Петрони просто се бори за ключовете на Петър. Дребният сицилианец имаше богат опит в премахването на конкуренти, както за свое нещастие бяха установили фамилиите Бонтате и Бускета в Палермо. Сега той долови уязвимост у Петрони от другата страна на изповедалнята и зелените му очи проблеснаха в сумрака.

— Даже конклавът да не те избере, пак ще ни бъдеш полезен като кардинал — снизходително рече той.

Държавният секретар мрачно се усмихна. Джорджо Феличи беше пионка, при това особено гадна, обаче щеше да му даде добър урок.

— И така да е, Джорджо, не става въпрос само за конклава — тук е заложено собственото ти оцеляване.

— На теб може да ти е неприятно да изгубиш изборите, дори от човек като кардинал Донели, обаче се съмнявам, че това ще се отрази

на мен.

— Но разследването на Ватиканската банка ще ти се отрази и причината да те пратя срещу кардинал Донели е това, че той започна проверка на закупуването на Банко дел Сацердозио. Ако го изберат за папа, разследването на Ватиканската банка ще задълбае доста надълбоко.

Джорджо Феличи се почувства така, все едно е получил ляво и дясно кроше от Майк Тайсън в разцвета на силите му. Както бе коленичил, той неловко се размърда, проклинайки робската поза на изповедалните.

— Това никога не бива да се допуска — изсъска сицилианецът.

— Овладеяването на Свещеническата банка във Венеция може и да ти е донесло много пари, приятелю, обаче прекратяването на нисколихвените заеми ще ти се върне тъпкано. — При други обстоятелства кардинал Петрони изобщо нямаше да помисли за енориашите на венецианския патриарх, но сега трябваше да натрие носа на дребния сицилианец със собствената му алчност. Знаеше, че организирането на убийството на Джовани Донели може да се окаже трудно, освен ако Феличи не е приклепчен в ъгъла, и искаше да направи този ъгъл колкото може по-тесен.

— Кардинал Донели трябва да стане жертва на злополука — спокойно заяви държавният секретар, сякаш взимаше решение да избави куче от мъките му.

— Журналистът е достатъчно труден, какво остава за кардинала? Да не си се побъркал? — Джорджо вече беше бесен и зорко, като притиснат в ъгъла плъх, търсеше изход от положението. — Имаш ли представа колко ще струва това? Цената ще се измерва в милиони.

— Цената не е проблем, приятелю — отвърна Петрони. — Ватиканската банка ще плати, но ако се стигне дотам независими власти да отворят счетоводните книги, ще прекараш остатъка от живота си зад решетките.

Джорджо Феличи дълго мълча.

— Ще ти се обадя — рече накрая той. — Тоя път ще бъде изключително трудно.

[1] Заето (ит.). — Б.пр. ↑

39.

Йерусалим

— Добре дошли в Рокфелеровия музей. Или трябваше да кажа „Добре дошли повторно“. — Дерек Лоунърган имаше навика да се усмихва, без да показва зъбите си. — Малко ни смути цялата тая шумотевица в медиите, обаче това е политика, предполагам — подхвърли през рамо той, докато Давид и Алегра следваха „клатушкащото се расо“ по коридора към кабинета му.

— Недей — безмълвно произнесе с устни Алегра към Давид, който си придаде невинно изражение. Тя инстинктивно знаеше, че израелецът пак ще пусне нещо от типа на „готино дупе“ и ще я разсмее.

— Доколкото разбрах, ще работите при нас през следващите шест месеца.

— Всъщност изследователският проект е четиригодишен — поправи го Давид.

— Нима? Още по-добре, не знаех, че ще останете тук толкова време — излъга Лоунърган. — Все още обработваме заявката ви, така че ще го вземем предвид.

— До кои свитъци ще получим достъп? — рязко попита археологът, решен да изкопчи нещо конкретно.

— Тая седмица заминавам за петмесечни лекции в Европа — избегна отговора свещеникът. — Адски досадно, обаче, тъй като съм всепризнат авторитет по тия неща, съвсем естествено е големите световни университети да настояват за значителна част от времето ми. Така ще имате възможност да се настаните тук и да започнете да четете. Когато се върна, ще обсъдим подробностите. — Лоунърган си погледна часовника. Пет без двајсет. — А сега ме извинете, имам друга среща. Ще помоля някой да ви заведе на работното ви място.

Дерек Лоунърган беше превърнал отиването в недалечния Подземен бар в произведение на изкуството. Петнайсет минути след

като излезе от Рокфелеровия музей, той вече се намираше в сутерена на хотел „Американ Колони“.

— Още едно уиски, доктор Лоунърман? — любезно попита барманът, когато свещеникът пресуши първата чаша.

— Естествено, Абдула, мислех, че не се налага да питаш. — Дерек Лоунърман беше в отлично настроение. Големите аудитории в Европа го очакваха.

— Чиста чаша. — Арабинът замени празната и му наля щедра доза „Тюламор Дю“.

В стаичката зад бара Абдула внимателно сложи мръсната чаша на Лоунърман на една висока лавица. Нямаше представа защо му е на американския журналист, но отдавна се бе научил да не задава въпроси и просто с учтива усмивка беше прибрал двестата шекела в джоба си.

Седмица след като Лоунърман замина за Европа, Давид реши да се опита да узнае какво крие свещеникът в хранилището на Рокфелеровия музей. Имаше голям риск и ако го хванеха, щеше да провали кариерата си, ала в миналото бе поемал и по-големи рискове и имаше силно предчувствие, че си заслужава.

На излизане от музея, отивайки на обяд във вътрешния двор с Алегра, той усмихнато поздрави охраната.

— Здравей, Хафиз!

— Здравейте, доктор Кауфман.

— Как са децата?

Пазачът работеше в музея от двайсет години и Давид искрено обичаше стария палестинец. Хафиз имаше четири деца и през всички тези години бе взимал двойни смени, за да събере пари за тяхното образование. От осем до три дежуреше на входа и отгоре на това по три нощи седмично патрулираше с кола. И се смяташе за щастливец, тъй като малцина палестинци в Израел имаха работа.

— Добре са, благодаря, доктор Кауфман. Приеха Абдул в университета — гордо се ухили той.

Алегра наблюдаваше Давид, който дружелюбно си приказваше със стария пазач, без да обръща внимание на туристите наоколо. Подозираше, че е започнала да се влюбва в него. Бяха се сблизили за

толкова кратко време, че често сякаш знаеха точно за какво си мисли другият.

— Много обичам Хафиз, а и понякога човек може да научи много от охраната — отговори на въпроса ѝ той още преди да го е попитала какво замисля. Израелецът се надвеси над нея, преструвайки се, че я милва по тила, докато ѝ нахвърляше плана си.

— Мислиш ли, че ще успеем да го направим?

— Нямам намерение да те изложам на такъв риск — заяви Давид, — обаче трябва да се добера до истината.

— Първо на първо — отсече Алегра, — ще го направим заедно, затова започни да говориш в множествено число. И второ, как ще избегнем всичките тези охранителни камери?

— Ще работим до късно и ще го направим, след като затворят входа и останат само външните патрули. Там долу има само една камера и тя може да бъде обезвредена. Нали знаеш, разговорите с охраната не са само „сладки приказки“.

Тъмните очи на Алегра развълнувано заблестяха.

— Наистина ли смяташ, че можем да проникнем в хранилището?

— Ако редник Силберман беше тук, това нямаше да бъде никакъв проблем. Но пък и аз, като всички добри ученици, не съм преставал да се упражнявам.

Червеният сензор за движение високо на отсрещната стена се задейства, докато Давид проверяваше дали Хафиз си е тръгнал от фойето. Останал доволен, той се върна да вземе Алегра и малката чанта, с която беше дошъл сутринта.

— Сложи ли си ръкавиците?

Тя кимна. Първоначалната ѝ възбуда се бе сменила с нервност.

— Поставили са охранителната камера на адски тъпо място — отбеляза Давид на влизане в същия коридор, който беше извървял с оръжие в ръце преди толкова много години. — Можем да се приближим отзад и аз спокойно ще я стигна. — Той извади парче черен плат от чантата си, покатери се върху един от широките первази точно под камерата и покри обектива.

— Няма ли да заподозрат нещо?

— Възможно е, но какво от това? Ще проверят в хранилището, ще видят, че нищо не липсва, и ще си помислят, че камерата се е повредила. Хранилището не се е променило от трийсет и осма година. Съмнявам се, че охраната е силната им страна.

Пред погледа на Алегра Давид извади от черната си чанта стетоскоп. Имаше го от Йосиф Силберман, както и комплекта шперцове, подарък за спомен, когато касоразбивачът бе напуснал армията, за да постъпи в Мосад. Давид завъртя шайбата наляво, за да освободи обръщача, а после — един оборот надясно, докато чу изщракването на механизма, точно както го беше научил Силберман.

— Последното число още е двацет и пет — съобщи той. — А обръщачите са само три. — Трябваша му двацетина минути, за да чуе тихия звук на последния обръщач. Два пъти повече, отколкото на Йосиф Силберман, но Давид бе много доволен от себе си, докато завърташе колелото, за да отвори големите резета.

Сърцето на Алегра бясно туптеше. Израелецът изглеждаше спокоен, ала възбудата от откритието се отразяваше в очите му, когато включи осветлението и се огледа наоколо.

— Виж! В отсрещния ъгъл — посочи Давид към очукан червен куфар с надписи „Лоунърган“ и „Лично“, и заключен със стар пиринчен катинар.

Той извади гаечен ключ и малък шперц от чантата си и с тяхна помощ провери здравината на пружините на катинара. Останал доволен от резултата, археологът леко започна да върти ключа и като приложи „търкация“ метод на Силберман, задвижи шперца назад-напред, постепенно увеличавайки натиска, докато всички щифтове застанат в една линия. Накрая катинарът изщрака и скобата му се освободи.

— Все повече се усъвършенствам — ухили се Давид и повдигна капака на куфара.

Алегра само поклати глава и се усмихна. Вътре беше ковчезето от маслиново дърво — комисионата на Лоунърган, задето бе уредил Ватиканът да купи за петдесет милиона долара непокътнатия препис на свитъка Омега.

Давид тихо подсвирна с уста.

— Фрагменти. Стотици.

— Какво има тук? — Алегра посочи трите фрагмента в найлоновото пликче, залепено от вътрешната страна на капака.

— Не знам, обаче има само един начин да разберем. — Той извади пинсети от чантата си и измъкна трите фрагмента върху един недалечен сандък.

Веднага позна елинистическото гръцко писмо.

— Алегра! Свитъкът Омега! Тук е! — възкликна Давид, без да откъсва очи от фрагментите. — На елинистически гръцки е, а Омега е единственият свитък от Мъртво море, написан на този език. Посланията на Омега са насочени към целия свят.

Трите фрагмента ясно показваха, че останалата част от свитъка може да се намери сред другите, но това можеше да бъде направено от човек с изключителни умения и много време.

— Онзи кретен Лоунърган през цялото време го е знаел — дълбоко замислен, рече Давид.

— Въпросът е как да измъкнем това ковчеже оттук — напомни му Алегра.

— Никъде няма да го носим — заяви накрая той и извади няколко големи найлонови плика от чантата си. — Ще го оставим в куфара. Тази нощ ще приберем фрагментите в нашия сейф и утре ще ги разгледаме на светло.

— Не е ли малко опасно?

— Не толкова, колкото да ни спре нощният патрул.

Давид внимателно прехвърли фрагментите в пликовете, заключи куфара и затвори голямата врата на хранилището. Той смъкна черния плат от камерата и двамата се върнаха обратно по коридора.

Докато вървяха към паркинга, от мрака се появи човек.

— Работите до късно, а, доктор Кауфман?

Кръвта на Алегра замръзна във вените ѝ.

— За лошите няма почивка, Хафиз — усмихнато отвърна Давид.

— Много съжалявам, че трябва да ви попитам, но имате ли нещо против да хвърля един поглед на куфарчето ви? Напоследък в музея имаме дребни кражби и макар да съм сигурен, че не крадете химикалки и кламери, началството настоява да претърсваме всички, които напускат сградата. — Ясно се виждаше, че Хафиз е смутен, разкъсван между дълга и лоялността към Давид.

— Ни най-малко, Хафиз, ни най-малко — отвърна археологът и
разтвори куфарчето си върху предния капак на Онслоу.

40.

Йерусалим

Биохимическата лаборатория, която им беше предоставил Еврейският университет, разполагаше с най-новата техника за ДНК анализ.

— Да започваме, учителко — с неустоима усмивка предложи Давид.

— Преди двайсет години нямаше да можем да го направим. — Алегра стоеше пред черна дъска.

Израелецът я бе помолил да му обясни как ДНК анализът ще им помогне да разгадаят тайните на свитъците от Мъртво море.

— ДНК, или дезоксирибонуклеиновата киселина, изглежда така — продължи тя и начерта дълга стъпаловидна спирала на дъската. — Пергаментът от козя кожа, върху който есеите са писали документите си, е толкова стар, че всякаква ДНК се е разложила до такава степен, че веригите са съвсем къси и не са достатъчни за анализ. Но през хиляда деветстотин осемдесет и трета американският биохимик Кари Мълис разработи метода на полимеразна верижна реакция, при който се получават копия на ДНК, за да имаме достатъчно материал за изследване.

— Значи въпреки че фрагментите в куфара не съдържат много ДНК, ти можеш да възпроизведеш още от остатъците, така ли?

— Точно така. И може би няма да е толкова трудно, колкото предполагаш отначало. Ако си прав и свитъците са само три — Исаия, евангелието от Тома и свитъкът Омега, има вероятност да съществуват само три различни ДНК. И това ще превърне хилядите кошмари в три много по-малки загадки.

— Ако допуснем, че са използвали само три кози кожи — посочи Давид.

Алегра се замисли.

— Даже да намерим четвърта или пета кожа и да успеем да определим от кой свитък произхожда, единствената ни грижа ще бъде дали е част от свитъка Омега. Освен това вече имаме отлично начало,

защото разполагаме с ДНК от свитъка Омега — от плика, залепен от вътрешната страна на капака на куфара.

— Лоунърган ще се върне след малко повече от четири месеца, ще ни стигне ли времето? — попита израелецът.

— Тъй като фрагментите са страшно много, ще трябва да прекарваме дълги часове тук, но четири месеца би трябвало да са ни достатъчни. С техниката в лабораторията можем да обработваме едновременно почти четиристотин проби. Това дава близо три милиона основи на ден, а тук става въпрос за количества, които се измерват в пикограмовете.

Давид направи измъчена физиономия.

— За да ти дам лаишка представа — усмихна се Алегра, — в една десета от една милионна от литъра човешка слюнка има достатъчно ДНК, за да се определи човешка генетична верига. Следователно не се налага да унищожаваме текста във фрагментите. Трябва ни само микроскопично количество за копиране и анализ на веригите.

Тя му описа стъпка по стъпка целия процес и му обясни, че пробите се охлаждат, за да може отново да се образува двойна спирала и че се добавят ензими, които разчитат веригите и ги уголемяват чрез верижна реакция.

Въпреки че Давид изпълняваше ролята на младши лаборант, всичко това щеше да отнеме време. Време, с което може би не разполагаха.

Майк Маккинън влезе в Подземния бар в момента, в който Том Шуайкър си поръчваше бира.

— Майк! Добре дошъл — поздрави го журналистът и му подаде ръка. — Нека са две бири, благодаря, Абдула.

С бира в ръка двамата мъже се запътиха към едно от свободните сепарета. Не пропуснаха да забележат двете красиви жени, които си приказваха в единия край на бара.

— Хубави крака — озърна се назад Майк. — По кое ли време отварят?

— Не си се променил. А и те като че ли са сами.

— Да се надяваме. Наздраве!

— За твое здраве!

— Имал ли си някакви връзки с ФБР, Майк? — попита Том, след като отпи глътка бира.

— Колкото искаш. Зависи за какво ти трябва.

— Нуждая се от услуга. Трябва да проверя едни пръстови отпечатащи. Подозирам, че са на човек, когото познавах в един свой предишен живот.

— Това не би трябвало да е много трудно — отвърна Майк. — Дай ми ги и ще ги пратя с дипломатическата поща на едно приятелче.

— Мерси, признателен съм ти. Как беше във Вашингтон?

Джорджо Феличи се вмъкна в бара и като се криеше зад една голяма колона, незабелязано се настани в съседното сепаре.

— Точно толкова кофти, колкото си го спомнях — мрачно заяви агентът. — Не съм виждал Управлението в по-лоша форма през всички години, откакто съм на работа в него. Разузнаването вече не е важно за политиците. Багдадските момчета в Пентагона променяха всичко, което им пращах, за да отговаря на решението за атака, което вече бяха взели.

През годините между двамата мъже се бе установило доверие — нещо изключително необикновено между агент от ЦРУ и журналист и също толкова ценно за тях. Том проверяваше сведения, получени от други източници, и получаваше вътрешна информация за това какво става в Управлението. Майк получаваше също толкова стойностни данни от репортера. И двамата нямаха време за егоистични политики, нито пък разкриваха източниците си.

— Малко като британците и техните „четирийсет и пет минути до атаката срещу Хародс“, което се оказало времето, нужно на Саддам да вкара в действие минохвъргачките — ухили се Том. — Военната операция в Ирак беше толкова дебелашка и тромава грешка, че успяхме да избием над сто хиляди цивилни. Повечето иракчани ще се радват да ни видят гърба и ислямските фундаменталисти се кефят максимално — мрачно добави той.

— Гледах репортажа ти за свитъка Омега. Смяташ ли, че има връзка между фундаменталистите в Близкия изток и свитъка? — попита Майк.

Журналистът утвърдително кимна.

— Да, и не само в Близкия изток. Тук има двама математици, които разшифроват библейски ръкописи. Рипс работи върху Тората, а Йоси Кауфман анализира свитъците от Мъртво море и смята, че възходът на ислямския фундаментализъм и свитъкът Омега определено са свързани помежду си.

— Мислиш ли, че тия шифри наистина съществуват?

— Да. Методът се изразява в изолиране на всяка трета или четвърта буква от древния текст, „прескачащ шифър“, както го нарича Рипс. По-рано смятах, че можеш да го приложиш и към речника и да получиш същия резултат, обаче тия момчета не си поплюват и според Кауфман в свитъка Омега е скрито предупреждение, отнасящо се за ислямския фундаментализъм. Има ли нещо ново за онзи руски учен? — попита Том.

— Третяков ли? — Майк поклати глава. — За последно са го видели в Пешавар. Имаме също сведения, че един от главните помощници на Бин Ладен, Абдул Башир, е бил забелязан на афганистанско-пакистанската граница, така че, ако е свързан с Ал Кайда, Третяков спокойно може вече да е в Хиндукуш.

— Башир е голям стратег. Кауфман може да е по-близо до истината, отколкото съзнава — замислено рече Шуайкър.

— Кауфман е човекът, който се кандидатира с нова платформа срещу Шарон и Перес. Как беше... Либерална партия на справедливостта, нали така?

— Точно тя. За политик той е много различен и между нас да си остане, има доста голям шанс неговата Либерална партия на справедливостта да спечели! Подходът на Шарон граничи с бандитизъм и в крайна сметка оная стена, която той построи, ще донесе повече вреда, отколкото полза. Обикновените израелци започват да го проумяват и търсят човек, който да им даде някаква надежда.

Майк кимна с глава.

— Да. Не можеш да изкорениш стотици маслинови горички и да очакваш, че ще спечелиш сърцата и умовете на избирателите. Изборите са скоро, нали?

— Да, в началото на януари. И на палестинския фронт има известна надежда. Ахмед Сартави, който спечели палестинските избори, отлично познава Кауфман и техните мирни планове вече доста

са напреднали. Те двамата наистина може да се разберат помежду си. Дори бойните групировки може да отстъпят, ако Кауфман и Сартави се договорят за палестинска държава, макар че не съм прекален оптимист. — Скептичният журналист в Том вече беше виждал всичко това.

— Какво мислиш за вероятността този свитък да бъде намерен?
— попита Майк, небрежно връщайки разговора към своята задача.

Шуайкър сви рамене.

— Трудно е да се каже. Синът на Йоси — Давид, е археолог и явно е решил да го открие, както и неговата сътрудничка, доктор Алегра Басети. Преди две седмици ходиха до Кумран. Не знам дали я бива за детектив, обаче на вид тя е зашеметяваща, оня е късметлия.

Майк отиде да поръча още бира. Пътуването си струваше. „Руините“ най-вероятно бяха в Кумран и свитъкът Омега изглеждаше повече от действителен. Ако изиграеше картите си както трябва, тази командировка в Светия град можеше да се окаже още по-ценна, помисли си той.

Двете жени на бара отвърнаха на усмивката му.

— Дълго ли ще останете в Йерусалим? — попита Маккинън.

41.

Хиндукуш

Вятърът свирепо виеше извън силно охранявания пещерен комплекс, високо в един отдалечен район на Хиндукуш на границата между Пакистан и Афганистан. Величествените заснежени върхове се издигаха на височина над шест хиляди метра. Този ден температурата беше спаднала до петнайсет градуса под нулата и видимостта се свеждаше до няколко метра. Доктор Хюсеин Третяков остави тежкия метален куфар в средата на пещерата и силно разтърка ръце. Куфарът бе един от няколкото, за които новият му работодател беше платил по десет милиона долара. Повечето други вече се намираха при неактивни групи в Съединените щати, Великобритания и Австралия.

Неколцината араби се събраха около бомбата. Ръководеше ги мъж на около петдесет и пет години с непретенциозно, но скъпо облекло и безупречно бяла чалма. Хюсеин Третяков беше опознал и харесваше египетския адвокат Абдул Муса Башир и неговото тънко чувство за хумор. Дватама вече вървяха по общ път и египтянинът бе един от най-верните помощници и стратегии на Бин Ладен. Бившият член на египетския Ислямски джихад притежаваше изключителни способности и Западът имаше всички основания да се бои. Ако нещо се случеше с него или Бин Ладен, Башир беше привлякъл едни от най-добрите инженери, военни, юристи и лекари в ислямския свят да продължат борбата.

— При първите атомни бомби се разцепваха атомите, отделяйки огромно количество енергия във формата на топлина, неутрони и гама-лъчи — поясни Хюсеин и изчака преводачът да свърши.

— Неутроните и гама-лъчите проникват в тялото и унищожават телесните клетки, в резултат на което загиват стотици хиляди души повече, отколкото само от взрива и топлината на ядрения взрив — продължи той. — Плутоният има период на полуразпад около двайсет и четири хиляди години. В комбинация с радиацията, топлината и мощта на ядрената куфарна бомба ще направят западните градове неизползваеми за много време.

Арабите се спогледаха. Слава богу, сега можеха да нанесат на неверниците удар, в сравнение с който 11 септември щеше да прилича на детска игра.

Третяков вдигна капака на смъртоносната ядрена бомба.

— Както виждате, този куфар съдържа добре облицован цилиндър, горивото в който се поддържа в така наречената субкритична маса, за да не избухне преждевременно. При детонация плутоният вътре се свива и когато достигне критична маса, получаваме ядрен взрив.

Доктор Третяков им раздаде диаграми на вътрешното устройство на цилиндъра и неговото плутониево ядро.

— Въпреки мора в Хирошима и Нагасаки, през петдесетте години на двайсети век учените установиха, че атомните бомби са неефикасни. Водородните бомби, които наричаме термоядрени, могат да нанесат много повече щети.

Когато им преведоха думите му, арабите отново се спогледаха.

— През последните двайсет години руските учени усъвършенстваха малките термоядрени устройства, които са способни да разрушат всеки град на света. Повечето радиация на атомната бомба е във формата на рентгенови лъчи — поясни чеченският ядрен физик. — Рентгеновите лъчи на атомната бомба могат да се използват за получаване на изключително висока температура и налягане, нужни за задействане на ядрената реакция. При термоядрените бомби първо се взривява атомна бомба в специален кожух, за да се компресира горивото — литиев деутерит и пръчка плутоний двеста трийсет и девет.

Хюсеин раздаде нов лист с диаграма на атомна бомба и ядрена бомба в кожух от уран-238, както и на последователността на събитията, които водеха до все по-големи серии неутронни емисии, кулминиращи с отделяне на още повече неутрони и топлина от литиевия деутерит и плутония-239 и с ядрен взрив, сто пъти по-моцнен от онзи в Хирошима.

— Първите три цели са Ню Йорк, Лондон и Сидни — тихо заяви Абдул Башир. — Ако даде Аллах, ще успеем да ударим и градове като Вашингтон, Чикаго, Сан Франциско и Лос Анджелис. — Очите му бяха ясни, държанието — вледеняващо спокойно. — Ако британците и австралийците продължат да поддържат Съединените щати, избивайки

невинни мюсюлмански жени и деца по света, ще нападнем и градове като Манчестър и Мелбърн. Какъв ще бъде ефектът от такава бомба?

Доктор Третяков предварително знаеше за първоначалните цели и раздаде обикновени пътни карти на западните градове.

— Термоядрените куфари ще унищожат всяка от вашите цели — обясни той на командната група на Ал Кайда. — Бруклинският, Манхатънският и други мостове в Ню Йорк ще се огънат и ще се стопят в Ийст Ривър. Небостъргачите ще се взривят и Уолстрийт с целия финансов квартал ще се превърне в димящи развалини. Южен Манхатън ще бъде разрушен напълно, както и останалата част от града, включително Пето авеню, Бродуей и районът около Сентръл Парк. В Лондон Трафалгар Скуеър, Уестминстърското абатство, Биг Бен, Парламентът, Бъкингамският дворец, Уестминстърският мост и всичко наоколо ще бъде изличено от картата. Завинаги.

Йерусалим

В нелегалната си квартира в Стария град Юсеф Сартави разглеждаше снимките на Еврейския университет и биохимическата лаборатория със специфичната ѝ филтърна инсталация на покрива. Сейфът, беше го уверил лабораторният техник, бил елементарен и стар. А старите сейфове понякога се нуждаеха от ремонт. Юсеф провери адреса на фактурата. Лейбзол Сейфс Секюрити, ул. „Бен Йехуда“ 84, Тел Авив. Бланките бяха откраднати от охранителна фирма, специализирана в продажба на сейфове. Той бе избрал един от най-опитните си шофьори за изпълнението на тази задача и фирмените знаци на буса почти бяха готови. За да осъществят плана, сега имаха нужда само от окончателното одобрение за ремонт, което трябваше да дойде от администрацията на университета. Типична бюрократична мудност, помисли си Юсеф, но ако дадеше Аллах, одобрението щеше да се получи, без да породи никакви подозрения.

VI
2005

42.

Рим

Новата година започваше лошо за кардинал Петрони. Лабораторният техник в Еврейския университет не беше продал информация само на Юсеф Сартави. Директорът на L'École Biblique отец Жан-Пиер ла Франси също със смайване научи за доктор Алегра Басети и нейния ДНК анализ на фрагменти от свитъци от Мъртво море. След потвърждението за проучванията на онази жена и вестта, че фрагментите може да са от легендарния свитък Омега, държавният секретар на Ватикана не се поколеба. Щеше да се наложи да я очистят и да си върнат свитъка. Сега Лоренцо Петрони с обичайната си безпощадност насочи вниманието си към по-неотложния въпрос със здравето на папата.

Интеркомът на бюрото му тихо иззвъня.

— Да, отец Томас? — Любезността на кардинала можеше да се отдаде единствено на присъствието на папския лекар професор Винченцо Мартинес.

— Кардиналите се събраха в зала „Борджия“, Ваше Високопреосвещенство.

— Благодаря, отец Томас. Можете да им съобщите, че ние с професор Мартинес веднага идваме. Както виждаш, Винченцо, въпросът е крайно деликатен — продължи той, като отново се отпусна на един от пурпурните дивани. — Оттеглянето на светия отец не е безпрецедентно, обаче е много трудно и на някои мои колеги ще им бъде неприятно дори само да си го помислят.

— Това ми е ясно, Лоренцо. В края на краищата разумът на светия отец все още е много бистър. — Лекарят запази за себе си опасенията, че състоянието на папата е далеч по-сериозно.

— Да, и е решен докрай да носи бремето на своето влошаващо се състояние. Между нас да си остане, Винченцо, най-страшният кошмар на Църквата ще бъде действащ папа в продължителна кома. Не проявявам неуважение към твоята професия, но в случая с папата успехите на съвременната медицина дават смесени резултати. Преди

сто години лекарството на доктора често е било по-опасно от самата болест, а сега поддържа живота на хората дълго време. За обикновения човек това може да бъде колкото утеха, толкова и проклятие. При папата е друго. Ако той изпадне в кома, Светата църква изпада в кома заедно с него. Аз мога да движа ежедневната работа тук, обаче ако Негово Светейшество не ми делегира извънредни правомощия, не могат да се ръкополагат епископи, нито да се взимат важни решения. Един папа на животоподдържащи системи може да означава сериозни проблеми за Църквата.

— И кой от кардиналите ще има смелостта да изключи животоподдържащите системи на папата... — замисли се професор Мартинес.

Това не беше толкова въпрос, колкото твърдение. Той за пореден път си спомни своята диагноза за Петрони, който използваше чар, манипулации и заплахи, за да наложи пълната си власт. Зачуди се дали държавният секретар би прибегнал до насилие, ако възникне такава необходимост. Този княз на Църквата излъчваше студенина, противна на Христа, както и безмилостна амбициозност, скриваща вътрешна неувереност, подозираше професорът. Ала не му беше работа да преценява годността на един кандидат за ключовете на св. Петър. Той трябваше да осведоми кардиналите от Курията за състоянието на Негово Светейшество, въпреки че не хранеше абсолютно никакви илюзии какви са мотивите на кардинал Лоренцо Петрони.

— Кой, наистина, Винченцо? Навярно е време моите колеги в Курията да узнаят всички факти. Да вървим.

— Наясно съм, че всички сте много заети, и ви благодаря за отделеното ценно време — започна със стилно встъпление Петрони, когато двамата с професор Мартинес заеха местата си на идеално полираната маса в зала „Борджия“. Той отлично знаеше, че нито един от кардиналите префекти на Ватикана не би посмял да пропусне такова заседание. В тайните лабиринти на куриалната бюрокрация информацията означаваше власт и както винаги, безпощадността на самия Петрони имаше пълен превес, ала се криеше под кадифената ръкавица на любезността и подкупващата дипломатичност.

— Помолих професор Мартинес да дойде при нас тази вечер, защото смятам, че е настъпил моментът всички вие честно да бъдете запознати със състоянието на Негово Светейшество. Тъй като това заседание не е официално, няма да се протоколира. Излишно е да споменавам, че казаното тук трябва да си остане между нас. — Държавният секретар учтиво кимна на папския лекар. — Задължени сме ви, професор Мартинес.

Той се прокашля и намести очилата си с рогови рамки върху големия си орлов нос.

— За мен е удоволствие да ви служа, Ваше Високопреосвещенство, ще ми се само да беше при по-приятни обстоятелства — заяви лекарят и обходи с поглед аленото море около масата. — Както знаете, Ваши Високопреосвещенства, папата от няколко години страда от паркинсон — прогресивно, дегенеративно неврологично разстройство, което засяга движенията на тялото.

— Лечимо ли е? — Въпросът зададе един от най-старите кардинали в Курията и префект на Конгрегацията за каузата на светците, Джулио Кастилионе, който принадлежеше към старата школа.

Вече надхвърлил обичайната седемдесет и пет годишна възраст за пенсиониране, когато след две години навършеше осемдесет, той нямаше да подлежи на избор за папа. Светият отец лично беше продължил назначението му и никой от присъстващите на заседанието не се съмняваше на кого е верен Кастилионе. „Стария бик“ явно не бе доволен.

— За съжаление не. — Професор Мартинес потвърждаваше нещо, което повечето вече знаеха. — Провеждат се много проучвания, но засега лечението се свежда до ограничаване на последиците от болестта, а не борба със самата болест.

— В Съединените щати не са ли получени някои обнадеждаващи резултати? — Този път въпросът идваше от кардинал Ринато Фиоре, префект на Конгрегацията за епископите.

— Предполагам, че имате предвид проучванията в Колорадския и Колумбийския университет, Ваше Високопреосвещенство, където чрез трансплантация на клетки се опитват да възстановят функциите на допамина. — Професор Мартинес внимателно подбираще думите си. — Медицинските изследвания в Съединените щати са доказали, че

произвеждащи допамин клетки могат да оцелеят и да функционират след трансплантация. Това ни дава някои полезни насоки за бъдещи проучвания, но се боя, че докато се получат обещаващи резултати, имплантираните клетки не могат да се контролират напълно. Свърхпроизводството на някои вещества понякога предизвиква рефлекторни движения, които могат да бъдат крайно смущаващи.

— А настоящото състояние на светия отец? — попита кардинал Фумагали, префект на Конгрегацията за духовенството.

— Разберете, Ваше Високопреосвещенство, светият отец много отдавна е на лекарства. Една от особеностите на Паркинсоновата болест е това, че с времето последиците ѝ постепенно се задълбочават. С напредването на болестта са нужни все повече лекарства и за съжаление все повече се проявяват страничните ефекти.

— С други думи, след време, професор Мартинес, лекарството престава да действа, така ли? — Намесата на Петрони целеше да насочи заседанието към взимане на решение в негова полза.

— За съжаление този момент вече сигурно приближава, Ваше Високопреосвещенство. Честно казано, освен проблемите с движението и писането, а понякога и с речта, Негово Светейшество все по-често страда от гадене и повръщане. Той не спи и все повече се уморява с увеличаването на дозата леводопа. Ще дойде време, когато лекарствата ще престанат да оказват ефект и публичните прояви може да се затруднят, дори да станат невъзможни.

— Ами умственото състояние на светия отец? — Кардинал Фиоре зададе въпроса, който до този момент никой друг не бе посмял да отправи, но това дойде прекалено много за Кастилионе.

— Някой трябва да забрани този въпрос! — изломоти старецът, вперил поглед в кардинал Петрони. — Не е наша работа като кардинали да седим тук и да обсъждаме умствените способности на светия отец, като че ли е обикновен свещеник, когото възнамеряваме да пратим в старчески дом.

— Разбирам, че някои от нас, че всички ние намираме това за ужасно, но Църквата не за пръв път се сблъсква с такива трудности — спокойно отвърна държавният секретар и се обърна към кардинал Кастилионе. — Всички на тази маса са натрупали богат опит и никой не може да се мери с вашия, но ако се наложи ръководството на Църквата да премине в наши ръце, трябва да сме готови за това.

— Говорите така, като че ли Негово Светейшество вече е полумъртъв — изсумтя Стария бик.

— Простете ми, Ваше Високопреосвещенство, било е неволно. Моля, продължете, професор Мартинес — каза Петрони със студени нотки в гласа.

— Ако ме питате дали Негово Светейшество разбира какво става около него, отговорът е недвусмислено „да“. Умът му все още е много остър. Обаче — предупреди папският лекар — някои пациенти имат проблеми с паметта за близки събития и все по-трудно разбират някои сложни въпроси. Светият отец е свикнал с крайно натоварен работен ден, което вече не е възможно. Това му причинява известен стрес, който още повече отслабва ефективността на лекарствената намеса.

Петрони огледа лицата на колегите си. Съвременната медицина не можеше да лекува тази болест, нито можеше да осигури спокойна смърт, това беше факт. В известен смисъл кардиналите също отказваха да приемат собствената си тленност, мрачно вкопчвайки се в старата непреклонна Църква, която обичаха. Държавният секретар щеше да ги притисне да вземат решение за оттеглянето на папата, само че не тази вечер.

— Благодаря, професор Мартинес — сложи край на заседанието той. — Дадохте ни повод за размисъл. Още веднъж ви благодаря. Предлагам, Ваши Високопреосвещенства, през следващите дни всички да посветим известно време, мисли и молитви на този сериозен въпрос, пред който сега е изправена Светата църква.

Докато се връщаше в покоите си, Петрони мислеше за това, че вече е съвсем близо до абсолютната власт. Не биваше да допусне нещо да се изпречи на пътя му — нито Донели, нито Шуайкър. И особено жената.

43.

Тел Авив

Майк Маккинън вечеря сам в ресторантче край американското посолство в Тел Авив и се върна да поработи. Свитъкът Омега се оказваше по-неуловим, отколкото си мислеше, и той уморено въведе шестцифрения код на клавиатурата на армираната врата в сутерена, зад която работеха „явните“ и „тайните“ агенти на ЦРУ в Израел. Това беше последната от петте системи за сигурност, чиито проверки започваха с охраната на входа на посолството и детектора за метал. Когато седна на бюрото си, той включи Си Си Ен, за да се осведоми за израелските избори. На екрана се появи водещата Джералдин Ръшмор.

— Тази вечер в „Международен кореспондент“ ще видим променящото се лице на политиката и вероятността за нова надежда за мир в Близкия изток. След убедителната победа на Демократичната ислямска партия на президента Ахмед Сартави в палестинските избори сега професор Йоси Кауфман постигна изборен успех в Израел. Включваме на живо от Йерусалим нашия кореспондент Том Шуайкър. Изненадващ резултат, нали, Том?

— И да, и не, Джералдин. Да, защото партията Ликуд на Ариел Шарон и Партията на труда на Шимон Перес претърпяха пълна загуба на подкрепа. Не, защото професор Йоси Кауфман и неговата Либерална партия на справедливостта издигнаха един-единствен предизборен лозунг — справедлив мир — който докосна важна струна в душата на обикновените израелци по същия начин, по който успя с обикновените палестинци и Сартави. На много хора от двете страни са им омръзнали убийствата и насието, и тези двама мъже представляват реална надежда за мирното съвместно съществуване. Ето какво каза професор Кауфман, когато преди няколко минути го интервюирах.

На екрана се появи човекът, който скоро щеше да е следващият министър-председател на Израел.

— Израелците имаха възможност да гласуват за мир и те го направиха със съкрушително мнозинство. Време е да прекратим

убийствата, време е да прекратим насилието и както повтарях по време на цялата предизборна кампания, мирът може да се постигне само ако е справедлив и за двете страни. Нито едната страна няма да получи всичко, каквото иска, но всички ние, израелци или палестинци, юдеи или мюсюлмани, всички ние имаме право да живеем в страна, в която цари мир и сигурност.

— Сериозно ли възнамерявате да ограничите разходите за отбрана? — попита репортерът.

— Постоянните войни и убийства имат пагубни последици — отвърна Йоси. — Иракската война струва милиарди долари седмично, а миналата година Израел е задължиял на Съединените щати с над четири милиарда долара за отбрана. Ако постигнем мир, а аз съм убеден, че заедно с новия палестински президент Ахмед Сартави ще успеем, строителството на стената ще може да се прекрати и другите военни разходи рязко ще се съкратят. Тези пари ще бъдат пренасочени за образование, здравеопазване и екология и нашите деца ще могат да осъществят пълните си възможности. Президентът Сартави вече ми се обади, за да ме поздрави и се разбрахме в съвсем близко бъдеще да представим мирен план.

Том се усмихна.

— Желая ви успех и ви благодаря, че говорихте за Си Си Ен, професор Кауфман.

— Включихме на живо Том Шуайкър с интервю от новия премиер-министър на Израел. А сега продължаваме с войната в Ирак...

Майк Маккинън изключи телевизора. Тези двамата може би ще сложат край на кръвопролитията, помисли си той. После пак се обърна към компютъра си и въведе серия от кодове. Първият имейл, озаглавен „Строго секретно — Омега“, идваше от директора.

„За Маккинън.

Утре президентът има среща с преподобния Бъфет и поиска информация за търсенето на свитъка Омега. Да се осигури до 17:00.“

— Мамка му — мрачно изруга агентът. — Осама бин Ладен и неговите шантави молли се мотаят с достатъчно плутоний и деутерий, за да унищожат финансовите столици на западния свят, а Белият дом още продължава с някакъв си свитък от Мъртво море! — Той се подсмихна под мустак. Поне резултатът от израелските и палестинските избори щеше да им даде още нещо, за което да мислят. Държавният департамент, Пентагонът, Финансовото и още десетки министерства във Вашингтон щяха да изсекат гора от дървета, за да избълват цял порой от „анализи на последиците“ от изборите за интересите на САЩ. Ако Том Шуайкър не грешеше за отношенията между Кауфман и Сартави, а двамата вече подготвиха мирен план, Вашингтон щеше да бъде сведен до страничен наблюдател на процеса. Кое то сигурно не беше зле, помисли си той, докато отваряше следващата сводка от Ешелон.

Откакто действаше в Тел Авив, Майк Маккинън не бе постигнал голям напредък, особено по отношение на подслушаните телефонни разговори. „Пещера номер едно“ почти със сигурност се намираше в Кумран и Том с готовност го осведоми за Лоунърган, който, беше отбелязал журналистът, сега отсъстваше от страната и пътуваше за Флоренция, ала думите „елементарен стар сейф от петдесетте“ го бяха затруднили. Дали нямаше нещо в сейф, намиращ се в една биохимическа лаборатория в Еврейския университет, нещо толкова деликатно, че някой полагаше изключителни усилия да се сдобие с него? Касоразбивачеството и влизането с взлом бяха само част от многобройните таланти на Маккинън. Момчетата в сутерените в Ленгли се нареждаха сред най-добрите в бранша и Майк си беше направил труда да поддържа уменията си. Освен това беше прекарал много часове на закритото стрелбище, докато се убеди, че е възвърнал формата си с избраното от него оръжие. Вместо два и два калибровия пистолет, който използваша повечето агенти, Майк предпочиташе „Хеклер & Кох“ четирийсет и пети калибър със заглушител и лазерен мерник, разработен за американските спецчасти. Имаше предчувствието, че ще му потрябва.

Венеция

— Ало? — вдигна телефонната слушалка Джовани.

— Премиер-министърът на Израел, Ваше Високопреосвещенство — съобщи Виторио.

— Благодаря.

Връзката прещрака и той чу характерния глас на Йоси Кауфман.

— Buongiorno, Джовани, обажда се Йоси.

— Честито, Йоси! Как е? Молих се за теб.

— Благодаря, Джовани! Всичко върви почти идеално. След седмица имам среща с Ахмед и вече сме се разбрали за мирния план, поне ние двамата, въпреки че не искам да избързваме. Все още има бясна опозиция от страна на някои наши заселници, макар че компенсаторният пакет е много щедър. Където можем, ще им позволим да останат и ще компенсираме палестинците с израелска земя. Мисля, че ще се справим.

— Ами фундаменталистите? — попита Джовани.

— Ключът към привличането на Хамас, Ислямски джихад и Бригадата на мъчениците от Ал Акса е обещанието за палестинска държава. Някои техни членове никога няма да се откажат от тероризма, обаче ако успеем да склоним мнозинството, включително ръководителите им, фанатиците ще бъдат изтикани настрана. Двамата с Ахмед сме убедени, че ще успеем, и ще започнем, докато всеобщото въодушевление е на наша страна. Когато насрочим датата, какво ще кажеш да изиграеш малка роля в мирната церемония? Тук нямаме намерение да сливаме религията с държавата, затова поканата е по-скоро лична, отколкото официална. Когато уточним подробностите, договорот ще бъде подписан от евреин и мюсюлманин под Дамаската порта. Струва ми се, че Авраам не би възразил, ако получим и подкрепата на християнството, не мислиш ли?

Джовани се засмя, спомнил си за техния риболовен излет.

— С удоволствие — обеща той.

44.

Йерусалим

При предварително уговореното почукване Юсеф Сартави отвори вратата на нелегалната квартира. Въпреки подготвяната операция, Васфийе Хатиб изглеждаше спокойна и невъзмутима, почти ведра. Едва деветнайсетгодишна, младата хубавица следваше социология в палестинския университет „Ал Кудс“ в Рамала. За да свързва двата края, тя караше линейка през почивните дни и тъкмо това я беше тласнало до пълно отчаяние. Когато израелски войници за пръв път обстреляха линейката ѝ, Васфийе го отдаде на грешка, но през последните няколко месеца това се случи многократно и я раниха на два пъти. Униформата на Червения полумесец нямаше значение за израелските войници. Момичето прекалено често носеше умиращи деца на ръце, прекалено често се опитваше да спре изтичащата кръв на мнозина други, изгубили крак или ръка от израелско оръжие.

Юсеф се озърна навън и въведе Васфийе в къщата.

— Ресторантът е Нумеро Венти — съобщи той и посочи улица „Крал Джордж V“ и Ха Хистрадрут в указателя. — Заведението е скъпо и обектите често вечерят там. Имаш резервация за другата седмица. — Юсеф ѝ подаде един плик. — Запознай се с разположението и облечи нещо стилно, но да не бие на очи. Когато се убедим, че познаваш обекта и напълно овладееш носенето на експлозиви, ще те поставим в готовност. Ще трябва да си в състояние да реагираш бързо, тъй като понякога ни предупреждават само един-два часа преди съответната резервация.

Васфийе спокойно кимна с глава. Той извади две снимки — обикновени фотографии на преподаватели и служители в Еврейския университет.

— Добре запомни лицата на неверниците. Когато настъпи моментът, ще трябва да се приближиш колкото може повече до тяхната маса, преди да взривиш пояса с експлозивите.

— Моето лице ще бъде последното нещо, което ще видят. — Васфийе усещаше, че най-после ще отмъсти за живота на невинните.

Тел Авив

Майк Маккинън чакаше да се заредят кодовете на компютъра му и на екрана да се появи последната сводка от Ешелон. Преди два дни беше постигнал важен напредък. В поредната сводка от Ешелон имаше разпечатка на разговор по мобифон, проследен от сателит до пряка на „Йехуда ха-Ямит“, недалеч от телавивското пристанище Яфа. Снабден с необходимите дипломатически разрешителни, Майк намери уличката и запуснат гараж под стара каменна сграда, но огледът не доведе до нищо повече. Сега беше получил последния засечен разговор и изглеждаше, че е улучил десетката.

„Операция Омега. Засечен разговор в Тел Авив. 00:12:26. «Ремонтът на сейфа одобрен и подпечатан. Действай утре в 15:00».“

Майк провери часовия пояс и после номера на мобифона. Отговаряше на разговора „Да, заел съм позиция. Те са на входа на пещера номер едно“. Явно съдържанието на сейфа имаше връзка с наблюдението на доктор Давид Кауфман и доктор Алегра Басети. Дали това не означаваше, зачуди се той, че двамата са открили нещо изключително важно? Толкова важно, че от Хамас да пратят някой да го вземе.

На другия ден малко след два и половина следобед Майк паркира бежовото си рено „Клио“ така че да може да наблюдава уличката, и зачака. Действаше сам и остро осъзнаваше факта, че взема решения, които директорът на ЦРУ основателно ще отхвърли. Нещо повече, тъй като засечените разговори по-скоро поставяха въпроси, отколкото даваха отговори, в разузнавателните сведения имаше огромни празноти. В Мосад нямаше много да се зарадват на опита за кражба на свитък, а без тяхна помощ Майк беше принуден да приложи план, основан на инстинкт — да следи човека на Хамас и да чака да му се отвори възможност.

Малко по-нататък по пътя Джорджо Феличи остави бинокъла си и се зачуди защо в ЦРУ проявяват интерес към някакъв свитък от Мъртво море. От Хамас може би се нуждаеха от малко помощ, помисли си той, и разсеяно опипа с ръка своята берета „Кугър“, скрита под самото на Армани.

В 15:00 от един страничен вход излезе мургав арабин. Вратите на гаража под старата каменна къща не бяха от обикновения вид, които се накланяха, нито ролки. Това бяха големи, тежки дървени врати тип хармоника и якият арабин с известна трудност ги отвори. Малко покъсно той изкара навън тъмнозелен бус със златни надписи отстрани: „Лейбзол Сейфс Секюрити, ул. «Бен Йехуда» 84, Тел Авив“.

Уличката се намираше доста далеч от „Бен Йехуда“ и Майк Маккинън заключи, че макар навярно наистина да съществува, фирмата Лейбзол Сейфс Секюрити едва ли подозира, че притежава такъв бус.

Шофьорът явно не бързаше за никъде, докато маневрираха по улиците на Тел Авив, но щом излязоха на шосе 1 и магистралата за Йерусалим, бусът увеличи скоростта и агентът продължи да го следва от разстояние. След един час и три проверки, през които на буса му трябваше повече време да мине, отколкото на Маккинън, „човекът със сейфа“ стигна до Еврейския университет на хълма Скопус. След кратък разговор, по време на който пазачът на входа, изглежда, му обясняваше откъде да мине, арабинът влезе в кампуса. Понякога израелците бяха изключително отзивчиви, мрачно си помисли Майк и се зачуди дали да проследи буса вътре. Това само щеше да привлече внимание и затова реши да изчака в една странична улица, откъдето можеше да наблюдава входа.

Йерусалим

Давид се отби да види епископ О'Хара и после отиде на среща с Алегра в Нумеро Венти, като размишляваше за нейните поразителни резултати. Радиовъглеродното датироване се беше оказало лесно — 20–40 г. сл.Хр. — но дори с негова помощ ДНК анализите на двете хиляди фрагмента ѝ бяха отнели близо два месеца. Поне есеите бяха използвали само три кози кожи, каза си той. В резултат на анализа фрагментите от евангелието на Тома, Големият свитък на Исая и

свитькът Омега бяха разделени в три големи найлонови плика. Тепърва обаче им предстоеше да се справят с изключително трудната задача да подредят късчетата от свитька Омега.

— Честито, Давид! — Алегра вдигна чашата си с шампанско в чест на новия депутат в Кнесета.

Точно в този момент се появи Ели с менютата.

— Честит избор, доктор Кауфман — поздрави го и той. — Сега поне изглежда, че има шанс за мир.

— Надявам се, Ели, наистина се надявам и ти благодаря.

Наблизо в мюсюлманския квартал на Стария град, Юсеф Сартави донаместваше тънкия пояс с експлозиви, натъпкан с амониев нитрат. За максимален брой жертви вътре имаше над триста гвоздеа и стоманени лагера. Васфийе повдигна елегантното си сако и той здраво уви пояса около тънката ѝ талия.

— Преди да се наложи да използваш детонатора, го дръж в джоба си — инструктира я Юсеф, докато проверяваше дали сакото ѝ покрива излизащата от пояса жица. — Ето ти сто шекела. Вземи такси, клиентите на Нумеро Венти не се возят с автобус.

Майк Маккинън претегляше възможностите си. На магистралата едва ли щеше да може да засече обекта, помисли си той — прекалено натоварено движение, прекалено много израелски патрули. По-добре да проследи арабския шофьор до Тел Авив. Всякакви по-нататъшни планове бяха прекъснати от появата на буса на входа. Агентът запали мотора и излезе от страничната улица.

Точно преди пътя за Наблус стигнаха до първата от няколко случайни проверки и Майк неспокойно изчака шофьорът на буса да си покаже документите. Ако подозренията му, че в сейфа е бил свитькът Омега, се окажеха основателни и израелските войници го откриеха, цялата му операция щеше да се провали. Фалшифицираните от Хамас документи трябва да бяха изработени професионално, каза си той, когато видя, че войниците махат с узитата си на арабина да мине.

Когато стигнаха до магистралата за Тел Авив, Майк разбра, че предположението му се е оказало вярно. И дума не можеше да става да му пресече пътя. Освен че ги спираха за проверка още два пъти, колите се движеха свободно и лесно можеше да простреля гумите на буса,

само че навсякъде имаше израелски патрули и докато следеше арабина, агентът си наложи да запази спокойствие. Когато в предградията на Тел Авив движението се позадръсти и се спусна мрак, Майк се приближи до буса — не искаше да го изгуби из градските лабиринти. След половин час бусът отби в една уличка и американецът паркира максимално близо. Обикновено не шофираше с ръкавици, но този път те имаха друга функция и без да ги смъква, Маккинън извади пистолета си от жабката. Той се озърна наоколо и с облекчение установи, че е пусто. Благодарни се и за малкото улични лампи в този квартал на Тел Авив. Агентът с бързи крачки се скри в сенките, движейки се така, че паркираните коли да го скриват от обекта.

Бусът беше спрял пред гаража и арабинът пак имаше проблем с отварянето на тежките врати. Като се криеше зад буса, Майк безшумно го заобиколи от страни и се приближи само на две крачки от човека на Хамас, който вече псуваше на висок глас. Преценил, че няма да получи по-добър шанс, Маккинън обърна пистолета, за да удари противника си с ръкохватката по главата, но в този момент онзи се подхлъзна, политна напред и Майк го улучи по гърба. Арабинът бе обучен да реагира на изненадващо нападение отзад. Той падна на колене и с мощно замахване запрати невидимия си съперник във въздуха. Агентът се просна на пода на гаража и инстинктивно се претърколи с оръжие в ръка, навреме, за да види, че терористът също вади оръжие.

Фют. Фют. Фют. Майк натисна спусъка три пъти бързо един след друг и изстрелите на четирийсет и пет калибровия пистолет със заглушител прозвучаха невероятно високо. Тренировките в Ленгли не бяха отишли напразно. Арабинът се хвана за гърдите и пистолетът му се изтърколи под буса. Нещастникът се свлече сякаш в забавен кадър на пода. Омразата ясно се виждаше в очите му, ала гаснеше. Майк Маккинън хладнокръвно завлече трупа в дъното на гаража и вкара буса вътре. Вдигна трите гилзи и ги прибра в джоба си.

С помощта на микрофончето и слушалката, получени от момчетата в сутерена, агентът чу и последният обръщач да изщраква на място. Маккинън отвори вратата на стария сейф и огледа съдържанието му. Имаше само един плик, надписан отвън с дебел черен маркер: Ω.

Джорджо Феличи беше проследил Майк Маккинън от отсрещната страна на платното. Човекът на Хамас спокойно щеше да

се справи с американеца, помисли си той, но за всеки случай се приближи.

За миг Феличи изпусна от поглед двамата мъже зад буса. После чу три изстрела от четирийсет и пет калиброво оръжие със заглушител и разбра, че е изгубил своя арабин. Решил да не рискува с онзи от ЦРУ в затвореното пространство на гаража, сицилианецът приклепна ниско. Движейки се покрай стената, той се прикри зад една паркирана кола.

След петнайсет минути американецът се появи с найлонов плик в ръка, бързо се озърна наоколо и се запъти към автомобила си. Джорджо извади своята берета и безшумно го последва.

Майк Маккинън чу шум, моментално посегна за пистолета си и се завъртя по посока на звука. В този момент един-единствен куршум го улучи между очите и той тихо се строполи на тротоара.

45.

Йерусалим

— Йоси ще стане прекрасен премиер-министър, Давид, но се боя за вас двамата — каза Алегра, когато Ели се оттегли с поръчката им. — Някои от ултраортодоксалните евреи и заселниците са бесни.

Когато Давид и Алегра чукнаха чаши в наздравица за мира, двама младежи, увлечени в разговор край входа на Нумеро Венти, млъкнаха и се отдръпнаха настрани, за да направят път на красива млада жена. Васфийе Хатиб уверено влезе в претъпкания ресторант и се запъти към Давид и Алегра.

Ели излезе иззад бара. Беше я виждал веднъж и не го подтикна поразителната външност на младата хубавица, а дългогодишният опит и някакво шесто чувство, че нещо не е наред — никой от гостите му не очакваше никого и всички маси бяха заети.

— Какво обичате? — любезно се усмихна той и я потупа по рамото.

Когато девойката се обърна, проблесналата за миг загриженост в тъмните ѝ очи не убягна на стария келнер. Тя пъкна ръка в джоба си. Ели видя жицата, инстинктивно завъртя палестинката и я обгърна с две ръце, но... закъсня. Васфийе натисна бутона и взриви почти два килограма амониев нитрат. В ресторанта се развихри ураган от летящи гвоздеи, дим и смъртоносни парчета стъкло и ударната вълна разтърси старите каменни стени.

— Алегра! — Давид тръсна глава и с олюляване се изправи на крака. От дълбоката рана отстрани на главата му струеше кръв.

Алегра беше седяла по-близо до момичето и сега лежеше неподвижно в локва кръв. В далечината се чуваше толкова добре познатият вой на приближаващи се сирени — кадрите с линейките щяха да бъдат показани в новините по цял свят.

— В началото на емисията — нов трагичен атентат в Йерусалим — започна Джералдин. — По първоначални данни жертвите са пет.

Десетки са ранени, някои с опасност за живота.

При други обстоятелства това щеше да е просто поредната статистика, с която светът беше свикнал поради самата ѝ периодичност, ала този път в атентата бяха пострадали роднини на премиер-министъра Кауфман и в репортажа показаха медицински работници, бутащи колички с ранени, на фона на разрушения и зловещи червено-сини въртящи се лампи. Картината се смени с входа на болницата „Хадаса“ в Еин Карем и преbledнялото лице на видимо потресения Том Шуайкър.

— Какви са последните новини, Том?

Въпреки личните си връзки с Давид и Алегра журналистът говореше спокойно и премерено.

— Поредната шокираща трагедия за жителите на Йерусалим с атентата в един от най-популярните ресторанти в града, Нумеро Венти — започна Том. — Пострадалите са много и сред тях е синът на премиера, доктор Давид Кауфман, както и един от най-известните учени в света в областта на археологическата ДНК, доктор Алегра Басети.

— Има ли информация за тяхното състояние?

— Стана ясно, че Давид Кауфман е постъпил в болницата с порезни и охлузни рани, но доктор Басети продължава да е в операционната и все още нищо не се знае за нея.

В Рим държавният секретар, предварително предупреден за атентата, беше залепнал пред телевизора и гневът му отново се разпали, когато споменаха името на жената.

— Това ще повлияе ли на мирния процес, Том?

— Колкото и да е трагично, съмнявам се, Джералдин. Министър-председателят Кауфман съвсем скоро направи изявление в този смисъл. Ето част от думите му.

Премиерът на Израел влезе в болничното фоайе и с тъжно изражение кимна на очакващите го репортери.

— Тази вечер ни сполетя поредната трагедия, част от прекалено проточилия се порочен кръг на кръвопролития и насилие. Искам да изразя най-искрените си съболезнования към хората, които са изгубили свои близки при този безсмислен атентат срещу невинни

граждани. Искам виновните да знаят, че това само още повече затвърждава нашата решителност да постигнем справедлив мир. И за двете страни. — Показателен за далновидността на Йоси Кауфман беше фактът, че въпреки личната си трагедия той бе в състояние да избегне отмъстителните нападки на предишните правителства. — Искам всички израелци да знаят, че палестинският президент Ахмед Сартави беше един от първите, които ми се обадиха да изразят съболезнованията си към народа на Израел.

— Как ще се отрази това на мирния процес, господин премиер? — попита Том Шуайкър. Кореспондентът на Си Си Ен бе опознал израелския държавник и му се възхищаваше, но сериозните въпроси все пак трябваше да бъдат зададени.

— Преди две седмици с президента Сартави разпространихме проект за мирен договор. Днес не се е случило нищо, което да промени решимостта ни и двете страни са съвсем близо до мира. Този договор предвижда установяването на палестинска държава и определя времето за изтегляне на нашите заселници от Ивицата Газа и Западния бряг. Вече говорих за мъките, които ще причини това на някои израелци, но ние трябва да се върнем в договорените граници отпреди хиляда деветстотин шейсет и седма година и палестинците да получат земята си. Изтеглянето на заселниците ще се проведе по изключително щедър план за намаляване на данъците и икономическо стимулиране. Договорът урежда и обезщетение за близо осемстотинте хиляди палестински бежанци, които ще могат да се завърнат в новата държава Палестина. Създадохме Съвместен съвет за управление на Стария град в Йерусалим, с гаранции за религиозна свобода и достъп, при признаване на израелската столица Йерушалаим в сегашната столица Западен Йерусалим и на палестинската столица Ал Кудс в Източен Йерусалим. Освен това се договорихме за разрушаването на една стена, която, подобно на своя аналог в Берлин, решително се оказва грешка.

Мнозина журналисти бяха хипнотизирани от този миг. Там се твореше история.

— Знам, че ще ме извините, ако сега не отговоря на въпросите ви — приключи интервюто Йоси. — С най-голямо удоволствие ще го направя следващия път.

Повече никой не зададе въпрос на премиер-министъра Кауфман — проява на уважение към един истински държавник, и той излезе от претъпканото с репортери фоайе.

— Има ли някаква международна реакция към този проектодоговор, Том?

— Планът Кауфман-Сартави е далновиден, Джералдин. Това е не само мирен договор, той има много по-широк контекст. Сега стотици милиони долари, които по-рано са отивали за отбрана, ще бъдат пренасочени в една от най-мащабните блискоизточни инвестиционни програми в историята и двамата президенти са убедени, че ако успеят да установят стабилна среда, ще получат подкрепа от международната общност и особено от Европейския съюз. Ще бъдат създадени хиляди работни места във водния транспорт, транснационалните железници, канали, пътища, проекти за обезсоляване, образование и здравеопазване. Премиерът Кауфман и президентът Сартави мечтаят всички блискоизточни държави да заработят заедно като членки на консултативен съвет, подобен по форма на Европейския съюз. Европейските страни вече изразиха категоричната си подкрепа, особено Франция и Германия, въпреки че Съединените щати не са толкова ентузиазирани и като че ли имат резервирано мнение. Най-интересна е силната подкрепа от страна на Католическата църква.

— На папата ли?

— Не съвсем, но все пак от много високо равнище, от патриарха на Венеция, кардинал Донели. Твърди се, че той е приел поканата да присъства на мирната церемония, която ще се проведе под Дамаската порта.

— Професор Кауфман определено дава надежда на хората, Том, но някой поел ли е отговорността за последния атентат?

— Да, Джералдин. Хамас незабавно направиха изявление в този смисъл и заплашиха с още атентати, въпреки че това спокойно може да даде обратния ефект. Даже палестинците, изглежда, искат Кауфман и Сартави да успеят.

— Том, благодаря за включването в „Международен кореспондент“. А сега за ядреното напрежение със Северна Корея...

Петрони се пръскаше от гняв. Той се опита да подреди въртопа от мисли и да овладее пристъпа на паника, какъвто не беше получавал от години. Извади тъпоносата си берета „Чийта“ и притисна буза към успокояващия хлад на метала. Донели продължаваше да си е съвсем жив, а сигурно и жената. Оставащият препис на свитъка Омега все още не бе в негови ръце и държавният секретар знаеше, че журналистическото разследване на Лоунърган набира скорост. Поне здравето на треперещия стар понтифик се влошаваше, помисли си Петрони, и ако не друго, посещението на Донели в Близкия изток можеше да се отмени и да се разпространи съобщение до медиите, че не е спазен ватиканският протокол. Щом не можеше да го отстрани незабавно, щеше да го държи далеч от светлината на прожекторите. Участието на Донели в подписването на международен мирен договор с ония мюсюлмани, горчиво си каза държавният секретар, се равняваше на нещо като международно признание, което можеше да повлияе върху конклава. Петрони стисна ръкохватката на беретата поздравно. Не можеше да търпи да не владее положението, изобщо не можеше, и сега се чувстваше по-категоричен от всякога да постигне желаните резултати.

Тел Авив

Когато се прибра в телавивския си хотел, Джорджо Феличи гледа повторението на включването на Том Шуайкър в „Международен кореспондент“. Все още нямаше вести за състоянието на италианката. Замисли се за времето, когато беше държал ония стегнати малки гърди на мушка. Щеше да е жалко, ако жената останеше жива, обаче съобщението, че Донели ще участва в мирната церемония му бе дало една идея. Измъчваше го проблемът как да елиминира кардинал Донели и после да не бъде заловен. Този план спокойно можеше да успее. Ако кардиналът загинеше в резултат на атентат срещу министър-председателя на Израел, неизбежното следствие щеше да се съсредоточи върху Кауфман. Смъртта на Донели щеше да бъде обяснена като злополука. Джорджо знаеше, че Юсеф Сартави изпитва дълбоко вкоренена омраза към израелците, но дали това щеше да е достатъчно, за да убие израелския премиер наред с Донели? Извършването на политическо убийство в Израел щеше да бъде изключително трудно.

Феличи вдигна мобифона си и набра кода на обезопасения телефон на държавния секретар. Очакваше кардиналът да е в мрачно настроение и не се излъга.

— Петрони!

— Обажда се Джорджо Феличи, Лоренцо. Току-що гледах съобщението, че кардинал Донели е поканен на церемонията по подписването на мирния договор в Йерусалим — каза той, като запази за себе си факта, че се е добрал до свитъка Омега.

— Само че той няма да отиде, Джорджо. Поканата не е одобрена от светия отец, нито от мен, естествено. — Петрони кипеше от яд и съскаше думите по телефона.

— Съветвам те да му разрешиш, Лоренцо — спокойно отвърна сицилианецът. — Така ще имам възможност да привлека подкрепата на хората, от които се нуждая, за да изпълня уговорката ни.

Държавният секретар не отговори веднага. Беше притиснат в ъгъла и не можеше да се измъкне оттам.

— Ако се съди по резултатите от досегашните ти действия, Джорджо, не ми остава друг избор — ледено заяви Петрони и затръшна слушалката.

Феличи се усмихна. Петрони щеше да бъде полезен като папа, но дори да не го избереяха, в списъка на ПЗ имаше и други. Междувременно изпитваше огромно удоволствие да повърти безпощадно амбициозния кардинал на шиш, като го държи в неведение за местонахождението на свитъка Омега.

Давид стигна в отделението на третия етаж на огромната болница „Хадаса“ и почука на малкия външен офис.

— За мен ли, доктор Кауфман? Не беше нужно. — Старшата сестра се усмихна на красивия посетител с бинтована глава, който носеше дванайсет рози.

Давид отвърна на усмивката.

— Как е тя?

— Тази сутрин е много по-добре. Все още е малко потресена, затова ще я задържим под наблюдение още една нощ, обаче утре сигурно ще можете да я отведете вкъщи.

— Знам, че сега не е време за посещения, но може ли да я видя?

— Разбира се.

Той последва сестрата по коридора. До самостоятелната стая на Алегра ненатрапчиво седеше агент от Шин Бет. Предзнаменование за бъдещето, мрачно си помисли Давид.

По лицето на Алегра имаше охлузвания и множество ранички. Ръцете ѝ бяха плътно бинтовани, ходилата също. За щастие раните ѝ не бяха толкова опасни, колкото изглеждаха. Тя все пак успя да му се усмихне, докато Давид подреждаше цветята във вазата. После нежно я целуна по устните.

— Розите са прекрасни, Давид. Изобщо не подозирах, че си толкова романтичен — пошегува се Алегра, после настроението ѝ стана сериозно. — Как е семейството на Ели? — попита тя. — Можем ли да им помогнем с нещо? — Сърцето ѝ се късаше за стария келнер, дължеше му живота си.

— Разговарях с жена му — тихо отвърна Давид. — Справя се, доколкото може. Сигурна ли си, че все още искаш да участваш?

Алегра се приповдигна от възглавниците, наведе се към него и го хвана за ръка.

— Ако ти беше като онези, които искат да се борят срещу насилието с насилие, и смяташе, че няма друг начин, може би щях да се поколебая. От все сърце вярвам в мира, който ще постигнете вие с Йоси и Ахмед. Знам също, че много те обичам и няма да се откажа от теб толкова лесно.

Давид я погледна със замъглени очи. Тя му се усмихваше. Когато Алегра напълно се възстановеше, щеше да има достатъчно време да ѝ разкаже за взлома в университета.

Наблус

Юсеф Сартави се бореше със задушавашата сила на нещо, което го притискаше. Опита се да се освободи, извика два пъти и се събуди, целият плувнал в пот. Сълзите му отново бликнаха, когато за пореден път преживя гибелта на семейството си.

Погледна си часовника. Четири. Почти всяка сутрин се събуждаше по това време. Знаеше, че няма да заспи пак, затова си направи кафе и се замисли за капитулацията на брат си пред неверниците. 11 септември беше показал на какво е способен ислямът, слава на Аллах. Сега перспективата за мир с израелците измъчваше душата му, но това не бе единственото, което го смущаваше. Трябваше да се срещне с Джорджо Феличи, а нямаше желание. Знаеше, че сицилианецът не се е зарадвал много на оплесканото отмъкване на свитъка, нито на оцеляването на жената, ала планът за журналиста продължаваше да е в сила и щяха пак да се опитат да убият доктор Басети. Юсеф беше предложил да се срещнат в парк, където трудно можеха да ги подслушат, а в близостта до Кнесета се криеше и ирония.

— Моите клиенти в Рим са много недоволни от загубата на свитъка Омега — мрачно заяви Феличи. След като свитъкът беше в него, той нямаше намерение да плати нито стотинка от парите на Ватикана.

Слабото, загоряло от слънцето лице на Юсеф и тъмните му очи останаха неразгадаеми.

— И са още по-недоволни от това, че досега не успяхте да се избавите от италианката.

— Не е толкова лесно да се очисти този обект. Сега тя е в кръга на премиера, въпреки че нашето момиче се приближи максимално и следващия път италианката няма да извади такъв късмет.

— Държите ли журналиста под наблюдение?

— Неговата СИМ карта сега е в същия мобифон, само че натъпкан с експлозив. Ако се наложи, веднага може да бъде елиминиран.

Джорджо Феличи презрително изсумтя.

— Няма да ви изплатим парите за свитъка Омега, докато не ни го доставите, обаче има начин да поправите грешката си и да си осигурите още повече средства за своята кауза.

Юсеф изслуша подробностите от новия план за италианския кардинал.

— Само че има едно условие — предупреди сицилианецът. — Ударът трябва да бъде нанесен в рамките на атентат срещу израелския премиер по време на мирната церемония.

Сартави не отговори веднага. Джорджо Феличи дори не подозираше, но палестинецът много беше мислил за атентат срещу премиера Йоси Кауфман, включително за възможността да провали мирната церемония, и вече имаше някакъв план. До този момент му липсваха финансови средства да осигури успеха му.

— Тази операция ще бъде изключително трудна и много скъпа. — Юсеф нямаше нужда да пита защо неверниците искат смъртта на един от своите духовници. — Охраната ще бъде засилена. Районът около Дамаската порта ще се пази по-добре от летище „Бен Гурион“. Бих могъл да вкарам камикадзе със съответния експлозив през кордона, обаче се съмнявам, че той ще успее да се доближи до централната група, преди да го повалят. Смъртта само на няколко обикновени израелски войници ще е равносилна на пълен провал.

— Лек самолет? — предложи Феличи.

Арабинът поклати глава.

— Мислил съм за това. Имам пилот, който е повече от готов да отмъсти за смъртта на жена си, само че го пазя за друго време. Дамаската порта се охранява прекалено добре. Самолетът може да излети само от Ливан или Йордания. Въздушната зона около Йерусалим е затворена и още щом нашият човек наруши одобрения план за полет, израелските изстребители ще го свалят. — Сартави сякаш изплю последните думи, после замълча за миг и се замисли.

След като брат му се бе съюзил с неверниците, ако получеше шанс, щеше да го убие. Този план също можеше да се изпълни, но знаеше, че трябва да бъде близо, а това означаваше, че и той може да загине. Знаеше също, че планът му ще успее само ако избере нужния експлозив, който много трудно се намираще. Слава на Аллах, сега най-

после навярно имаше такава възможност и Юсеф щеше да си заслужи мястото в рая.

— И все пак операцията може да се проведе, само че ще бъде крайно рискована — заяви накрая той. — Ще струва значителна сума.

— Разбира се — съгласи се Джорджо. — Какво имате предвид?

— Ще са ми нужни поне шест кила семтекс.

— Непременно ли трябва да е семтекс?

Сартави кимна.

— Това е единственият експлозив, който бих могъл да се надявам да вкарам, и даже тогава ще трябва да измисля някаква хитрост — без да уточнява, отвърна той. — Семтексът е изключително стабилен и трудно се взривява случайно. Може да му бъде придадена всякаква форма, а това в нашия случай ще бъде от решаващо значение. Нещо повече, той няма мирис и полицейските кучета няма да го надушат.

— Възможно ли е изобщо да бъде засечен? — попита Феличи, впечатлен от професионализма на палестинеца, но и мислейки за проблемите около вкарването на експлозиви в Израел.

— Да, ако бъде облян в неутрони. Техниката за това е много скъпа и освен ако израелците не разполагат с разузнавателни сведения, едва ли ще използват такава дори на мирната церемония.

— Секретни ли са плановете ви?

— Подробностите от този план се разкриват само доколкото някой трябва да знае нещо конкретно. Изложих ви общите му очертания, защото иначе не можете да ни осигурите семтекса — студено поясни Юсеф.

Джорджо Феличи го познаваше само от няколко разменени шифровани съобщения, ала изпитваше все по-голямо уважение към него.

— Нещо друго? — попита той.

— Двайсет милиона долара. Освен разходите. И платени предварително.

— Това е много голяма сума, приятелю.

— И рискът е много голям — невъзмутимо отвърна Сартави. — Хамас не се различава от никоя друга организация. За да продължаваме борбата, имаме нужда от средства.

— Има ли вероятност италианката да присъства на мирната церемония? — върна се към първия си обект Феличи.

— На първия ред — заяви Юсеф. — Възможно е да хванем и нея в мрежата — добави той, прочел мислите на сицилианеца.

Преди да замине за Рим, Джорджо Феличи остави шифровано съобщение за кардинал Петрони. Семтекстът трябваше да се осигури чрез една от ватиканските компании, която произвеждаше експлозиви, и да се достави с дипломатическата поща.

Йерусалим

— Голям компромис — съобщи Давид, докато махаше на доброжелателите в болничното фоайе и придружаваше Алегра към очакващата ги правителствена кола. — Дадох на Онслоу почивен ден.

— Казваш го почти със съжаление — укори го тя.

— Е, половин ден. Ще го вземем от моя апартамент.

— От нашия апартамент! — прошепна Алегра и го сръга в ребрата.

— Как се чувстваш? Струва ми се, че вече си съвсем добре — рече Давид, като разтриваше удареното място.

— Нямам търпение да продължим. Обядваме и — в лабораторията, нали?

— Хм, нещо такова — отвърна той с типичната си усмивка.

След обяда потеглиха към епископ Патрик О'Хара в Стария град.

— Къде отиваме? — попита Алегра, когато видя, че не пътуват към хълма Скопус.

— Всичко ще ти се изясни — обеща израелецът със странно изражение.

На прага ги посрещна сестра Катерина и докато ги водеше нагоре по стълбището, думите ѝ се сипеха една след друга.

— Давид! Алегра! Влизайте, влизайте. Много се радвам, че си добре, Алегра.

— Алегра! — Патрик я поздрави с протегнати ръце. — Всички се чувствахме зле. Със сестра Катерина щяхме да идваме днес в болницата, но ни казаха, че си добре. Много се радвам да видя, че си на крак.

— Извадих късмет, Патрик, благодаря. Явно още не ми е дошло времето — усмихна се Алегра. — Макар да съм малко озадачена защо

сме тук, когато имаме страшно много работа. — И тя погледна въпросително Давид.

— Може ли, Патрик?

— Естествено, Давид. Тук сме в максимална безопасност.

Археологът отиде до голямата картина на стената и внимателно я спусна на пода, разкривайки стар стенен сейф. Той въведе комбинацията и извади два големи плика, които Алегра веднага позна.

— Само два ли? — загрижено попита тя.

— Евангелието на Тома и свитъкът Омега.

— Не разбирам. Какво се е случило със свитъка на Исая?

— Сутринта на атентата ми се обади Йоси. Един от неговите хора в Мосад му съобщил, че е възможно свитъците да са под наблюдение в лабораторията, затова прибягнах до помощта на Патрик и го вкарах в играта.

— С Джовани често сме разговаряли за свитъка Омега, Алегра, и от него знам какво се е случило с Йоан Павел Първи — включи се в обясненията епископът. — В университета фрагментите нямаше да са в безопасност — до лабораториите имат достъп прекалено много хора.

— Лаборантът с шарещите очи ли? — обърна се към израелеца Алегра.

Той кимна с глава.

— Намерен мъртъв в един телавивски гараж, колкото и да е странно, наред с агент от ЦРУ. Следяла ги кола от Мосад, обаче един камион я блъснал, когато пресякла на червен светофар. Онзи, у когото е пликът със свитъка на Исая, си мисли, че това е Омега.

— Значи повече от една група се опитва да се добере до него — заключи Алегра.

— Да, и докато смятаха, че свитъкът е при нас, щяха да ни наблюдават като ястреби. Надписах плика с буквата „омега“, но трябваше да поставя нещо вътре, нещо, което да ги заблуждава колкото може по-дълго, затова жертвах преписа на Исая. Надявахме се, че Мосад ще го върне, обаче... е, предполагам, че няма идеална служба за сигурност — малко разочаровано рече Давид, — но поне оригиналът на Исая все още е в Светилището на книгата.

Алегра се усмихна.

— Какви сте ми заговорници вие двамата! Тук сигурно е последното място, където някой ще се сети да търси.

— В някой предишен живот съм бил сред шпионите на Навуходоносор — подхили се Патрик. — С удоволствие бих останал, но имам среща отгатък улицата — кимна с глава към черквата на Божи гроб той. — Въпреки че с нетърпение очаквам да узная какво има в свитъка Омега.

— Това ще отнеме бая време, Патрик — посочи Давид. — Мерси, че ни пускаш във всекидневната си.

— Интересно, че няколко групи търсят свитъка — продължи Алегра след излизането на епископа. — Макар че имам известна представа коя е едната от тях.

Израелецът кимна.

— Петрони и неговите момчета. Възможно е все още да ни наблюдават, затова ще ги заблудим, че продължаваш да работиш върху фрагменти в лабораторията, въпреки че ако си мислят, че Омега вече не е при нас, за известно време ще ни оставят на мира.

— Колко време ще отнеме подреждането на фрагментите?

— Трудно е да се каже, но след като частите от свитъците вече са разделени, задачата ни много ще се улесни. Йоси ми съобщи, че подготвят мирната церемония за след два месеца, доста преди завръщането на Лоунърган. Да се надяваме, че дотогава ще сме близо.

— Трябва ли да върнем другите фрагменти в хранилището?

— Има много време. Предпочитам да изчакам, докато можем да върнем трите части от свитъка Омега, които бяха залепени за капака на ковчезето, и да го направим наведнъж. Един мой приятел реставрира стари книги и пергаменти. Той може да преписва документи и да им придава вид на стари. В този случай — много стари.

— Интересни приятели имаш — подхвърли Алегра.

48.

Йерусалим

Медиите въртяха историята близо два месеца. Убийството на Майк Маккинън беше неудобно и за Израел, и за Съединените щати и от ЦРУ категорично отричаха агентът да е имал каквато и да е заповед за участие в предполагаемата кражба на израелски паметник на културата. В Мосад изобщо не им вярваха. Накрая постигнаха компромис. Стига името на „петдесетинагодишния мъж“ да не бъде разкрито, както и връзката му с ЦРУ, на все по-неспокойните медии щеше да бъде позволено да отразят двойното убийство на пряката на „Йехуда ха-Ямит“ и да тиражират догадките за свитъка Омега, които от седмици се разпространяваха из Йерусалим и Тел Авив. Военната техника на стойност четири милиарда долара можеше да осигури известна отзивчивост даже от страна на израелците. Първият репортаж се появи на челната страница на „Джерусалем Поуст“ наред със съобщение за операцията на гърлото на папа Йоан Павел II и неговото влошаващо се състояние.

Търсенето на свитъка Омега продължава

„В телавивската полиция са озадачени от обир в Еврейския университет, извършен преди няколко седмици, и последвалото двойно убийство в една пряка на «Йехуда ха-Ямит», призна днес главен инспектор Амос Равив, който ръководи следствието. С дързък удар в една от университетските лаборатории предполагам човек на Хамас, шофиращ бус с логото на местна охранителна фирма, откраднал сейф, преструвайки се, че го взима за ремонт. Шофьорът на буса бил открит застрелян в гараж близо до пристанището Яфа, наред с още един мъж, за когото се предполага, че е петдесетинагодишен и чието име не се съобщава.

«На този етап още нямаме представа какъв интерес може да има Хамас към сейфа» — заяви инспектор Равив и

потвърди, че според слуховете е възможно вътре да се е намирал свитъкът Омега.

Еврейският университет отхвърли слуховете като абсурдни догадки.

«Доколкото ни е известно, сейфът е бил празен» — заяви говорител на Еврейския университет и отрече университетът да има каквато и да е връзка със свитъка Омега.

От Рокфелеровия музей отказаха коментар.

«Засега нямаме сериозни улики и призоваваме всеки, който е видял нещо, да ни съобщи» — каза главен инспектор Равив.“

(Асошиейтед Прес)

Отказът на директора на Рокфелеровия музей привлече вниманието на медиите към онова, което може би криеше музея, и разтревоженият Жан-Пиер ла Франси се обади на кардинал Петрони.

— И тук ни звънят, Ваше Високопреосвещенство, и ако някой не каже нещо, няма да се успокоят.

— Оставете това на мен — ледено отвърна Петрони.

Лоунърган бе отсъствал достатъчно време, реши той. Дебелият учен трябваше да престане да се шматка по света и да продължи да върши онова, за което му се плащаше — да брани интересите на Църквата. Петрони натисна бутона на интеркома.

— Ваше Високопреосвещенство? — обади се отец Томас.

— Известно ли ни е къде се намира монсиньор Лоунърган?

— Чете лекции из Европа, Ваше Високопреосвещенство. Може би във Флоренция.

— „Може би“ не ми стига, отец Томас. Открийте го и му се обадете. — Държавният секретар изключи интеркома с раздражение.

Флоренция

Дерек Лоунърган приключваше лекцията си за свитъците от Мъртво море във флорентинския Il Museo Archeologico.

— Повтарям, няма абсолютно никакво съмнение — вирна брадичка и почти затвори очи той, — че свитъците от Мъртво море датират от втори век преди Христа.

Осемнайсетте души, представляващи „гълпата“ от слушатели, любезно изръкопляскаха и един по един се извиниха, оставяйки монсиньор Лоунърган в ръцете на злочестия музеен директор, който успя да го качи на такси и да го прати в хотела му на брега на Арно с изглед към Понте Векио.

— Троен скоч, барман. Гласните ми струни се нуждаят от смазване — нареди Лоунърган, когато седна на бара и шумно се оригна.

Клиентите, насядали на белите фотъйоли в елегантния централен бар на хотел „Лунгарно“, учудено повдигнаха вежди.

— Certamente, signor — отвърна барманът. — Певец ли сте? — усмихнато попита той. Английското му произношение не беше идеално и въпреки това далеч изпреварваше италианския на Лоунърган.

— Мили боже, ти да не си се побъркал? Четох лекция пред много голяма и внимателна публика за загадките на свитъците от Мъртво море. Чувал ли си за Лоунъргановите лекции? Много са известни.

— Аха! Монсиньор Лоунърган!

— Същият.

— Има съобщение за вас.

На Дерек Лоунърган изобщо не му хрумна, че барманът може да го познава само от телефонното съобщение, което гласеше: „Настоявам незабавно да се завърнете в Йерусалим. Ла Франси“.

— Lei e va bene, signor?^[1] — загрижено го попита барманът.

[1] Добре ли сте, господине? (ит.). — Б.пр. ↑

49.

Йерусалим

Денят на мирната церемония беше топъл и чудесен. Главният аудиоинженер на „Кохатек“ лично бе ръководил приготовленията. Привечер Юсеф се облегна на едно от скелетата и огледа почистената Дамаска порта, в момента отцепена от израелската армия, без обичайните танкове и бетеери. За голямо огорчение на някои военни премиерът беше наредил „да се уважава животът“, което изискваше нова политика на свеждане на силата до абсолютния минимум.

Въпреки това не всички бяха за мирния договор и, макар и минимално, присъствието на армията все още си личеше. Всеки стол, маса, сандък с техника и дори външните тоалетни бяха подложени на щателно претърсване от стотици обикновени войници, сапъорни отряди и кучета. На всички входове бяха монтирани редици от детектори за метал и млади израелски войници нервно охраняваха контролно-пропускателните пунктове. През тях трябваше да минат всички, освен групите на държавните ръководители и съответните ВИП лица, ако искаха да наблюдават церемонията. Вече се образуваха дълги опашки.

Юсеф знаеше, че въпреки всички тези мерки една решителна атака би могла да успее и той кимна с глава на младия палестинец, когото беше включил във ведомостта. Фалшивите документи бяха издържали проверката и пред погледа на Сартави младежът се настани зад волана на електрокара. Машината не щеш ли се наклони назад към катедрата със специално изработени мотиви отпред. Пронизителният трясък привлече вниманието на всички наоколо и Юсеф се втурна към злополучния шофьор, като размахваше юмрук.

— Мамка му, идиот такъв! — изруга той. — Гледай какво направи! — Той отчаяно се вторачи в останките от разбитата катедра.

При него моментално дойдоха двама израелски офицери, единият от които бригаден генерал Аврахим Мишал, шеф на охраната на мирната церемония.

— Имате ли друга? — попита генералът.

— Да, обаче нямаме много време. Поне тия неща са невредими — отвърна Юсеф и прокара длани по гербовете на Израел и Палестина. — Дали ще можете да ни осигурите ескорт, господин генерал? Складът ни е в Западен Йерусалим и не съм сигурен, че ще успеем да докараме нова катедра навреме.

Бригаден генерал Мишал се обърна към придружаващия го млад капитан.

— Осигурете камион и ескорт на този човек и докарайте нова катедра колкото може по-бързо.

След час войниците на контролно-пропускателния пункт на шосето за Наблус спряха израелския военен камион с новата катедра, завързана в каросерията. Капитанът в кабината размени няколко реплики с войника на пункта и камионът продължи пътя си.

На Юсеф му трябваха двацет минути, за да монтира националните гербове и нов микрофон на катедрата върху трибуната под Дамаската порта. Гласът му отекна над Стария град на Йерусалим.

— Проба... проба... проба... — Останал доволен, той изключи микрофона.

— Всичко наред ли е? — попита генерал Мишал, приближавайки се от мястото, от което наблюдаваше тълпите, изпълващи района пред древната порта.

— Да, благодаря, благодаря ви и за ескорта. Без него едва ли щяхме да успеем да докараме нова катедра.

— Радвам се, че можах да ви помогна — усмихна се генералът.

Разчитането на свитъка Омега отне два месеца усърден труд и сега оставаха само десет фрагмента. В деня на мирната церемония Давид и Алегра приготвиха тоалетите си за вечерта и отидоха при Патрик.

— Видяхте ли статията за убийството след кражбата на сейфа в „Джерусалем Поуст“ преди два дни? — попита епископът. — Странно, че трябваше да мине толкова време, докато стигне до пресата.

— Сигурно е свързано с американеца. Том ми каза, че бил агент на ЦРУ и на медиите било наредено да не разпространяват информацията, което прави цялата тази история още по-тъмна.

— Статията е доста мъглява — отбеляза Алегра. — Още не са го разпознали и след случилото се с Йоан Павел Първи не бих се изненадала, ако с това са свързани ватиканските мутри.

— Проблемът е, че случаят отново събуди интереса на медиите към свитъка Омега. Надявам се онези, които си мислят, че са се добрали до него, да не се вгледат много внимателно в онова, което е при тях — отвърна Давид и постави поредния фрагмент на мястото му. Оставаха само още четири. Посланията за числата на Магдалина и ДНК вече бяха съвсем ясни. Предупреждението почти беше завършено.

— „И две откровения ще осмеят трето — преведе от елинистически гръцки ученият, — макар че и трите ще бъдат от Авраам.“

— Започва да изглежда, че Йоси е бил прав за сблъсъка на цивилизациите — мрачно посочи Патрик. — Обаче приближава шест и половина и може би е време да оставим това за утре.

— Да — неохотно се съгласи Давид. — Докато слезем до долу и минем през охраната, оркестърът вече ще е загреял. Това тук е чакало две хиляди години, може да почака още един ден.

Мобифонът му иззвъня и той го вдигна от масата.

— Давид Кауфман.

Алегра инстинктивно разбра, че нещо не е наред, и тревожно го зачака да затвори.

— Обаждаше се Хафиз. — Мислите на археолога препуснаха. — Току-що получил съобщение, че Лоунърган ще пристигне от Европа късно тази вечер. От летището направо отива в музея. Директорът ще го чака там в девет. Хафиз получил нареждане да остане дежурен, в случай че имат нужда от него.

— Нали щеше да се върне чак след месец!

— Следващата седмица имаше лекция пред Лондонското археологическо дружество. Лоунърган за нищо на света не би пропуснал такъв случай — отбеляза Патрик.

— Да не споменавам извънработното време. Обикновено в пет вече е в бара. — Алегра съзнаваше, че времето им изтича.

— Това може да означава само едно — заключи Давид. — Някой му е наредил да се върне и се басирам, че причината е онази статия за свитъка Омега.

— Лоунърган ще се уплаши, че фрагментите са от неговия куфар, и щом направо отива в музея, ще иска да го провери преди срещата с директора — предположи Алегра.

— Права си, ще ми се да бях върнал евангелието от Тома, когато получихме трите копия на фрагментите от Омега. Вече е малко късно — мрачно рече археологът, — обаче не можем да си позволим да поемем риска. Ще трябва да върна фрагментите от евангелието от Тома в хранилището още сега. Да се надяваме, че Лоунърган няма да претърси куфара си прекалено внимателно.

— Ами церемонията, Давид? Ще я пропуснем!

— Ти върви с Патрик, аз ще дойда по-късно.

— Не, идвам с теб. Ако стигнем до хранилището навреме, може би ще хванем част от церемонията.

— Ами външните патрули? — попита Алегра на влизане в музейния паркинг.

— Ще трябва да рискуваме.

Сърцето ѝ се сви, когато на паркинга след тях се появи патрулната кола.

Рим

Кардинал Петрони включи телевизора. В световните медии господстваха две новини: влошаващото се здраве на папата и мирната церемония в Йерусалим. Държавният секретар проследи обобщението на събитията през последния месец, което включваше кадри с линейката на болния понтифик, пристигаща в римската клиника „Гемели“. Светият отец немощно помахаше от носилката си и Петрони презрително изсумтя. Когато дишането на папата се влоши и се наложи да му направят трахеотомиа, кардиналът одобри изявленията на ватиканските медии, предназначени да успокоят вярващите. Сега, в папските покои точно над неговия кабинет, старецът беше получил инфаркт и бъбреците му отказваха. Петрони се бе разярил, когато папският лекар беше скрил истинското състояние на папата, ала сега понтификът умираше и му оставаха около две денонощия живот. Лоренцо си позволи доволно да се усмихне. Като се имаше предвид легендарният му инат, папата можеше да издържи малко повече, но нямаше да се наложи да иска оттеглянето му. Кардиналът беше

инструктирал неохотния пресаташе да подготви изявление за пресата, „в случай че Господ призове папата“, и сега текстът очакваше подпис. Петрони се наведе напред, когато кадрите със светлините в прозорците на папските покои се смениха със златното кубе на Купола на скалата.

Си Си Ен и останалите световни медии отразяваха изключително важната мирна церемония в Йерусалим. Международните кореспонденти бяха събрани върху старата градска стена от страни на портата и Том Шуайкър обобщаваше събитията, довели до подписването на договора, и говореше за надеждата, която даваше за бъдещето той. Не за теб, подсмихна се Петрони. Негов човек във Вашингтон го беше осведомил, че разследването на миналото на Лоунърган е стигнало чак до ФБР, и кардиналът бе казал на Феличи да пристъпи към следващата мярка. Това щеше да бъде изпълнено едновременно с убийството на Донели.

Йерусалим

На няколко места пред трибуната бяха инсталирани камери. Президентът Ахмед Сартави щеше да представлява новата държава Палестина и като духовно лице, щеше да говори и за пътя пред палестинските мюсюлмани, подкрепян от присъствието на имама на Йерусалим. Премиерът Йоси Кауфман щеше да представлява държавата Израел и като набожен юдей, щеше да говори за юдейската вяра, подкрепян от присъствието на главния равин на Йерусалим. Венецианският патриарх, кардинал Джовани Донели щеше да демонстрира подкрепата на християнството, третата голяма Авраамова религия. Джовани щеше да говори пръв, следван от Ахмед, и накрая Йоси. Трима ръководители, трима държавници, трима далновидни мъже. След края на речите те щяха да отидат до масата при катедрата, където премиерът на Израел и президентът на Палестина щяха да подпишат договора, подаден им от Джовани.

В Йерусалим се беше събрала Мирната филхармония и хор под ръководството на световноизвестния израелски диригент Леви Майер. Сред сто и четирийсетте му членове бяха едни от най-добрите музиканти — евреи, мюсюлмани и християни — в историята на музиката.

Мариан се настани на официалната трибуна, до мястото, запазено за Йоси. Мирната филхармония и тристачленният хор зад нея бяха разположени на подиум над трибуната, построен до каменните укрепления на Дамаската порта. Леви Майер вдигна палката си и мощните лъчи на прожекторите осветиха дребния израелец. На телевизионния екран на Петрони камерите показаха Майер в близък план — лекият ветрец развяваше сребристосивата му коса, лицето му беше съсредоточено. Камерите се изтеглиха назад и показаха целия оркестър и хор. Също като своя диригент, музикантите носеха бели официални сака и рокли, символизиращи мира. Зад тях пъстрееше хорът: лявата една трета носеха светлосиния цвят на Давидовата звезда, дясната една трета бяха в яркозелено, универсалния цвят на исляма. Разделяше ги белотата на християнството. Хорът символизираше надеждата, мира и търпимостта — посланието на великите пророци от историята.

Стремителните звуци на Бетховеновата Хорална меса в до мажор се понесе в мрака на вечерта над долината на Кидрон към Елеонската планина, отеквайки из пазарищата и сокаците на Стария град и сред парковете и градините на Новия. Музиката заплува над Голгота, където бяха преминали последните часове на Христос, над Западната стена на големия втори храм на Неемия, отказал да се покори на римляните, и над огромния купол на скалата, откъдето Мохамед се беше възнесъл на небето.

Кардинал Донели се качи на трибуната и алените му одежди зашумоляха от вятъра. Той намигна на Мариан и седна до нея. Жената изглеждаше спокойна, ведра и красива в този исторически миг.

Рим

— Петрони! — сприваво отговори държавният секретар по интеркома.

— Знам, че не желаете да ви безпокоят, Ваше Високопреосвещенство, но на първа линия е Ащън Люис от държавния департамент във Вашингтон. Каза, че било спешно. — Гласът на многострадалния отец Томас звучеше нервно. Спешните съобщения от рицарите на Малтийския орден не биваше да се пренебрегват.

Кардиналът изключи интеркома без отговор и се стегна.

— Радвам се да те чуя, Ащън. С какво мога да ти помогна? — попита Петрони, като продължаваше да следи репортажа за събитията в Йерусалим.

— Реших, че трябва да знаеш, Лоренцо. Правителството се отнася с известна предпазливост към мирния процес в Йерусалим. Кауфман направи прекалено много отстъпки на мюсюлманите и еврейското лоби тук е разярено от подкрепата за изтеглянето на заселниците, особено от Западния бряг. Следващите избори са още далече, но много републикански сенатори са нервни.

Докато държавният секретар слушаше, бързият му ум съставяше план.

— Напълно съм съгласен, Ащън, мюсюлманите не бива да вземат превес, и съм ти много задължен. Кога ще идваш в Рим? Трябва да вечеряме заедно.

Кардинал Петрони затвори телефона и излезе иззад бюрото си, дълбоко замислен. Още откакто онзи самозванец Мохамед се беше опитал да узурпира ролята на Христос в света и се бе самопровъзгласил за Божи пратеник, злите последователи на исляма се мъчеха да угасят единствено правата вяра. Сега правеха поредния си опит и мирният процес в Йерусалим представляваше реална опасност. Всъщност това означаваше помиряване с исляма, а никога не биваше да се допусне той да набере сила. Взел решение, държавният секретар набра предварително въведения номер на рицаря на Малтийския орден в нюйоркските студиа на Си Си Ен.

— Даниъл, обажда се Лоренцо. Как си?

— Чудесно, Лоренцо, въпреки че всички се молим за папата. Изглежда много сериозно.

— Боя се, че наистина е така, Даниъл. Той беше прекрасен ръководител и ще бъде много трудно да го заменим. Но борбата за доброто трябва да продължи и тъкмо затова ти се обаждам. Тоя мирен процес в Йерусалим много разтревожи всички тук.

— Не бих могъл да съм по-съгласен с теб, Лоренцо. Като че ли правим много отстъпки пред ислямското зло.

След десет минути кардиналът бе убеден, че материалът ще бъде излъчен. Всичко, което караше евреи и мюсюлмани да се стискат за гушите, можеше да е само от полза за единствения верен път. Останал

доволен, той продължи да следи развитието на своята намеса в церемонията. Петрони отново владееше положението или поне така си мислеше.

Йерусалим

Мариан си погледна часовника, вече не толкова спокойна.

— Чудя се защо се бавят Давид и Алегра — прошепна на Джовани тя.

— Ще дойдат — отвърна кардиналът. — Патрик ми предаде, че трябвало да се погрижат за нещо спешно. Музиката ти казва да не се безпокоиш — успокоително добави той.

— Великолепна е.

Джовани се усмихна.

— Бог е знаел какво върши, когато е дал палката на Леви Майер — заяви той, когато над Дамаската порта се разнесе ясният глас на Мишел Ортега, невероятно сопрано, една от най-великите в света.

Когато оркестърът и хорът стигнаха до финала, под усилващите се аплодисменти на седящите, както и на хилядите присъстващи на пътя за Наблус, премиерът Йоси Кауфман и президентът Ахмед Сартави влязоха през портата откъм Стария град и рамо до рамо се запътиха към местата си на трибуната.

— През сто и петдесетината хиляди години, откакто обитаваме тази планета, ние сме се сражавали и избивали едни други само за да свършим една война и да поведем друга — започна Джовани, когато аплодисментите стихнаха. — Понякога ми се струва, че изобщо не обръщаме внимание на уроците на историята, но днес съм тук, за да ви кажа, че зад мен виждате двама велики ръководители, които разбират безплодността от това да убиеш своя брат или сестра.

Юсеф потрепери, когато докосна малкия предавател, скрит в джоба му. От сенките на контролната шатра до трибуната, разположена отстрани на Дамаската порта, той се взираше в брат си, когото вече не познаваше. Двамата не бяха разговаряли от онзи съдбовен ден, когато бяха погребали семейството си.

— Тези войни често се водят в името на религия и култура — продължи венецианският патриарх. — Като християнин, мога да ви уверя, че Христос не е имал това предвид. Той не е мислил, че вярата и

културата на един човек превъзхождат тези на друг и че всички трябва да се бием до смърт, за да го докажем. Пророкът Мохамед също е бил изключително търпим и справедлив човек. На него се приписват думите: „Ако желаеш на другите същото, което желаеш на себе си, стани мюсюлманин“, залегнали в основата на златното правило. За съжаление обаче мюсюлманинът често се изобразява в медиите като терорист или фанатик. Аз опознах истинския мюсюлманин като човек на мира и молитвата. Освен това имам честта да познавам много прекрасни хора от юдейската вяра — вяра, която наред с исляма и християнството споделя общ баща, Авраам. Ние често се държим като лошо семейство, спорим за неговия завет, за нещо, което смятаме, че ни принадлежи. Някои юдеи претендират, че Авраам е техен, настояват, че Божията благословия и тази земя са само за еврейския народ. Някои мюсюлмани претендират, че Авраам е пример само за исляма, а някои от моята религия смятат, че дадените на Авраам обещания са изпълнени едва от Христа. — Джовани се усмихна. — Авраам има основание да е смутен. — Сред древните стени отекна смях. — Подобно на всички добри бащи, Авраам е всичко това за всичките си деца. Твърде странен би бил онзи бог, който, след като е сътворил мюсюлманското дете в Багдад, християнското дете в Богота или еврейското дете в Берлин, ще се обърне и ще затвори портите на Царството небесно за две трети от тези деца, защото не са родени в правилната култура. — Джовани проявяваше присъщата си дързост в борбата си за мир и търпимост. Тези думи, знаеше той, щяха да бъдат посрещнати с тиха ярост във Ватикана, ала те означаваха смайващо публично признание от страна на един кардинал, че съществува повече от един път до Омегата, до вечността.

Юсеф Сартави го слушаше. Речта на този човек го остави скептичен, но и го трогна. Той за стотен път опипа предпазителя, инстинктивно вярвайки на този християнски духовник, което още повечето озадачаваше защо неверниците желаят смъртта му.

— Знам, че Авраам, Мохамед и Христос биха аплодирани този мирен договор като повратен момент в историята на цивилизацията — завърши Джовани. — Поврат от убийствата и кръвопролитията, поврат към търпимост и признаване на ценностите на различните култури и религии. Крачка към справедливостта и мира. — Когато прожекторите

осветиха усмихнатия италиански кардинал, тълпата се изправи на крака с мощни овации.

Напрежението в новинарското студио на Си Си Ен в Ню Йорк растеше.

— Не можем да го пуснем, Даниъл! Това ще прекрати мирния процес още преди да е започнал! — разпалено заяви Джералдин. Тя гневно се взираше в шефа на отдел „Новини“ и се питаше откъде е толкова добре осведомен този отвратителен дребосък.

— Може и да не сте забелязали, госпожо Ръшмор, обаче не вие определяте какво да се излъчва в ефир по този канал, а аз — ледено я срязва Къркпатрик. Очите му бяха по-пронизващи от всякога. — Публиката има право да знае и ще го излъчим. Още сега. Шуайкър има ли копие? — обърна се към секретарката си той.

Тя утвърдително кимна, уплашена от гневната размяна на реплики.

В Йерусалим президентът Ахмед Сартави започваше своето обръщение.

— Задължен съм на далновидността и мъдростта на Негово Високопреосвещенство кардинал Джовани Донели и на моя приятел, премиера Кауфман.

Юсеф слушаше брат си, който подкрепи позицията за мирно съвместно съществуване като единствена алтернатива на убийствата. Ахмед настояваше Западът да застане зад мащабната далновидност на Йоси Кауфман и да осигури подкрепа и инвестиции за Близкоизточния икономически съюз. Наред с думите на Джовани за безплодността на това да убиеш брат си, тази реч събуди един отдавна забравен спомен, спомен за бране на маслини и мечти за бъдещето. Разкъсван от вътрешна борба и объркан, Юсеф извади ръка от джоба си.

— За Палестина и палестинците това ще означава равенство и справедливост — завърши президентът Сартави. — Палестина няма да бъде страна нито на безбожието, нито на религиозния фанатизъм, а държава, основаваща се на справедливост и свобода на избора. Бих искал да напомня на онези, които се опитват да наложат волята си на

всички останали, че в страните, където екстремисти се опитват да наложат волята си, резултатите за исляма са катастрофални — заяви той, ясно предупреждение към войнстващите групировки. — Спомням си какво казва за насилието великият пророк Мохамед, мир Нему. Ще цитирам Корана за онези, които навярно не са запознати с него. „И спорете с хората на Писанието само по най-хубавия начин, но не и с онези от тях, които угнетяват, и кажете: «Вярваме в низпосланото на нас и в низпосланото на вас. Нашият Бог и вашият Бог е един и същ. Ние сме Нему отдадени».“

Когато овациите стихнаха, се изправи премиерът Йоси Кауфман.

— От дълги години съм голям приятел с кардинал Донели и съм му задължен за неговите напътствия, за прозорливостта и мъдростта му. Задължен съм и на своя приятел и съсед президента Ахмед Сартави за неговото водачество и търпение през тези последни няколко седмици. Това ми напомня за един ден преди няколко години, когато тримата бяхме за риба и кардинал Донели, тогава свещеник в селцето Мар'От, отбеляза, че в малката лодка седят християнин, евреин и мюсюлманин, а опасност заплашва единствено рибата.

Докато речта на Йоси набираше скорост, множеството схвана настроението и посланието, че най-последно има истински шанс за мира.

— Спомням си и думите на друг израелец, премиера Голда Меир — продължи професорът. — Преди петдесетина години, в деня, когато Обединените нации признаха новата държава Израел, тя беше министър в първия кабинет на Давид Бен Гурион. Немного далеч оттук Голда Меир се обърна към публиката, подобна на тази, и каза: „Това не е всичко, което сте искали. Не е всичко, което искахме ние, но нека продължим напред в дух на компромис и мир“. Също като тази вечер тогава израелците и палестинците бяха изправени пред съдбовен избор. Изборът да признаем силните страни и успехите на двете култури и правото да съществуваме мирно като добри съседи или решението да продължим да убиваме родните си деца, собствените си семейства. За съжаление навремето всички избрахме войната и оттогава се избиваме взаимно. Тази вечер ние избираме мира.

Юсеф Сартави слушаше високия изискан израелец и остана поразен от искреността на този премиер. Чудеше се дали този път израелците и техните американски поддръжници не говорят онова, което мислят — навярно този път имаше шанс палестинците да

заживеят нормално. Навярно след всички тези години на омраза към израелците той можеше да започне да прощава. Навярно в края на краищата Ахмед е бил прав да тръгне по пътя на мира. Юсеф се обърна и погледът му попадна върху редиците от телевизори в контролната шатра. Репортажът по арабския канал прекъсна, заменен от предаване на живо от Си Си Ен.

— Още преди мирният договор да бъде подписан в Йерусалим, докато церемонията зад мен продължава, върху Белия дом се усилва натискът да се откаже от ангажимента за подкрепа на изтеглянето на еврейските заселници от земята, която поне по име днес е държавата Палестина.

Юсеф с разпалващ се гняв слушаше авторитетния репортаж на Том Шуайкър, дублиран на арабски. В долния край на екрана течаха субтитри.

— Еврейското лоби възразява парите на американските данъкоплатци да се използват за арабско развитие и призовава Съединените щати да продължат да осигуряват милиардите долари, нужни на Израел за военна техника, с която страната да се сражава срещу палестинските групировки на Западния бряг и в Ивицата Газа. Говорител на Белия дом заяви, че американското правителство е ангажирано с установяването на справедлив мир в Близкия изток, но отказа да коментира отпускането на огромна военна помощ, поискана от Израел.

— Ами еврейските заселници, Том? — попита Джералдин, като четеше от сценария, даден ѝ от Даниъл.

— Има сведения — цитира източниците на своя нюйоркски шеф Шуайкър, — че Белият дом е под обстрел от страна на влиятелното еврейско лоби и християнската десница в Съединените щати да настоя израелското правителство да остави заселниците на палестинска земя, особено на Западния бряг.

— Това ще подрие ли мирния договор, Том?

— По всяка вероятност да. Това означава само номинална палестинска държава. Всъщност държавата Палестина ще се състои от изолирани палестински градове и временни жилища, обсадени от десетки еврейски селища и пътища.

— Ами инвестициите в района?

— Въпреки подкрепата от европейските страни Съединените щати все още не са дали знак, че ще осигурят някакви финанси, но наблюдателите тук предполагат, че ако Америка не осигури сериозна подкрепа за мирния план Кауфман-Сартави, негодуванието срещу Запада просто ще се възроди.

— Благодаря за включването, Том. А сега се връщаме към самата мирна церемония.

Юсеф Сартави погледна израелския министър-председател, който приключваше речта си, и омразата му към неверниците и предателството на брат му отново се разгоря.

— Това е ново начало, но е само начало — каза Йоси. — Нито аз, нито президентът Сартави подценяваме трудностите по пътя пред нас. Ще има несъгласия. Когато преговаряхме за условията на този договор, от наша страна имаше хора, които твърдяха, че отстъпваме прекалено много. От страната на президента Сартави имаше други, според които Израел не даваше достатъчно. Изборът е ясен. За да се установи справедлив мир, трябва да има компромиси от двете страни.

Оглушал от ярост, Юсеф не чуваше нито дума. Не виждаше брат си, седнал между Мариан и Джовани. Виждаше само един президент, продал се на неверниците, който за пореден път проявяваше коварството си. Пресметливото хладнокръвие на Юсеф за пръв път отстъпи мястото си на емоциите. Забравяйки да въведе кода на мобифона на Том Шуайкър и без да изчака трите му цели да се съберат на масата, той предизвикателно вдигна юмрук.

— Слава на Аллах — извика Юсеф Сартави и натисна бутона на предавателя.

И умря, убеден, че си е спечелил място в рая.

Екипът в студиото на Си Си Ен смаяно зяпна апокалиптичния взрив, обгърнал официалната трибуна. Във въздуха полетяха части от човешки тела и столове. Цветовете на оркестъра и хора се пръснаха зад трибуната и по онова, което беше останало от публиката, се посипа дъжд от метал и стъкло. След силния кълтеж на експлозията над множеството се спусна зловеща тишина и се чуваше само пукотът на изолирани огънове и пращане на електричество. После започнаха

викове за помощ — плачеха деца, хората молеха своя бог за милост. Мъже и жени изгаряха живи, ранени се изправяха на крака и побягваха панически в опит да избягат от епицентъра на опустошението. Краката им стъпваха върху трупове и вледеняващият писък на раненото човечество се сливаше с острия вой на сирените. Конвои от линейки се носеха към касапницата при Дамаската порта. Семтекът и петте хиляди лагера, скрити в плоскостите на катедрата, бяха предизвикали пълен погром.

Кардинал Петрони невъзмутимо наблюдаваше предаваната от камерите сцена, която приличаше на бойно поле. Търсеше доказателства, че Донели и Басети са мъртви. Обективите улавяха отчаяните медицински работници, които бясно сновяха около официалната трибуна. Един от екипите дотича с носилка при линейката и кардиналът видя окървавеното тяло на Донели. Той мрачно се усмихна, после забеляза движение върху носилката. Патриархът на Венеция явно още не беше умрял и усмивката на Петрони се смени с гневно изръмжаване.

Телевизионните коментатори като онемели слушаха стърженето на метал по паваж, предизвестяващо появата на танкове. Въздухът се изпълни със заплашителния кънтеж на бойни хеликоптери. След толкова много години на практика, израелското командване моментално се беше задействало.

— Добър вечер, Хафиз — поздрави Давид стария пазач.

— А, вие ли сте, доктор Кауфман? Добър вечер, доктор Басети.

— Хафиз докосна с пръсти фуражката си.

— Здравей, Хафиз — овладя гласа си Алегра.

— Искаш ли да погледнеш в куфарчето? — попита археологът.

Алегра за малко да ахне. Да не беше полудял?!

— Може да връщаме онези химикалки и кламери, нали се сещаш! — дяволито се ухили Давид.

— Не, няма нужда, доктор Кауфман. Извинявайте за безпокойството, но трябва да знаем кой е тук. Мислех, че ще присъствате на церемонията.

— Отиваме, Хафиз, само трябва да взема нещо от офиса — спокойно отвърна израелецът.

— Най-последен шанс за мир. Не мога да повярвам — с топла усмивка рече старият палестинец и се запъти обратно към колата си.

— Помислих, че си се смахнал — подхвърли Алегра на път към хранилището.

— Съдбата помага на смелите — заяви Давид и метна черното парче плат върху охранителната камера. Той слезе от перваза под камерата и се насочи към вратата на хранилището.

След по-малко от час фрагментите от евангелието на Тома лежаха обратно в старото ковчеже от маслиново дърво върху няколко парченца хартия, които Давид бе прибавил за обем.

Изпълнили мисията си, двамата излязоха от подземие на музея, ала веднага разбраха, че се е случило нещо ужасно. Небето гъмжеше от вертолети, грохотът на роторите им разкъсваше нощта. Над Дамаската порта се стелеше димна завеса и из града отекваха пронизителни сирени.

— Не, Давид! — Алегра вдигна ръка към устата си.

— Ела — тихо рече той.

Войникът на контролно-пропускателния пункт размаха автоматата си и Давид спря Онслоу.

— Не може... — Боецът го позна и млъкна. — Извинявайте, господине, на церемонията избухна бомба.

— Има ли някаква информация за жертви?

Младежът поклати глава.

Давид обърна ленд роувъра и се насочи към болницата „Хадаса“, минавайки зад една бясно носеща се линейка.

Когато стигнаха, линейката пред тях спря. От нея изскочиха двама санитарии, други двама се втурнаха да ги посрещнат. На носилката лежеше дванайсет-тринайсетгодишно момиче. Главата му беше омотана с окървавен бинт и кръвта се стичаше по мъртвешки бледото му лице — животът му гаснеше. Претоварените дежурни лекари щяха да направят каквото могат, но щяха ли да успеят да спасят всички тези хора, които пристигаха като безкраен поток.

В целия този хаос Давид и Алегра накрая бяха посрещнати от дежурна сестра.

— А, доктор Кауфман. Не ви видях там. Извинявайте, че ви накарах да чакате.

— Няма нищо — любезно отвърна той. — Тук ли са родителите ми? Имате ли някаква информация?

— Един момент, доктор Кауфман. Ще повикам медицинския управител.

Алегра го хвана за ръка. И двамата знаеха, че в такъв момент възрастната сестра би повикала управителя само ако има лоши вести. Медицинският управител се появи и отведе Давид и Алегра в частна чакалня.

Лоренцо Петрони продължаваше да следи репортажа на Си Си Ен. Том Шуайкър отново се появи на екрана и кардиналът се наведе напред на стола си. Джорджо Феличи явно не беше успял да очисти журналиста, ала за момента повече го интересуваше участието на Донели и Басети.

— Трагедия, Джералдин. Насилието отново измести мира.

— А жертвите?

— Всички правителствени говорители заявяват, че премиерът Кауфман и жена му Мариан са в операционната и че лекарите се опитват да ги спасят. Смята се, че състоянието на палестинския президент Ахмед Сартави е сериозно, но стабилно. Той също е в болницата в Еин Карем, както и кардинал Донели.

— Някаква информация за състоянието на кардинала, Том?

— Колкото и да е чудно, твърди се, че неговите наранявания не са сериозни и състоянието му се определя като задоволително. Той се намираше най-далеч, когато избухна бомбата. Смята се, че експлозивите са били скрити в катедрата, заменена малко преди началото на церемонията. По време на експлозията израелският премиер беше на катедрата.

— Никой ли не е поел отговорността?

— Отговорността още не е поела нито една терористична групировка, въпреки че според моите източници израелците в момента съсредоточават подозренията си върху брата на палестинския президент, Юсеф Сартави. Той е работил в „Кохатек“ — фирмата, осигуряваща подготовката и озвучаването на церемонията. Юсеф

Сартави е загинал по време на експлозията и може би никога няма да узнаем до каква степен е бил замесен.

Кардинал Петрони рязко изключи телевизора. Устните му образуваха плътна безцветна линия. Джорджо Феличи беше поискал двайсет и пет милиона долара в аванс, които Петрони бе скрил като помощ от Ватиканската банка за Южна Америка, а все още нямаше никакъв резултат. Щеше да се наложи сицилианецът да дава много обяснения.

50.

Рим

— *Avanti!*

— Изявлението за пресата, Ваше Високопреосвещенство. — Монсиньор Сервини, завеждащ пресслужбата на Ватикана, подаде изключително важното комюнике на кардинал Петрони.

Светът чакаше, докато държавният секретар проверяваше всяка дума:

„Светият отец почина в 21:37 тази вечер в личните си покои... В 20:00 в стаята на папата започна отслужването на меса за трета неделя след Пасха под ръководството на...

Последните часове на светия отец бяха белязани от непрекъснатата молитва на всички онези, които го подкрепяха в благочестивата му смърт...“

Лоренцо Петрони провери точността и въздействието на изявлението, преди да го върне на видимо смутения монсиньор Сервини.

— Разпространете го — нареди държавният секретар и се отпусна назад на стола си, замислен за бъдещето.

Макар и след още няколко заседания, някои кардинали от Курията начело с възрастния, ала твърд кардинал Кастилионе все още не бяха убедени в необходимостта от оттегляне на папата. Петрони беше изтъкнал различни аргументи, включително задължението да поставят доброто на Светата църква над всичко останало и нуждата да дадат покой на светия отец поради влошаващото му се здраве, но напразно. Дори неособено завоалираното напомняне за огромната вреда, която можеше да бъде нанесена на останалата без никой на кормилото Църква, ако понтификът изпадне в кома, не бе достатъчно, за да въздейства на Кастилионе. Петрони доволно подсмръкна. Сега нямаше да има нужда от гласовете на Стария бик и останалите от

неговия кръжец за плетиво. Упоритият дърт папа най-после беше умрял.

Държавният секретар натисна бутона на интеркома още щом монсиньор Сервини излезе.

— Можете да започнете да се обаждате по реда на списъка, който ви дадох.

— Веднага, Ваше Високопреосвещенство.

Малко по-късно червеният телефон на бюрото му тихо иззвъня.

— Кардинал Фритш от Берлин, Ваше Високопреосвещенство.

— Hans! Wie gehts? — Петрони използва родния език на архиепископа на Берлин, за да го поласкае, а не от учтивост. — Zehr gut, zehr gut!^[1] Новините тук не са добри, Ханс. Макар и да не е неочаквано, това все пак ще ти дойде като шок, както и за всички нас тук, но исках лично да ти се обадя, преди да разпространим изявлението. Светият отец почина преди по-малко от час, в девет трийсет и седем наше време...

Кардинал Петрони едно по едно отметна имената на сто деветдесет и четиримата кардинали от списъка на бюрото му. Един по един те лично бяха информирани за огромната скръб на държавния секретар от кончината на папата. Последният в списъка беше Даниъл Къркпатрик.

— Къркпатрик.

— Лоренцо.

— Тук е много тъжен ден, Даниъл. Вашият репортаж беше изключителен и исках лично да ти благодаря. Както и отразяването на атентата в Йерусалим — добави Петрони, подчертавайки истинската причина за обаждането.

— Благодаря, Лоренцо, много любезно да ми се обадиш в такъв тъжен момент. Папата много ще ни липсва, но не мога да кажа същото за някои от ония араби в Йерусалим. Никога не се доверявай на арабин, особено мюсюлманин.

— Напълно съм съгласен, Даниъл, те са сключили сделка с дявола.

— Въпреки че кардинал Донели, изглежда, изцяло ги подкрепяше — отвърна Даниъл Къркпатрик, озадачен защо толкова висш представител на единствената права религия се съюзява с вярата на терористи.

— Още една причина да ти се обадя, Даниъл.

След няколко минути кардинал Петрони затвори слушалката. Също като за отразяването на мирната церемония, той беше убеден, че и очернящият репортаж за Донели ще бъде излъчен. Като се имаха предвид изявленията на Донели от Йерусалим, репортажът щеше да изглежда правдоподобен, макар и впоследствие да не се окажеше верен. Изборът на момент означаваше всичко и информацията щеше да се разпространи точно преди всички кардинали да бъдат заключени на конклава, за да не може някой от верните хора на Донели да я опровергае. Петрони се усмихна. Почти усещаше тежестта на ключовете на свети Петър в джоба си.

Йерусалим

Джералдин се запъти обратно към студиото и набра новия номер на Том, който ѝ бяха дали.

— Нов номер, а, Том?

— Прекалено много хора знаеха предишния — поясни той, без да споменава, че техникът, който беше прегледал мобифона му, бе установил, че е натъпкан със семтекс.

— Ще започнем с обичайното обобщение, после ще включим теб — каза водещата. Двамата обсъдиха стандартното встъпление и след пет минути Джералдин включи в ефир Том, за да осведоми десетте милиона зрители за новините около бомбения атентат. — Започваме поредния репортаж за атентата в Йерусалим. Сега ще чуете нашия кореспондент Том Шуайкър, който ще направи важно съобщение.

Четиримата най-висши членове на новата Либерална партия на справедливостта, сред които възрастният държавник и вицепремиер Гидеон Визел, мрачно влязоха в кабинета на медицинския управител и един по един изразиха съболезнованията си. Гидеон погледна колегите си, после Давид.

— Надявам се, не възразяваш, Давид, но проведохме неофициално заседание и имаме предложение за теб. — Старческите му очи отразяваха смесица от скръб и надежда за бъдещето.

Археологът кимна.

— Засега се пада на мен да поема премиерския пост. Опозиционните партии са готови да ме подкрепят и няма да настояват за оставка на правителството. Това ще осигури известна стабилност за момента. Аз бях съгласен с всичко, за което се бореше баща ти, но съм стар човек и повече съм свикнал да работя зад кулисите, отколкото пред прожекторите и камерите. Насрочихме заседание след един месец, което ще ни даде нужния период за траур и размисъл, но възнамеряваме да излезем на изборите с нова личност, която да замени баща ти като министър-председател на Израел. Ако се съди по реакцията на хората, с които имахме възможност да разговаряме, решението ще бъде единодушно.

След като делегацията ги остави сами в кабинета на медицинския управител, Алегра прегърна любимия си и дълго го притиска към себе си. Давид тихо заплака на рамото ѝ.

— Двамата много ще ми липсват — промълви той.

Младата жена избърса очите му и Давид мрачно се усмихна.

— Благодаря. Нали разбираш, че животът ти повече няма да бъде същият?

— С теб съм до края, Давид. Никога не съм била по-сигурна в нещо — през сълзи отвърна тя.

— Е, медиите чакат. Нещо, с което се опасявам, че и двамата ще трябва да свикваме.

Доктор Давид Кауфман и доктор Алегра Басети заеха местата си до Гидеон Визел пред огромното множество от репортери, струпало се на главния вход на болницата. Пръв говори Давид, важен момент, който не остана незабелязан от израелската нация.

— С огромна скръб трябва да съобщя за кончината на моя баща, премиер-министъра на Израел, професор Йоси Кауфман, и майка ми Мариан, негова съпруга от дълги години — каза той и замълча за миг, за да възвърне самообладанието си. — Аз изгубих велик баща и прекрасна майка, а Израел изгуби двама от най-достоините си граждани. След съответния период от време членовете на Либералната партия на справедливостта ще се съберат, за да изберат нов ръководител на тази велика нация. Сега не е моментът за политически изявления, но това ще стане известно съвсем скоро и предпочитам да го чуете от мен. Помолиха ме да се кандидатирам и аз отговорих положително. Признателен съм за доверието и съчувствието, които

бяха проявени към мен тази вечер, и се надявам, че след време ще заслужи доверието на целия израелски народ. Дотогава вицепремиерът Гидеон Визел, един изключително честен и мъдър човек, ще поеме ежедневно ръководство на правителството. Той се радва на нашата пълна лоялност и подкрепа. И накрая, настоявам за спокойни и хладнокръвни дебати, преди да направим каквито и да е изводи за това последно зверство. Известно ми е, както и на мнозина от вас, убеден съм, че в атентата е замесен братът на палестинския президент. Надявам се, че следствието ще хвърли повече светлина върху това, но що се отнася до палестинския президент, искам да знаете, че познавам Ахмед Сартави и споделям уважението на баща си към него и като ръководител, и като човек на мира. Надявам се, че ще можем да оставим тази трагедия зад гърба си и ще продължим напред, за да изпълним мечтата на баща ми за мир и благоденствие на двата велики народа.

Давид Кауфман имаше повече право от всеки друг израелец да иска възмездие и все пак настояваше за мир. Той щеше да ръководи страната със собствения си пример.

Алегра и Давид почукаха на вратата на Джовани на седмия етаж в огромната болница.

— *Avanti! Avanti!* — Той бе повдигнат на възглавници. Уморената му приветствена усмивка бързо угасна. — Много съжалявам, Давид. Да познавам родителите ти беше удоволствие и чест за мен.

— Благодаря, Джовани — мрачно се усмихна археологът.

— Баща ти така и не престана да ме удивлява. След всичко, което е преживял през Холокоста, той успя да използва този си опит по начин, който ще промени отношението към палестинците. Йоси беше реална надежда за мира.

— Надявам се, че и аз ще съм в състояние да направя същото. Той беше прекрасен пример за подражание.

— Как си? — загрижено попита Алегра.

— Добре съм — тъжно отвърна Джовани. — Явно още не ми е дошло времето.

— Когато те изпишат, трябва да се настаниш при нас — настоя Давид. — Обещавам, че секретната служба няма да бъде прекалено натрапчива. С Алегра имаме да ти покажем нещо много важно.

Преди Джовани да успее да отговори, на екрана на телевизора, който тихо работеше в стаята, се появи говорителят на Ватикана.

— Светият отец почина в 21:37 тази вечер в личните си покои...

Джовани, Алегра и Давид, заедно с милионите по света, тъжно изгледаха потвърждението за кончината на папата.

— Първото общо събрание на кардиналите ще се проведе в десет часа сутринта в понеделник, четвърти април, в зала „Болоня“ на Апостолическия дворец — завърши говорителят.

[1] Ханс! Как си? Много добре, много добре! (нем.). — Б.пр. ↑

51.

Рим

— Успех, Ваше Високопреосвещенство — пожела Виторио на Джовани и му подаде куфарчето от задната седалка на стария фиат.

Джовани се усмихна.

— Има една стара поговорка, приятелю: „Който влиза за папа, излиза кардинал“. Пък и има много други, далеч по-подготвени от мен, и аз не се стремя към този пост. Ще оставим Светия Дух да реши, *pop è vero?*

Той отключи вратата на апартамента си в новата сграда за свещеници, която Йоан Павел II беше поръчал да построят в общежитието „Санта Марта“ на територията на Ватикана, и остави куфарчето си. После седна на малкото бюро да почете от молитвеника си и се поразходи в тихата вечер. Съвсем скоро нямаше да има такава свобода. Всички кардинали щяха да бъдат заключени от външния свят, докато изберат нов понтифик. Докато крачеше в многовековния парк, Джовани потъна в разговор със Светия Дух, молейки за напътствие — той и другите кардинали да изберат папа по Негов избор, може би някой като Йоан XXIII, народен човек, способен да се пребори със злополучията и заблудите на една Църква, която Джовани искрено обичаше. Промяната нямаше да настъпи толкова лесно в тази Църква, от векове обвързана с догми от хора, които бяха поставяли собствената си политика и власт над правдата и истинското послание на Христа. Щом бъдеше разгласена, правдата щеше да се превърне във факел, от който цивилизацията така отчаяно се нуждаеше. Когато всичко това приключеше, помисли си той, откровенията в свитъка Омега може би щяха да постигнат онова, което не беше успял Йоан XXIII.

Още щом от Ватикана съобщиха за смъртта на папа Йоан Павел II, Том официално поиска да отразява събитията в Рим. В деня след най-голямото погребение, на което беше свидетелствал светът,

умореният Том Шуайкър отново се приготвяше за поредното включване на живо.

— Включваме Рим, откъдето Том Шуайкър ще сподели мислите си за папския конклав, който ще избере наследник на третия по продължителност управлявал понтифик в историята на папството.

— Добър вечер, Джералдин. Управлението на покойния папа беше дълго, макар и доста противоречиво. Репортажите за кончината на папата изобилстват от похвали за Йоан Павел и досега само неколцина журналисти проявиха готовност да споменат за някакви недоволства.

— Тъмната страна, а, Том?

Кореспондентът утвърдително кимна.

— Така ми се струва. През деветте дни на траур за този папа шейсет хиляди африканци ще умрат от СПИН, тъй като Ватиканът поддържаше абсурдната представа, че презервативите причиняват тази болест. Ежедневно умират шест хиляди и петстотин души и можете да си представите какво е мнението за тази догма на някои от медицинските екипи, борещи се с болестта.

— Другият проблем е безбрачието, нали така?

— Абсолютно. Особено когато през първите хиляда години от съществуването на Църквата католическите свещеници са били щастливо женени. И естествено — прибави Том, като се опитваше да скрие горчивината в гласа си, — този папа не стори почти нищо, за да се пребори с рака на педофилията в редиците на свещеничеството. Направи се нещо едва когато медийното отразяване на насилието срещу деца в Бостън достигна своята кулминация. И даже тогава кардиналът, който беше принуден да се оттегли, получи висок пост и просторен апартамент тук, в Рим, и участва в една от месите за покойния папа, затова е трудно да повярваме, че педофилията сериозно смуцава Ватикана.

— Има ли вероятност това да се промени с новия папа, Том?

— Като се има предвид, че този папа е ръкоположил повече кардинали от който и да е негов предшественик, мнозина предполагат, че следващият понтифик ще бъде кардинал като него, навярно още по-консервативен.

— Италианец ли?

— Трудно може да се предвиди, въпреки че един от най-вероятните кандидати определено е сегашният държавен секретар Лоренцо Петрони. Консервативен хардлайнер, който не е голям почитател на Втория ватикански събор.

— Той има ли достатъчно гласове, Том?

— Според доктрината изборът се извършва от Светия Дух, а не от колегията на кардиналите. Кардиналите са сто деветдесет и четирима, само сто и седемнайсет от които са под осемдесет и могат да бъдат избирани. Само двайсет и трима от тях са италианци. За да бъде избран италианец, той ще трябва да получи значителна част от техните гласове и гласовете на останалите от европейския блок, както и от още два блока, например африканския и централно- или южноамериканския. По време на конклава нито един кардинал няма право да излиза или да поддържа контакт с външния свят и всички телефони са изключени, освен един в стаята на шамбелана, който може да се използва в извънредни случаи. Дори прозорците са запечатани.

— Някакви неочаквани претенденти, Том?

— Според някои е време да имаме папа от Третия свят и наистина има един-двама изтъкнати кандидати, въпреки че изборът им сигурно ще бъде възпрепятстван от консерваторите. Има един друг италианец, чието име може би ще започне да се спрѳга, Джовани Донели, сегашният патриарх на Венеция. Той е много прогресивен и ще се хареса на либералите, обаче консерваторите най-вероятно категорично ще се противопоставят на избора му.

— И ако не успеят да се разберат?

— Това вече се е случвало в миналото, но преди да почине, папа Йоан Павел Втори въведе нов принцип. Ако никой кандидат не получи две трети от гласовете и ако продължи така до тридесетото гласуване, новият папа може да бъде избран с обикновено мнозинство.

— Това беше Том Шуайкър, нашият кореспондент от папския конклав в Рим. А сега към новините в страната...

Лоренцо Петрони даваше пищен прием за италианския и африканския блок в разкошния си апартамент отвѳд Тибър, третия пореден прием за също толкова вечери. Плановете му се развиваха отлично. Последният препис на свитѳка Омега беше заключен на

сигурно място в специално помещение в Тайния архив или поне така си мислеше и Феличи продължаваше да е убеден, че в края на краищата и жената, и журналистът ще бъдат очистени. Петрони се грееше на сиянието на своето неизбежно могъщество. Въпреки че Донели се бе спасил от бомбения атентат в Йерусалим, държавният секретар вярваше, че с помощта на малтийския рицар в Ню Йорк ключовете на св. Петър ще станат негови, а щом се озовяха в джоба му, това щеше да сложи край на всякакви разследвания на Ватиканската банка. На другата вечер щеше да е ред на старите кардинали. Той щеше да използва събирането, за да признае уникалния принос на осемдесетгодишните към Светата църква. Ласкателството винаги помагаше.

— Естествено новият избирателен правилник на папата повдига някои интересни възможности, Агостино — любезно се обърна Петрони към кардинала на Луанда, Да Силва.

— Имаш ли предвид кандидат, Лоренцо?

— Изключително силен, Агостино, и въпреки че има множество подходящи африкански кандидати, моментът за това сигурно ще е следващия път. Но ние се нуждаем от кандидат, който да подкрепи каузата на Църквата в Африка, а на него ще му трябва добър държавен секретар. Като теб, Агостино. Шампанско? — Лоренцо Петрони стисна ръката на кардинал Да Силва и продължи към следващия си гост, кардинал Фиорели от италианския блок.

— Много се радвам да те видя, Виторио? Come stai?

— Molto bene, grazie. Ти за кого си, Лоренцо? — попита Виторио, по-наясно с политиката на конклава.

— Не бива да обсъждаме този въпрос и папата свърши прекрасна работа, но ще се радвам, ако за Църквата пак се грижи италианец. Човек, който може да подкрепи проверените и изпитани ценности.

Кардинал Фиорели се усмихна.

— Кого имаш предвид, Лоренцо?

— Никого конкретно, но избраникът трябва да има държавен секретар като теб, Виторио. Трудно е да се намери подходящ човек за този пост и малцина притежават твоите способности. Шампанско?

Докато слънцето залязваше над Тибър и Джовани се разхождаше във ватиканските градини и разговаряше със Светия Дух, кардинал Петрони пристъпи към следващия си гост, архиепископа на Париж.

— Естествено, новият избирателен правилник на папата, Жан-Пиер...

Ню Йорк

— Една минута, Джералдин.

Водещата на Си Си Ен зае поза и отпи глътка вода. С огромна изненада тя видя, че към нея се приближава Даниъл Къркпатрик. Материалът беше озаглавен „Гореща новина от Рим“.

— Не можем да излъчим това, Даниъл! — изсъска Джералдин.
— В деня преди конклава!

— Двайсет секунди, Джералдин.

— Можем и ще го излъчим — ледено отсече Даниъл Къркпатрик. — Не си ти тази, която взема решенията, освен ако не искаш да намеря друг да четете следващата емисия. И всяка следваща емисия.

— Десет секунди... камера.

В края на емисията Джералдин се обърна към трета камера и призова на помощ целия си професионализъм.

— От Ватикана съобщиха, че е започнало следствие срещу патриарха на Венеция, кардинал Джовани Донели, във връзка с речта му по време на незавършилата мирна церемония в Йерусалим и едно негово обръщение за религията и науката, в което оспорва католическата доктрина за сътворението. Кардинал Донели е смятан от някои за евентуален кандидат за папския престол на тазседмичния конклав в Рим. Говорител на Ватикана заяви, че няма да коментира в подробности следствието до неговото приключване. От Ватикана определиха твърденията на кардинал Донели, че обещанията, дадени от Авраам, може би са били изпълнени, освен от Христос, и от Мохамед, като „безполезни“. Напълно обяснимо е също, че Донели е широко критикуван в Църквата заради подхвърленото от него предизвикателство към Библията с идеята, че животът е възникнал с бактериите в морето. Гледайте следващата ни емисия след един час. — Джералдин се усмихна, но само докато угасна червената лампичка на трета камера.

Йерусалим

— Давид! Това е възмутително! Явно е написано от онзи задник Петрони!

Давид не беше виждал често тази страна на Алегра. Тя дори бе възприела някои от неговите по-цветисти изрази.

— Нарочно го съобщават точно преди да влязат на конклава.

— Мисля, че си права — съгласи се той, — но не съм сигурен, че можем да направим нещо.

Алегра предизвикателно поклати глава. Очите ѝ гневно блестяха. Тя вдигна слушалката и набра номера на Патрик О'Хара. Отговори ѝ сестра Катерина.

— Благодаря, сестро Катерина, ще дойда в осем и половина — разочаровано каза младата жена. — Патрик ще ношува във Витлеем, но ще отида при него утре сутрин. Само че вече ще бъде късно — примирено въздъхна тя. — Конклавът започва утре. Онова копеле Петрони е разчело всичко до минута.

Том Шуайкър се събуди от дълбок сън и се пресегна за мобифона си, но звъненето престана, преди той да успее да отговори. После пак иззвъня. Кой ли иска да говори с мен по това време, сприхаво си помисли репортерът. Сигурно Даниъл Къркпатрик. Том отдавна беше решил, че даже да можеше да проумее тази подробност, Пора най-вероятно е отсъствал от урока по география за часовите пояси.

— Шуайкър — каза той, без да погледне номера на дисплея.

— Извинявайте, че ви безпокоя, господин Шуайкър, но реших, че трябва да чуете това колкото може по-скоро.

Том седна на леглото и се опита да разпознае гласа.

— Кой се обажда?

— Казвам се Ханк Питърсън, господин Шуайкър. Преди да го убият, моят приятел Майк Маккинън ми е пратил един необичаен колет. Отпечатъците върху чашата от уиски бяха отлични и реших, че резултатът може би ще ви заинтересува. Те принадлежат на някой си отец Рори Кортни. В края на петдесетте години лежал за изнасилване в Монтана. В досието му също фигурират няколко случая, в които е бил заподозрян в педофилски престъпления. Не били повдигнати обвинения, въпреки че Католическата църква провела вътрешно

разследване под ръководството на някой си епископ Петрони във Ватикана. Скоро след това Кортни изчезнал. Не съм сигурен дали ще ви е от полза, но щом сте били приятел на Майк, това е най-малкото, което мога да сторя. Ако някога дойдете във Вашингтон, обадете ми се.

— Много съм ви задължен и със сигурност ще ви се обадя.

— Копелета! — гневно изруга Том Шуайкър, след като изключи телефона, потвърдил подозренията си за белега.

Епископ Петрони сега беше кардинал и държавен секретар, горчиво си помисли той и си погледна часовника. Два през нощта. Патрик О'Хара сигурно бе единственият човек, на когото можеше да се довери. Репортерът реши да му се обади на другата сутрин.

Рим

След месата жизнерадостното сопрано се издигна над баритоните в хора, натрапчивата мелодия на „Tu es Petrus — Ти си Петър“ на Джовани Пиерлуиджи да Палестрина отекна в огромната базилика „Св. Петър“ и сто и петнайсетте кардинали, дошли в Рим да изберат наследник на Йоан Павел II, по двойки влязоха в Сикстинската капела, която скоро щеше да бъде изолирана от външния свят. Специалният комин беше готов, както и старата печка, в която щяха да бъдат изгорени бюлетините, заедно с химически свещи, за да оцветят дима. Черният дим щеше да означава, че никой кандидат не е получил две трети плюс един глас мнозинство, нужно за избора. Белият щеше да означава, че един кандидат е получил нужните седемдесет и осем гласа.

От двете страни на капелата под Микеланджеловата фреска на сътворението стояха шест реда маси и столове в три редици. В единия край при олтара бяха поставени маси за преброителите.

— Extra omnes^[1] — нареди на латински шамбеланът.

Това означаваше, че всички, които имат някаква спомагателна задача, включително двамата медици, трябва да опразнят Сикстинската капела, въпреки че нямаше да им позволят да се отдалечат повече от общежитието „Санта Марта“. Съгласно протокола длъжностите на главите на службите във Ватикана, включително Петрони, бяха временно суспендирани, освен на петима: шамбелана, викария на Рим, председателя на папския трибунал, архидякона на „Св. Петър“ и главния викарий на града държава Ватикан.

Джовани зае мястото си на втория ред отдясно. С изненада беше установил, че е следствен, ала това всъщност не го учудваше. Светата църква не за пръв път реагираше неистово срещу всеки, който оспори непогрешимостта на нейната доктрина. На всяко бюро имаше екземпляр от „Universi dominici gregis“, „Цялото Божие паство“ — новия правилник на папа Йоан Павел II за избор на неговия наследник.

Той се огледа наоколо. Кардинал Туку от Кения широко му се усмихна, както и предпочитаният от самия Джовани кандидат, кардинал Медичи от Еквадор. Патриархът на Венеция се надяваше, че за доброто на Църквата изборите ще бъдат кратки, ала ако продължаха два-три дни, поне щеше да има възможност да се види с много свои приятели.

Шамбеланът, кардинал Монети — слаб и нисък плешив мъж, вдигна ръка за тишина.

— Да се помолим — започна той: — „Всемогъщи Боже, ние, рабите Твои, Те молим за напътствие, защото сме се събрали в името Твое. Дай ни мъдрост да решим кой от нас да поеме огромната отговорност като наследник на Петър, върху чийто камък е основана Твоята Църква, чрез Христа Господа наш, амин“.

— Амин — присъедини се към хора на колегите си Джовани.

— Още веднъж ви напомням, Ваши Високопреосвещения — напевно произнесе шамбеланът, — за положената от вас клетва да изпълнявате правилника за тези избори, да съблюдавате най-голяма поверителност за всичко, свързано с избора на римския понтифик и случващото се на това място, и ако ви изберат, да защитавате правата на Светия престол.

Шестима кардинали бяха избрани да помагат на шамбелана за провеждане на изборите — трима „преброители“ и трима „надзорници“, които трябваше да контролират преброителите. Шамбеланът им кимна с глава да раздадат бюлетините.

Джовани се усмихна в знак на благодарност, когато получи правоъгълния лист хартия с латинските думи „Eligo in suratum pontificem“ — „Избирам за първосвещеник“. Подчинявайки се на странното нареждане да промени почерка си, той написа името на кардинал Родригес Медичи и сгъна бюлетината. След това се нареди на опашката пред олтара, държейки бюлетината над главата си.

Кардинал Донели остави бюлетината си на блюдото, покриващо потира, и коленичи пред олтара, за да се помоли беззвучно на Светия Дух, после се изправи и каза:

— Призовавам за свидетел Христа Бога наш, който ще е съдия, че давам гласа си за онзи, когото смятам, че трябва да изберем. — И като наклони блюдото, плъзна бюлетината в потира.

След като всички гласуваха, първият преброител покри потира с блюдото и го разклати, за да размеси бюлетините. Когато преброителите под контрола на надзорниците се увериха, че в потира има само сто и петнайсет бюлетини, преброяването започна.

Първият кардинал преброител записа името от първата бюлетина и я предаде на втория си колега, който направи същото. Третият прочете името гласно пред цялата колегия.

— Кардинал Лоренцо Петрони — напевно произнесе той, продупчи листа през думата „Eligo“ и прокара през него конец, на който щяха да бъдат нанизани всички бюлетини, за да бъдат изгорени заедно.

— Кардинал Джовани Донели.

Джовани поклати глава, но се усмихна. Нямахше нищо лошо в това да получи един-два гласа, предполагаше той.

— Кардинал Родригес Медичи.

— Кардинал Лоренцо Петрони.

— Кардинал Даниъл Туку.

— Кардинал Джовани Донели.

След края на първото гласуване шамбеланът прочете резултатите:

— Кардинал Лоренцо Петрони, четирийсет и два гласа.

Кардинал Петрони едва-едва кимна с глава.

— Кардинал Джовани Донели, трийсет и два гласа.

Погледът на държавния секретар стана твърд. Донели. Съобщението за следствието явно имаше известно въздействие, но не достатъчно и Петрони се зачуди кой гласува за него. Той реши по време на обедната почивка да подсили опасността от ерес и дълго папско управление.

— Кардинал Даниъл Туку, двайсет и четири гласа.

Кардинал Петрони кимна на кениеца. Приблизително колкото предполагаше. Пак щеше да се наложи да повтори довода, че „още не му е времето“. Замисли се как да привлече Туку и неговия африкански блок на своя страна. Блок с двайсет и четири гласа, заедно с още един-два щяха да му осигурят най-малко седемдесет и да го изтласкат съвсем близо до вълшебното число седемдесет и осем. Знаеше, че щом един кандидат се приближи до него, обикновено печели следващия вот,

защото всички други кардинали се втурваха да се наредят в печелившия отбор.

— Кардинал Родригес Медичи, двајсет и два гласа.

Кардинал Петрони отново кимна одобрително. По-трудно щеше да привлече латиноамериканския блок на освобождението, ала вече беше нарочил онези, които може би бяха уязвими. Другите гласове бяха пръснати по два-три и шамбеланът даде нареждане да изгорят бюлетините със свещ, така че от комина да излезе черен дим.

Йерусалим

— Все нещо трябва да сме в състояние да направим, Патрик — гневно каза Алегра, докато Патрик О'Хара я въвеждаше в дневната си.

— Съгласен съм с теб, Алегра, във всичко това си личи пръстът на Петрони, обаче проблемът е, че щом конклавът започне, кардиналите са изолирани от външния свят.

— На което Петрони несъмнено е разчитал — горчиво отвърна тя. — Посял е семената на съмнението в умовете на хората, които се колебаят за своя кандидат, за да осигури собственото си избиране, и после може да заяви, че това просто е недоразумение.

— Извинете, че ви прекъсвам, епископ О'Хара — повика го от прага сестра Катерина. — Том Шуайкър се обажда от Рим, да го помоля ли да ви потърси по-късно?

— Не, не, и без това тук сме в задънена улица, сестро Катерина. Ще се обадя от кабинета, но можете да ни поднесете чай тук.

Минаха почти петнайсет минути, докато Патрик се върне, но крачеше жизнерадостно и в очите му танцуваше гняв.

— Том ми се обади по личен въпрос, но си направих труда да засегна темата за снощното предаване и той е не по-малко бесен от нас. Има основание да вярва, че когато е бил епископ във Ватикана, Петрони е участвал в потушването на педофилски скандал в Църквата.

Епископът изложи обвиненията в общи черти. Том Шуайкър не беше казал много, ала Патрик имаше достатъчно голям опит, за да усети, че за журналиста въпросът е по-личен, и му бе казал, че вратата му винаги е отворена. Том беше отговорил с признателност, която потвърждаваше подозренията на О'Хара.

— Том ми каза, че преди излъчването на материала в Ню Йорк имало разгорещен спор. Само секунди преди началото на емисията водещата на Си Си Ен получила текст със заглавие „Гореща новина от Рим“. Когато обърнала внимание на датата, тя видяла, че информацията се е получила от офиса на Петрони близо седмица по-рано.

— Значи има връзка между Петрони и завеждащия отдел „Новини“ в Си Си Ен — заключи Алегра.

— Том е убеден в това.

— В такъв случай няма никакъв шанс Том да излъчи репортаж, предполагащ, че провеждането на следствие в такъв момент има политически причини. — Алегра все повече се разгневяваше.

— Това обаче не пречи на нас публично да отправим обвинения на Петрони — отвърна Патрик. — Обадох се на единствения човек в конклава, който има връзка с външния свят, шамбелана. Не възлагам големи надежди на това, но Том се съгласи да ни подкрепи. Шамбеланът побесня, но аз му казах, че медиите вече разпространяват тази информация и няма да изглежда добре, ако после се разчуе, че е отказал да се срещне с нас. За да го склоня, му дадох телефона на Том, да провери, ако иска. Трябваше здраво да го притискам, обаче накрая много неохотно се съгласи да ни изслуша.

Италианката в Алегра взе връх. Тя остави чашата си, наведе се напред и прегърна смаяния епископ.

— Ти си чудесен, Патрик!

— Не се въодушевявай много, Алегра — предупреди я ирландецът. — Той само се съгласи да се срещне с нас. Курията може да проявява ужасен инат. Давид ще дойде ли с нас?

— Не виждам защо не — твърдо заяви Алегра. — До изборите остават шест седмици. Определено може да напусне страната по лична работа, без всичко да се разпадне. Ако изберат Петрони за папа, това няма да е отстъпление само за Католическата църква. — Тъмните ѝ очи пламтяха. — Като се има предвид съдържанието на свитъка Омега, това може да ускори гибелта на цивилизацията.

Рим

На излизане от Сикстинската капела кардинал Петрони успя да скрие раздразнението си, но към края на обедната почивка той ставаше все по-мрачен. Трябваше да остане насаме с кардинал Родригес Медичи и кардинал Даниъл Туку, ала двамата бяха потънали дълбоко в разговор помежду си вече над двайсет минути. Държавният секретар чакаше удобна възможност, ядосан, че трябва да дрънка общи приказки с кардинали, от които няма никаква полза.

Ако знаеше за какво разговарят Медичи и Туку, неговата самоувереност щеше да се замени с отчаяние и усещане, че властта бавно се изплъзва от изящните му пръсти.

— Поласкан съм от подкрепата, която получих, Даниъл — каза Родригес Медичи, — но ще трябва да разменя някоя и друга дума с един-двама от моите поддръжници, за да видя дали можем да застанем зад общ кандидат. Едно ми е ясно — ще бъде пълна катастрофа, ако изберем Петрони. Миналата седмица той безсрамно агитираше за себе си и като папа ще върне Църквата със сто години назад. Може би смяташ, че сега е много трудно да накараш Курията да промени мнението си за презервативите. При Петрони ще те отлъчат дори само за това, че си могъл да си го помислиш.

Даниъл Туку мрачно се усмихна.

— Да, мисля си също, че вероятността за трети Ватикански събор ще бъде сведена до нула. Ами това разследване на Джовани?

— Личи си пръстът на Петрони, Даниъл, наясно си с това, нали?

— Да, но дали другите са наясно?

Когато се върнаха в капелата, шамбеланът прочете резултатите от второто гласуване.

— Кардинал Лоренцо Петрони, четирийсет и осем гласа.

Държавният секретар скри ледената си ярост. Някакви си шест гласа повече на втория вот. Изборът му се отлагаше. Нещо не се връзваше.

— Кардинал Джовани Донели, четирийсет и два гласа.

Джовани поклати глава. Кардиналите около него го чуха да прошепва:

— Моля Те, Господи, недей. Моля Те, недей.

Кардинал Салваторе Бруно, който седеше точно насреща му, само се усмихна и окуражително му кимна с глава. Докато кардинал Петрони черпеше с шампанско и хайвер, старият наставник на

Джовани също не беше седял със скръстени ръце преди конклава, тихо подкрепяйки кандидатурата на венецианския патриарх сред кардиналите, които високо уважаваха блестящия си млад колега. Гласовете за кардиналите Туку и Медичи бяха намалели главно по тяхно собствено настояване и двамата заговорнически се спогледаха. Питаха се дали това е целувката на смъртта за Петрони, или той ще задържи позицията си още двайсет и осем балотажа, за да спечели с обикновено мнозинство. Самият държавен секретар мислеше за същото.

От комина на Сикстинската капела повторно се вдигна черен дим, докато на римското международно летище „Леонардо да Винчи“ кацаше полет 401 от Тел Авив.

— Май че съм си сбъркал професията — прошепна епископ О'Хара на Алегра, докато следваха Давид и агентите от Шин Бет през един служебен изход и италианският митничар ги пускаше да минат.

— *Buongiorno, signor, signora. Benvenuti a Roma.*

— Има си и добрите страни — съгласи се тя.

Очакваха ги две коли и макар Давид да заяви, че е на частна визита и помоли да не ѝ дават гласност, потеглиха с неизбежния карабинерски ескорт.

— Поне не се виждат репортери — каза на Алегра той, докато пътуваха в първата кола. Патрик се возеше във втората.

— Дай им време — ехидно отвърна младата жена.

— Не си справедлива. От години не са имали фотогеничен обект като теб в публичния живот. Голда Меир може и да беше страхотен държавник, обаче не беше голяма хубавица.

— Давид! — прошепна Алегра и наклони глава към шофьора и агента от Шин Бет на предната седалка. Нямахте защо да се безпокои, агентите от Службата за лична охрана се бяха захилили по-широко от Давид. — Мислиш ли, че медиите в Йерусалим ще надушат, че те няма?

— Най-опасният разследващ журналист в Йерусалим ще дойде с нас във Ватикана. На останалите ще казват, че съм по спешна семейна работа.

— Предполагам, че поне това е вярно. Джовани определено е член на семейството. Кога ще повдигнем другия въпрос? — попита тя и посочи с глава дипломатическото куфарче, което Давид не изпускаше

от ръце, откакто бяха излетели от израелската столица. Вътре се намираше безценният свитък Омега.

— След конклава, ако бързо вземат решение. Иначе ще трябва да останеш сама тук.

— Да се надяваме, че ще побързат. — Тя сложи ръка на коляното му и се наведе да го целуне. — Много ти благодаря за това.

— Няма да е безплатно — моментално отвърна Давид.

— Ужасен си!

След половин час швейцарските гвардейци на Портата на св. Ана застанаха мирно.

Отец Томас ги въведе в разкошната чакалня на държавния секретар.

— Шамбеланът ви праща своите извинения, но ще се забави няколко минути. Да ви донеса ли кафе или чай?

— Той може и да се съгласи да ни приеме, но несъмнено е бесен при мисълта, че прекъсваме конклава — предупреди ги Патрик, когато отец Томас се оттегли. — Просто ще трябва да свирим по слух.

Малко по-късно страховете на Патрик О'Хара се оправдаха.

— И дума да не става, епископ О'Хара! — Очите и лицето на кардинал Монети изведнъж придобиха цвета на алената шапчица, която отчасти скриваше плешивото му теме. — Даже тези обвинения срещу кардинал Петрони да са верни, в което много се съмнявам, Светият Дух определя изборите и аз категорично няма да стана агент-провокация — нито ваш, нито на когото и да е друг. — Шамбеланът се обърна към Давид. На Алегра й заприлича на освирепял териер. — Съжалявам, че не мога да ви помогна много, доктор Кауфман. Трябва да призная, че съм малко смутен от това, че евентуалният бъдещ премиер на Израел си позволява да се забърка в толкова евтини инсинуации. Ако се разчуе, това ще ви струва победата в изборите — предупреди той.

— Моето решение да дойда тук днес е продиктувано от едно-единствено нещо — спокойно заяви Давид. — Истината. Честно казано, Ваше Високопреосвещенство, Католическата църква прекалено отдавна потулва такива неща. Аз уважавам вашето решение. Моля и вие да уважавате моето.

— Отец Томас ще ви изпрати — студено отвърна кардинал Монети. — Извинете ме, трябва да участвам в конклава.

— Откъде са го изкопали? — попита Том, когато за ужас на охраната си тримата решиха да се присъединят към множеството, което се трупаше на площад „Св. Петър“ с надеждата да види бял дим от комина на Сикстинската капела.

Джовани излезе от Сикстинската капела и се оттегли в стаята си за молитви в почивката между вотовете. Отначало беше малко смутен, но когато срещу неговото име бяха прочели поразителните четирийсет и два гласа, първо се бе обезпокоил, а после и разтревожил. Той застана на колене, мислите му препускаха. Ами ако го изберея? Невъобразимо. Утеши се с мисълта, че се е изравнил с Петрони и че на следващия балотаж ще пробие един от неговите приятели Родригес Медичи и Даниъл Туку. Всеки един от двамата, знаеше го, щеше да стане изключителен папа.

Кардинал Туку тихо си приказваше с неколцина кардинали от африканския блок.

— Добре го познавам, приятелю, той има блестящ ум и добро сърце. Що се отнася до другия въпрос, трябва ли да обръщаме внимание на съобщения в медиите, насрочени за разпространение в деня преди конклава?

В другия край на стаята Родригес Медичи също тихо разговаряше с неколцина от своите азиатски колеги. Кардинали от италианския блок внимателно слушаха Салваторе Бруно.

Малко по-късно навалицата на площад „Св. Петър“ изригна в овации, когато от комина на Сикстинската капела се вдигнаха облаци бял дим.

— Боже мой, Давид — въздъхна Алегра и го хвана за ръка. — Взели са решение! Моля те, Господи, нека не е Петрони! — От много отдавна не беше изричала молитва към Бог.

В Сикстинската капела шамбеланът бе обявил резултатите от третия балотаж.

— Кардинал Родригес Медичи, един глас.

Джовани държеше на своя кандидат докрай.

— Кардинал Лоренцо Петрони, дванайсет гласа. Кардинал Джовани Донели, сто и два гласа.

Джовани окончателно се обърка. Кардинал Салваторе Бруно го гледаше с грейнала усмивка от отсрещния край на капелата. Когато главата на Колегията на кардиналите се приближи по централната пътека, той си спомни думите на стария си наставник: „Ако ти предложат ключовете на свети Петър, приеми ги“.

— Приемаш ли своя каноничен избор за първосвещеник?

Джовани чу гласа му сякаш от много далече и отговорът заседна в гърлото му.

— Приемам го.

— И с какво име искаш да бъдеш известен?

— Йоан Двайсет и четвърти — без колебание отговори Джовани.

Церемониалмайсторът весело хвърли цели шест свещи заедно с бюлетините в огъня и на *il capo di fuoco vigilare*^[2] можеше да се прости, задето си помисли, че безценната фреска на Микеланджело е в опасност, когато над Пиаца Сан Пиетро блъвна огромен облак бял дим. Кардиналът дякон излезе на главния балкон на „Св. Петър“, произнесе думите „*Habemus papam*“ и пълният с хора площад отново изригна.

— Имаме папа! Папа Йоан Двайсет и четвърти! — При споменаването на наследник на многообичния Йоан XXIII ревът на тълпата достигна кресчендо.

Когато видя Джовани да излиза на балкона на базиликата, Алегра се просълзи. Неговият секретар Виторио също избърса една сълза от окото си. Любимата му Църква, знаеше той, се намираше в добри ръце. Топлотата на усмивката на Джовани сякаш прегърна площада.

[1] Всички навън (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Началник на пожарната команда (ит.). — Б.пр. ↑

53.

Рим

На другия ден папа Йоан XXIV коленичи в личния си параклис, за да се помоли за напътствие и подкрепа. Поверената му задача беше огромна и той се чувстваше съвсем сам.

Духът се усмихна.

Джовани се изправи на крака, прекръсти се и се запъти обратно към кабинета си на третия етаж в Апостолическия дворец, където завари Виторио. Двата бяха работили добре заедно и въпреки съпротивата на кардинал Петрони веднага след избора му, Джовани повиши Виторио в монсиньор и го помоли да остане в Рим като негов личен секретар.

— Израелската делегация отговори ли на поканата за обяд? — попита новият папа.

Съдбоносните събития от последните няколко дни бяха погълнали почти цялото му внимание и беше успял да се срещне насаме с Алегра, Давид, Патрик и Том Шуайкър само за няколко минути. Освен радостта от срещата, тези няколко минути бяха имали жизненоважно значение. Съдържанието на свитъка Омега не преставаше да вълнува мислите му.

— Израелската делегация е потвърдена за дванайсет и трийсет, Ваше Светейшество, и папският лекар професор Мартинес ще дойде да ви прегледа в единайсет и трийсет.

Джовани избели очи и се ухили.

— Медицинските прегледи вървят с територията, предполагам. Ако съм в по-добра форма, току-виж съм станал опасен, но можеш да попиташ професор Мартинес дали ще се присъедини към нас за обяд. Искам да дойдеш и ти. Свитъкът Омега съвсем скоро ще стане публично достояние.

— Благодаря, Ваше Светейшество.

За управлението на Джовани щеше да стане присъщо да кани най-близките си хора, сякаш са му роднини.

— Кога искате да приемете кардинал Петрони?

— Хайде първо да отметнем това, Виторио — отвърна папата и погледът му помръкна. — Прочете ли записките ми за Ватиканската банка?

— Не бях сигурен, че трябва, Ваше Светейшество. В сейфа са.

Джовани се усмихна при спомена за Албино Лучани — човек, който го беше научил на толкова много.

— Никой от нас не е свикнал с ватиканската политика, Виторио, обаче ще трябва да прилагаме същите принципи като във Венеция. Важно е да си запознат с всичко тук, затова, когато имаш време, прегледай бележките ми. — Съветът му почти дословно повтаряше онзи, който беше получил от папа Йоан Павел I. — Преди да повикаш кардинал Петрони, моля те, кажи на началника на швейцарската гвардия да дойде при мен.

— Разбира се, Ваше Светейшество, и когато имате свободна минутка, кардиналите от Курията са ви приготвили реч, очертаваща насоките на вашето управление. На бюрото ви е.

Джовани мрачно се усмихна.

— Предполагам, че ще трябва да свикна с това.

— Може би ще пожелаете да го промените — отвърна Виторио. Тъй като я беше чел, той знаеше, че Джовани ще го стори.

Новият папа седна на бюрото си и прочете обръщението, подготвено му от кардиналите. „Важно е да продължите делото на Йоан Павел II... Светата църква трябва да се противопостави на секуларизма и либерализма в съвременното общество... Да се придържате към единствения верен път... Факел в мрака на съвременната епоха...“

Виторио имаше право. Миш-маш от куриални клишета, предназначен да запази статуквото. Джовани изведнъж изпита самотата на водачеството. Поне Патрик щеше да поостане няколко дни. Той беше истински резонатор, човек, здраво свързан с хората и действителността. Внезапно му хрумна нещо и той се усмихна. Сигурно имаше и някои малки плюсове, които вървяха с това да те изберат за понтифик. Способностите на хората като Патрик О'Хара бяха безценни. Колегията на кардиналите можеше да използва онези, които щяха да запазят тясна връзка с вярващите, и сега той притежаваше властта да направи нещо по въпроса.

Джовани стана, отиде до прозореца и зарея поглед към площада. Все още имаше много хора, но ако кардиналите от Курията се наложеха, той щеше да стане затворник, завинаги заключен в своите покои, и те щяха да контролират всеки негов ход. Е, предстоеше да чуят една неприятна вест. Щом Йоан XXIII беше обикалял сред народа си без предизвестие, Йоан XXIV също щеше да го прави. Мислите му бяха прекъснати от Виторио, който почука на вратата.

— Кардинал Петрони е тук, Ваше Светейшество.

— Покани го да влезе, Виторио — тихо отвърна Джовани.

— Certamente, Ваше Светейшество. — Секретарят не си спомняше да го е виждал толкова загрижен.

— Нашите най-искрени поздравления, Ваше Светейшество. Всички сме щастливи. — Петрони се поклони съвсем леко.

— Ще започна веднага по същество, кардинал Петрони. Седнете, моля. — Папата посочи едно от креслата край ниската масичка в единия край на кабинета. Гласът му беше леден, но овладян.

Петрони седна, едва скривайки гнева си, че му нарежда човек, който до предишния ден е бил негов подчинен.

— Когато вечерях тук с папа Йоан Павел Първи през последните часове от живота му, той ми каза, че е уволнил държавния си секретар и че вие ще бъдете освободен от задълженията си на другата сутрин. Една от причините, както, сигурен съм, ви е по-добре известно, отколкото на повечето други, е фактът, че Ватиканската банка много отдавна участва в престъпна дейност.

— Това е нелепо, Ваше Светейшество. Пълна измислица. — В змийските очи на Петрони проблясваше предпазливост, сякаш виждаше пред себе си мангуста.

— Съмнявам се, кардинал Петрони. Снощи, въпреки трудната връзка с по-отдалечените краища на Амазонка, моят секретар откри монсиньор Паскуале Гарибалди. Наредих му да се върне в Рим, за да бъде ръкоположен за епископ и да извърши пълно разследване на дейността на банката. В зависимост от резултатите може би ще се наложи да предам този въпрос на италианските власти и La Guardia di finanza^[1].

— Това е напълно излишно, Ваше Светейшество. Мога да извърша всякакво разследване, без да се налага да връщате монсиньор

Гарибалди от Перу. — В гласа на Петрони вече се долавяха отчаяни нотки.

— Преди да го пратите в Перу — многозначително продължи Джовани, — монсиньор Гарибалди е открил някои несъответствия в сметките, включително разход от десет милиона долара за нещо, което ние с папа Йоан Павел Първи знаехме, че е препис на свитъка Омега.

— Това е възмутително обвинение! — с преbledняло лице изсъска Петрони. — Напрежението на поста ви вече ви идва нанаягорно.

Джовани запази леденото си поведение, решен този път да принуди Петрони да признае миналото си.

— Монсиньор Гарибалди ми събщи също, че преди да замине, е взел предпазната мярка да преснима някои важни документи, които ще донесе със себе си от Перу.

Петрони отвори уста, ала от гърлото му не излезе нито звук.

— Снощи наредих на швейцарската гвардия да запечата Тайния архив. Поръчах да се извърши пълен обиск и съм убеден, че в най-малко известните хранилища ще се открие поне един препис на свитъка Омега. Възможно е също да се натъкнем на препис от Големия свитък на Исаия, взет от Еврейския университет в плик, който носи символа „омега“. Ако това подозрение се потвърди, израелската полиция и ЦРУ несъмнено ще пожелаят да ви разпитат относно евентуалната ви връзка с двойно убийство в Тел Авив. Ако ни бъде отправено такова искане, ние ще окажем пълно съдействие и ще ви предадем в техни ръце.

Джовани дълго беше мислил дали да повдигне въпроса за изнасилването на Алегра, но държавният секретар можеше да го отрече и ако самата Алегра не пожелаеше да свидетелства, имаше предостатъчно други доказателства, за да му бъдат предявени сериозни обвинения.

— Получих и смущаващ доклад от епископ О'Хара. Несъмнено ви е известно, че той е тук, в Рим, нали? — леко повдигна едната си вежда папата, ала не получи отговор. Лицето на държавния секретар бе пепелявосиво. — Отец Лоунърган, когото вие несъмнено познавате и като отец Кортни, е повикан в Рим и помолих епископ О'Хара да разследва евентуалната връзка на Ватикана с новата му самоличност. Освен това ще си съдействаме с ФБР. Ръкополагам епископ О'Хара за

кардинал и той незабавно ще поеме поста държавен секретар. Вие сте освободен от всичките си задължения.

Папа Йоан XXIV се приближи до бюрото си и натисна интеркома.

— До края на следствията швейцарската гвардия ви поставя под домашен арест и нямате право да напускате Ватикана. Съветвам ви за доброто на Светата църква сериозно да помислите дали да не се откажете от свещенически сан. В противен случай, независимо от изхода от криминалните обвинения, които несъмнено ще ви бъдат повдигнати, ще предприема стъпки за вашето прогонване от Църквата. Бог да се смили над вас.

[1] Финансовата полиция (ит.). — Б.пр. ↑

54.

Рим

Отец Виторио въведе израелската „делегация“ в частната трапезария на папа Йоан XXIV и малко по-късно Джовани дойде с папския лекар професор Винченцо Мартинес.

— Алегра! — Отхвърляйки папския протокол, Джовани ентусиазирано я целуна по двете бузи. — *Benvenuta di nuovo*. Добре дошла отново!

— Давид! Патрик! Том! — Новият притежател на ключовете на св. Петър отпрати на всеки от гостите си напълно неофициален поздрав, преди да ги представи на професор Мартинес.

Виторио се усмихна. Ако не друго, този понтификат поне щеше да бъде забавен.

— И сте донесли свитъка Омега. — Джовани отиде до дългата маса встрани, на която беше оставен документът. — Това обяснява защо подминах толкова много швейцарски гвардейци по коридорите — намигна той на Виторио и прие чаша вино от една от сестрите. — Макар да предполагам, че е чакал прекалено дълго, може да почака, докато се наобядваме. За едно време! — Усмивката му излъчваше топлота, след като бе отметнал неприятното си задължение от сутринта. — Тук ме гледят — добави папата. — Ако се съди по малкото, което вече видях, виното е превъзходно, а и храната също — печално поглади корема си той.

— Не си наддал и с грам през всички години, откакто те познавам — укори го Алегра.

— Само се огледай наоколо. Този пост носи със себе си двайсет кила! — намигна на Патрик новоизбраният понтифик.

Ирландецът вдигна очи към тавана и сви рамене. Усмивката му казваше всичко.

След обяд малката група премести столовете си при дългата маса.

— Свитъкът Омега е написан от Мехалава, учител от общността на есеите в Кумран — започна Давид. — Написал го е в периода между

двайцета и четирйцета година след Христа и тази датировка се потвърждава от радиовъглеродния анализ на Алегра. Датите са изключително важни.

Джовани се усмихна. Знаеше какво предстои.

— Защото обхващат годините, през които Исус е формирал своята философия, както и периода на неговите проповеди и разпване, нали?

— Точно така, и както — струва ми се, вече знаете, Ваше Светейшество, свитъкът Омега се състои от три части: числата на Магдалина, произхода на ДНК и ужасното предупреждение за цивилизацията — продължи Давид. — Както ще видите, и трите съдържат взаимосвързани послания. Числата на Магдалина идват от литературния метод гематрия. Тъй като числата на езици като старогръцки и иврит се представят с букви, а не с цифри, авторите на множество древни текстове били в състояние да вмъкват тайно значение, което може да се извлече само чрез събиране на стойностите на буквите, за да се получат свещените числа.

— Числото, от което най-много се страхуват във Ватикана, е сто петдесет и три, което е шифровано в свитъка Омега. Въпреки че... — Давид погледна Джовани, — сигурно е по-правилно да се каже, че от това число са се страхували във Ватикана досега.

— Значи сте го открили — усмихна се на Алегра папата. И двамата помнеха заданието на Росели и един малък плаж край Маратея.

— Свитъкът Омега съдържа странен израз, който се повтаря в Откровението — каза Давид. — Откъсът се превежда по следния начин: „Тогавя видях светия град Йерусалим, нов, слизащ от Бога, от небето, стъкмен като невеста, пременена за своя мъж“.

Джовани кимна в отговор.

— Новия Йерусалим. Иначе известен като Христовата невеста, символ на новото небе и новата земя.

— Гематрията за този израз възлиза на хиляда двеста двацет и четири — отвърна израелецът. — Гематрията за Исус е осем. Когато разделим хиляда двеста двацет и четири на осем, получаваме сто петдесет и три. С други думи, този странен израз, включващ „Христос“ и „Христовя невеста“ се представя с числата осем и сто

петдесет и три. Когато анализираме гематрията за η Μαγδαληνη, „Магдалина“, установяваме, че сборът на буквите е сто петдесет и три.

Том тихо подсвирна с уста.

— Значи Мария Магдалина наистина е била невеста на Христос.

— Да — потвърди Давид. — Указанието е майсторски вмъкнато в Библията и Откровението.

— И също толкова майсторски е вмъкнато в евангелието на Йоан — спокойно добави Джовани. — Когато учениците нямат късмет с риболова в Тивериадско море, Христос им казва къде да хвърлят мрежата си и Йоан съобщава, че когато изтеглили мрежата, вътре имало точно сто петдесет и три риби, иначе доста странно сведение.

— Рибата символизира жътвата на хора, което в по-широк смисъл също е Христова невеста — отбеляза Алегра, спомнила си дяволитото чувство за хумор на професор Росели и неговата забележка, че 153 е числото, от което най-много се боят във Ватикана, и че „Това може да е свързано с риби и градове, падащи от небето“. — Въпреки че това ще е доста трудно за Църквата — добави тя, като се питаше как ще се справи със свитъка Омега старият ѝ приятел, не като Джовани, а като папа Йоан XXIV.

Той ѝ се усмихна и сякаш прочел мислите ѝ, поде дискусията.

— Спомням си за думите на Йоан Двайсет и трети, когато свикал Втория ватикански събор. Той оприличил своето *aggiornamento*, обновлението на Църквата, на отварянето на прозорец на „Свети Петър“. Свитъкът Омега е като огромен сноп слънчеви лъчи, проникващ през купола и осветяващ по-тъмните кътчета на базиликата. Той възражда красотата на вярата, като я уравновесява с женското начало — прибави Джовани и лицето му се оживи от ширналите се пред тях възможности. — Не съм изненадан да чуя, че трите послания в свитъка Омега са взаимосвързани. Живеем във важно време и подозирам, че свитъкът Омега ни казва да променим посоката.

— За доста хора потвърждението за брака на Христос и Мария Магдалина няма да е свършекът на света — проникателно отбеляза Патрик. — Множество уважавани учени вече са стигнали до това заключение, но за стотиците милиони християни то ще постави под въпрос всичко, в което са ги учили да вярват, и мнозина от тях просто няма да го приемат.

— Ще се наложи да ги привлечем по-внимателно — многозначително погледна Джовани към Том, — като се съсредоточим върху смисъла на всичко това. Новият Йерусалим — Христос и Мария Магдалина — символизира равновесието на мъжкото и женското начало в християнството. Когато се замислим, това се отразява и в други религии като ин и ян в таоизма и Шекина, женския аспект на бог в юдаизма.

Том и Винченцо изглеждаха малко смутени, затова Алегра поде обясненията на Джовани.

— Това означава, че женското начало е изключително важна част от духовността и религията и има равностоеен принос за свещения съюз, който е истинското рождено право на човечеството. Равновесието между мъжкия и женския принцип в религиозното учение поражда хармония, възстановява естествения баланс на Земята и удовлетворява божествения копнеж у всички нас към пълен съюз, за да станем едно цяло.

— Подозирам, че женското равновесие се появява точно в този исторически момент, когато светът е на ръба на пропаст, оттук и връзката с предупреждението — замислено рече Джовани. — В едната крайност ни предстои гибел поради сблъсък на религиозни тълкувания с мъжка насоченост, но другите крайности на планетата също ще ни погубят. Злините на съвременния свят достигат катастрофални равнища, тъй като фокусът се изкривява към едната страна на уравнението, мъжкото начало. Неравновесието се проявява в екологични катаклизми, гонения на малцинства, драстично нарастване на бедността и глобални вълнения. Казано просто, ранните отци на Църквата са се чувствали застрашени от женското начало и като приемаме техните догми, ние нанасяме неизмерими щети. Изключването на женската част от уравнението в продължение на толкова много време е задействало човешката и екологичната катастрофа.

— Потискането на женското начало и непризнаването на съюза между мъжа и жената, между Христос и Мария Магдалина, също отразява изключването на сексуалността от религиозния живот — добави Алегра. За миг тя си спомни връщането от Маратей с Джовани. — Това изключване е изопачаване, отрицание и дълбоко нараняване на нашата истинска природа.

— Последниците се проявяват в трагичното неравновесие на сексуалните скандали със свещеници, които разкъсват на парчета тялото на Църквата — съгласи се Давид.

Том неловко се размърда на мястото си. Патрик привлече вниманието на израелеца и поклати глава. Давид промени тактиката.

— Разкриването на това неравновесие ще върне търпимостта на човечеството.

Алегра кимна в знак на съгласие.

— Опасността да приемаш догмите, на които те учат, без да разсъждаваш, като доктрината за сътворението, е свързана с второто послание в свитъка Омега, посланието за ДНК, истинския произход на живота.

Както много пъти през годините, ала сега за последен път, Лоренцо Петрони отправи поглед над Пиаца Сан Пиетро и Тибър към апартамента си. Ключовете на св. Петър трябваше да бъдат негови. Беше отдал душата си на Църквата, криейки хора като Дерек Лоунърган и бранейки доктрината. Какъв могъщ тандем щеше да образува заедно с ПЗ, ако седеше на трона на Петър! Вторият ватикански събор щеше да бъде отхвърлен и свещеничеството щеше да си върне могъществото. Ватиканската банка щеше да се превърне във финансов бастион, с който щяха да се съобразяват. Ако Феличи бе поне малко по-кадърен, сега истинският свитък Омега щеше да е на сигурно място в Тайния архив, а не свитъкът на Исаия.

— Как можа да не ги различиш? — кипна той и бледите му устни се разтеглиха в ръмжене. В угълчетата на устата му се стичаше слюнка. — Копелета! — гневно изригна бившият държавен секретар.

Мъглата на отчаянието го обгръщаше. Лоренцо Петрони отключи горното чекмедже на работното си писалище и извади малката черна берета „Чийта“ от кожената кутия до черния му кожен бележник.

— Някой ден ще осъзнаят, че е имало само един верен път към Омегата — горчиво промълви той.

— Втората част от свитъка Омега се отнася за произхода на ДНК — продължи Алегра.

— Ако си спомням вярно, ДНК не беше известна до средата на миналия век — озадачено отвърна Том.

— До малко по-рано, поне на нашата планета — поясни Алегра. — Всъщност тя е открита през хиляда осемстотин шейсет и девета, десет години след публикуването на „Произход на видовете“. Швейцарският биолог Фридрих Мишер я открил в клетки гной върху изхвърлени бинтове, макар че, честно казано, той не разбрал значението ѝ. Това станало по-късно — или по-рано, в зависимост на коя планета във вселената живееете.

Джовани се усмихна. Знаеше, че Алегра притежава един от най-блестящите интелекти, които познава, и ликуваше при мисълта колко е напреднала тази изключителна италианска изследователка от първата им среща на миланската Stazione centrale.

— Сър Франсиз Крик, който получи Нобелова награда за откритието на молекулярната структура на ДНК, издаде книга за произхода на живота, за която бе подложен на жестока критика. В нея той твърди, че молекулярната структура на ДНК е толкова сложна, че не е имало достатъчно време да се развие — продължи тя.

— Крик предполага, че тя произхожда от по-високоразвита цивилизация, обитаваща някоя от милиардите галактики като нашата, които образуват вселената, и че е била донесена с ракета или космически кораб. — Алегра постави на масата диаграма на водорода и фосфодиефирните връзки на ДНК спиралата.

— Мнозина, особено от Църквата, неистово се противопоставиха на възгледите на Крик, тъй като те пряко противоречат на историята за сътворението в Библията. През деветдесетте години на двайсети век Майкъл Дроснин публикува „Библейският шифър“, където се очертават проучванията на израелския математик Елияху Рипс. Рипс открива скрити шифри в Тората, които Йоси Кауфман регистрира и в свитъците от Мъртво море. В един документ отпреди три хиляди години Рипс разчита думите „ДНК спирала“ и „ДНК е донесена с кораб“. Дроснин стига до заключението, че корабът предстои да бъде открит, но че е някъде близо до Мъртво море.

— Йоси не беше толкова сигурен — обади се Давид. — На първо място, той смяташе, че корабите са били повече.

— Даже само един да е стигнал до древните морета на Земята, това обяснява свързването на ДНК с аминокиселините в първичната супа, която образувала земните океани преди четири милиарда години — каза Джовани, като си мислеше за своята проповед в „Сан Марко“.

— Точно така — съгласи се Алегра, — и както ще ви преведе Давид, свитъкът Омега съвсем ясно го показва.

Давид отиде при втората част от свитъка Омега и започна да чете от елинистическия гръцки текст.

— „И те дойдоха като звезди от небето и бяха погребани в безкрайните пясъци на пустинята, стоманени колесници, носещи семената на живота.“

— Значи есеите са открили кораба, така ли? — попита професор Мартинес.

Израелецът утвърдително кимна.

— Свитъкът Омега разказва за откритието и както предполага преводът, той потвърждава, че корабите са били повече. Освен ДНК, всеки носел диаграма на структурата на киселината и карта на нейното местоназначение, което обяснява есейските модели, включително десетата планета, открита съвсем наскоро от нас. Това също може да означава, че нашата галактика не е единствената, към която са се отправили.

— Послание, което ще пренебрегнем на свой риск — отбеляза Джовани. — Според мен е много възможно друга цивилизация да се опитва да ни каже, че животът на тази планета е в наши ръце, но ако продължаваме сегашния си курс и я унищожим, тази грешка няма да бъде от голямо значение в мащабите на космоса. Други цивилизации, по-мъдри от нас, ще продължат нататък и ще заемат нашето място.

— Все още има време да се вслушаме в тези предупреждения и да поправим причинената вреда — подчерта Алегра. — Подозирам, че съществува връзка между ДНК елемента на свитъка Омега и равновесието на женското начало. В човешката ДНК има приблизително три милиарда основни двойки, организирани в двайсет и три двойки хромозоми. Всички имаме по двайсет и две, но решаващата двайсет и трета двойка винаги е различна, две хикс хромозоми за жените и хикс и игрек за мъжете. Това деликатно равновесие още отначало съзнателно е било вписано в плана на космоса и разкриването на произхода на ДНК в свитъка Омега

съдържа важно послание — всяка промяна на това равновесие в крайна сметка ще доведе до нашата гибел.

— Това ще се стори на много хора малко шантаво — посочи Том. Скептицизмът му беше втора природа.

— И много хора са затворили ума си за всичко, което излиза извън техния опит, Том — твърдо заяви Алегра. — Крик отбелязва, че вселената е огромна и надхвърля въображението на мнозина от нас. Само в нашата галактика има около сто милиарда звезди. Милиарди слънца като нашето дават енергия на планетите, които обикалят около тях. Само в нашата галактика — повтори тя. — А има още най-малко десет милиарда галактики, което прави трилиони планети. Сериозно ли предполагаш, че единствено на нашата планета сред всички тях има живот или че ние сме най-високоразвитите? — разпалено попита младата жена, после продължи по-спокойно. — Преди по-малко от четиристотин години един от най-блестящите учени, живял тогава в нашия свят, се осмелил да предположи, че Земята не е, както твърдяла Църквата, в центъра на Божията вселена, а че се върти около Слънцето. Това толкова разярило Ватикана, че папа Урбан Осми наредил да хвърлят учения в затвора. — Алегра се усмихваше, ала от очите ѝ струеше предизвикателство, ако Том дръзнеше да го приеме.

Джовани широко се усмихна.

— Галилео Галилей, хиляда шестстотин трийсет и трета. Със съжаление трябва да кажа, че на Църквата ѝ трябваха повече от триста и петдесет години, за да се извини на Галилей. На двайсет и осми декември хиляда деветстотин деветдесет и първа ние най-последно издадохме комюнике, в което признахме, че той е бил прав, въпреки че и двамата имате основание — дипломатично прибави папата. — Много хора ще затворят ума си за това и най-вече в Църквата. Когато затваряме ума си, ние затваряме много пътища за учене.

— Ще разберете, че това е особено опасно, когато ви разкрия защо есеите са записали своето предупреждение за нашата цивилизация — мрачно прибави Давид, ала не успя да продължи. Единственият изстрел, който отекна от етаж под тях, ги оглуши.

На професор Мартинес му отне по-малко от минута, за да стигне до кабинета на държавния секретар, където го посрещна зашеметения

отец Томас.

— Негово Високопреосвещенство... току-що извърши... — Свещеникът се втурна към съседната врата.

Макар и опитен психиатър, професор Мартинес се вцепени от разкрилата се пред него гледка. Мозъкът на Лоренцо Петрони или онова, което беше останало от него, се стичаше по стената срещу прозореца, гледащ към Пиаца Сан Пиетро. Аутопсията щеше да установи само един куршум, преминал през небцето. Трупът на кардинала лежеше до бюрото върху моравосиния килим. Черната берета „Чийта“ трийсет и осми калибър се търкаляше наблизко. Тилът му липсваше. Винченцо Мартинес чу, че отец Томас повръща в тоалетната на държавния секретар.

Папският лекар затвори двукрилата врата на кабинета и зачака отец Томас. Навън се събираха няколко монахини и един-двама свещеници.

— Смятате ли, че ще можете да останете? — попита Мартинес отца, когато той излезе от тоалетната. — Засега не бива никой да влиза тук.

Отец Томас само кимна в отговор.

Хиндукуш

Вятърът беше лек, ала на тази голяма височина привечерното слънце не грееше, само лъчите му се отразяваха в гранитните склонове и снега по северозападната граница и връх Тиричмир. В пещерния комплекс доктор Хюсеин Третяков бе предал поредната смъртоносна куфарна бомба на Абдул Башир, който се взираше в пътна карта на Сидни.

— Настъпи малка промяна в плана ни — тихо каза Башир. — Реших да ударя неверника по начин, по който той най-малко очаква. Първо ще атакуваме Сидни, после Манчестър и Чикаго. В паниката, докато тия удари привличат вниманието му, ще атакуваме Ню Йорк и Лондон. Сидни е особено уязвим. Ще докараме бомбата по въздух и имаме богат избор на летища наоколо, които не се проверяват. Планът за полета ще бъде стандартен — към недалечното летище „Банкстоун“. Нашият самолет ще наруши плана чак в последните минути, преди да заходи за кацане.

— Авиодиспечерите ще забележат ли това отклонение? — попита Третяков.

— Разбира се, но тогава вече ще бъде късно. Само след няколко минути нашият самолет ще се намира над деловия център на града. За разлика от американците, австралийските неверници нямат патрулни изстребители над градовете си и няма да са в състояние да ни спрат — обясни Башир и запита: — Какви ще са последиците от въздушна експлозия над града?

— Подобни на тези в Ню Йорк и Лондон, макар че въздушният взрив ще причини по-големи щети на сградите и инфраструктурата — отвърна Хюсеин. — Изчислил съм, че ако бомбата избухне над града, експлозията ще убие около двеста хиляди души, още стотици хиляди ще загинат от изгаряния и радиация. Мостът на пристанището в Сидни ще се огъне и стопи, сградите и хората около епицентъра ще се изпарят във въздуха.

— Жалко за загубата на човешки живот, но това ще прати предупреждение на останалия свят, че ние няма да стоим със скръстени ръце, докато арогантно изколват нашите жени и деца в Ирак, Палестина, Кашмир и безброй други страни, където неверникът е задействал своите военни машини — твърдо заяви Башир.

Хюсеин кимна с глава. Сърцето му още се късаше при спомена за жена му и дъщерите му.

— Атаката срещу Хирошима и Нагасаки е сложила край на Втората световна война — добави Башир. — Време е и ние да сторим същото. Ако даде Аллах, Мохамед, мир Нему, и ислямът ще възтържествуват.

Рим

На връщане към папските покои професор Мартинес размишляваше за своята предишна диагноза и подозренията си. Когато стигна до трапезарията, лекарят тихо изрази страховете си.

— Понякога е трудно да се определи дали някой попада в категорията „психопат“, Ваше Светейшество, освен ако пациентът се съгласи да се подложи на психологически преглед и поведението му се наблюдава от медицински специалисти. Симптомите се изразяват в неспособност за общуване с другите, обаятелно и очарователно поведение и липса на угризения или чувство за отговорност. Хората, които не са способни да обичат, често го заместват с отчаян стремеж към власт. Подозирах го от много години и не направих нищо по въпроса — тъжно завърши професор Мартинес.

— Не се самообвинявай, Винченцо — утешително отвърна Джовани. — Лоренцо Петрони беше смутна душа. Той обаче не беше твой пациент, нито търсеше помощ. Да почива в мир. Известно ли е какви са причините за това състояние?

— Не точно, въпреки че често са свързани с травма в детството. Провеждат се много изследвания на генетичното влияние и се поставя въпросът дали този тип хора се раждат така, или стават такива впоследствие. Извънредно труден въпрос. — Професор Мартинес се извини, че трябва да присъства на изнасянето на тялото на кардинал Петрони и да организира аутопсията и следствието.

— В рамките на Ватикана ли ще остане този случай, Ваше Светейшество? — попита Виторио. Знаеше какъв медиен интерес ще привлече самоубийството на Петрони.

— Не, Виторио, този път нищо няма да крием. Направи кратко изявление за пресата, че ще има аутопсия и полицейско следствие, независимо от Ватикана.

— Може ли да предложи да включите това, че сте пратили съболезнования на роднините на кардинал Петрони и че до приключването на независимото следствие не е от полза да се гадае за

причините за смъртта на държавния секретар — обади се Том. — Това няма да ги спре за дълго, но ще ви даде глътка въздух.

— Благодаря — признателно отвърна Джовани. — Явно ще имам нужда от медийна подготовка.

— Можем да го уредим — позволи си иронично да се усмихне журналистът.

Папата се обърна към Давид. Лицето му отразяваше сериозността на онова, което подозираше, че ще чуе.

— Тъкмо се готвеше да обясниш последната част от свитъка Омега — напомни той.

— Есеите са включили в свитъка Омега загадъчно послание от цивилизацията, пратила ДНК, което гласи: „за да продължи животът и след ядрения удар“ — каза израелецът.

— Отнасям се към това без предубеждение, но е интересно, че на стотици хиляди светлинни години в космоса са регистрирани няколко необясними експлозии — добави Алегра. — Неколцина водещи учени са убедени, че това не са супернови, а по-скоро напомнят ядрени взривове.

— В друга галактика ли? — попита Том.

Тя кимна с глава.

— Определено е възможно. Може би са се опитвали да ни предупредят или са пращали ДНК в далечни галактики, включително нашата, с надеждата животът да просъществува.

— Свитъкът Омега продължава с ужасно предупреждение към нас, независимо дали нашата ДНК е дошла от друга цивилизация — поде Давид. — Опасността от ядрен удар сега е напълно реална. — Той отиде при последния от трите части на свитъка и го прочете: — „И две откровения ще осмеят трето, макар че и трите ще бъдат от Авраам. Алфата на третото ще бъде на планината Хира, ала омегата му — на Тиричмир и отначало третото ще тържествува над първото и второто, но накрая цивилизацията ще бъде погубена.“

— Мохамед и Ал Кайда — промълви Том. — Алфата и омегата на исляма.

— А двете откровения, които осмиват третото? — озадачи се отец Виторио.

— Преди Мохамед да получи своите божествени откровения от архангел Гавраил, по които написал Корана, юдеите и християните се

присмивали на арабите — поясни Алегра. — Аллах, което на арабски означава „Бог“, пратил много пророци на юдеите и християните, но нито един на арабите и тъй като арабите не били получили откровение на родния си език, юдеите и християните твърдели, че Бог не ги включва в плана си.

Журналистът кимна с глава.

— „И две откровения ще осмееят трето“ — мрачно повтори той. — Много западници, особено американци, нямат представа как разсъждава ислямът.

— А планината Хира и Тиричмир? — попита отец Виторио.

— Планината Хира е на няколко километра от Мека — отвърна Давид. — От времето, когато бил четирийсетинагодишен, през месец рамазан Мохамед се качвал на планината Хира и там получавал откровения от Бог чрез архангел Гавраил на родния си език. За да стигне до пещерата, трябвало да се изкачи на върха.

— Ходил съм на планината Хира — каза Том. — Пещерата на Мохамед се намира на вертикалния склон на планината и е много уединена. Таванът ѝ се спуска към малък отвор отзад и ако надникнеш вътре, в далечината се вижда Каабата.

— Ходил ли си и на Тиричмир? — попита Давид.

Шуайкър кимна с глава.

— Тиричмир е най-високият връх в Хиндукуш на северозападната пакистанска граница с Афганистан. Освен това районът е известен като недостъпен за полицията. Много области са извън юрисдикцията на централната и местната власт, което обяснява защо Съединените щати толкова се затрудняват да заловят Бин Ладен. Даже да успеят, стотици други ще заемат неговото място.

— Предупреждението е съвсем ясно — сериозно заяви Джовани. — Ако не сложим край на това безумие, че Бог някак си поставя една религия над другите — безумие, за което от векове са виновни моите събрата, ние ще се самоунищожим.

— Съгласен съм — рече Том. — От онова, което ми е разказвал Майк Маккинън за Ал Кайда, те възнамеряват да нанесат ядрен удар, който напълно ще разруши големите западни градове.

Патрик през цялото време мълчеше и внимателно слушаше. Накрая взе думата.

— Положението няма да се промени и докато Джордж Буш се перчи насам-натам, като че ли има лична задача от Бог. — Той замълча за миг и погледна Джовани. На лицето му отново се изписваше дяволито изражение. — Въпреки че вече ръководя външната политика, ще запазя тези си мисли за себе си, Ваше Светейшество.

— Обаче Патрик е прав — по-сериозно заяви Давид. — Един от ключовете е ангажирането на умерените с признаване на всички религии. Снощи разговарях с Ахмед. Той ми благодари за съдржаността на Израел след атентата при Дамаската порта и двамата сме уверени, че можем да превърнем този мирен договор в действителност. Това ще бъде първата голяма крачка.

— Проблемът, Ваше Светейшество, е как да реагираме в момента — продължи О'Хара, като гледаше към свитъка Омега. — Медиите ще се развихрят — намигна на Том той.

— В крайна сметка зависи от Алегра и Давид — отвърна Джовани. — Съгласих се да участвам във всякакво изявление и възнамерявам да изпълня обещанието си. — Папата се обърна към Шуайкър. — Освен пресконференцията, на която посланията сигурно ще бъдат изопачени, какво ще кажеш да ме интервюираш за възгледите ми, един по един?

— На това в бранша му викат „ексклузивно“ интервю, Ваше Светейшество, и мисля, че изпитаната от времето реакция ще бъде „католик ли е папата“! Въпреки това въпросите ще са трудни — отговори американският репортер. — Какво ще кажете, ако ви попитам дали вярвате, че Исус е бил женен за Мария Магдалина?

Джовани се усмихна.

— Ще помисля за това, но предварителният ми отговор е, че много учени стигат до това заключение и че нашата вяра винаги трябва да се основава на истината, а не на догмата и следователно е тема, достойна за дебати.

Том повдигна вежди и наклони глава в безмълвен жест на уважение към отговора на Джовани.

— Ами ако ви попитам дали ДНК е донесена от по-висша цивилизация?

— Виждам, че си играем на първокласници — усмихна се папата. — Като учен, аз съм се занимавал с изключителната сложност на биохимията, но винаги съм смятал, че зад изящния замисъл на

природата се крие величествен и мистичен Творчески дух. Много хора ще отхвърлят това, докато не бъде доказано. Аз съм непредубеден и предпочитам да не го отхвърлям, докато не бъде опровергано.

Това очевидно задоволи Шуайкър. Интервюто притежаваше наелектризиращ потенциал.

— Ами предупреждението?

— Предупреждението, подобно на онези в Исаия и Даниил, е ужасно и заплахата е реална. Опасявам се, че ако могъщите християнски държави не променят политиката си, не приемат валидността на другите религии и не работят активно за тяхното разбиране и приемане, заплахата ще се превърне в действителност. По силите ни е да променим посоката на унищожение, накъдето сега сме запътили. Това е въпрос, който ще засегне в края на интронизационната си реч след два дни. Надявам се, че всички ще можете да останете за церемонията.

— Да, и за мен ще бъде огромна чест да ви интервюирам, макар да се съмнявам, че имате нужда от подготовка в изкуството на четвъртата власт — ухили се Том.

Два дни по-късно Алегра и Давид гледаха в хотелския си апартамент повторението на интронизацията на Джовани по Си Си Ен. В края на репортажа папа Йоан XXIV се появи на балкона над Пиаца Сан Пиетро.

Той протегна ръце и всички на площада долу почувстваха топлотата на усмивката му.

— Сега е нужна философия на великите световни религии — започна папата. — Повече, отколкото във всеки друг момент от историята на човечеството. Истинските послания на Христос, Мохамед, Авраам, Буда и други притежават забележителен резонанс и простота. Любов и търпимост към съседа ви, независимо от неговата вяра, пол или раса.

Духът се усмихна.

— Фанатиците и фундаменталистите от всички страни, включително християнството, трябва да бъдат убедени, че да държат на един път, на монопол върху истината до такава степен, че да изключват всички други, в свят, разнообразен като нашия, означава да

държат на път, който може да доведе единствено до гибелта на цивилизацията. Истината ще ни направи свободни. Нека вървим по различните си пътища в мир, а не във война. Защото — завърши Джовани — има повече пътища към омегата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.